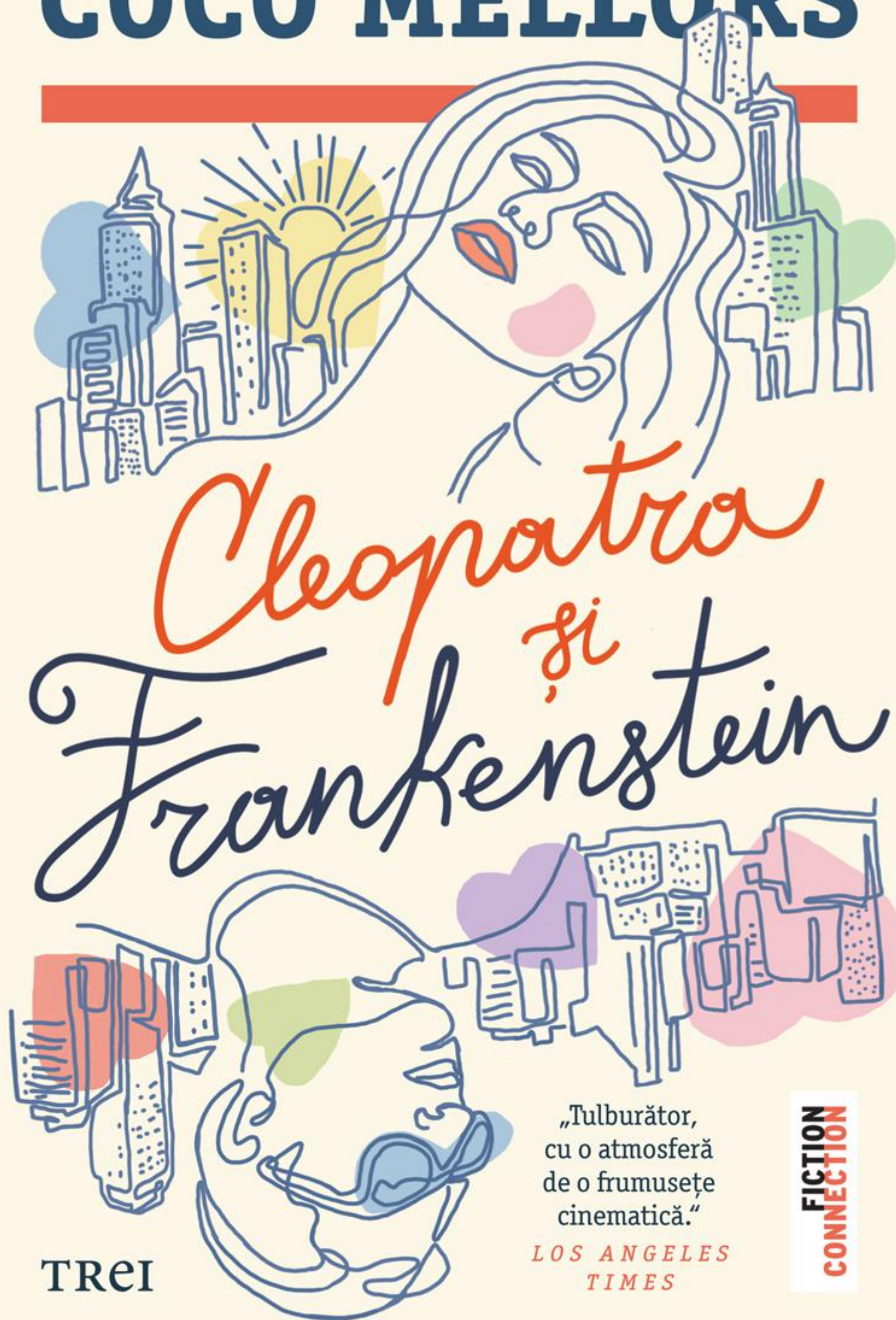
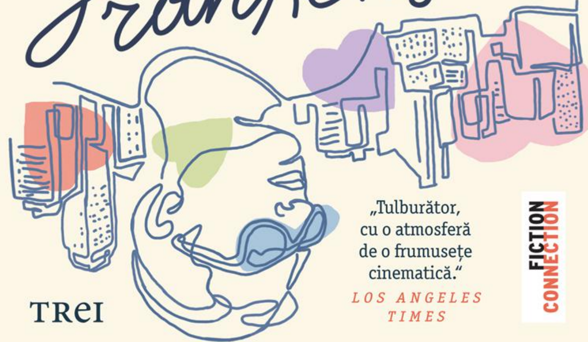

COCO MELLORS
Cleopatra și Frankenstein
„Tulburător, cu o atmosferă de o frumusețe cinematică."
LOS ANGELES TIMES
TREI
FICTION CONNECTION

COCO MELLORS

Cleopatra și Frankenstein

„Tulburător, cu o atmosferă de o frumusețe cinematică."
LOS ANGELES TIMES

FICTION CONNECTION

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Coco Mellors

Cleopatra și Frankenstein

Traducere din limba engleză de
Luminița Gavrilă

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Carmen Eberhat

Design și ilustrație copertă:

Andrei Gamarț

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mirela Voicu

Corectură:

Dana Anghelescu

Titlul original: Cleopatra and Frankenstein

Autor: Coco Mellors

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90

Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1765-9

ISBN (EPUB): 978-606-40-1981-3

Mamei mele, care a crezut

Împarte-mă ca pe o nucă,

scoate din mine partea seacă

și lasă partea care poartă rod.

OMOTORA JAMES

Hai să mai flămânzim încă puțin.

Să nu ne mai rănim, dacă se poate.

MAYA C. POPA

CAPITOLUL 1

Decembrie

Ea era deja în cabina liftului când a intrat el. A salutat-o cu un scurt semn al capului, apoi s-a întors și a tras grilajul de fier care s-a închis cu un clang zgomotos. Se aflau în Tribeca, într-o clădire industrială convertită în birouri, care, spre deosebire de majoritatea construcțiilor de acest gen, avea încă ascensoare pentru marfă. Nu erau decât ei doi, unul lângă altul, privind drept înainte, când mecanismul s-a pus în mișcare uruind. Dincolo de barele încrucișate ale ușii metalice se vedeau defilând pereții de ciment ai clădirii.

— Tu ce iei? întrebă el, privind drept în față, fără să se întoarcă spre ea.

— Poftim?

— Pe mine m-au trimis după gheață, spuse el. Tu de ce ai nevoie?

— Ah, de nimic. Eu plec spre casă.

— La zece jumate, în seara de Revelion? Cred că e cel mai trist sau cel mai înțelept lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Hai să zicem că e cel mai înțelept, spuse ea.

El râse copios, deși ea nu avea impresia că fusese din cale-afară de spirituală.

— Britanică?

— Din Londra.

— Ascultându-te cum vorbești este ca și cum aș mușca dintr-un măr Granny Smith.

Era rândul ei să râdă, cu ceva mai multă reținere decât el.

— Adică?

— Într-un cuvânt? Astringent.

— Invers de cum e când muști dintr-un Pink Lady sau Golden Delicious?

— Văd că te pricepi la mere, spuse el înclinând respectuos din cap. Dar ar fi aberant din partea mea să insinuez că vorbești ca un Golden Delicious. Pentru asta ar trebui să ai accent de Midwest.

Cabina liftului ajunse la parter, oprindu-se cu o ușoară bufnitură. El deschise grilajul, ținând ușa, astfel încât ea să iasă mai întâi.

— Ești un bărbat ciudat, spuse ea peste umăr.

— Negreșit, răspunse el și alergă înainte să-i deschidă ușa clădirii. Ei bine, îl însoțești pe omul ăsta ciudat până la magazinul nonstop? Vreau doar să te mai aud spunând câteva cuvinte.

— Mm, cum ar fi?

— De exemplu, aluminum.

— Adică aluminium[1]?

— Ah, asta am vrut să aud! spuse încântat, făcând mâinile pâlnie la urechi. Silaba asta în plus. A-lu-mi-ni-um. Mă dă pe spate.

Ea încercă să pară indiferentă, dar el își dădu seama că o amuza.

— Ești ușor de dat pe spate, replică ea.

Spre surprinderea ei, se opri o clipă, părând să reflecteze serios la ce-i spusese.

— Nu, zise în cele din urmă. Nu sunt.

Ieşiră în stradă. Pe trotuarul de vizavi, firma luminoasă a unui magazin scălda asfaltul cu pete în culori-neon: galbene, roz și albastre. BERE MILLER LITE. NUDURI LIVE. COLORĂM PENTRU DUMNEAVOASTRĂ.

— Unde este? întrebă ea. Aș vrea și eu niște țigări.

— Două străzi mai încolo, îi răspunse arătând spre est. Câți ani ai?

— 24. Sunt destul de mare ca să fumez, dacă aveai de gând să-mi spui să n-o fac.

— Ai vârsta ideală pentru fumat. Destul timp în față pentru a-ți îndeplini visurile și a-ți face toate poftele. Parcă așa era în poezia lui Larkin, nu?

— Oh, nu-mi recita versuri. Poate mă dai pe spate, accidental.

— „Eu cânt corpul electric!“ strigă el. „Armatele celor pe care-i iubesc mă înconjoară și eu îi înconjor pe ei!“

— La-la-la! Nu vreau să te ascult!

Ea își acoperi urechile cu palmele și o luă la fugă înaintea lui pe stradă. O mașină din care se auzea o melodie pop veselă trecu în viteză pe lângă ei. O ajunse din urmă la semafor și ea își luă puțin mâinile de la urechi. Purta mănuși din piele roz. Și obrajii îi erau roz.

— Stai liniștită, doar atât îmi aduc minte, îi spuse. Ești în siguranță.

— Sunt impresionată că îți amintești și-atât.

— Eu sunt mai mare decât tine. Cei din generația mea erau nevoiți să memoreze astfel de lucruri la școală.

— Cât de mare ești?

— Mai mare. Cum te cheamă?

— Cleo.

El clătină aprobator din cap.

— Ți se potrivește.

— Cum așa?

— Cleopatra, regina care-i făcea pe bărbați să-și piardă capul.

— Dar pe mine mă cheamă doar Cleo. Pe tine cum te cheamă?

— Frank, răspunse Frank.

— Prescurtat de la...?

— De la nimic. De la ce naiba să fie Frank o prescurtare?

— Nu știu, spuse Cleo zâmbind. De la Frankfurter, Francmason, Frankenstein...

— Frankenstein îmi convine. Creatorul de monștri.

— Produci monștri?

— Cam așa ceva. Scriu reclame.

— Eram sigură că ești scriitor.

— De ce?

— Astringent, sublinie Cleo ridicând o sprânceană.

— Am înființat o agenție, explică Frank. La noi vin cei care nu ajung scriitori.

Merseră până la nonstopul luminat de la colțul străzii, flancat de găleți pline de trandafiri imenși și de garoafe cărnoase. Frank îi deschise ușa și clopoțelul de la intrare scoase un clinchet. În lumina puternică, fluorescentă din interiorul magazinului, se priviră față în față pentru prima oară.

Ea estimă că Frank avea în jur de patruzeci de ani. Ochi frumoși, își spuse în gând. Iar el clipi instinctiv când îi întâlni privirea. Genele lungi și bogate, care atingeau lentilele ochelarilor, confereau chipului său colțuros o neașteptată blândețe. Păr negru și creț, des ca blana de miel, parcă ceva mai rar în creștetul capului. Acum, simțind privirea ei îndreptată acolo, își trecu mâna prin păr ușor stânjenit. Pielea de pe dosul mâinii și de pe față era pistruiată, încă bronzată, deși era iarnă. Se potrivea cu fularul cafeniu din cașmir și cu paltonul bine croit. Avea constituția energică și zveltă a unui fost dansator, un trup care sugera inteligență și abilitate în mișcare. Cleo zâmbi aprobator.

El îi răspunse cu un surâs. Asemenea multor oameni, îi remarcă mai întâi părul. Îi cădea pe umeri ca două perdele aurii, ce se deschideau teatral pentru a dezvălui primul act atât de așteptat: chipul ei. Și chiar era un spectacol chipul ei. El simți instinctiv că ar putea sta să-l privească ore în șir. Se machiase în stilul anilor 1960, desenând o linie groasă de tuș pe pleoapa de sus, cu o codiță la colțul ochiului, ce se termina cu o minusculă steluță aurie. Avea pomeții pudrați cu sclipici, tot auriu, care scânteia ca șampania în lumină. Era îmbrăcată într-o haină grea din blană de oaie, asortată cu mănușile roz pe care le observase mai devreme și o beretă albă de lână. În picioare purta cizme de cowboy crem, cu broderie. Nu lăsase niciun detaliu la voia întâmplării. Frank, care își petrecuse mai tot timpul înconjurat de oameni frumoși, nu mai întâlnise niciodată pe cineva care să arate ca ea.

Jenată de privirea lui directă, Cleo se întoarse să se uite la un raft, încărcat, din păcate, cu conserve de mâncare pentru pisici. Își făcea griji că era prea machiată și că în această lumină arăta ca un clovn.

— Frate, spuse Frank către bărbatul din spatele tejghelei, un An Nou fericit!

Bărbatul ridică privirea din ziarul său, unde citea despre noi torturi autorizate de guvernul din țara sa. Se întrebă ce anume îl făcea pe acest bărbat alb să creadă că erau frați, apoi zâmbi.

— Un An Nou fericit și ție.

— Unde se găsește gheața?

— N-avem gheață, răspunse acesta ridicând din umeri.

— Ce fel de magazin nonstop nu vinde gheață?

— Ăsta, replică bărbatul.

Frank ridică mâinile în semn de capitulare.

— Am înțeles, n-aveți gheață, spuse el și se întoarse spre Cleo. Ziceai că vrei țigări?

Cleo scană prețurile țigărilor de pe raft. Scoase portofelul care, observă Frank, nu era tocmai un portofel, ci un săculeț de catifea umplut cu diverse hârtii și ambalaje. Degetele ei lungi scotoceau înăuntru.

— Știi ce? Mai am câteva foițe de rulat țigări. Am să iau doar un pachet de tutun. Mic. Cât costă?

Frank observă că bărbatul se aplecase într-o postură total relaxată ca s-o asculte pe Cleo. Parcă se uita la frontul unui ghețar dizolvându-se în mare. Omul se topea literalmente.

— Frumoasă fată, murmură el. Cât vrei să plătești?

Un val de roșeață urcă pe gâtul ei spre bărbie.

— Dă-mi voie să plătesc eu, interveni Frank trântind cardul de credit pe tejghea. Și...

Luă o tabletă de ciocolată cu lapte.

— Și pe asta. În caz că ți se face foame mai târziu.

Cleo îi adresă o privire recunoscătoare, dar nu ezită nicio clipă.

— Un pachet de Capris, vă rog, spuse ea. Magenta.

Ieșind din magazin, Cleo se uită în stânga și-n dreapta pe stradă.

— N-o să găsești niciun taxi în seara asta. Unde locuiești?

— În East Village. Lângă Tompkins Square Park. Dar mă duc pe jos, nu e prea departe.

— Te conduc.

— Nu, nu-i nevoie, protestă ea. E prea departe.

— Parcă ziceai că nu e departe.

— O să ratezi numărătoarea inversă.

— Dă-o naibii de numărătoare, spuse Frank.

— Și gheața?

— Ai dreptate. Gheața e importantă.

Cleo se umbri la față. Frank începu să râdă. El porni în direcția nord, iar ea nu avea de ales decât să-l urmeze. Aruncând o privire peste umăr, Frank constată că aproape alerga pe lângă el și încetini pasul.

— Nu ți-e frig?

— Oh, nu, răspunse ea. Dar ție? Vrei să-ți dau șapoul meu?

— Să-mi dai ce?

— Căciula mea. De fapt, e o beretă, de aceea îi vorbesc de obicei în franceză.

— Vorbești franceza?

— Puțin. Știu să zic chestii de genul Chocolat chaud avec chantilly și C’est cool, mais c’est fou.

— Ce-nseamnă?

— „Ciocolată caldă cu frişcă“ şi „E mişto, dar e o nebunie“. Două fraze surprinzător de utile. Deci o vrei?

— Nu cred că sunt făcut să port beretă.

— Aiurea, spuse Cleo. O pălărie este lumea ta.[2]

— Ştii ce? spuse Frank smulgându-i bereta şi punând-o vitejeşte pe capul lui. Ai dreptate.

— Magnifique! Allez!

Mergeau acum spre est, către Chinatown. Un grup de femei, toate purtând jobene argintii şi ochelari haioşi de petrecere formaţi din cifrele anului 2007, trecură clătinându-se pe lângă ei. Una dintre ele suflă într-o mică trompetă de hârtie chiar în urechea lui Frank şi grupul explodă în hohote de râs. El îşi scoase bereta de pe cap.

— Aş strica spiritul de sărbătoare dacă aş spune că urăsc Anul Nou? întrebă el.

Cleo ridică din umeri.

— De obicei, nu sărbătoresc decât Anul Nou chinezesc.

Frank aşteptă să detalieze, dar ea n-o făcu.

— Deci care a fost cea mai bună parte a anului trecut pentru tine? o întrebă.

— Un singur lucru?

— Poate fi orice.

— Doamne, stai să mă gândesc. Hm... am trecut la un antidepresiv care îmi permite să ajung din nou la orgasm. Mi s-a părut o victorie importantă.

— Uau! Bun. Nu mă aşteptam la asta. E o veste grozavă.

— Clitoridian și vaginal, preciză Cleo ridicând degetul mare de la ambele mâini, în semn de victorie. Dar tu? Ce ți-a plăcut cel mai mult din ce ți s-a întâmplat anul trecut?

— Doamne, nimic care să se compare cu asta.

— Nu trebuie neapărat să fie ceva atât de personal! Scuze, răspunsul meu a fost mai ciudat. Mă simt jenată.

— Dimpotrivă, al tău a fost grozav! E o mare realizare. În ce mă privește, eu îmi tratez nefericirea prin vechea metodă, cu doze mari de alcool și reprimare.

— Și funcționează?

Frank o imită ridicând degetul mare de la ambele mâini fără să se oprească din mers.

— Oricum, mi se pare cu adevărat impresionant că ai grijă de tine, spuse el.

Un alt grup de petrecăreți trecu printre ei, acoperind cu agitația lor această ultimă afirmație. El îi ocoli cu greu ca să se întoarcă lângă ea și repetă ce spusese.

— Drăguț din partea ta că zici asta. Dar am multe...

Ea arătă vag spre un coș de gunoi răsturnat pe trotuar lângă ei.

— ...probleme în familia mea. Trebuie să am grijă, adăugă ea și își drese vocea. În fine. Spune-mi cum a fost anul tău.

— Cel mai bun moment din anul trecut? Probabil doar chestii de serviciu. Am câștigat un premiu cu o reclamă pe care am realizat-o. Mi-a făcut foarte bine.

— E minunat! Ce premiu?

— Se cheamă Cannes Lion. O chestie foarte tare în industria în care lucrez. E aiurea, zău.

— Nu, nu e. Mi-ar plăcea să câștig un premiu pentru ceva.

— O să câștigi, spuse el pe un ton încrezător.

Trecură pe lângă doi bărbați, evident străini, care urinau în tăcere pe un perete. Frank îi întinse mâna ca s-o ajute să sară peste cele două pârâiașe de urină.

— Bărbații! zise ea scuturând din cap.

Își lăsă mâna câteva secunde într-a lui, apoi și-o trase să caute ceva în geantă.

— Așadar, spuse el, ai pe cineva anume cu care... hm, împărtășești aceste orgasme?

Frank se străduise să adopte un ton de „prieten curios“, dar se temu că îi ieșise mai degrabă unul de „sexolog preocupat“.

— Cel clitoridian și cel vaginal? îl tachină Cleo.

Frank își drese vocea.

— Da... astea.

Cleo îi aruncă o privire piezișă, alunecoasă.

— Sunt doar eu deocamdată.

Chipul lui se destinse într-un zâmbet involuntar. Ea începu să râdă.

— Oh, îți surâde ideea asta, este? Dar tu? La vârsta ta n-ar trebui să fii căsătorit?

— Nu, s-a schimbat legea, răspunse Frank. Acum e opțional.

— Slavă Domnului, spuse Cleo și își aprinse o țigară.

Au continuat să meargă spre nord, până la Broome Street, trecând pe lângă vitrinele unor magazine care vindeau plante de apartament și ședințe cu clarvăzători, candelabre și mixere de bucătărie de dimensiuni industriale. Au vorbit despre rezoluțiile pentru noul an, despre ingredientele unui cocktail old-fashioned și despre oamenii pe care îi cunoscuseră la petrecere (Cleo: o persoană; Frank: pe toată lumea). Au vorbit despre gazda petrecerii, un celebru chef-bucătar peruan pe nume Santiago, pe care Frank îl cunoștea de douăzeci de ani. Colega de cameră a lui Cleo era chelneriță la restaurantul lui Santiago, motiv pentru care fusese și ea invitată, dar această colegă dispăruse cu un artist performer islandez la scurt timp după ce sosise Cleo. Au vorbit despre Pina Bausch, Kara Walker, Paul Arden, Stevie Nicks și James Baldwin.

— E o colecție de eseuri care mie îmi plac foarte mult, scrise de criticul de artă Hans Ulrich Obrist, spuse Cleo. Se cheamă Limbi ascuțite, buze întredeschise, ochi deschiși... și nu mai știu cum.

— Un tip care nu vorbește mult.

— Oh, l-ai citit?

— Nu, doar că... titlul ăsta este... lasă, nu contează. Mereu îmi propun să citesc mai mult, recunoscu el.

Cleo ridică din umeri.

— Cumpără o carte și citește-o.

— Așa e. Nu mă gândisem la asta.

— În orice caz, într-unul dintre eseuri, el vorbește despre cum poți să-ți dai seama de generozitatea unei persoane, ca posibil iubit, după curiozitatea pe care o manifestă. Trebuie să numeri în gând câte întrebări îți pune într-un minut. Dacă îți pune patru sau mai multe întrebări înseamnă că îi place să te satisfacă.

— Și dacă nu-ți pune niciuna?

— Atunci se poate presupune că n-o să-ți mănânce păsărica. Sau, mă rog, cocoșul, daca ăsta e pe gustul tău.

— Păsărica, spuse repede Frank. E pe gustul meu.

Ea îi aruncă din nou o privire amuzată.

— Mi-am dat seama.

— Dar tu?

— Ce e pe gustul meu? Cocoșul, răspunse ea râzând, apoi înclină capul și reflectă mai bine. Poate cu o garnitură de păsărică alături. Dar numai puțin.

Frank clătină din cap.

— Un fel de mâncare condimentat.

— Exact. Spre deosebire de, nu știu, o farfurie de cocoșei.

— Un castron de penisuri.

— Un platou de scule.

— O tavă de falusuri.

Cleo se lumină la față de atâta râs, apoi și-o îngropă în mâini, parcă pentru a înăbuși flacăra unui chibrit.

— Doamne, vorbesc de parc-aș fi o carnivoră. Să schimbăm subiectul, te rog.

— Așadar..., spuse Frank și respiră adânc. Tu cu ce te ocupi? De unde ești? Când te-ai mutat la New York? Ai frați, surori? Când e ziua ta? Ce zodie ești? Care e piatra ta norocoasă? Ce număr porți la pantofi?

Cleo scoase încă un hohot de râs. Frank zâmbi cu toți dinții.

— Haide, insistă el. De unde ești?

— Chiar vrei să știi toate lucrurile astea despre mine?

— Vreau să știu totul despre tine, spuse el și, spre surprinderea lui, chiar își dorea asta.

Cleo îi povesti că s-a mutat de multe ori în copilărie, dar că familia ei s-a stabilit în cele din urmă în sudul Londrei. Părinții săi se despărțiseră când ea era adolescentă, iar tatăl ei, un inginer afabil, dar distant, s-a recăsătorit repede și l-a adoptat pe fiul noii sale soții. Cleo își pierduse mama când era în ultimul an de facultate la Central Saint Martins. Încă nu găsise o modalitate de a vorbi despre asta. Acasă nu mai avea nicio rudă apropiată, ceea ce o făcea să se simtă dezrădăcinată, dar totodată complet liberă, se grăbi ea să adauge.

Nemaiavând niciun motiv să rămână la Londra, dar cu o mică moștenire lăsată de mama ei, cu care a putut să-și cumpere un bilet de avion și să-și plătească doi ani de chirie ieftină, aplicase pentru o bursă ca să studieze pictura, în cadrul unui program de masterat la New York. Sosise aici când avea 21 de ani. Pentru ea, cei doi ani de masterat au însemnat să graviteze lin între pat, șevalet, baruri, paturile altora, apoi din nou șevalet. Absolvise în primăvara precedentă și de atunci lucra ca designer textil freelance pentru o marcă de modă. Salariul nu era cine știe ce și nu i se ofereau beneficii, dar avea suficient timp liber și câștiga destui bani pentru a închiria o cameră spațioasă în East Village, pe care o folosea și ca atelier de pictură. Cea mai mare teamă a ei acum era că viza de student urma să-i expire la începutul verii, iar ea nu avea niciun proiect de care să fie legată.

— Pictezi în fiecare zi? întrebă Frank.

— Toți îmi pun întrebarea asta, mereu. Încerc. Dar e greu.

— De ce?

— Uneori e ca și cum... În fine, știi cum e când faci curat într-un șifonier...

— Adică în dulap?

— Da, la voi, americanii, în dulap. Mai întâi, trebuie să scoți totul afară și pe urmă, când te uiți în jur, vezi că e o dezordine totală. Și îți zici: Drace, de ce m-oi fi apucat de treaba asta? E mai rău decât înainte. Apoi, treptat, puțin câte puțin, aranjezi totul. Dar înainte să ajungi la ordine, trebuie să faci dezordine.

— Înțeleg.

— Așa e pictura pentru mine. În mod inevitabil, vine un moment când scot din mine tot ce se poate și e... e haos pe pânză. Simt că mai bine era dacă nu m-aș fi apucat. Dar continui și cumva lucrurile se așază în ordine. Știu când am terminat pentru că simt... simt acel declic care arată că toate s-au așezat la locul lor. Totul e acolo unde ar trebui să fie. E pace totală.

— Și cât durează asta?

— Cred că șapte virgulă cinci secunde. Apoi încep să mă gândesc la următoarea pânză.

— Mi se pare obositor, spuse Frank.

— Dar acele șapte virgulă cinci secunde sunt...

Ea ridică ochii spre cer cu un aer teatral. Frank așteptă.

— Cum ai zice tu..., mă dau pe spate, spuse ea.

Trecură pe lângă un bărbat îmbrăcat în smoching, cu un șal din pene verzi la gât, care tocmai vomita peste un hidrant de incendiu.

— Cred că șalurile din pene ar trebui să revină la modă, declară Cleo.

— Cred că tu ești o persoană deosebită, spuse Frank.

— Nu mă cunoști atât de bine ca să poți spune asta, replică ea vizibil încântată.

— Mă pricep la astfel de lucruri.

— În cazul ăsta, va trebui să te cred pe cuvânt.

Se aflau în Little Italy, unde străzile erau mărginite de restaurante italienești aparent identice, cu fețe de masă în carouri roșii și albe și boluri din plastic cu paste în vitrine. Deasupra capetelor lor, ghirlande de becuri roșii, albe și verzi aruncau pe stradă romburi de lumină colorată. La un apartament de la etajul al treilea, siluetele unui grup de oameni care fumau la fereastră se conturau în lumina galbenă a camerei din spatele lor. „La mulți ani!“ strigau ei, fără să se adreseze cuiva anume. Cleo și Frank au trecut pe lângă o pizzerie liniștită, aflată la colț de stradă, în fața căreia un bărbat singur stivuia scaunele de plastic, pregătindu-se să închidă.

— Vrei o felie de pizza? întrebă Frank.

— N-am deloc cash, răspunse Cleo jucându-se cu ciucurii genții.

— Îți cumpăr eu, se oferi el.

— Înlocuiește îți cu te și vei obține adevărata intenție, a zis ea pe un ton lejer.

— Crezi că vreau să te cumpăr?

— Nu asta vor toți bărbații, de fapt?

— Tu chiar crezi ce spui?

— Să zicem că nu cred contrariul.

— Dar ești absolut nedreaptă.

— Bine, atunci demonstrează-mi că mă înșel.

El se întoarse cu fața spre ea și oftă ușor. Nu voise altceva decât să cumpere o felie de pizza.

— Cred că bărbații sunt învățați să cumpere lucruri pentru femei, da. Nu pentru că vrem să vă posedăm sau să vă controlăm, ci pentru că așa vă arătăm că suntem interesați sau că ținem la voi, fără să ne punem într-o

situație de... nu știu, vulnerabilitate. Noi nu suntem învățați să comunicăm așa cum o faceți voi. Ni se dau aceste instrumente primitive, foarte limitate, de a ne exprima și, da, fir-ar să fie, a oferi o masă unei femei este unul dintre ele. Dar și femeile așteaptă asta de la noi...

Cleo sări entuziasmată pe trotuar, nerăbdătoare să-l întrerupă, dar el ridică mâna, hotărât să termine ce avea de spus.

— Asta funcționează în ambele sensuri. Spui că încerc să te cumpăr, dar și dacă nu m-aș oferi să plătesc, te-ai simți ofensată.

— Ba nu! explodă ea. Și singurul motiv pentru care te voi lăsa să plătești este că, întâmplător, în clipa asta sunt ultralefteră.

— Deci acum e în regulă dacă plătesc? Vezi, astea zic eu că sunt rahaturi. Vrei și una și alta. Vrei să fii principială și deasupra tuturor, dar imediat ce prețul prezintă un disconfort pentru tine, nu te mai deranjează ca un bărbat să achite nota de plată.

— Astea-s glume, nu? Poate că sunt lefteră din cauza... nu știu, a diferențelor salariale dintre femei și bărbați sau a anilor de sexism sistemic care îmi limitează oportunitățile de angajare, sau a faptului că a trebuit să renunț la vechea slujbă ca bonă pentru că tatăl se tot dădea la mine, sau...

Acum era rândul lui Frank să sară.

— Nu de-asta ești lefteră! Ești lefteră pentru că ai 24 de ani și ești o artistă care lucrează cu jumătate de normă! Nu poți să pui toate problemele tale pe seama faptului că ești femeie!

Cleo își apropie fața de cea a lui Frank și îi vorbi cu glas foarte scăzut, aproape în șoaptă. El avu speranța nebună că îl va săruta.

— Ba pot, spuse ea.

Frank se întoarse și intră în pizzerie.

— Ești mișto, îi aruncă peste umăr. Dar ești nebună!

— În franceză sună mai bine! îi strigă ea.

Cleo îşi aprinse încă o ţigară şi bătu din picioare pe trotuar ca un cal de curse agitat. Se gândi să plece doar ca să-i facă în ciudă, dar știa că va regreta imediat. Nu avea nimic de făcut decât să stea și să fumeze. Frank comandă două felii de pizza, aruncând priviri neliniștite peste umăr să se asigure că ea era încă afară. Decisese deja că, dacă va pleca, el va alerga după ea și își va cere scuze. Dar încă vedea din spate capul ei blond, înconjurat acum de un nor de fum.

Când se întoarse afară, îi întinse o felie. Un firicel de ulei de culoarea chihlimbarului se scurgea pe farfuria subțire de carton.

— Poftim, spuse el. În compensație pentru anii de sexism sistemic.

— Ești stupid, zise Cleo înainte să ia o mușcătură.

— Acum trăiești în America. Sunt doar un dobitoc.

Mergeau pe Elizabeth Street, ținând în mâini feliile de pizza. În fața lor, un cuplu stătea la ușa unui bar, sub un con de lumină, interpretând eterna scenă dramatică în doi. Femeia își strângea pantofii la piept și plângea cu suspine lungi și ascuțite, în timp ce iubitul ei o scutura de umeri, repetând întruna:

— Tiffany, ascultă. Ascultă, Tiffany, Tiffany, ascultă...

— Nu-mi place s-o spun, dar cred că Tiffany nu ascultă, șopti Frank în timp ce treceau pe lângă cei doi.

Cleo se întoarse să-i privească.

— Crezi că sunt bine?

— Vor fi bine. Revelionul este seara numărul unu pentru certurile în cuplu. Focurile de artificii și certurile: cei doi piloni ai unui An Nou reușit.

— Crezi că și noi tocmai am avut prima noastră ceartă? întrebă Cleo.

Frank îi dădu un șervețel.

— Nu știu. Văd că tu nu ți-ai scos încălțările.

Cleo începu să chicotească.

— Ar fi nevoie de mult mai mult de-atât ca să mă scoți din cizmele mele de cowboy.

Răsuci șervețelul și îl aruncă cu un gest de expert într-un coș de gunoi de pe colț.

— Oricum, certurile pot fi și un lucru bun. Uită-te la Frida Kahlo și Diego Rivera. Au divorțat, s-au împăcat, iar s-au despărțit...

— Dar te-ai gândit vreodată că ei au creat artă în pofida certurilor și nu datorită lor?

— Cui îi pasă? răspunse Cleo între două îmbucături. Important e că au reușit.

Frank clătină ușor din cap. Luă cartonul ei de pizza și-l împături într-un pătrat perfect împreună cu al lui. Spera că vor trece curând pe lângă niște containere pentru reciclare.

— Mor să le vizitez casa din Mexico City.

— E plină de turiști care stau la coadă, spuse Frank. Și de panouri Nu atingeți pe toate suprafețele.

— Ce păcat, zise Cleo abătută.

— Dar tot merită s-o vezi, se grăbi Frank să adauge. E colecția aceea de fluturi înrămați, așezată deasupra patului lui Kahlo, despre care Patti Smith a scris o poezie când a fost acolo în vizită. Și apoi toate hainele ei, desigur. Avea un stil extraordinar, cam așa ca tine.

Cleo zâmbi încântată de compliment.

— Pe-alea aș vrea să le văd.

— Hai să mergem săptămâna viitoare, îi propuse Frank. Tot orașul e plin de artă. Este locul perfect pentru tine.

— Săptămâna viitoare? Așa deodată?

— Da. De ce nu? Eu am închis biroul și mai am mii de mile aeriene de consumat.

— Bine, spuse râzând. Mă bag.

Își dădu părul la o parte cu un gest reflex al capului.

— Mexico City, venim! exclamă ea.

Frank, care plănuise să lucreze toată săptămâna următoare în birourile goale, nu fusese niciodată genul care să ia decizia spontană de a pleca într-o călătorie, dar îi plăcu ideea. Avea mijloacele, dar îi lipsea motivația. Iar Cleo era exact invers. Amândoi se întoarseră unul spre celălalt în același timp. După un moment de ezitare, Frank o trase spre el și o strânse în brațe. Părul ei mirosea a săpun, a migdale și a țigări. Pieptul lui mirosea a lână umedă și a apă de toaletă scumpă, pe care ea o recunoscu: tutun îndulcit cu vanilie.

— Și să știi că nu încerc să te cumpăr, adăugă el dându-i drumul. Pur și simplu mi-ar plăcea să-l vizitez împreună cu tine.

— Știu. Și mie mi-ar plăcea să-l văd împreună cu tine.

Au traversat Bowery și au mers agale prin East Village, unde atmosfera veselă din stradă căpăta o subtilă tentă agresivă. Oamenii strigau în fața barurilor, năvăleau când înăuntru, când în afară pe uși. Cuplurile care se certau la colțuri de stradă erau mai multe. La intrarea în parc, câțiva crust punks îmbrăcați în haine militare ponosite și jachete de piele cu ținte fluturau ușor niște artificii deasupra capetelor lor cu păr murdar. Cu botul pe labe, un pitbull care avea la gât o eșarfă cu simboluri anarhiste privea în sus, cu o uimire mută, la scânteile care cădeau.

Au ajuns la o clădire veche de pe St. Mark's. Geamul fumuriu al ușii de la intrare era mâzgălit cu graffiti indescifrabil. Frank se întrebă, nu pentru prima oară, ce anume voiau să transmită acești mâzgălitori anonimi. Cleo se întoarse spre el, din nou timidă.

— Vrei să stai puțin cu mine în hol?

— De ce în hol?

Cleo își ascunse fața în mâini.

— Pentru că arată mai bine decât apartamentul meu? răspunse, uitându-se la el printre degete.

Băgă cheia în broască și îl pofti să intre. Lui Frank i se păru nepoliticos să remarce că holul ei nu era decât o casă a scărilor. Cleo se așeză pe treptele acoperite de linoleum uzat și își aprinse o țigară.

— Fumezi aici?

Ea ridică din umeri.

— Așa face toată lumea.

O privi în timp ce ea scotea pe nări două jeturi de fum.

— Nu pot să cred că nu te-am observat acasă la Santiago, spuse el.

— Am venit târziu. Eu... E o prostie, dar nu m-am putut decide cu ce să mă îmbrac. Cred că este un fel de anxietate socială. Dacă sunt agitată când trebuie să mă duc undeva, mă schimb de o sută de ori. Timpul trece, ceea ce, bineînțeles, nu face decât să-mi sporească anxietatea. De obicei, ajung să mă prăbușesc, cu inima în gât, peste o grămadă de haine aruncate pe jos. Pare o prostie, dar de fapt e groaznic.

Frank clătină din cap cu compasiune.

— Și până la urmă cu ce te-ai îmbrăcat?

— În seara asta? Oh, cu o chestie pe care mi-am făcut-o singură.

— Pot să văd și eu?

Cleo ridică o sprânceană. Prinse țigara între buze și se ridică să-și descheie nasturii de lemn ai hainei din blană de oaie. Pe dedesubt purta nu tocmai o rochie, ci mai degrabă o plasă din fire aurii strălucitoare. Țesătura era suficient de lejeră pentru a lăsa să i se ghicească corpul. Prin rețeaua strălucitoare, Frank putea distinge forma sfârcurilor și a buricului ei. Arăta ca un pește neted și suplu, prins într-o plasă strălucitoare.

— Lasă-mă să urc, o rugă el.

— Nu, spuse ea așezându-se din nou. Poate că s-au întors colegele mele de apartament. Și...

Exhală fumul de țigară cu un aer serios.

— ...o să facem sex.

— Ce-i rău în asta?

— Eu plec peste câteva luni.

— Cred că putem termina până atunci.

Cleo își reținu un zâmbet.

— Nu vreau să mă atașez de nimeni, spuse ea.

Privi în jos, printre genunchi. Frank se ghemui în fața ei.

— Mă tem că e prea târziu pentru asta, îi zise.

— Crezi?

— M-am atașat de tine din clipa când te-am auzit pronunțând aluminum.

Cleo ridică spre el ochii conturați cu codiță.

— A-lu-mi-ni-um, spuse ea încet.

Frank își duse mâna la inimă.

— Vezi? Sunt terminat.

— Nu, eu sunt terminată, spuse ea. Eu sunt cea care trebuie să plece.

— Unde o să te duci?

— Nu știu. Am auzit că în Bali e cool.

Nu se simțea atât de dezinvoltă pe cât sunase vocea ei.

— Nu te întorci acasă în Anglia?

— Anglia nu mai este casa mea.

Cleo stinse țigara, strivind-o de balustrada metalică a scării. El simți că era o poveste mai lungă, dar nu voia să fie indiscret. Ea se uită la ceasul de la mână ca să evite alte întrebări.

— E trecut de miezul nopții!

— Nu-i în regulă, spuse Frank.

— Serios, insistă ea. Vorbim de...

— Nu, mă refer la asta. Anul Nou n-ar trebui să fie atât de grozav.

— Ar trebuie să fie nasol?

— Ar trebui să fie frumos. Înțelegi? Doar frumos. Niciodată, nici măcar o dată în viața mea, Anul Nou nu mi-a depășit așteptările.

— Știai că în Danemarca, oamenii se urcă pe câte un scaun și sar de pe el pentru a simboliza trecerea în noul an?

— Ești scandinavă?

— De ce? Pentru că sunt blondă? întrebă și-și dădu ochii peste cap. Nu, Frank. Pur și simplu știu unele lucruri.

— Asta așa e, spuse el și, ridicându-se în picioare, își scutură praful de pe pantaloni cu un gest teatral. Bun, hai s-o facem.

— Să sărim? Dar nu avem un scaun.

— E bună și scara.

Cleo se uită spre scara din spatele lor.

— Atunci hai să sărim de sus, spuse ea. Să începem anul în stil mare.

Au mers până la primul etaj. Au fost nevoiți să urce vreo zece trepte ca să aterizeze la parter. Era genul de joc pe care îl joacă copiii, când se provoacă unii pe alții să vadă cine ajunge cel mai sus. El a luat-o de mână. Ea a strâns-o pe-a lui. Și au sărit împreună.

---

[1] aluminum în engleza americană, aluminium în engleza britanică (N.t.)

[2] Aluzie la un vers din piesa Nevestele vesele din Windsor de Shakespeare: „O stridie-i lumea mea“ (N.t.).

CAPITOLUL 2

Iunie

Cleo nu a vrut să poarte alb, dar sperase totuși să aibă un tort de nuntă. Ar fi putut să-l comande chiar ea la una dintre cofetăriile italienești din Lower East Side, unde toate suprafețele erau acoperite ori de zahăr pudră, ori de praf, dar lăsase organizarea mesei în seama lui Santiago, care era cunoscut pentru dineurile sale extatice și orgiastice. Însă Santiago fusese de părere că ar trebui să renunțe la tortul tradițional și, întrucât nimic din căsătoria ei cu Frank nu era tradițional, ea n-a mai insistat.

De fapt, Cleo nu a insistat cu nimic în privința nunții. Și-a cumpărat o rochie pentru această ocazie, dar a ales una albastră. Era spre sfârșitul lunii iunie, prea cald pentru o ținută sofisticată, iar ideea de a purta alb i se păruse întotdeauna ridicolă. Nu mai era virgină de la paisprezece ani. Îl lăsase pe Frank să-și strecoare mâinile în chiloții ei pe casa scărilor, chiar în noaptea când s-au cunoscut. Ai fi zis că desena alfabetul pe clitorisul ei. L, M, N, O... POW! Nu, chiar nu avea niciun motiv să poarte alb.

Găsise rochia pe care o purta, sub un maldăr de vechituri, în fundul unui magazin cu prețuri piperate de pe Perry Street, un furou din mătase fluidă, atât de ieftin în comparație cu restul, încât pe urmă își făcuse griji că era de fapt o cămașă de noapte. Când l-a tras peste cap, părea că desprinsese ușor cu cuțitul un strat subțire de cer și se îmbrăcase cu pojghița aceea.

Frank, însă, a reușit să o depășească, făcându-și apariția la primărie îmbrăcat într-un smoching din trei piese de culoarea fildeșului. Cleo aștepta pe trepte, mâncând un hotdog de la toneta din apropiere — lucru pe care nu-l mai făcuse în viața ei, reflecta ea, iar astăzi era o zi a marilor premiere —, când i-a văzut jobenul alb apropiindu-se săltăreț pe strada cenușie. A lăsat deoparte hotdogul pe jumătate mâncat și și-a dat capul pe spate încântată.

— Ei, cum ți se pare? o întrebă Frank, rotindu-se pe călcâie pentru ca ea să-l admire.

În spatele lui, o familie de turiști îl fotografia.

— Ești un fandosit incorigibil.

— Din gura ta sună totuși ca un compliment, zise Frank.

Își lăsă mâna să coboare pe curba acoperită de mătase a spatelui ei și îi cuprinse fundul.

— Arătăm de parcă ne-am duce la două nunți diferite? îl întrebă.

— Arăți fantastic, spuse Frank. Parcă ești un mic lac.

— Tu arăți...

Cleo se opri ca să-l privească din cap până în picioare.

— Cum ești tu.

Și era adevărat. Semănând, deopotrivă, atât cu personajul Pălărierului nebun, cât și cu un star de glam rock mai bătrâior, Frank arăta surprinzător de natural îmbrăcat în smoching.

— Miros a naftalină? întrebă Frank întinzând gâtul spre ea ca să-l miroasă.

Ea își lipi nasul de pielea lui bronzată, deasupra gulerului.

— Nu. A săpun și a...

Își retrase repede capul.

— Gin?

— Am băut un păhărel înainte să plec. Trebuia! E ziua nunții mele! Haide, să intrăm.

— E ziua nunții noastre, dragă, îl corectă Cleo.

— A noastră, a ta, a mea, a lor..., recită Frank.

O apucă de mână și urcară treptele câte două odată.

Ce este o nuntă, se întreba Cleo, dacă nu un vis privat făcut public, o fantezie suspendată între două lumi, ca leagănul unei pisici? Dar Cleo nu visase niciodată să se mărite. Ea visa la prima ei expoziție personală ca artist plastic, o zi dedicată doar ei. O speria faptul că, în ultimul timp, îi era mai ușor să-și imagineze vernisajul decât tablourile propriu-zise. Își făcea griji că era unul dintre acei artiști preocupați mai degrabă să fie artiști decât să creeze artă. Era o teamă atât de josnică, înfiorător de comună, încât nu spusese nimănui despre ea, nici măcar lui Frank.

Cum nu se gândiseră să invite un martor, Frank a fugit din nou afară și l-a rugat pe vânzătorul de hotdog să li se alăture. Acesta i-a surprins pe amândoi plângând în liniște pe toată durata ceremoniei, care n-a durat nici cinci minute. Când au fost expulzați din nou în soarele arzător, Cleo l-a îmbrățișat, iar Frank a insistat să-i strecoare în palmă o bancnotă de 100 de dolari, înainte de a-și lua rămas-bun. Tinerii căsătoriți au pornit agale spre nord, până la Canal Street, unde s-au oprit și și-au zâmbit timid unul altuia, neștiind ce să facă în continuare. Frank a ridicat mâna, cu care încă o strângea pe-a ei, ca să se uite la ceas.

— Mai avem câteva ore până la masă. Vrei să mergem să bem ceva?

Cleo scutură din cap. Invitaseră treizeci de persoane la masa de nuntă, dar, inevitabil, aveau să vină mai mulți. Toată această poveste le fusese prezentată ca un capriciu, o imitație aiurită a vieții de adult. Nu părea ceva aberant în cazul lui Cleo, care tocmai împlinise 25 de ani, dar Frank avea în jur de 45. Prea bătrân, se gândi ea, ca să se creadă prea tânăr pentru însurătoare.

Cleo se uită în jur. Peste drum, un panou dintr-o vitrină invita la citirea aurei, în schimbul a zece dolari.

— Ce zici de asta?

Frank luă un aer sceptic.

— Crezi că acolo o să-mi dea ceva de băut?

Abandonară soarele străzii și pășiră printr-o perdea de mărgele în prăvălia liniștită și întunecoasă. Mirosea a tămâie și a mâncare la pachet. Sunetul pătrunzător și ascuțit al unei melodii la harpă înlocui vacarmul de pe Canal Street. Din spatele unei tejghele pe care erau etalate tot felul de cristale și mărgele, le zâmbi o chinezoaică de vârstă mijlocie.

— V-ați căsătorit astăzi? îi întrebă, arătând spre smochingul lui Frank. E bine că ați venit aici.

Îi făcu semn lui Cleo să se așeze pe un scaun cu spătar înalt, în fața unui vechi aparat de fotografiat fixat pe un trepied, și îi arătă cum să-și pună palmele de-o parte și de alta, pe două discuri metalice.

— Ești foarte frumoasă, spuse privind-o. Acum, nu te mișca.

Femeia dispăru sub o bucată de pânză neagră atașată de partea din spate a aparatului, apăsă un buton care produse un ușor puf, apoi reapăru. Cleo nu se așteptase să simtă ceva profund în momentul în care îi făcuse poza, dar sperase totuși la ceva mai mult decât o procedură seacă dintr-o cabină foto. Frank îi luă locul, iar ea îl privi cum își aranjează papionul. Văzu pentru o clipă imaginea lui când era mai tânăr, elevul nerăbdător în ziua fotografiei pentru albumul de absolvire. El privi pe sub genele lungi spre obiectivul camerei și zâmbi timid, de parcă spera să-i facă plăcere. Aparatul scoase încă un puf, iar Cleo simți că i se strânge inima. Îl iubea, chiar îl iubea.

După aceea se așezară la tejgheaua de sticlă să se uite la fotografiile lor. Aura lui Cleo era în tonuri de violet și galben, în timp ce a lui Frank era în roșu și verde.

— Asta înseamnă că suntem compatibili? întrebă Cleo nerăbdătoare.

— De cât timp sunteți împreună? îi iscodi chinezoaica.

— De șase luni, răspunse Frank.

Femeia clătină din cap.

— Optzeci la sută dintr-o relație înseamnă acceptarea diferențelor, spuse ea.

— Și restul de douăzeci la sută? întrebă Frank.

Femeia ridică din umeri.

— Sex.

Restul interpretării îl parcurse în grabă și cu o oarecare bruschețe. Aura lui Frank sugera că este creativ, carismatic și stresat din cauza banilor. A lui Cleo arăta că e o persoană intuitivă, sensibilă, încăpățânată și că are nevoie să bea mai mult ceai de plante. Asta a fost tot.

Frank îi plăti femeii și se înclină politicos înainte ca mireasa lui să-l tragă afară, prin perdeaua de mărgele.

— Ce părere ai? întrebă Cleo, privindu-l cu ochii mijiți în lumina vie a soarelui. Suntem compatibili?

— Păi, sigur avem cel puțin douăzeci la sută din relație.

Apoi își încolăci brațele în jurul ei și se sărutară îndelung, fără jenă sau ostentație, înconjurați de piramidele de fructe în culori vii ce se maturau în căldura din Chinatown, de șiruri de ceasuri cu diamante care sclipeau în soare, de femei care își deschideau și închideau evantaiele ca pe niște gânduri neterminate.

*

— Felicitările mele!

În pragul ușii, Santiago le zâmbea radios, cu un șorț în dungi, pătat de sos, care îi acoperea parțial corpul masiv. Flutura o sticlă de șampanie într-o

mână și o lingură de lemn în cealaltă. Cu părul vâlvoi și constituția robustă, îi amintea lui Cleo de un zeu prietenos din mitologie. Ea îl lăsă să o sărute pe amândoi obrajii, apoi să-i umple gura cu o lingură de salată de sfeclă galbenă. În spatele lui, toate suprafețele din bucătăria spațioasă erau acoperite de platouri cu mâncare. Salată de sfeclă cu brânză de capră, filet mignon în sos de piper negru, ceviche în sos de lămâie, sparanghel prăjit, scoici scăldate în vin alb, cușcuș perlat, fenicul ras cu parmezan și alte trei feluri de salată, una făcută numai din flori comestibile.

— Cel mai grozav chef-bucătar din lume, spuse Frank cuprinzând cu brațul mijlocul voluminos al lui Santiago. Ții minte când lucrai în restaurantul ăla care lăuda carnea procesată de parcă era ceva bun? Și uită-te la tine acum!

Cleo surprinse privirea lui Santiago și îi zâmbi. Toți cunoscuții lui Frank erau cei mai grozavi ceva din lume. Sora lui vitregă, Zoe, era cea mai grozavă actriță, cel mai bun prieten al lui, Anders, era cel mai grozav director artistic și fotbalist amator, iar Cleo..., ei bine, Cleo era cea mai talentată pictoriță, cea mai profundă gânditoare, cea mai frumoasă femeie de pe pământ. De ce? Pentru că Frank nu s-ar fi căsătorit cu nimeni altcineva.

Frank culese o floare comestibilă din vasul de lemn și și-o puse pe limbă, apoi îi făcu semn lui Cleo să facă la fel. Ea mușcă dintr-un mănunchi de petale galbene şi închise ochii. Avea un gust piperat și ușor dulceag, ca lemnul dulce amestecat cu boia. Frank scoase un mormăit aprobator și mai luă una.

— Știam că nu vă pot dezamăgi, spuse Santiago, privindu-i. Voi doi înțelegeți ce este plăcerea.

Le făcu semn să se așeze la masa din living.

Santiago își deschisese recent propriul restaurant și era pe un val de succes critic și comercial. Loftul lui era un amestec de false obiecte vintage și mobilier de designer la prețuri exorbitante; măsuțe din bolțari și lăzi retro de lapte, laolaltă cu covoare din piele de vacă și fotolii moderniste. Efectul era provocator și impresionant, ca spectacolul unui câine care merge pe picioarele din spate.

— Cum a fost ceremonia? îi întrebă. Să știți că și eu m-am căsătorit la primărie, spuse el și îi făcu semn cu ochiul lui Cleo. Iată cum a ajuns în America acest pericol public.

— A fost fenomenal, răspunse Frank, încercând să deschidă sticla de șampanie cu ajutorul unei cârpe. Am avut ca martor un tip care vindea hotdog pe stradă. Kamal. Bun băiat. A plâns!

— Tu mă minți, spuse Santiago bătând din palme încântat.

— Eu tocmai ce cumpărasem un hotdog de la el, completă Cleo. Deci nu era chiar un străin.

— N-ați putut să rugați și voi pe cineva de la celelalte căsătorii să vă fie martor?

— Și-atunci unde-ar mai fi fost amuzamentul? întrebă Frank.

— Ar face orice pentru o poveste bună, spuse Cleo arătând cu capul spre Frank.

— De-asta îl iubim, zise Santiago, bătându-l pe Frank cu palma pe umăr. Eu am avut-o martor pe soacră-mea. Ai fi zis — mă scuzați că spun asta, dar așa a fost — că avea un băț de kebab în fund. Deh, nemulțumită ca o soacră.

Îi zâmbi lui Frank.

— În cazul meu, Frank nu trebuie să-și facă griji pentru asta, spuse Cleo și izbucni într-un râs care nu prea părea râsul ei.

Frank îi dădu un pupic pe creștetul capului. Santiago luă sticla și turnă în trei pahare înalte de șampanie.

— Ar trebui să-i trimitem și lui Kamal o sticlă de-asta, spuse Frank golindu-și paharul dintr-o înghițitură.

— Nu știam că ai fost căsătorit, îi zise Cleo lui Santiago.

— Pentru viză, spuse Santiago. Ea era o dansatoare pe care o cunoșteam. Dar am fost și îndrăgostiți la un moment dat.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Cleo.

Frank își umplu din nou paharul.

— Of, a murit, răspunse Santiago. Din cauza unei supradoze. Da, mare păcat. Era o femeie frumoasă, cu un suflet frumos.

Cleo ar fi vrut să-l mai întrebe ceva, dar Santiago se ridică să verifice mâncarea în bucătărie și Frank spuse că voia niște muzică, așa încât conversația s-a risipit ca un fum.

Până să înceapă să sosească nuntașii, terminaseră deja două sticle de șampanie și ciuguliseră din toate felurile de mâncare. Fosta colega de cameră a lui Cleo, Audrey, a ajuns prima. Cu șolduri înguste, cu buze pline și corpul tatuat cu citate din cărțile pe care le citise doar parțial, era unul dintre câinii fără stăpân ai lui Cleo, cum îi plăcea lui Frank să-i numească. Cleo se îndreptă către ea ca s-o îmbrățișeze, dar Audrey îi arătă o limbă lungă și roz.

— Așa se salută călugării tibetani, declară.

— Eu credeam că ești coreeancă, spuse Frank.

Audrey dădu ochii peste cap și Cleo puse mâna peste gura lui Frank ca să-l facă să tacă.

— Călugării tibetani beau șampanie? o întrebă Cleo și îi întinse un pahar.

Audrey scoase din nou limba și de data asta puse pe ea o pastilă.

— Doar în combinație cu Klonopin.

O înghiți cu o gură de șampanie, apoi se duse să-l caute pe Santiago, în al cărui restaurant era chelneriță.

Următorul a fost Quentin, cel mai apropiat prieten al lui Cleo. Cei doi se cunoscuseră la scurt timp după sosirea lui Cleo la New York și de-atunci deveniseră de nedespărțit, și unul și celălalt fiind la fel de singuri și de debusolați. Quentin crescuse între Varșovia și New York. Bunica lui era o moștenitoare poloneză care credea că în țara ei nu există homosexuali, ceea ce însemna, pe de o parte, că el nu va fi nevoit să muncească niciodată, dar, pe de altă parte, că va trebui să se ascundă pentru tot restul vieții. În ochii celor din familia lui Quentin, Cleo era de doi ani iubita lui.

— Încă nu te-am iertat că nu mi-ai cerut să-ți fiu domnișoară de onoare, spuse el sărutând-o pe Cleo. Dar să știi că ți-am cumpărat un cadou de nuntă. Unul foarte scump.

— Dragule, nu cred c-ar trebui să le spui asta.

Era Johnny, iubitul lui Quentin (din când în când). Johnny avea pielea ca a unui șobolan-cârtiță golaș și aceeași privire furișă, de parcă ar fi căutat încontinuu o gaură în care să dispară. Total diferit de Quentin, a cărui fire deschisă era ca o intrare grandioasă.

— Întotdeauna am crezut că tu vei fi primul care se va căsători cu ea, spuse Frank.

— Și eu la fel, zise Quentin cu tristețe.

Au sosit și ceilalți invitați, iar Cleo și-a ocupat locul în capul mesei. Ea le împărțea farfuriile, făcea prezentările și primea felicitările, în timp ce atmosfera devenea tot mai veselă și zgomotoasă. Majoritatea erau prieteni de-ai lui Frank; persoane din advertising, arhitecți și designeri, oameni care găsiseră intersecția dintre creativitate și economie, care făceau lucruri frumoase fără să sufere pentru asta. Ea zâmbea, umplea paharele și încerca să se concentreze la conversațiile din jurul ei.

— Oamenii nu știu, dar poloneza este o limbă foarte poetică, îi spunea lui Quentin un intelectual chelios care, spre deosebire de el, nu vorbea poloneza. Știi că atunci când au tradus Familia Flintstone, au pus-o în rime?

— Scuze că nu te-am mai sunat, îi striga o invitată alteia, în cealaltă parte a camerei. Mi-am aruncat telefonul pe fereastră după o tunsoare oribilă!

Cleo se ridică și încercă să-și facă loc pe lângă invitați ca să ajungă la baie.

— ...Și acum nu mai vorbește decât despre cum se ia ayahuasca, îi spunea lui Zoe o femeie cu turban. Se duce în Peru la ceremonii și se comportă de parcă ar fi obținut o calificare rară. Îi zic „dragă, e un drog, nu o diplomă".

— Profesorul meu de teatru zicea că asta i-a neutralizat complet egoul, zicea Zoe. Cel puțin pentru câteva săptămâni.

Zoe era singurul membru al familiei pe care îl invitaseră. La cei 19 ani ai ei, era și cea mai tânără persoană de acolo. Frank și Zoe nu semănau deloc, deși erau frați vitregi, pe de o parte, din cauza diferenței de vârstă, pe de altă parte, pentru că tatăl lui Zoe era negru, iar al lui Frank, ca și mama lor, era alb. Cu ochelari, pistrui și păr creț, Frank era arătos și fermecător, dar rareori era cea mai frumoasă persoană din încăpere. Zoe, în schimb, era uluitoare. Chipul ei avea simetria unei sculpturi de Brâncuşi. Părul său era o cascadă de cârlionți cu reflexe de cupru și aur. Pielea ei nu părea să aibă pori. De fiecare dată când se uita la ea, Cleo nu se putea abține să nu caute un defect.

Femeia cu turban se întoarse cu intenția s-o includă și pe Cleo în conversație. Cleo își aminti că era critic culinar, dar nu și cum o chema. Era genul de lapsus obișnuit în rândul newyorkezilor, se gândi ea.

— Cleo, tu care creezi, exclamă aceasta brusc, crezi că dacă ai lua ayahuasca, ai picta mai bine?

— Cred că am nevoie de egoul meu, răspunse Cleo râzând. Este aproape singurul care mă mai aduce în fața șevaletului, zilele astea.

— Frank zice că ești foarte talentată, pufni criticul culinar cu turban. Poate că generația ta va reda în sfârșit picturii locul binemeritat în lumea artistică.

Cleo zâmbi cu amabilitate. Chiar și în articolele ei, această femeie avea un fel de a-și manifesta considerația cu un aer reticent, de parcă dispunea de un

stoc limitat de complimente și nu știa niciodată dacă era momentul să cedeze vreunul.

— Să sperăm, spuse Cleo.

— Nu că Frank ar fi părtinitor sau ceva, interveni Zoe.

Lui Cleo îi pieri zâmbetul de pe buze. De fiecare dată când o vedea pe Zoe rămânea cu senzația dureroasă că tânăra nu o plăcea. Bineînțeles, asta o determina să-și dorească și mai mult aprobarea lui Zoe, deși era conștientă și stânjenită că nu făcea decât să caute atenția unei adolescente îmbufnate. Ea îi mai spusese lui Frank despre această tensiune, dar el ocolise conflictul cu grația lui obișnuită.

Criticul culinar părea să-și fi pierdut interesul pentru conversație acum, când nu mai vorbea ea, și o tăcere stingheră se lăsă între Cleo, care încă se străduia să nu pară deranjată de replică, și Zoe, ai cărei ochi aurii o fixau cu un calm de animal prădător. Din fericire, Frank începu s-o strige pe Cleo din celălalt capăt al camerei.

— Cley, trebuie neapărat s-auzi ce-a pățit Anders! strigă el încă râzând. Și tu, Zo!

Frank își abandonase jobenul și jacheta, dar își păstrase batista la buzunarul cămășii. Ochelarii îi stăteau puțin șui, semn că era pe cale să se matolească de-a binelea. Zoe se grăbi să se ducă la el, lăsând-o pe Cleo să vină în urma ei.

— Hai să stai aici, mireasa mea, spuse Frank și o trase pe Cleo pe genunchii lui.

— Bine, o iau de la capăt, spuse Anders.

Zoe, care nu mai avea unde să se așeze, rămase în picioare lângă umărul lui Anders. Anders era din Danemarca și lucrase mulți ani ca art director la firma lui Frank, după care plecase pentru a prelua conducerea departamentului artistic al unei reviste de modă pentru femei. La fel ca Zoe, era aproape nedrept de atrăgător — de fapt, un fost manechin —, dar în

timp ce Zoe părea să iradieze o căldură anume, Anders emana o răceală scandinavă.

— Deci, reluă Anders, m-am accidentat foarte rău la genunchi când jucam tenis.

— Într-un meci pe care l-am câștigat eu, dacă-mi amintesc bine, preciză Frank.

— Tu nu-ți amintești decât meciurile pe care le câștigi. Și nu-i așa o mare victorie dacă adversarul tău este rănit, nu? În fine, o iau spre casă și durerea e tot mai nasoală, aproape insuportabilă. Atunci mi-aduc aminte că mai aveam niște relaxante musculare de pe vremea când mă accidentasem, în urmă cu câțiva ani. Erau expirate, dar îmi zic, lasă, iau doar una. Iau o pastilă, uit c-am luat-o, stau toată după-amiaza pe acoperișul clădirii cu prietenii să bem bere, parcă și o sticlă de rosé. La un moment dat, îmi dau seama că am nevoie să mă duc la toaletă, așa că urc în lift și apăs pe butonul etajului meu. Pe vremea aia, locuiam într-un apartament unde liftul se deschidea direct în...

— Superb apartament, comentă Frank.

— Da, era foarte frumos, spuse Anders. Și deodată îmi dau seama...

— Chiar, ce s-a întâmplat cu el? întrebă Frank.

Anders dădu distrat din mâini.

— I-a rămas lui Christine după ce ne-am despărțit, știi și tu. Încă locuiește acolo cu fiul ei.

— Ce jigodie, spuse Frank.

— Frank! îl apostrofă Cleo.

— Cleo, zise Frank. Tu n-ai cunoscut-o pe femeia aia. Dacă o tăiai, în loc de inimă găseai un abac.

— Dar tot n-ar trebui să-i zici...

— Preferi să-i spun „curvă“?

— Aș prefera să nu-i zici nicicum.

— Chiar așa, care e pluralul pentru abac? întrebă Frank. Abaci?

— Nu, spuse Zoe încrezătoare.

Cleo se îndoia că Zoe văzuse vreodată un abac.

— Liftul coboară, continuă Anders. Ușile se deschid și îmi dau seama că nu pot să mă mișc. Sunt paralizat, să dea dracii. Dacă iau mâna de pe bară, cad ca un copac retezat.

— Am pățit-o și eu, spuse Frank clătinând din cap. Am luat două tablete de acid la o fermă când aveam șaisprezece ani. Am ajuns să zac într-o troacă de porci toată noaptea.

— Și ce-ai făcut? întrebă Zoe.

— Nimic, zise Frank. Nu puteam să mă ridic din troacă.

— Nu tu, replică Zoe.

— Nici eu nu puteam să fac nimic! spuse Anders. Am așteptat, sperând să-mi recapăt mobilitatea, și în cele din urmă, liftul a fost chemat la un alt etaj. Ușile se deschid și, în fața mea, o familie tânără se holbează la mine. Am uitat să spun că eram doar în pantaloni scurți, fără tricou, desculț și nici măcar nu puteam să deschid gura ca să-mi cer scuze.

— Sexy, zise Zoe.

— Nici să nu te gândești, spuse Frank.

— Stau acolo și mă zgâiesc ca o namilă de viking căruia-i curg balele, în timp ce ei se înghesuie într-un colț al liftului, îngroziți! continuă Anders.

Frank râse și întinse mâna pe la spatele lui Cleo să ia un profiterol de pe platoul cu care Santiago defila prin cameră cântând „That’s Amore“.

— Până la urmă reușesc să ajung din nou pe acoperiș și toți mă întreabă unde-am fost, continuă Anders. Le explic situația, că m-am târât pe burtă din lift până la baie, că m-am sprijinit de suportul de prosoape ca să urinez, ceea ce, vă dați seama, nu mi-a ieșit prea bine. Și știți ce-mi spun ei? „Frate, ce poantă bestială! Mai ai să ne povestești?“ Vă spun sincer, în momentul ăla, mi-am dat seama că n-o să-i înțeleg niciodată pe americani.

Zoe, obosită să stea în picioare sau poate doar plictisită de faptul că nu mai era în centrul atenției, se înghesui lângă Anders pe stiva îngustă din cutii cu mere pe care acesta se cocoțase, lucru imposibil pentru oricine altcineva care nu era precum Zoe, zveltă ca o căprioară. Anders zâmbi, dezvelind două șiruri de dinți inegali și distanțați, iar simetria perfectă a feței lui se strică pe moment.

— Ah, așa e, toți americanii sunt dependenți de pastile, zise Frank. Am mai auzit asta.

Zoe ciufuli părul blond al lui Anders. Cleo se întrebă dacă cei doi urmau să se culce împreună sau dacă deja o făcuseră. Nu era greu de imaginat, întrucât Anders se culcase cu toate — inclusiv cu Cleo.

— Nu zic că toți sunt dependenți de medicamente, spuse Anders. Vreau doar să subliniez că există o diferență culturală în ce privește atitudinea față de automedicație. Cleo, susține-mă aici.

Se întâmplase imediat după ce îl cunoscuse pe Frank, când ea mai credea că va părăsi țara peste câteva luni, la sfârșitul unei petreceri cu bar deschis care, ulterior, s-a dovedit fatal. După o scurtă și nesatisfăcătoare partidă de sex pe canapeaua sa Chesterfield, Anders o trimisese acasă cu nonșalanță. Sunt sigur că preferi să dormi în patul tău, nu?

— Anders crede că în America toată lumea ia câte ceva, spuse Frank.

— Dezvoltarea fulminantă a industriei farmaceutice de-aici vorbește de la sine, replică Anders.

Tot ce trebuia să știe Cleo despre dorință și umilință a aflat în momentul în care a părăsit apartamentul lui Anders și a plecat spre casă clătinându-se, cu

abdomenul încă mânjit de sperma lui. Niciunul dintre ei nu îi spusese vreodată lui Frank.

— Bine, bine, hai să limităm pe cât posibil analizele culturale, zise Frank. Deoarece Cleo urmează să devină una de-a noastră.

— Ce?

Auzindu-și numele, Cleo reveni brusc în conversație.

— Devii o americancă, spuse Zoe pe un ton insinuant. E scopul pentru care se întâmplă toate astea, nu?

Cu degetul ei lung, arătă spre cameră cu o mișcare de rotire.

— Da. Adică nu..., se bâlbâi Cleo.

— Mai întâi trebuie să soliciți rezidență permanentă, sări Anders în ajutorul ei. Asta vrea să spună.

Și îi aruncă o privire liniştitoare.

— Mai întâi dragostea, apoi căsătoria, apoi cererea pentru cartea verde și o grămadă de documente, intonă Frank.

Cleo văzu că i se îndoise marginea rochiei peste genunchi. Vrând să o netezească, observă pentru prima dată o etichetă minusculă de mătase pe interiorul tivului. Pe ea scria cu litere cursive, feminine, cuvântul „Intim". Deci era o cămașă de noapte. La nunta ei purtase o cămașă de noapte. Încet, Cleo lăsă capul în jos.

— Numai să nu-ți pierzi accentul, spuse Zoe, cuprinzându-l de mijloc pe Anders, ca să-și mențină echilibrul pe ladă. Accentul britanic e foarte greu de imitat. Antrenorul meu de voce zice că eu am un accent est-londonez.

— Eu nu mi l-am pierdut niciodată pe-al meu, comentă Anders. Din păcate.

— Da, tu și-acum vorbești ca Terminator, spuse Frank râzând.

— Ăla era austriac, idiotule, replică Anders.

Cleo ridică privirea când se auzi strigată din celălalt capăt al camerei. Se întoarse și văzu chipul lui Audrey, care se uita prin ușa întredeschisă a băii, mișcând din buze ca pentru a spune Ajutor. Cleo se ridică, scuzându-se, și îi dădu lui Frank un pupic pe buze. Încă un damf de vin.

— Nu uita să bei apă, îl sfătui ea.

Când Cleo intră în baie, Audrey stătea aplecată peste chiuvetă și freca viguros o pată de vin roșu de pe cămașă. Părea o cauză pierdută, până când Audrey își aminti că trucul pentru scos petele de vin roșu era să toarne vin alb peste ele — o chestie legată de neutralizare. Cleo fugi la bucătărie, de unde se întoarse cu o sticlă de pinot grigio de la frigider și, la indicațiile lui Audrey, începu să toarne din ea pe pieptul lui Audrey care stătea în cadă, cu răsuflarea întretăiată.

— Drace, sunt fleașcă toată. Iese?

Cleo se uită la cămașă, care căpătase o nuanță galbenă ca de urină, cu o pată roșie nealterată în mijloc. Audrey își dezlipi de corp materialul ud ca să-l inspecteze mai bine. Se uitară lung una la alta, apoi izbucniră în râs. Audrey își scoase cămașa și rămase în sutien.

— Crezi că pot să rămân așa?

— Așteaptă, spuse Cleo, repezindu-se să deschidă coşul de rufe.

Scoase o cămașă de seară care părea destul de curată și i-o întinse lui Audrey. Era atât de lungă încât îi venea ca o rochie. Audrey și-o strânse în talie cu cureaua, apoi se studie în oglindă.

— Nu-i rău, spuse, ridicându-i gulerul. Oricum, singura ținută de care își va aminti cineva este a ta.

Cleo se aşeză pe marginea rece a căzii, cu genunchii lipiți. Părul îi cădea ca o perdea de o parte și de alta a feței.

— Audrey, șopti ea. Pare că port o cămașă de noapte?

Audrey se întoarse și îngenunche în fața ei.

— Ce întrebare ciudată, Cley. Arăți ca un înger, pe bune.

Audrey îi dădu la o parte perdeaua de păr și o sărută pe obraz, apoi se întoarse spre oglindă ca să-și retușeze cu vârfurile degetelor linia de contur a ochilor.

— Anders arată bestial, spuse reflexia lui Audrey din oglindă.

Cleo dădu încet din cap, încercând să păstreze o expresie neutră.

— Ți-am povestit cum ne-am cuplat?

— V-ați cuplat?

Cleo constată cu surprindere că simțea un fior de gelozie.

— Acum un car de vreme, spuse Audrey. Ai fi zis că a căzut peste mine o comodă, cu cheița ieșită în afară.

Cleo simți că se îmbujorează la față de rușine. Dar nu, era vorba de altceva, ceva mai ușor, mai cald. O umfla râsul.

— Și el încerca s-o bage, mă-nțelegi, prin spate, continuă Audrey.

— Nu se poate!

Amândouă începură să râdă. Audrey se rezemă de chiuvetă ca să-și tragă sufletul.

— Poate de-asta nu m-a mai sunat niciodată, spuse ea și oftă.

— Crezi?

— Dacă mi-ar plăcea sexul anal, viața mea ar arăta cu totul altfel.

Cât au stat ele la baie, fusese adus desertul. În afară de turnul de profiterol, erau tăvi de argint cu căpșuni înmuiate în ciocolată albă, feluri de mâncare

cu cireșe Rainier roșii și galbene, boluri cu frișcă și cremă de caramel caldă, castronașe cu migdale în glazură roz și o cutie cu trabucuri din ciocolată. Invitații abia dacă se atinseseră de ele. Cleo bănuia că circula deja atâta cocaină, încât practic jumătate dintre ei nu mai aveau poftă de mâncare. Se liniști puțin la gândul că tortul după care tânjise în secret — cu trei etaje, cu cremă de unt și glazură festonată, panglici de satin alb și o cascadă de trandafiri roz din zahăr — avea să rămână neatins.

Santiago bătu cu o linguriță în pahar și ceru să se facă liniște. Stătea într-un echilibru precar pe o navetă de sticle de lapte, învăluind asistența cu un zâmbet.

— Discurs! strigă unul dintre invitați care fuma la fereastră. Tăceți, s-auzim discursul!

Cineva se duse să dea muzica mai încet și conversațiile încetară toate deodată, ca și când un buton de volum controla toată încăperea.

— Nu mă pricep la cuvinte, începu Santiago, bătându-se emoționat cu lingura peste coapsă. Eu îmi exprim sentimentele prin preparate culinare. Dar am vrut să spun și eu ceva pentru a marca această frumoasă ocazie, unirea a doi prieteni dragi, unul mai vechi, altul mai nou.

— Poate vrei să zici unul mai bătrân și unul mai tânăr! strigă cineva stârnind o rafală de aplauze.

— Dar amândoi cu spiritul tânăr, protestă Santiago. Cleo și Frank, voi doi v-ați cunoscut chiar în această casă — sau, după câte am înțeles, în liftul meu. Acum vă văd pe amândoi aici, atât de fericiți și de îndrăgostiți, înconjurați de prieteni, și sper să nu vă supărați dacă mă încearcă o oarecare mândrie de pețitor. Așa că vă ofer acest citat din Don Quijote, care este foarte apreciat în țara mea natală: El amor mira con unos antojos que hacen parecer oro al cobre, á la probreza riqueza, y á las lagañas perlas.

Santiago se uită în jur cu o privire plină de așteptare, care fu întâmpinată de vagi murmure de aprobare.

— Ah, văd că trebuie să vă traduc, gringos. Înseamnă: „Dragostea poartă niște ochelari prin care cuprul pare aur, sărăcia — bogăție și lacrimile — perle“.

Se întoarse spre Cleo și Frank cu un zâmbet afectuos.

— Dar, desigur, în ochii mei amândoi sunteți deja de aur.

Încăperea explodă de urale și clinchete de tacâmuri lovind în pahare.

— Și-acum, adăugă Santiago radios, să ne îmbătăm și să dansăm!

Au tras mobila lângă perete, stivuind pe masă farfuriile cu resturi de mâncare și chiștoace de țigări. O muzică braziliană pasională și veselă a umplut camera. Una dintre prietenele lui Cleo, o dansatoare formată la Batsheva, dar care între timp devenise bonă, s-a lansat într-o succesiune de mișcări de gimnastică soldate cu răsturnarea mai multor vaze cu bujori și lovirea cu piciorul în plină figură a unui make-up artist francez. Sticlele goale se îngrămădeau pe tejgheaua din bucătărie, pe masă, pe pervazurile ferestrelor. Toți se băteau să aleagă următoarea melodie.

Cleo dansa cu Quentin, într-un abandon cu mișcări lejere din mâini și picioare, când Frank a prins-o de mijloc și a condus-o pe hol, departe de invitați, în dormitorul lui Santiago. Patul era acoperit de cadouri. A închis ușa în urma lor.

— Abia dacă te-am văzut în seara asta, spuse el trăgând-o aproape.

Se sărutară intens, cu nesaț. Afară se auzeau râsetele celorlalți. Cineva schimbă muzica și acordurile unei vechi melodii soul se strecurară pe sub ușă, rifful familiar de chitară umplând încăperea. Frank o luă în brațe și o conduse de cealaltă parte a patului. Era un dansator surprinzător de bun, cu o siguranță care vine odată cu vârsta. Unul dintre lucrurile pe care ea fusese extrem de încântată să le descopere la el.

— Primul dans, spuse Frank râzând. Primul dans ca soț și soție.

O înclină pe spate, până aproape de pământ, și pentru o clipă ei îi tremură inima. Era beat. O s-o scape. Dar el o trase înapoi și o lipi de el, legănându-i încet șoldurile în același ritm cu ale lui. Apoi îi trase de pe umeri, una după alta, bretelele rochiei. Ea rămase în mijlocul unei bălți de mătase albastră pe podea. Purta chiloți de dantelă albă, cu o minusculă rozetă roz în centru, singura concesie la ținuta de nuntă tradițională. El se dădu un pas înapoi ca s-o admire. Ea se simțea foarte tânără și foarte frumoasă. Să-l încânte pe celălalt, să fie încântată la rândul ei, asta își dorise dintotdeauna. Frank o trase spre el și îi sărută urechile, gâtul, clavicula, sfârcurile. Îngenunche ca să-i sărute abdomenul, buricul, șoldurile.

— Ai un gust..., spuse el cu gura plină de pielea ei, ...delicios.

O ridică și o așeză pe măsuța de toaletă. Cleo își rezemă capul de oglindă. Fereastra de vizavi încadra un pătrat de cer de culoarea lavandei. El îi depărtă picioarele și îngenunche în fața ei. Cu un gest foarte tandru, îi dădu chiloții într-o parte și o trase spre gura lui. Mâinile ei erau în părul lui, cuprinzându-i ceafa. Limba lui Frank era ca o mică flacără. Cleo ridică ochii spre tavan şi expiră. Apoi Frank își strecură degetele înăuntrul ei, mișcându-le încet, în timp ce flacăra limbii lui o linse, și ea nu mai simți decât căldură. Gândurile îi dispăruseră. Își mușcă pumnul. Prea mult. Își dădu capul pe spate, scoțând un mic strigăt ascuțit.

Chipul lui Frank apăru dintre picioarele ei. Ochii lui priveau dincolo de capul ei.

— Ești bine?

Cleo se întoarse să vadă la ce se uita. Pe mijlocul oglinzii apăruse o crăpătură subțire, din care atârna un fir din părul ei blond. Își pipăi ceafa cu vârful degetelor.

— Curge sânge? o întrebă.

— Nu cred, spuse ea. Nici n-am simțit.

Frank zâmbi.

— Păi, erai ocupată.

El se ridică să-i examineze rana și o sărută delicat pe creștet.

— Ce-i spunem lui Santiago? îl întrebă.

— N-o să observe, spuse Frank sigur pe el. Vino.

O ajută să coboare de pe măsuța de toaletă și îi adună rochia de pe jos.

— Să fugim de la locul crimei.

Când ieșiră din dormitor, dădură nas în nas cu Quentin, care stătea rezemat de peretele de-afară. Ținea în mâini o cutie de cadou.

— Știu ce făceați voi doi.

— Tu ai inima ei, replică Frank râzând. Mie lasă-mi trupul.

— Nu fi vulgar, spuse Quentin. Vreți să deschideți cadoul de nuntă?

Cleo desfăcu panglica de mătase și scoase capacul cutiei, dând la o parte straturile de hârtie subțire. Înăuntru era un ou Fabergé, în nuanțe de crem și albastru-pudrat, precum cerul din picturile lui Michelangelo, protejat de un grilaj de aur încrustat cu diamante. Cleo îl scoase cu grijă din cutie. Semăna cu o trăsură în miniatură, sprijinită pe patru piciorușe aurii, și părea surprinzător de greu în mâinile ei.

— Ce frumos e, șopti ea. Oh, Quentin!

— Nu este autentic, se grăbi el să spună. Din Rusia Imperială sau mai știu eu ce. Alea costă vreo trei milioane de dolari. Dar este fabricat de aceeași firmă. Și, mă rog, m-am gândit că o să vă placă.

Frank îl cuprinse pe după umeri pe Quentin și îl strânse ușor.

— E grozav. Valabil și pentru Cleo.

— Mai e ceva, continuă Quentin. Primul ou care a fost oferit familiei imperiale ruse conținea o surpriză. Un gălbenuș de aur, în care era o găină de aur, în care era o coroană micuță. Fiecare ou trebuie să conțină o surpriză. Așa că... deschide-l.

În partea de sus a globului era o clemă de aur care prindea la un loc fiecare parte a grilajului. Cleo apăsă pe ea și oul se deschise cu un clic. Înăuntru era un mic piedestal auriu, care ieșea dintr-o platformă albastră și care susținea un cufăraș din metal, încrustat cu pietre prețioase.

— Deschide-l și pe ăsta, o îndemnă Quentin.

Cu vârful degetului, Cleo deschise capacul cufărului. Înăuntru era o fiolă cu pulbere albă. Frank izbucni într-un hohot de râs.

— Presupun că partea asta din cadou este pentru Frank, spuse Cleo.

— Pentru amândoi, o corectă Quentin. Și pentru mine.

— Mulțumim, spuse Cleo închizând oul și sărutându-l pe Quentin pe obraz. E noul meu obiect favorit.

Dădu să-l pună pe patul lui Santiago, dar Quentin o apucă de braț și o trase spre baie.

— Nu, nu, spuse el. Intră aici cu mine.

Cu un zâmbet obosit, Cleo îi dădu oul lui Frank. În mod clar, era condamnată să-și petreacă aproape toată nunta în baie.

— Las' că întrețin eu poporul, o asigură Frank. Du-te.

Quentin o trase după el și închise ușa. Își scoase propria rezervă de drog și cheile.

— M-aș fi însurat cu tine, să știi, spuse el ducând o cheie la nară și trăgând pe nas cu putere. Dacă ai fi avut nevoie.

— Chiar îl iubesc, răspunse ea pe un ton mai tăios decât intenționase. Nu este vorba doar de viză.

— Știu, știu. Dar e atât de ciudat că te-ai căsătorit.

Cleo se uită în oglindă, împletindu-și părul în joacă, mai mult pentru a-și ocupa mâinile cu ceva. Își pipăi partea din spate a capului. Era un loc sensibil, acolo unde se lovise de oglindă. Quentin îi întinse cheia, dar ea scutură din cap. El ridică din umeri și inhală toată pulberea.

— Există motive mai rele pentru care să te căsătorești cu cineva, spuse Cleo.

— Există și altele mai bune, replică el, frecându-și gingiile cu degetul.

— Și de unde știi tu? îl repezi Cleo.

— Hei!

Quentin se apropie și se opri în spatele ei. Își încolăci brațele în jurul său și-și sprijini bărbia de un umăr al ei.

— Calmează-te. Nu zice nimeni că ai făcut ceva rău. Știu că vă iubiți. Doar că eu te voi iubi întotdeauna cel mai mult, atâta tot.

— Știu, spuse Cleo. Șterge-ți nasul.

Quentin luă niște hârtie igienică și își suflă nasul în ea, inspectând conținutul înainte s-o arunce în coșul de gunoi.

— Sigur e că eu te iubesc pe tine mai mult decât mă iubește Johnny pe mine, zise el cu o voce fermă și vioaie. Cred că mă fură. Sincer să fiu, cred că îmi fură vitaminele. Vorbesc serios! În valoare de sute de dolari. Dar când l-am întrebat, și-a ieșit din pepeni și a zis că le-oi fi luat eu pe toate și-am uitat. Cine dracului ia atâtea vitamine și pe urmă uită că le-a luat? Nici măcar nu mi-a lăsat magneziul, pe care știi foarte bine că trebuie să-l iau regulat.

— Groaznic, spuse Cleo, reprimându-și un zâmbet. Magneziul este... În fine, este esențial, într-adevăr. Esenţial.

— Măcar tu știi că Frank n-o să-ți fure niciodată lucrurile.

O măsură cu o privire rapidă.

— Nu că ai avea mare lucru de furat, adăugă el.

— Știi, îmi pare rău că nu a băgat asta în jurământul de căsătorie, spuse Cleo, deturnând insulta înainte ca aceasta să o rănească. „Promit să te iubesc, să te protejez și să nu fur niciodată vreunul dintre lucrurile tale fără valoare."

— Sau să-ți pun mâna pe o plită încinsă, adăugă Quentin. Cum i-a făcut tata maică-mii.

Quentin avea darul de a vira într-o conversație de la relaxat la sumbru, ca printr-o apăsare pe buton.

— Chiar așa a făcut? întrebă Cleo.

El stătea cu privirea plecată. Genele lungi îi aruncau ușoare umbre pe obraji.

— Polonia..., răspunse Quentin ridicând din umeri în chip de explicație.

— N-am știut, spuse Cleo.

— De unde să fi știut?

Quentin ridică privirea, cu chipul brusc luminat de speranță.

— Acum vrei să tragi o linie cu mine?

Cleo dădu ochii peste cap și cedă dând din cap abia perceptibil.

— Arăți superb, spuse Quentin în timp ce ea îngenunche lângă el deasupra vasului de toaletă. Ca o mireasă-copil.

Afară, un grup de invitați se strângeau la ușa apartamentului, unii bulucindu-se să-și găsească pantofii, alții să-și reumple paharele. Bolurile cu frișcă și dulce de leche erau marcate de mucuri de țigară. Zoe se lungise pe canapea și dormea acoperită cu jacheta de la smochingul lui Frank.

— Aici erai, spuse Frank apărând în spatele ei.

Se freca la ochi cu degetul îndoit, ca un copil căruia îi era somn.

— Urcăm pe acoperiș să aprindem focul de artificii. Un foc de artificii de nuntă.

— Care-i diferența? întrebă Cleo, dar Frank dispăruse deja pe casa scărilor.

Pe terasa clădirii, orizontul Manhattanului se întindea sub ochii lor, ca o ghirlandă sclipitoare pe un cer de catifea neagră.

— Mi-au rămas niște artificii din weekendul prelungit, spuse Santiago, desfăcând pachetele fluorescente. Dar am cumpărat și câteva noi pentru ocazia asta.

Memorial Day. Trecuseră doar câteva săptămâni de-atunci, dar lui Cleo i se părea o veșnicie. Viza ei de student expira la sfârșitul lunii, iar compania pentru care lucrase ca designer de textile freelance nu-și mai putea permite s-o plătească. Ca un ultim strigăt de bucurie, bănuise ea, Frank o dusese la cabana sa din nordul statului New York, unde el se ducea rareori. Cum niciunul dintre ei nu avea permis de conducere și nici aptitudini casnice, au fost trei zile de paturi nefăcute, de mese pe bază de cereale și de fericire pură, intimă.

Frank se îndreptă spre celălalt capăt al acoperișului și încercă să așeze niște artificii, proptindu-le între două sticle de vin. Se clătină amețit și lovi sticlele care se rostogoliră la picioarele lui.

— Hei, omule, spuse Santiago, venind în spatele lui ca să-l sprijine. Ce-ar fi să mă lași pe mine să mă ocup de asta? Tu du-te și uită-te împreună cu Cleo.

— Cine are o brichetă? strigă Frank, fără să-l ia în seamă.

Se lovi cu palma peste buzunarele pantalonilor. Cineva îi aruncă una, dar bricheta zbură prea departe, trecând peste marginea acoperișului și dispărând în întunericul de dincolo. Anders apăru în ușă și, după ce schimbă o privire lungă cu Santiago, reuși să-l conducă pe Frank mai în spate, unde se adunase un grup de invitați să se uite. Cleo îl luă de mână.

O ceruse de soție în tren spre casă, când se întorceau din Hudson. Ea picotea cu capul pe umărul lui, în timp ce el stătea cu obrazul lipit de creștetul ei. Cleo, Cleo a mea. Un râu ca o panglică neagră se zărea pe fereastră, abia distingându-se de câmpia și copacii învăluiți în întuneric. Ce-ai zice...? Ea vedea fața lui Frank reflectându-se albă, ca de cretă, în geamul ferestrei. Parcă era un sfânt. Ce-ai zice să te căsătorești cu mine?

Santiago strigă ca toată lumea să se dea înapoi, în timp ce el și Anders aprinseră primele artificii. Trombe strălucitoare de lumină țâșniră în sus în spatele lor, rămânând un moment suspendate în aer sub formă de stele. Cerul scăpăra de lumină. Deodată, Frank își trase mâna dintr-a ei și o luă la fugă pe acoperiș, îndoit de mijloc. Se repezi să ia o rachetă și o aprinse direct din mână, aruncând-o fără să se uite și cât pe ce să-l nimerească pe Anders în umăr.

— Ce dracu' faci? îl auzi ea pe Anders țipând în timp ce Frank se întoarse la ea în fugă.

O luă din nou de mână și o strânse cu putere. Scânteile se revărsau peste ei. Focurile de artificii deveneau tot mai intense, străfulgerând chipurile spectatorilor de pe acoperiș. Cleo privea profilul lui Frank în lumină. Bum, bum, bum. El se uita în sus, cu fălcile încordate, ochii umezi, contemplativi.

Ea nu-i spusese lui Quentin care fusese de fapt jurământul lui Frank. O surprinsese cu cerința lui de a spune ceva la sfârșitul ceremoniei, după ce se citise textul obișnuit. Era vizibil emoționat și obișnuita lui docilitate dispăruse ca prin farmec. Când în sfârșit a luat cuvântul, a spus o singură frază: Când cea mai întunecată parte din tine întâlnește cea mai întunecată parte din mine, se creează lumină.

CAPITOLUL 3

Iulie

La mai puțin de o lună de la nunta lui Cleo și Frank, Quentin și Johnny s-au despărțit. Cleo nu-și mai petrecea timpul cu Quentin, iar el s-a pomenit brusc cu mult mai multă energie pe care să și-o consume cu Johnny — mereu la dispoziția lui. Johnny, avea să constate el, nu era decât o fetiță catolică irlandeză, care se lupta cu băutura. Avea părinți republicani pe care îi adora în secret, iar părul de pe corpul lui părea mai degrabă o blană de animal. Lui Quentin îi era mai bine fără el.

Acum, că Johnny dispăruse din peisaj și Cleo era mereu ocupată cu Frank, Quentin avea timp berechet să facă tot ce voia, cum ar fi să stea toată noaptea să se uite la anime-uri, să fumeze în pat ca turcul sau să se ducă la orgii private — și exact asta avea în plan pentru seara aceasta. Invitația îi fusese strecurată în vestiarul de la sala de gimnastică: „Te vrem. Eveniment privat. Detalii pe e-mail“. Mai auzise de astfel de petreceri, organizate de o rețea clandestină de gay a cărei misiune era să readucă sexul în grup de dinainte de perioada SIDA în medii sigure, dar strălucitoare. Aceasta era prima lui invitație, iar gândul că fusese observat și apoi ales îi stârnea un val de plăcere.

Johnny nu ar fi permis niciodată așa ceva. Era prea rigid, prea critic. Și oricum, Quentin nu intenționase decât să se culce cu el o dată sau de două ori, dar Johnny se insinuase în viața lui cu o serviabilitate agresivă. De pildă, pentru petrecerea de ziua lui Quentin, a cărei temă a fost Revoluția Franceză, Johnny a cumpărat o carte veche de bucătărie franțuzească și s-a oferit să-i pregătească lui Quentin ce tort își dorea. Quentin a ales o tartă de pere formată din sute de petale din foitaj pliate individual și glazurate, nu pentru că îi plăcea în mod deosebit tarta cu pere, ci pentru că i se păruse cea mai laborioasă. Johnny i-o făcuse fără să se plângă și, când Quentin a stat în fața strălucirii de chihlimbar a celor 26 de lumânări aniversare, uitându-se

la sutele de petale de foitaj pliate individual și glazurate, a fost convins că tarta aceea era dovada unei iubiri atât de supuse, atât de pure, atât de devotate, încât nu-i va găsi pereche niciodată.

Dar de când recunoscuse în fața lui Cleo că Johnny îl fura, ajunsese să creadă că Johnny era cel care profita de pe urma lui și nu invers. Totul ajunsese la punctul culminant în urmă cu câteva zile, când Quentin, căruia îi plăcea să aibă vara 18 grade constant în imensul său apartament cu pereți din piatră brună, s-a dus să se îmbrace cu puloverul preferat, cel din cașmir portocaliu, ușor ca o pană. După ce l-a căutat în zadar, a coborât la parter unde l-a găsit pe Johnny îmbrăcat în el.

— Ăsta-i puloverul meu.

— Și?

— Știi că e preferatul meu. L-am cumpărat la reducere de la Barneys Warehouse cu Cleo.

Johnny a dat ochii peste cap.

— Dragă, tu ai o fixație.

— Pentru Barneys?

— Pentru Cleo.

Quentin a pufnit ușor, ceva între dispreț și jenă.

— E cea mai bună prietenă a mea.

— N-ar trebui să fiu eu? a întrebat Johnny.

A luat o gură din cerealele bio cu ciocolată din vasul de ceramică al lui Quentin. Un firicel de lapte cafeniu i s-a scurs de pe bărbie pe piept, pe puloverul lui Quentin. Johnny și-a lins degetele și a încercat să șteargă pata. Quentin a făcut o grimasă când a văzut că degetul lui Johnny nu reușise decât să impregneze și mai mult laptele în fibrele țesăturii. Pe cașmirul

portocaliu era încă vizibilă o picătură maro ștearsă. Quentin a simțit o căldură crescândă în spatele ochilor.

— Scoate-l, i-a ordonat.

— Ce? a întrebat Johnny râzând. Nu.

Quentin a dus mâinile tremurânde la tâmple.

— SCOATE-L! a urlat.

Pe moment, Johnny a rămas cu gura căscată. Fărâme maronii de ciocolată i se adunaseră la colțurile gurii. Apoi a sărit în picioare și și-a scos puloverul, lăsând să i se vadă burta moale și pistruiată.

— Doamne, Quentin! a strigat Johnny, azvârlindu-i puloverul în față. E doar un obiect. Ce contează? Te face fericit?

— Nu mă face nefericit, a replicat Quentin.

— Lucrurile nu sunt oameni, Quentin, a spus Johnny cu satisfacția mândră a persoanelor cu adevărat obtuze.

— Lucrurile nu mă iau de prost. Lucrurile nu îmi fură identitatea.

— Îți fur identitatea?

Johnny și-a cuprins pieptul gol cu mâinile și s-a uitat prin cameră cu o privire rugătoare, de parcă se afla în fața unui public.

— Cleo ți-a spus asta? a întrebat el.

Nu-i zisese — ea întotdeauna tratase cu o reținere diplomatică subiectul Johnny —, dar Quentin simțea o mare satisfacție să-l facă pe Johnny să creadă că da.

— Încearcă doar să mă protejeze, a spus pe un ton înțepat. Asta fac prietenii adevărați.

Johnny a făcut o grimasă plină de dispreț.

— Curvă britanică, a rânjit sarcastic.

— Ți-ar fi plăcut mai mult dacă era din Ohio, ca tine? i-a întors-o Quentin.

— Îți spun pentru a suta oară, Quentin, Cincinnati este unul dintre cele mai europene orașe din America.

Quentin nu și-a putut reține un pufnet disprețuitor.

— Vezi? a exclamat Johnny. Ești un snob, la fel ca ea. Amândoi m-ați lăsat singur o oră la nunta ei. E clar că nu mă consideră suficient de bun pentru tine.

— Poate pentru că nu ești, a spus Quentin.

Johnny a rămas cu gura căscată, cu un aer dramatic.

— N-am făcut altceva decât să te iubesc. Dar tu ești prea nesimțit ca să știi cum e.

— Poate, a spus Quentin aplecându-se să ridice puloverul, apoi punându-și-l pe umăr de parcă în puloverul acela stătea toată demnitatea lui. Dar mă voi consola cu gândul că știu cum e cașmirul italienesc.

Quentin s-a simțit mândru de acest răspuns, i s-a părut că sunase ca o replică dintr-un film, rostită cu timbrul perfect, între resemnare și speranță. Sau cel puțin a fost mândru până când Johnny a făcut un pas spre el și l-a lovit puternic în falcă. De-a văzut stele verzi.

— Tu și ea meritați unul pe celălalt.

În mod normal, Quentin l-ar fi corectat disprețuitor (tu și ea vă meritați!), dar era prea uluit să mai zică ceva, în timp ce Johnny, rămas la bustul gol, a plecat de-acasă ca un uragan. Când a auzit ușa trântindu-se, spre surprinderea lui, Quentin a izbucnit în lacrimi. S-a ținut cu mâna de falcă și a așteptat să-i treacă. Cum lacrimile n-au încetat, a sunat-o pe Cleo.

În nici o jumătate de oră, ea era deja în bucătăria lui. Purta o rochie mexicană tradițională cu broderie și avea părul strâns în două cosițe lungi lăsate pe spate și legate cu panglici albe. Stilul acesta era prea boem pentru gustul lui, dar aprecia eforturile ei permanente de a avea grijă de cum arată. Cleo i-a pus în față o sticlă de suc japonez, preferatul lui, și un pachet de Advil, înainte de a-i studia chipul cu o privire alarmată.

— Începi să te-nvinețești, a spus ea. Ce s-a întâmplat?

— S-a îmbrăcat cu puloverul meu, i-a răspuns Quentin bosumflat. Și e un psihopat.

— Ai niște mazăre congelată?

Ea a deschis ușa congelatorului și a găsit o sticlă mare de vodcă înghețată și trei cartușe de țigări poloneze. S-a întors spre Quentin ridicând interogativ din sprânceană. El a dat din umeri.

— Să se păstreze proaspete.

Cleo a scos sticla și a învelit-o într-un prosop de bucătărie. S-a așezat în fața lui și i-a pus-o cu grijă pe falcă. Ochii lui nu încetau să lăcrimeze.

— Doare? a întrebat ea.

Quentin a scuturat din cap și și-a șters fața cu dosul palmei.

— Nu știu de ce...

S-a oprit și și-a frecat mâinile de pantaloni. A încercat să râdă, dar din gâtlej i-a ieșit un mic suspin.

— E doar sensibilitate, a spus Cleo, cuprinzându-i obrazul cu palma. Ți-a atins o coardă sensibilă, atâta tot.

El a plecat capul și și-a lipit fruntea de a ei. Tocmai se pregătea să-i spună că el în întregime era o coardă sensibilă, când ei i-a sunat telefonul și s-a îndepărtat.

— Îi spun lui Frank că ne găsește aici? l-a întrebat.

Quentin a simțit un val de iritare.

— Sau mai bine nu.

— Quentin, a spus ea pe un ton de mamă severă. Știi cât de mult muncește și doar weekendurile le petrecem și noi împreună. Te rog să nu faci figuri.

— Nu poți da înapoi? s-a văitat Quentin. Tu mereu dai înapoi. E una dintre cele mai mari calități ale tale.

— Dar nu vreau. Am stat să pictez toată dimineața și acum vreau să-mi văd soțul.

— De ce nu-i spui Frank? Nu suport când te-aud cu porcăria asta: „soțul meu".

— Dar este soțul meu!

— Doar pentru că ai nevoie de viză.

— Îți repet pentru a mia oară, nu m-am măritat doar pentru viză, a spus ea și a oftat obosită. De ce te porți așa? Îți place Frank, ai uitat? Mă face mai fericită decât a făcut-o oricine altcineva până acum...

Cleo s-a lansat într-un monolog despre fericirea conjugală, a ei și a lui Frank, dar Quentin nici n-o mai asculta. Lui Quentin îi plăcea Frank — era mereu disponibil pentru petreceri și, spre deosebire de skateboarderii și alți artiști stradali nespălați cu care Cleo ieșea de obicei, măcar avea bani —, dar nu era persoana potrivită pentru Cleo. Quentin era. În adâncul sufletului, Quentin era convins că, într-o zi, el și Cleo vor ajunge împreună, nu ca iubiți, desigur, ci ca adevărate suflete pereche, și vor îmbătrâni împreună într-o casă dărăpănată din partea de nord a orașului, înconjurați de câini cu pedigree și blănuri vintage. Frank era pentru Cleo doar un scurt interludiu în sfera heterosexualității tradiționale. Pe când el și Cleo erau făcuți unul pentru celălalt, erau o familie unul pentru celălalt, mai mult decât fusese vreodată familia lor biologică. Practic, erau surori.

—... Chiar am renunțat la antidepresive, spunea Cleo.

Quentin a redevenit atent.

— Iubita mea, nu. Nu-i o idee bună pentru tine. Îți amintești de Cleo cea tristă de altădată? Nimeni nu vrea s-o mai vadă.

— Asta s-a întâmplat doar pentru că eram singură și, știi bine, din cauza problemelor cu mama. Dar viața mea este cu totul alta acum. Îl am pe Frank, am o casă a mea...

— A lui.

— A noastră. Cred că sunt mult mai pregătită să fiu fericită acum. Știu că sunt.

Quentin a simțit un val de îngrijorare, urmat de un contracurent de apatie. La urma urmei, ea putea să facă ce voia.

— E viața ta, a spus el ridicând din umeri. Dar lasă-mă să-ți pun o întrebare. Și trebuie să-mi răspunzi sincer.

S-a uitat adânc în ochii ei.

— Când ai fost ultima dată cu un bărbat heterosexual, și mă refer aici la orice bărbat heterosexual, care a spus ceva mai interesant decât ceea ce tu gândeai deja?

Cleo a început să râdă și a întors capul în altă parte.

— Am să-i spun lui Frank să ne aducă ceva de mâncare.

— Am să consider că răspunsul a fost „niciodată".

Când a sosit Frank, încărcat cu pachete de sushi, bărbia lui Quentin devenise vânăt-pestriță și pulsa dureros. Cleo a dat fuga să-și întâmpine soțul ca pe un soldat care se întorcea de la război cu prada, agitându-se pe lângă recipientele de plastic cu supă miso, salată de alge marine și orez.

— Măcar acum poți spune că ai făcut față unui pumn, a zis Frank. E mai mult decât aș spune eu.

Quentin l-a măsurat pe Frank cu privirea.

— De ce nu mă miră? Mai zi-mi o dată de ce ești aici?

Cleo i-a aruncat o privire rugătoare.

— Hei, îmi făceam griji pentru tine, a răspuns Frank luându-și mâna de pe Cleo. Oricum, poate o să-ți prindă bine să ai un bărbat prin preajmă, în caz că se întoarce.

— Din experiența mea, să am un bărbat prin preajmă este de obicei problema, a replicat Quentin.

Frank a început să râdă.

— Aici sunt de acord cu tine.

Dar când Johnny s-a întors mai târziu în seara aceea, lui Quentin i-a părut bine că Frank era acolo. Se uitau la unul dintre documentarele preferate ale lui Quentin, Princess Diana: Her Life in Jewels, și sorbeau un cocktail cu vodcă — sticla se decongelase între timp —, când au auzit ușa de la intrare deschizându-se. Era Johnny care îl striga pe Quentin cu o voce înăbușită și tărăgănată. Cleo a pus mâna pe piciorul lui Quentin și i-a făcut semn să nu se miște. Frank s-a ridicat și s-a dus în camera din față. Quentin îi auzea murmurând, apoi Johnny a început să ridice vocea, cerând să-l vadă. Quentin a dat la o parte mâna lui Cleo și s-a apropiat de holul de la intrare.

— El nu vrea să mă vadă pe mine? zicea Johnny cu limba împleticită. Eu nu vreau să-l văd pe el.

— Foarte bine, spunea Frank, conducându-l spre ieșire. Ce-ar fi să te întorci când o să fii treaz?

— Știi că el e convins că este femeie, nu? a continuat Johnny. Cu toate rochiile alea ale lui...

Johnny a început să râdă înfundat.

— N-o să găsească niciodată unul mai bun decât mine.

Dincolo de ușa de la intrare, se auzea urletul unei sirene. Quentin se gândea că, dacă ascultai cu atenție, în New York se auzea mereu o sirenă. Undeva era mereu cineva rănit.

— Bine, plec, a spus Johnny.

Din sufragerie, Quentin s-a uitat pe furiș în hol. Johnny stătea pe prima treaptă a verandei, silueta lui profilându-se în lumina galbenă a felinarului stradal. S-a răsucit să plece, apoi s-a răzgândit și s-a întors din nou spre Frank clătinându-se.

— Bărbații gay vor să iasă cu bărbați, a spus el. Asta este realitatea.

— Ajunge, i-a tăiat-o Frank. Du-te și culcă-te.

— Te văd, Quentin! a strigat Johnny peste umărul lui Frank. Transsexual mic și ciudat ce ești!

Frank i-a închis ușa în nas și a rămas cu spatele la Quentin. Din stradă, Johnny continua să strige ceva despre realitate. Quentin îl privea pe Frank din spate. Oare la ce se gândea? Îl judeca? Îi era milă de el? Îl considera, probabil, doar un homalău nenorocit, cu un dulap plin de rochii. O fi crezând că e jalnic. Frank s-a întors și i-a surprins privirea. S-a apropiat de el și l-a strâns de umăr.

— Trebuie să recunosc că îmi plăcea mai mult când îl cunoșteam mai puțin, a zis Frank.

De atunci, Quentin n-a mai vorbit cu Johnny, dar nu reușea să-și scoată din minte ce-i spusese. Oricum, ce legătură avea realitatea? Quentin ura realitatea. Realitatea era transpirată și urâtă. Erau petele de deodorant pe o haină neagră, unguentele pentru herpes și facturile la utilități. Erau prietenele inventate și cinele elegante în costume prost croite. Era tatăl lui făcându-i teorie într-o engleză stricată despre ce înseamnă să fii bărbat. Era

Polonia întreagă, țara aia nenorocită care semăna cu un magazin de vechituri, cu câinii ei maidanezi și pădurile secrete unde bărbații mergeau să și-o tragă noaptea, după care se duceau acasă la soțiile lor. Nu, Quentin voia fantezie, tocmai de aceea se ducea la o orgie în această seară.

Dar mai era mult până să vină seara. Îl plimbă pe Lulu, bassetul său, prin cartier, în timp ce soarele care apunea arunca o lumină aurie peste clădiri. Era ora când magazinele încă nu închideau, dar barurile și restaurantele începeau deja să se umple, iar străzile erau animate de o atmosferă în care preocupările serioase și frivolitatea se armonizau. Intră în apartament și îi puse câinelui mâncare într-un castron, întrebându-se pe cine putea să sune.

Nu pe mama lui, care făcea snorkeling cu noul ei iubit pe o insulă privată unde, îi spusese ea încântată, telefoanele mobile nu erau permise. Încercă numărul tatălui său, dar intră direct mesageria vocală; era trecut de miezul nopţii la Varşovia. Încercă din nou la Cleo. Niciun răspuns. Se gândi să-l sune pe Johnny. Dar nu, deschise căsuța de e-mail și derulă până la mesajul cu adresa orgiei, recitindu-l pentru a vedea dacă îi scăpase ceva important, însă informațiile erau aceleași, evident. Apoi încercă la dealerul de droguri, care răspunse când telefonul sună a doua oară. Comandă ca de obicei și se așeză pe pervaz să-și aprindă încă o țigară. Afară, cerul se colora într-un albastru-închis, vinețiu.

Adresa petrecerii era într-o zonă din Brooklyn unde nu mai pusese piciorul până atunci. Singura clădire nerezidențială era o spălătorie automată, la câteva numere mai jos pe stradă. Lumina fusese lăsată aprinsă peste noapte, făcând să strălucească podeaua acoperită cu vinil în carouri și rândurile de mașini de spălat cromate.

Înainte de plecare, își preparase două pahare de suc cu vodcă — prea tari, își dădea seama acum, în timp ce scutura din cap. Îl simțea ca pe un rezervor cu apă care se bălăngănea dintr-o parte în alta. Hotărâse să nu mănânce în ziua aceea, ceea ce se poate să fi fost o greșeală. Pășind în haloul de lumină slabă proiectat de fereastra spălătoriei, scoase fiola din buzunarul jachetei și o cercetă cu atenție. Era deja pe jumătate goală. Ar fi trebuit să-și ia două, se gândi iritat, în timp ce vărsă două grămăjoare pe dosul mâinii. Detesta modul ăsta de a-și lua cocaina, dezordonat și

ineficient, dar voia să se grăbească. Se simți mai bine aproape instantaneu și această bruscă limpezime a minții îi repuse ideile în ordine.

Nu spusese nimănui că venea aici. Când Cleo îl sunase, el era deja în taxi și nu avea chef să se răzgândească. Bănuia că până și fetele ca ea — cu vederi largi din punct de vedere social și aventuroase din punct de vedere sexual — erau în sinea lor ușor dezgustate de ceea ce făceau bărbații între ei. Nu-și putea imagina că ar putea avea cu ea genul de discuții sincere pe care le au prietenele la un brunch, amuzându-se de dimensiunea penisului și orgasme greu de atins. Și pe urmă l-am lăsat să urineze în gura mea în timp ce prietenul lui power bottom se uita la noi! Încă un rând de șampanie cu suc de portocale!

Văzuse odată cum Cleo s-a strâmbat dezgustată când el îi povestea despre băile publice pe care le frecventa înainte de a-l întâlni pe Johnny. Erau pe bancheta din spate a unui taxi, fugind de la o petrecere la alta. El luase atâta ketamină încât abia își mai ținea capul drept — ca un bebeluș, ca un bebeluș, își repeta. În timp ce-i bolborosea la ureche, povestindu-i ce le ceruse acelor bărbați să-i facă, ce le făcuse el, a văzut, ca din depărtare, că ea a întors încet, foarte încet fața spre geam, lăsând să se vadă doar o fărâmă din profilul ei, regal și detașat, și fixându-și privirea pe strălucirea umedă a semaforului de dincolo, iar pe el îl cuprinsese o rușine groaznică, amară — o rușine al cărei gust aproape că-l simțea și acum, odată cu inhalarea cocainei. Ajunge acum, gata.

Sună la interfon şi, când i se deschise, intră într-un hol întunecat, unde un bărbat chel, cu un șorț de piele şi o zgardă cu ţepi la gât, stătea pe un taburet, păzind o a doua uşă.

— Numele? întrebă individul parcurgând lista pentru confirmare. Testul negativ?

Quentin scoase din buzunar o foaie de hârtie. Își făcuse testul la începutul săptămânii ca să fie pregătit și s-a mirat cât de ușurat se simțise când primise rezultatul negativ. Folosea prezervative, dar de câteva ori, cu Johnny, uitase de ele. E ceva să-ți faci un test HIV, pentru ca imediat să te convingi singur că l-ai luat.

Cheliosul se uită peste document și clătină din cap.

— Lasă-ți toate hainele și obiectele personale în vestiar înainte să intri. Fără telefoane mobile în interior.

Quentin începu să râdă, dar bărbatul îl privi fără să clipească, așteptând.

— Tu vorbești serios? Să mă dezbrac aici?

Quentin se gândi să se întoarcă și să plece, dar ar fi fost o pierdere după atâtea ore de așteptare, plus drumul cu taxiul și banii cheltuiți pe droguri, să nu arunce un ochi înăuntru. Își scoase cămașa, apoi îngenunche să-și desfacă sandalele stil gladiator. Cu oarecare dificultate reuși să-și dea jos pantalonii scurți de piele. Împături totul cât mai îngrijit cu putință și întinse hainele portarului.

— Astea sunt piese de colecție, îi atrase atenția Quentin. Valorează mai mult decât tine.

— Și chiloții, spuse cheliosul.

Quentin își ciupi baza nasului cu două degete, inspiră adânc și își dădu chiloții jos. În schimb, bărbatul îi dădu o brățară de plastic spiralată, cu un număr pe o etichetă rotundă, asemănătoare cu cele purtate la piscină.

— Ce urmează? întrebă Quentin. Un tușeu rectal?

— Pentru asta, vezi înăuntru, răspunse bărbatul. Dar ai grijă să nu rătăcești brăţara.

— Chestia asta fabuloasă? spuse ironic Quentin. Nici gând.

Bărbatul se foi ușor pe scaun pentru a-i da de înțeles lui Quentin că putea să treacă. Acesta deschise uşa și intră pe un coridor lung și îngust, care ducea la o altă uşă, în spatele căreia se auzea ritmul insistent și antrenant al muzicii techno și murmurul sobru al unor voci masculine. I-ar fi plăcut să mai tragă ceva pe nas, un mic impuls pentru a-i da curaj să intre pe uşă, dar bineînțeles că drogurile rămăseseră în hainele lui. Gol-pușcă, doar cu brățara galbenă la mână, Quentin se simțea expus într-un mod care nu avea

nimic erotic. De fapt, se gândi el, toată experiența de până acum se dovedise la fel de incitantă ca o intrare la închisoare.

Împinse ușa și intră în ceea ce părea o imensă sufragerie. O pictură murală ce strălucea în întuneric, reprezentând niște greci musculoși care se scăldau, acoperea în întregime unul dintre pereți. Din loc în loc erau fântâni false din piatră, în formă de heruvimi tineri care urinau apă. Lumini stroboscopice fulgerau deasupra capului. În fața unui pupitru de DJ improvizat, unde se legăna un bărbat uns cu ulei care purta niște coarne de berbec imense, dansa o mică mulțime de bărbați goi. Tot decorul părea ieftin. Se străduiseră să creeze o fantezie grecească și în final le ieșise un club grecesc.

Quentin se îndreptă către capătul camerei, unde niște draperii negre compartimentau câteva zone mai mici, private. Aruncă un ochi într-un spațiu delimitat de ele și văzu o grămadă de bărbați, cinci – poate șase, care și-o trăgeau. Scena îi dădu impresia că privea în interiorul unui stup, la activitatea unui roi. În zona următoare, dădu cu ochii de un bărbat cu gâtul gros care pompa cu putere într-o siluetă cu cagulă pe cap așezată în patru labe sub el. Acesta îl fixă pe Quentin îndelung și feroce, după care dădu ochii peste cap în extaz.

Quentin tocmai se întreba dacă n-ar fi mai bine să plece — nu se simțea suficient de dezinhibat ca să se ducă pe ringul de dans, cu atât mai puțin într-una dintre zonele private —, când văzu un băiat înalt venind spre el cu pas grăbit și hotărât. După cum zâmbea, ai fi zis că îl aștepta pe Quentin.

— Zdravstvite, spuse el, punând ușor o mână pe umărul lui Quentin.

Quentin se uită la el mut. Avea un fizic izbitor, iar capul proaspăt ras îi dădea un aer vulnerabil, de nou-născut. Fața lui era un amestec de contradicții; ochi palizi și sensibili deasupra unui nas turtit, ca de boxer, buze arcuite și feminine și o bărbie puternică, pătrățoasă. Quentin își lăsă privirea să coboare pe trunchiul său sinuos până la penisul lung și drept, cuibărit într-o tufă de păr întunecat.

— Tu ai pus biletul în dulapul meu? întrebă Quentin, simțindu-se ridicol.

— Ce bilet? îngăimă băiatul al cărui zâmbet păli, devenind confuz. Îmi pare rău, nu. Dar eram sigur că ești rus.

— Nu sunt, spuse Quentin.

Apoi, simțind că îl dezamăgise, adăugă:

— Sunt polonez, la origine.

— Ah! făcu băiatul al cărui chip se lumină din nou. De-aia.

— De ce credeai că sunt rus?

Îl măsură pe Quentin din priviri.

— Din cauza sprâncenelor, răspunse și râse.

Avea un râs surprinzător, reverberant, ca un jet de apă care țâșnește brusc dintr-un robinet ce părea secat. De fapt, sprâncenele lui Quentin erau adesea subiect de comentarii. Catifelate și negre, asortate cu genele lungi și groase, erau unul dintre puținele beneficii ale faptului că provenea din Europa de Est.

— Îmi pare rău că nu sunt rus, spuse Quentin, căutând cu disperare să zică ceva.

— Mai bine că ești polonez, rosti băiatul și ridică din umeri. Ai mai puține probleme.

Îl apucă pe Quentin de mână și i-o strânse. Avea pielea moale și aspră totodată, ca limba unei pisici. Quentin își simți propriul penis tresărind la atingerea lui.

— Pe mine mă cheamă Alex.

— Quentin. Îți ofer ceva de băut?

— Da, răspunse băiatul, încă zâmbind. Îți ofer și eu ție. Am auzit că băutura e gratis.

Alex îl conduse pe Quentin la bar, o bucată de placaj așezată pe două lăzi, în spatele căreia un alt bărbat incredibil de musculos, purtând coarne de cerb, servea băuturi în pahare mici de plastic.

— Este un bar fără alcool, băieți, strigă peste masă. Vreți un sifon?

Quentin și Alex se uitară unul la altul.

— Știu un loc supermișto unde putem merge dacă vrei, propuse Alex. Chiar aici, peste pod.

Când au ieșit de-acolo, s-au simțit de parcă fuseseră alungați din Eden; amândoi au devenit brusc conștienți de nuditatea lor. Și-au recuperat hainele de la bărbatul chel, care le-a luat brățările cu aceeași figură impasibilă ca la sosire, și s-au îmbrăcat repede pe hol. Quentin îl observa pe Alex cu coada ochiului. Hainele lui erau foarte simple: un tricou alb, blugi largi, adidași și o jachetă de blugi decolorată. Păreau anume alese pentru a dezvălui cât mai puțin posibil despre purtător. După ce s-au îmbrăcat, s-au uitat unul la altul de parcă se vedeau pentru prima oară.

— Tu ești îmbrăcat pentru un alt fel de petrecere, remarcă Alex râzând.

Barul unde l-a dus pe Quentin, în Lower East Side, nu avea niciun însemn afară și era la baza unei scări crăpate, prost luminate, care părea ieșită din uz.

— Ai grijă, spuse Alex întorcându-se să-i ofere mâna.

Înăuntru, spațiul era înghesuit ca o cavernă, cu o lumină roșie difuză care scălda tejgheaua lipicioasă a barului de mahon și oglinda pătată din spate. Deasupra rafturilor cu sticle strălucitoare de alcool, era expusă o colecție de samovare. Mesele rotunde și joase, cu scaune subțiri de lemn, erau aranjate în fața unei scene ușor înălțate. Niște bărbați stăteau așezați la mese și Quentin avu impresia că ei nu plecau niciodată de-aici, făceau parte din decor la fel ca scaunele și samovarele.

Alex îl salută pe barman, un bărbat în vârstă, și începu să discute cu el în limba rusă în timp ce acesta umplu trei pahare de vodcă.

— Nostrovia! spuseră ei.

Fiecare își goli paharul dintr-o singură înghițitură, lungă și voluptuoasă, făcându-i semn lui Quentin să facă la fel. Barmanul umpluse deja alte două pahare pentru el și Alex, când Quentin își termină băutura.

— Încă unul, comandă Alex subliniind voit accentul său slav. În seara asta, bei ca un rus.

— Trebuie să mă duc la toaletă, spuse Quentin.

— Bine. Dar grăbește-te, trebuie să înceapă spectacolul.

La baie, Quentin goli restul fiolei pe clapeta metalică a dozatorului de hârtie igienică, un obiect aparent conceput pentru această utilizare, și își scoase cardul de credit. Avea destul pentru două linii scurte, dar decent de groase, nu ideale, dar suficiente pentru a risipi aburii de vodcă ce îi învăluiau deja mintea. Scoase un pai scurt din portofel și trase pe nas prima linie. Delicios. O clipă se gândi să păstreze a doua linie pentru mai târziu, apoi o inspiră imediat prin cealaltă nară.

Când își făcu din nou apariția, spectacolul începuse. Pe scenă, într-un spot de lumină argintie, cânta o femeie. Era extrem de suplă, într-o rochie aurie, cu bretele subțiri și un decolteu care cobora mult între sânii mici. Purta o pereche de ciorapi din plasă prin care i se zăreau genunchii și gleznele osoase. Alex îi făcu semn lui Quentin să ia loc la una dintre mesele cele mai apropiate de scenă și aduse de la bar o carafă cu vodcă și două pahare. Văzându-l, cântăreața îi trimise o bezea. El clătină din cap și își duse mâna la inimă. Ea își plecă genele lungi și negre și începu să se unduiască ușor dintr-o parte în alta, cântând cu o voce gravă care tăia aerul precum un ac despicând mătasea.

Alex mai turnă câte un pahar pentru fiecare și îl goli pe-al său dintr-o singură mișcare lină și exersată. Quentin făcu la fel, în timp ce Alex dădu din cap aprobator. De la această distanță, Quentin văzu că tenul cântăreței, în ciuda pudrei albe pe care o aplicase în strat gros, era de culoarea vinului alb. Împrejurul bărbiei i se întrezărea umbra întunecată a bărbii, iar Quentin

simți, fără să vrea, un fior de groază. Să rateze tranziția, asta era frica lui cea mai mare.

Stăteau la băut fără să scoată o vorbă în timp ce cântăreața își făcea numărul. Se legăna, iar bărbații se legănau și ei, imitând-o, și în curând se legăna toată sala, pereții și podeaua, și mica armată de samovare, iar Quentin avu senzația că toți erau trași înainte și înapoi de acea legănare constantă a șoldurilor cântăreței. Se întrebă ce-ar crede Cleo dacă l-ar ști aici. Pe ea n-ai vedea-o niciodată într-un loc ca acesta, în compania unuia ca Alex — itinerant, misterios, poate chiar periculos. Sau poate că la un moment dat ai fi văzut-o, dar nu acum, nu după ce l-a cunoscut pe Frank. Căsnicia îi mijlocise accesul la o lume pe care el nu o va cunoaște niciodată. Ea nu voia să recunoască și poate nu va fi niciodată conștientă de asta, dar îl abandonase. Devenise acceptabilă.

La final, cântăreața vorbi încet în microfon, unindu-și palmele. Quentin înțelese că era ultimul ei cântec. Când răsunară primele note, în bar se auzi un murmur de recunoaștere și bărbații începură să bată din palme.

— Ah! exclamă Alex, aplaudând și el. Este un cântec rusesc foarte cunoscut. De la țigani.

— Ce spune? întrebă Quentin.

— Stai să ascult, zise Alex întinzând gâtul ca să audă mai bine. Acum zice „ne plimbam cu troica“ — nu știu cum să traduc asta, trăsură, aș zice — „cu zurgălăi. Departe se vedeau...“— cum se spune? — „lumini strălucitoare. Ce mult aș vrea să le urmez, să alung tristețea din viața mea...“ Nu sună atât de bine tradus de mine.

— Sună foarte rusesc, comentă Quentin.

— Da, este o melodie frumoasă și tristă ca Rusia, spuse Alex privind silueta strălucitoare de pe scenă. Cântă bine.

— Dar ea cum ți se pare? Crezi că este frumoasă și tristă? întrebă Quentin.

— Bineînțeles. Tu nu?

— Sper că nu ești vreun vânător de travestiți, nu?

Alex se întoarse spre el.

— N-am mai auzit expresia asta. Dar nu, nu sunt. Prima oară când am venit aici, era cineva ca ea, nu ea, cineva ca ea, care a devenit ca o mamă pentru mine. Ție nu ți se pare că e frumoasă?

— Eu am rochii mai frumoase.

Alex începu să râdă și turnă restul de vodcă.

— Atunci poate-ar trebui să fii sus pe scenă.

Quentin dădu capul pe spate, scurgând paharul. Un nor de lumină roșie i se învârtea în jurul capului.

— Trebuia să fiu fată, spuse el. Asta trebuia să fiu. Trebuia să mă fi născut fată.

*

Afară aerul rece îi linse pielea. Luară un taxi spre apartamentul lui și Quentin se bucură când văzu pe geam figuri întunecate care încă fumau în fața barurilor. Nu-i plăcea să fie ultimul care pleca spre casă. Opriră în fața blocului și el plăti taxiul, scoțând orbește bancnote din portofel.

— Ești bogat, spuse Alex încet în timp ce Quentin deschidea ușa.

— Nu eu, bunică-mea, preciză aruncându-și cheile și portofelul pe jos în hol.

— Eu sunt foarte sărac.

— Vrei ceva de băut? întrebă Quentin, conducându-l în bucătărie.

Lulu alergă spre ei de cum intrară, schelălăind de bucurie că stăpânul ei se întorsese acasă.

— Seamănă cu tine! râse Alex, ridicând-o în brațe și lăsând-o să-i adulmece fața. Sunteți gemeni.

O puse jos, iar ea începu să se gudure pe lângă picioarele lor. Quentin încercă s-o împingă cu piciorul, dar se dezechilibră, prăbușindu-se pe tejghea.

— Ai niște vodcă? întrebă Alex.

— Bineînțeles. Uite apa minerală și cred că...

— Doar vodcă, atât, spuse Alex. Numai să fie rece.

— Am și asta, spuse Quentin scoțând celelalte două fiole din ascunzătoarea lor din sertarul cu tacâmuri. Dacă vrei.

Ochii lui Alex se îndreptară rapid spre mâna lui întinsă. În lumina din bucătărie, Quentin observă că erau ciudat de deschiși la culoare, cu pupile negre, lucioase, de mărimea unei monede de un cent.

— Și gheață? întrebă Alex încet.

— Hm, sigur, răspunse Quentin.

Se întoarse spre congelator, dar Alex îl apucă de braț.

— Nu, spuse el nerăbdător. Gheață. Cristal.

Quentin îl privi alarmat.

— Adică metamfetamină? Doamne, nu.

— Ai încercat? întrebă Alex, lăsându-i brațul.

— Păi, nu, răspunse Quentin. Dar de ce să iei metamfetamină când poți lua asta?

— Pentru că e ca asta, spuse Alex, arătând cu capul spre fiole. Dar de o mie de ori mai bună.

Quentin îl privi sceptic. Văzuse ce se întâmpla cu tipii care se apucau de cristal. Fețele lor ajungeau să arate ca jucăriile de ros ale lui Lulu.

— E chiar atât de bună?

— În Rusia avem o vorbă. „Dacă tot ai de gând să te îneci, îneacă-te în apă adâncă.“

Quentin scutură din cap, neînțelegând ce însemna asta.

— Bine, spuse Alex zâmbind cu dinții lui ascuțiți. În seara asta, facem cum vrei tu.

Apoi se lăsă să cadă în genunchi, de parcă se oferea în dar la picioarele lui Quentin.

O oră mai târziu, Quentin defila prin living în cizme înalte până la coapse și rochie de mătase, cântând după o melodie disco, sub privirile lui Alex lungit pe podea. În jurul lor era risipită jumătate din garderoba secretă a lui Quentin: o mulțime de rochii decoltate din satin și catifea, pantofi stiletto desperecheați și peruci din păr adevărat. Cu o perucă bob platinată pusă strâmb, Alex tăia râzând mai multe linii pe o farfurie, în timp ce Quentin încerca să danseze pe canapeaua moale, îndoindu-și întruna gleznele. În final se lăsă în genunchi, fără să se oprească din cântat, și își ridică rochia pentru a dezvălui porțiunea de coapse dintre partea de sus a cizmelor și boxeri. Se simțea suplu și sexy, feminin și liber. Alex îl apucă de încheietura mâinii și îl trase pe podea, într-o învălmășeală de picioare și tocuri.

Își aruncă peruca de pe cap și se rostogoli peste Quentin, întinzându-și mâinile de-o parte și alta a capului său, așa încât erau acum față în față. Alex respira greu și Quentin văzu că-i atârnau biluțe albe de pulbere de părul din nări în timp ce expira. Quentin întoarse fața într-o parte și își ridică brațele deasupra capului. Nu voia să mai vadă, voia doar să simtă și să fie simțit, textură peste textură. Alex întinse o mână în jos și îi desfăcu

picioarele lui Quentin, ridicându-i rochia peste coapse. Îi scoase chiloții și îi strecură o mână între fese ca să-l mângâie, frecându-l circular cu vârful a două degete, deschizându-l.

— Păsărica ta e atât de udă, murmură Alex deasupra feței lui Quentin.

— Da?

Vrusese s-o spună provocator, dar sunase ca o întrebare autentică, pe un ton serios, cu vocea subțiată.

— Hmm, făcu Alex. Îi e poftă de mine.

Bâjbâi să-și descheie nasturii de la blugi și își eliberă penisul între picioarele lui Quentin. Se îndreptă de spate, pregătindu-se să-l penetreze.

— Stai, spuse Quentin, mai tare decât intenționase, și îi puse mâinile în piept. Îmi trebuie ceva. Am niște ulei de măsline în bucătărie.

— Nu, nu, murmură Alex luând brațele lui Quentin și fixându-i-le pe podea deasupra capului. Fetele n-au nevoie de asta. Ești udă, ești deja udă pentru mine.

Quentin îl lăsă pe Alex să scuipe în palmă și să-l penetreze și durerea se amestecă cu acel cuvânt: fată.

*

Quentin se trezi pe spate, cu lumina în ochi. Făcuseră un pat pe jos în sufragerie din pernele canapelei și două haine de blană. Erau amândoi goi, Alex cu spatele arcuit lângă el. Quentin se întoarse și îl cuprinse ușurel cu mâna de ceafă. Alex se mișcă imediat, întorcându-se pe spate și acoperindu-și ochii cu pliul brațului. O rază de soare îi cădea pe față.

— Am dormit? întrebă el.

— Puțin, răspunse Quentin.

— Apă.

Alex se ridică țeapăn, adunându-și chiloții de pe jos cu piciorul și aruncându-i în mână. Îi trase pe el și se duse la bucătărie. Quentin se sprijini pe coate și se uită la Alex care deschise robinetul, aplecându-se să bea direct de la țeavă ca o pisică. Se stropi cu apă pe față și pe gât.

Alex se întoarse de la bucătărie și începu să-și adune hainele din grămada de pe podea, fără să se uite la Quentin.

— Trebuie să pleci?

— Da, azi ar trebui să mă duc la muncă.

Quentin se ridică și se uită în jur, căutându-și chiloții. În timp ce și-i trase pe el, simți că ziua aceea, cu gustul acid al mahmurelii și coborârea în vid, semăna cu o datorie insuportabilă. Se duse în spatele lui Alex și își lipi obrazul de omoplatul său, simțind pe piele pânza aspră a jachetei.

— Ai putea să rămâi, spuse el. Dacă vrei. Rămâi.

Alex se întoarse spre el cu o privire nedumerită, iscoditoare. Dar nu spuse nimic.

— Te conduc până afară, zise Quentin. Stai să mă îmbrac.

Se retrase la etaj în dormitorul său și stătu nehotărât în fața hainelor care mai rămăseseră în dulap. Își puse o pereche de pantaloni scurți de baschet și un tricou mai vechi de-al lui Johnny, apoi coborî la parter. Alex era deja încălțat și stătea în fața mesei, fixând cu privirea niște bancnote de euro.

— Ai nevoie de ăștia? întrebă Alex, întorcându-se către Quentin. Pot să ți-i schimb în dolari.

— Serios? Cred că te vinzi cam ieftin, răspunse Quentin cu un râs forțat. Nu fac decât vreo şaizeci.

— Nu sunt pentru ceva anume. Doar un cadou. Tu n-ai nevoie de ei. Uite...

Se apleca să ridice o bancnotă care căzuse sub masă.

— Îi lași aruncați pe-aici ca pe niște fleacuri.

— Bine, ia-i, spuse Quentin, simțindu-se rușinat pentru amândoi. Ai dreptate, nu-s decât un fleac. Să mergem.

Îl urmă pe Alex în hol, privind cum se mișcă ceafa lui albă deasupra jachetei. Când ajunseră la uşă, Quentin își ridică portofelul şi cheile pe care le lăsase pe jos cu o seară înainte. Încercă să zâmbească. Propria lui față i se părea nouă și mai fragilă.

Merseră împreună până la colțul străzii și se despărțiră fără să se atingă. Quentin o luă în direcția opusă și se așeză pe un pilon să-și aprindă o țigară. Simțea că era privit insistent de cei care treceau pe lângă el la alergarea de dimineață sau de părinții care își duceau copiii la locul de joacă din apropiere. Nu-i păsa. Se va duce acasă în curând și o va scoate pe Lulu la o plimbare. Poate va cumpăra niște flori de la piață. Se uită la ecranul telefonului. Tocmai îl suna Cleo. În definitiv, ziua abia începea.

CAPITOLUL 4

Început de august

Frank rămăsese după program. Nu doar că noul său client, al doilea mare producător de rom din America de Sud, îi cerea încă o versiune a unui spot publicitar de cincisprezece secunde care ar fi trebuit să fie finalizat și livrat cu săptămâni în urmă, dar acest spot se făcuse după o filmare pe care o mutaseră la Buenos Aires, ceea ce însemna că Frank nu putuse să participe, în ciuda faptului că îi promisese clientului că va superviza personal toate filmările, pentru că se nimerise chiar în săptămâna în care se căsătorise cu Cleo, iar filmările la care se uita acum și la care de fapt nu fusese prezent, dar pe care trebuia să spună că le supraveghease, erau, în ochii lui Frank, poluate — nu, ruinate — de prezența unui figurant atât de prost plasat, o greșeală colosală, încât Frank se întreba dacă era înconjurat de incompetenți sau dacă cineva din personalul său își pusese în gând să-l compromită. În plus, avea o mahmureală... O mahmureală de zile mari, criminală.

— Acolo, spuse Frank arătând cu degetul spre ecranul mare pe care se distingeau silueta lui și a editorului, un tip cu față bolnăvicioasă pe care îl chema Joe (sau așa credea el). Exact. Acolo. Eu sunt singurul care îl vede în cadru pe malacul ăsta alb la bustul gol? Spune-mi, pe bune, tu nu-l vezi?

— Oh, da, zise editorul, pocnindu-și degetele cu o satisfacție atât de evidentă încât Frank trebui să se stăpânească să nu i le rupă ca pe niște grisine. Ce face acolo?

— Ce face el acolo, spuse Frank cu o lentoare deliberată, este că îmi strică mie filmarea. Ce face el acolo deranjează un mediu atent coregrafiat cu niște tineri argentinieni binecuvântați genetic — care, întâmplător, sunt plătiți la tarif sindical — cu... cu... Nici măcar nu știu cum să-i zic. Cu apariția lui porcină.

— Poate că e menit să adauge puțină... cum s-ar zice... autenticitate scenei?

Frank îi aruncă editorului o privire criminală. Filmaseră în Argentina pentru optimizarea producției, dar rezultatul fusese curățat de orice urmă de cultură sud-americană autentică (compania încerca să se disocieze de piața latină). Spotul prezenta un tip alb din suburbii, incredibil de arătos, care stătea singur într-un bar. Comanda ceva de băut — un pahar de rom, strălucitor ca un diamant —, îl dădea pe gât și era transportat brusc pe o plajă tropicală. O mulțime de petrecăreți atrăgători (bronzați, dar într-un fel european familiar) se adună în jurul lui. În timp ce o fată în costum de baie, cu un corp tonifiat, îi oferă încă un pahar, un avion inscripționat cu logoul mărcii trece pe cerul albastru și senin, trăgând după el un banner pe care scrie „E o petrecere pe undeva. Găsește-o".

Faptul că trebuia să lucreze la o astfel de reclamă în starea în care era, când el își simțea creierul ca un cocoloș de vată îmbibată în spirt care se usucă încet la soare, i se părea lui Frank ca o ironie. Cu o seară înainte, după muncă, se dusese să se întâlnească cu Anders într-un bar, cu intenția nevinovată de a urmări secvențele mai importante din meciul zilei din Premier League. Când a ajuns el, Anders era deja acolo și îi povestea barmanului isprăvile sale sexuale din ajun.

— Crede-mă, zicea acesta, făcându-i semn barmanului să-l servească pe Frank cu aceeași bere neagră ca a lui, dacă genurile ar fi fost inversate, ar fi fost clar o agresiune sexuală.

— Vrei să spui că nu te-ai excitat? a întrebat Frank urcându-se pe un scaun înalt și uitându-se la Anders peste ochelari.

— Mă rog...

Anders și-a trecut mâinile prin părul nisipiu, afișându-și zâmbetul cu dinți depărtați. N-am vrut s-o jignesc. Dar categoric ea era agresorul. De fapt, mult prea agresivă pentru mine.

— Ai noroc că nu este Cleo aici, a zis Frank bând cu nesaț din paharul care apăruse dinaintea lui. Remarca asta ți-ar atrage un mic discurs feminist.

— Posibil, a spus Anders evaziv, întorcându-se spre lumina ecranului. Ah, ai văzut pasa aia? Superbă!

— Apropo, în seara asta o să beau doar bere, a continuat Frank luând încă o înghițitură zdravănă. Solo bere.

Anders a ridicat o sprânceană blond-alburie.

— Cleo a decis asta pentru tine?

Frank observase că Anders era neobișnuit de reținut pe subiectul Cleo. Se întrebă dacă nu cumva era gelos pe ea. Pe el și Anders îi lega o prietenie de două decenii, întărită, dar și amenințată de o puternică rivalitate. După ce se despărțise de Christine, fosta lui prietenă, Anders dormise pe canapeaua lui Frank săptămâni la rând până să-și găsească o altă locuință. Niciunul dintre ei nu avusese o relație serioasă ani de zile — fiecare fusese contactul de urgență al celuilalt, pentru Dumnezeu! —, prin urmare, trebuie să fi fost deconcertant pentru Anders să-l vadă pe Frank trecând de la statutul de celibatar la cel de om însurat în doar câteva luni.

Sau poate, s-a gândit Frank, Anders era gelos pe el. Cine nu și-ar dori să-și împartă viața cu cineva precum Cleo, atât de grijulie, de specială și de frumoasă, după modelele plictisitoare care defilaseră prin viața lui Anders după despărțirea de Christine? În orice caz, gândul că el avea ceva ce Anders își dorea îi producea lui Frank o profundă satisfacție.

— Deci vrei să decupez imaginea? întrebă editorul. Chiar dacă asta înseamnă să pierdem perușul de pe creanga aia?

Frank se concentră din nou la ecran, uitându-se la sloganul oribil care atârna pe cer ca un verdict divin. Totul era, evident, un rahat pur și simplu. Ceea ce inițial intenționase să fie o reclamă care urma să revoluționeze standardele publicității pentru băuturi alcoolice devenise o reclamă care mergea împotriva standardelor publicității pentru alcool, iar acum se transformase într-una care încerca doar să se ridice la standardele publicității pentru alcool.

— Da, confirmă Frank, deschizând a treia doză de cola dietetică din ziua respectivă. Asta vreau să faci, Joe.

— Frate, mă chemă Myke, spuse Joe. Cu y.

— Nu, până nu-l scoți pe dobitocul ăla cu bustul gol din filmarea mea, nu te cheamă așa.

Frank nu era surprins de cum ieșise reclama, dar în adâncul inimii rămânea un idealist. Renunțase la facultate și începuse să fie copywriter de la optsprezece ani, ajungând la vârsta majoratului într-o perioadă în care încă era posibil să producă ceva care părea, cumva, important. Avea darul de a povesti și un ochi artistic bine dezvoltat. Avusese ambiția să scrie și să regizeze filme, dar banii familiei, în care mama lui se lăfăise ani de zile, se terminaseră, iar publicitatea era cel mai sigur pariu. Câștigase premii și își cumpărase propriul apartament la scurt timp după ce împlinise treizeci de ani, dar nu uitase niciodată ceea ce îi spusese la petrecerea de pensionare fostul său șef, o figură legendară care se numărase printre mințile creative din spatele campaniei publicitare „Just Do It" pentru firma Nike. Dacă vrei să faci artă de calitate, nu te apuca de reclame. Și dacă vrei să faci o reclamă de calitate, nu rămâne în America.

— Frank?

Capul lui Jacky, asistenta sa, apăru de după ușă.

— O am pe Zoe în așteptare pe linia ta directă.

Jacky era originară din Queens, cu o tufă de păr vopsit blond, ca vata de zahăr, și ochii cu un contur bleumarin, de care Frank era sigur că era tatuat. În cei cincisprezece ani de când era asistenta lui, ea nu uitase niciodată de vreo întâlnire, nu dezvăluise niciodată informații despre Frank clienților indiscreți și o singură dată fusese în concediu medical, când se operase de apendicită.

— De ce nu m-a sunat pe mobil?

— Zice că nu-i răspunzi niciodată.

— Există un motiv pentru asta.

Frank se întoarse cu scaunul spre Jacky și o luă de mână, propulsându-se apoi într-o piruetă chiar lângă ea. Jacky îi aruncă un zâmbet înțelegător.

— Familia e familie, scumpete. Zicea că e ceva important.

— Pentru Zoe, totul este important, oftă Frank. E actriță.

Zoe era rezultatul a ceea ce mama lui pretindea a fi fost o sarcină neașteptată la vârsta de patruzeci de ani, dar despre care Frank bănuia că a fost un ultim efort de a trezi interesul celui de-al doilea soț al ei, Lionel. Originar din Middle West, Lionel era un afro-american extrem de seducător, care deținea o agenție imobiliară de succes moderat și care avea talent la squash. El a fost și primul bărbat care nu s-a lăsat dominat de mama sa, lucru pe care Frank l-a recunoscut cu un respect nu lipsit de ciudă. Părinții săi divorțaseră pe când Frank avea doi ani, ceea ce l-a determinat pe tatăl său natural să se întoarcă în Italia și să-și întemeieze o nouă familie cu o soție care, probabil, nu îi lăsa cuțite în pat când rămânea în oraș până noaptea târziu.

— Ce ai de gând să faci până mă-ntorc eu? întrebă Frank întorcându-se către editor, care privea abătut spre ecran.

— O să-l scot din cadru pe dobitocul cu bustul gol, spuse el pe un ton scăzut și monoton.

Frank râse și îl bătu cu palma pe spate.

— Așa te vreau, zise și îi făcu cu ochiul. Myke cu y.

Frank o urmă pe Jacky în holul scăldat în lumină albă. Sincer, îi era recunoscător lui Zoe pentru că îi oferea un pretext de a ieși din atmosfera soporifică a camerei de montaj. Din toată familia, cu ea prefera să vorbească.

— Gândește-te că ar putea fi mama ta, dragă, spuse Jacky cu obișnuitul ei talent de a-i citi gândurile.

Lionel și mama lui o crescuseră pe Zoe în Manhattan, apoi o înscriseseră la o școală cu internat după ce se mutaseră în Colorado pentru a deschide un magazin de echipamente de lux pentru schi. Mama lui Frank adora să schieze; în copilărie, Frank o însoțea în excursii la schi în Alpi și Aspen. Ea provenea dintr-o familie cu bani și avea o atitudine de regină atât pe pârtii, cât și în afara lor. Nasul ei lung și fruntea albă, arcuită îi confereau aerul imperial al unui câine lup rusesc. Dar era tânără când l-a avut pe Frank și l-a tratat mai degrabă ca pe un companion decât ca pe un fiu.

Când era copil, Frank o însoțea adesea la restaurantele din apropierea apartamentului lor din Upper East Side. Ea comanda escargot, salată de trufe sau friptură cu sos tartar, mâncăruri nu tocmai potrivite pentru vălul palatal insensibil al unui copil și vorbea despre viața ei cu aceeași franchețe cu care se adresa unui adult. Oh, bărbaților le este frică de femeile de vârsta mea. Ei cred că orice femeie de peste 30 de ani are o capcană pentru urși în loc de păsărică! Uneori furau tacâmurile, doar așa, ca să se amuze, și râdeau în timp ce ieșeau pe ușă mână în mână, iar Frank simțea cuțitele de unt alunecându-i pe cracul pantalonilor. Chiar și acum, când se gândește la râsul mamei lui, parcă aude clinchetul argintăriei pe trotuar.

— Micuță Z, spuse el ridicând telefonul și uitându-se pe fereastră la agitația plăcută din Madison Square Park. Ce ți-am spus despre adulții cu un loc de muncă?

— Fraaaaaank, gemu Zoe cu o voce înaltă și ascuțită.

— Zoooooooo, o imită Frank, mimând legarea unui ștreang în jurul gâtului spre fața lui Jacky, care rămăsese în prag pentru a se asigura că preluase apelul.

Jacky scutură din cap, dar ochii ei zâmbeau cu acel simț al umorului care îi permisese să tolereze bufoneriile lui Frank vreme de peste un deceniu. Frank observă că îi lăsase o sticlă de apă și două tablete de Advil lângă telefon.

— Nu e de râs! se auzi vocea lui Zoe văitându-se la urechea lui. Sunt la spital. Am avut o criză la teatru, regizorul m-a dus aici. Trebuie să fac o tomografie craniană, dar vor să-mi pună un lipici ciudat în păr, zise ea

ridicând vocea, probabil ca să o audă vreun cadru medical din apropiere. Ceea ce n-o să se întâmple niciodată! Poți să vii aici? Mor de frică.

Zoe fusese diagnosticată cu epilepsie la internatul școlii, după ce făcuse o criză în timp ce intra beată în camera de cămin a unui băiat. Frank a fost cel care se prezentase la weekendurile cu familia în cadrul programului de terapie în natură (sau „pseudo-detox“, după cum se exprimase mama lui) pe care ea l-a urmat în ultimul semestru de liceu și tot Frank a fost cel care a preluat plata taxei de studii la Școala de Arte Tisch și a chiriei, în al doilea an de facultate, când afacerea cu articole de schi a mamei lui nu a reușit să producă profit.

Ba chiar îi dăduse lui Zoe o alocație lunară pentru ca ea să se poată concentra pe repetițiile pentru piesa Antigona, pusă în scenă de Tisch în vara aceea, dar încetase s-o mai facă odată ce el și Cleo au decis să se căsătorească. Un singur bărbat nu putea întreține în același timp mai multe artiste tinere și rebele. Cu toate acestea, nu înceta niciodată să-și facă griji pentru Zoe și încă era în stare de orice, chiar și să meargă până la capătul lumii pentru a fi sigur că nimeni nu-i va clinti niciun fir de păr fără permisiunea ei.

— În cinșpe minute sunt acolo, spuse Frank.

Se repezi să-și ia geanta de pe canapeaua de piele albă, trăgând din neatenție telefonul și un teanc de hârtii de pe birou.

— Ți-am chemat liftul! strigă Jacky de pe hol.

Coborârea rapidă a liftului îi stârni un val de greață. Își puse ochelarii de soare și încercă să respire adânc, sprijinindu-și fruntea de oțelul rece al pereților în timp ce se opreau la etajele 24, apoi 19, apoi 11... Dumnezeule, începea să îmbătrânească. Când era de vârsta lui Cleo, reușea să stea în oraș toată noaptea și apoi să se ducă la muncă, ba chiar să-și găsească timp și pentru sală în pauza de prânz. Acum, dacă n-ar fi știut că-i mahmur, ar fi crezut că era pe moarte.

El și Anders mai băuseră câteva beri și terminaseră de comentat fazele tari ale meciului, care s-a încheiat pe o notă optimistă, cu un gol superb marcat

de la 25 de metri. Spiritul de sărbătoare l-a purtat pe Frank până la barul de la subsolul unui restaurant din centrul orașului, unde Anders cunoștea pe cineva care lucra la o revistă. Stătea sprijinit la bar și muzica pulsa în jurul lui, iar Anders îi dădea un shot. Apoi a început să discute cu DJ-ul și a mai comandat un rând pentru el, pentru Anders, pentru un tip cu cravată texană, pentru toată lumea. Apoi era la toaletă și tăia linii pe chiuvetă, cu două fete pe care le chema Sara și care credeau că tot ce spunea el e amuzant. Era din nou pe ringul de dans unde cânta o melodie pe care o știa și el se simțea bine, atât de bine. Apoi se înghesuia într-un taxi cu alte cinci persoane care mergeau Dumnezeu știe unde. E o petrecere pe undeva. S-o găsim. Apoi era în holul blocului, stătea în fața ușii apartamentului său și încerca să bage cheia în broască în timp ce nu era decât o singură gaură și trei chei, iar el vedea dublu.

Când în sfârșit a reușit să deschidă, Frank o găsise pe Cleo stând în pat și uitându-se pe întuneric la ușa de la intrare. Singura concesie pe care a făcut-o când el a intrat a fost să închidă ochii ca să și-i ferească de fanta de lumină galbenă din hol, care-i cădea pe față. Gândul că ea ascultase în tăcere cum se chinuia să bage cheia în broască l-a umplut de umilință. A închis ușa cu o grijă inutilă, de parcă ar fi încercat să n-o trezească. Când s-a întors, privirea ei era atât de directă încât l-a făcut să tresară. De ce îți faci asta?

Adevărul era că nu știa de ce bea, cum nu știa de ce inima lui pompa sânge sau plămânii absorbeau oxigen. Se întâmpla, atâta tot. Nu existau cuvinte care să explice asta, așa că pur și simplu trecuse pe lângă ea, lăsând-o acolo în întuneric, și se prăbușise orbește în pat. Când s-a trezit a doua zi dimineață, ea deja plecase.

În taxiul care îl ducea spre spital, Frank a coborât geamul, încercând să se răcorească, și și-a scos telefonul. A stat cu degetul deasupra numărului de telefon al lui Cleo preț de cinci străzi. Când în sfârșit a sunat-o, rugând-o să vină să se întâlnească acolo, tonul vocii ei nu trăda nimic: nici căldură, nici răceală. Ascultând-o, avea impresia că încerca să testeze temperatura apei de baie cu mănuși de protecție.

Frank s-a îndreptat spre departamentul de radiologie, intrând pe niște uși batante metalice, și a găsit-o pe Zoe cocârjată pe un scaun în sala de

așteptare, răsfoind plictisită revista New Yorker. Era în ținuta ei obișnuită, de inspirație boemă — o rochie minusculă cu imprimeu leopard, espadrile și cercei uriași. Un medic internist care trecea pe-acolo și-a sucit efectiv gâtul privind-o cum își întinde picioarele. Ca de fiecare dată, Frank a trebuit să reziste impulsului de a se răsti la ea să se acopere. La urma urmei, nu era tatăl ei.

— Ai venit!

Zoe sări de pe canapea și se repezi la Frank să-l îmbrățișeze. Brăţările ei zăngăniră la urechile lui.

— Ești bine? o întrebă, pipăindu-i umerii, fața, părul. Nu te-ai lovit?

Zoe zâmbi.

— Da, sunt bine. Mai bine acum, că ești tu aici.

— Vine și Cleo.

Nările lui Zoe se dilatară și Frank îi recunoscu expresia de frustrare. Avea o față palidă, leonină și ochi cu picățele de bronz, care străluceau cu o lumină aparte. Frumusețea ei era un motiv de ușoară îngrijorare pentru Frank, o temere care provenea dintr-o vagă impresie că toate femeile deosebit de atrăgătoare erau în sinea lor profund nefericite.

— De ce vine și ea?

— Pentru că acum face parte din familie. Nu fi așa, Zo.

— În fine...

Pe Frank îl nedumerea ostilitatea lui Zoe față de Cleo. Fusese convins că ea se va bucura enorm să găsească în Cleo un fel de soră mai mare, mai ales că cele două femei se asemănau atât de mult: erau încăpățânate, creative, de o ireverență tinerească și irepresibilă. Probabil că Zoe era doar intimidată. Frank știa că va trece peste asta și în curând o va îndrăgi pe Cleo. Toată lumea o îndrăgea.

Zoe se trânti la loc pe scaunul din sala de așteptare și rămase cu privirea ațintită drept înainte, scoțând din când în când un oftat teatral. Câteva clipe mai târziu, apăru lângă ei un asistent cu părul șaten, moale, cu un clipboard în mâini.

— Se pare că ți-ai revenit, spuse el.

— Acesta este fratele meu mai mare, zise Zoe, arătând cu bărbia spre Frank.

Frank recunoscu obișnuita reacție de surpriză de pe chipul asistentului. Se aștepta la un frate cu pielea de culoarea caramelei, nu la un tip alb, cu ochelari, care aducea vag cu un evreu.

— Frank, vrei să-i întrebi tu de ce trebuie să fac testul ăsta stupid? se lamentă Zoe.

— Nu-ți face griji, vom obține toate informațiile, o liniști Frank, verificându-și telefonul pentru a vedea dacă îi trimisese Cleo vreun mesaj să-i spună cât mai avea până să ajungă. Sunt sigur că așa e cel mai bine pentru tine.

— Este, spuse și asistentul clătinând energic din cap. Se numește electroencefalogramă sau EEG și ne permite să vedem activitatea creierului cu ajutorul unor electrozi aplicați pe cap. O cartografiem pe un calculator și așa sperăm să putem afla ce anume îi cauzează crizele.

— Trebuie să-mi pună nu știu ce lipici în păr, se văită Zoe.

— Da, spuse asistentul cu o privire atât de îngrijorată încât Frank se întrebă cât va rezista într-o astfel de slujbă. Folosim un adeziv destul de puternic pe scalp pentru a ne asigura că electrozii rămân bine fixați. Dar iese după câteva spălări sau cel puțin așa am auzit de la alți pacienți.

— Da, poate pacienți albi, bombăni Zoe, scuturând din capul acoperit de un desiș de cârlionți. Aveți idee cât de greu este de întreținut?

Frank o cuprinse cu brațul pe după umerii înguști și o sărută pe creștet.

— Chiar e singura soluție? întrebă el.

— Oh, mai sunt și altele, replică asistentul pe un ton vesel, întinzându-i clipboard-ul. Doar că nu au fost încă inventate.

Când a sosit Cleo, Zoe fusese întinsă cu fața în sus pe un pat, ca o Meduza letargică, cu o duzină de electrozi spiralați răsărind din capul ei. Asistentul folosise un fel de gel abraziv pentru a-i exfolia scalpul înainte de a atașa discurile, proces care lui Frank i s-a părut la fel de plăcut ca un masaj cranian cu o mașină de șlefuit. Zoe îl strânsese de mână pe toată durata operațiunii, cu o expresie care oscila între resemnare și furie pură.

Frank a văzut-o pe Cleo înainte ca ea să-l zărească. Ea rămăsese o clipă pe loc, uitându-se în dreapta și în stânga pe coridor, cu un aer neliniștit. A fost din nou frapat de cât de tânără era. Încă părea o copilă. Cleo i-a reperat și s-a grăbit spre ei. Frank a rămas aşezat, ca un prost. A încercat să-i surprindă privirea, dar ea era atentă la Zoe. Îi cerceta chipul, căutând semne de supărare sau dezamăgire, dar nu vedea decât calm. Cleo s-a aplecat să o salute pe Zoe și părul i-a alunecat în față ca o perdea aurie care îl lăsa pe Frank în culise.

Poate era din cauza senzației de ușurare, apoi de jenă că o vedea pe Cleo, dar îi amintea de mama lui. Avea același sentiment de rușine când mama sa venea să-l ia de la școală. Întotdeauna întârzia, era mereu nervoasă, de parcă existența lui ar fi fost anume concepută pentru a o deranja pe ea. Nu-l întâmpina niciodată îmbrățișându-l sau întrebându-l cum a fost la școală, așa cum făceau alte mame și bonele. Abia când ajungeau acasă și când primele cuburi de gheață alunecau în paharul ei, stropite cu gin, și după ce îl trimitea să-i aprindă țigara de la aragaz, asculta în sfârșit povestirile lui și fața i se îndulcea pe măsură ce ginul îi ajungea în sânge.

— Numai tu poți face un halat de spital să arate atât de sexy, spuse Cleo și îi oferi lui Zoe un șervețel pentru lacrima care îi aluneca pe obraz.

— Sunt bine, bombăni Zoe ignorând șervețelul.

Oare Zoe plângea dinainte să vină Cleo? Frank încercă să nu se holbeze la ea, ca să n-o facă să se simtă mai prost. Nu se pricepea deloc la chestiile astea.

— Ți-am adus câteva eșarfe ca să-ți putem înfășura părul după aceea, spuse Cleo. Și am cumpărat o sticlă de apă de hamamelis. Am citit că scoate lipiciul ușor.

Frank nu apreciase niciodată în mod deosebit bunătatea oamenilor. Presupunea că nu îl învățase mama lui. Pe el îl atrăgeau întotdeauna personajele, oamenii cu talent, cu ambiție sau care știau să se distreze. Genul de oameni care, asemenea lui Frank, aveau tendința de a se pune pe ei înaintea altora. Chiar și în cazul lui Cleo, fusese atras de inteligența și de încărcătura ei sexuală; nu se gândise niciodată dacă era o persoană bună sau nu. Acum, privind-o cum scotea eșarfele din geantă, ca un magician care face să apară batiste dintr-o pălărie, își dădea seama că se înșelase. Distracția era bună când erai tânăr, dar pe măsură ce îmbătrâneai, bunătatea era cea care conta și care se vedea.

— Sunt niște mostre mai vechi pe care le-am făcut pentru serviciu, spuse Cleo.

— Încă mai lucrezi pentru brandul ăla? întrebă Zoe.

Cleo scutură din cap.

— Mă concentrez mai mult să pictez pentru mine.

— Ești norocoasă.

Frank nu era sigur, dar i se păru că o vede pe Cleo tresărind. Zoe se întoarse spre el.

— Apropo, zise ea, o să fii încântat să afli că am o nouă slujbă. La un butic de pe Christopher Street.

— În partea burgheză de lângă Citarelle sau în partea cu sex-shop-uri pentru gay? întrebă Frank.

— În partea burgheză, răspunse Zoe. Am început săptămâna trecută.

— Bravo, spuse Frank. Ai găsit-o printr-unul dintre prietenii tăi de la școală?

— Am cunoscut-o pe proprietară la o petrecere de după spectacol, răspunse Zoe ridicând din umeri.

Frank se uită la Cleo și dădu ochii peste cap. Așa frate, așa soră, se gândi el. Cleo ridică mâinile și lăsă să-i alunece printre degete fâșiile colorate de material. Una era pictată cu ramuri înflorite, în stilul stampelor japoneze, alta cu forme abstracte în albastru-electric, iar ultima cu flori roșii ca sângele, stropite cu umbre. Frank tot încerca să surprindă privirea lui Cleo printre fâșiile de material, dar fața îi rămânea ascunsă. Ar fi preferat ca ea să fie în mod deschis supărată pe el; măcar așa ar fi știut ce simțea.

— Macii, spuse Zoe. Mă prinde roșu.

— Poți să le păstrezi pe toate dacă vrei.

— Mersi. Într-adevăr.

Asistentul reapăru de după perdeaua despărțitoare, întrerupând acest armistițiu temporar.

— S-ar zice că aici se dă o petrecere, spuse el.

— Bună, eu sunt cumnata, se prezentă Cleo, întinzându-se să-i strângă mâna.

— Ce norocos sunt! exclamă asistentul zâmbind radios. Două femei frumoase aici, într-o singură zi. Amândouă ați putea fi fotomodele.

— Zoe ar putea fi, spuse Cleo.

— Nu după ce-ați făcut cu părul meu, bombăni Zoe.

— O să putem vorbi și noi în curând cu un medic? întrebă Frank.

— După analiză, medicul specialist vă va prezenta rezultatele. Imediat ce terminăm tot ce e mai greu, răspunse asistentul și îi făcu cu ochiul lui Zoe. Puteți să vă relaxați și să discutați în prima parte, dar, Zoe, am să te rog să nu te miști. Și apoi vom face liniște aproximativ cincisprezece minute, ca să te monitorizăm în stare de repaus. Bine așa?

Cleo și Frank se așezară de o parte și de alta a lui Zoe, în timp ce asistentul porni monitorul. Pe ecran începură să se onduleze niște linii roșii.

— Aceasta este activitatea creierului tău, explică asistentul. Arată foarte bine, nu?

— Sigur, spuse Zoe. Vrei să facem schimb de locuri?

— Oh, pe vremea când făceam rezidențiatul, am trecut prin altele și mai rele, spuse el și se aplecă spre ea cu un aer conspirativ. Obișnuiam să exersăm între noi efectuarea unei clisme.

Cleo încercă să-și stăpânească râsul ținând o eșarfă la gură, dar sfârși prin a pufni zgomotos în ea. Zoe îi zâmbi asistentului.

— Sună sexy, zise ea, scoțând vârful roz al limbii printre dinții din față.

— Voi două sunteți absolut incorigibile, comentă Frank.

Asistentul trase din nou perdeaua în jurul lor și pentru un moment stătură să asculte bipul monitorului. Frank își verifică ceasul; trecuse deja de ora patru.

— Ei bine, azi nu mă mai întorc la muncă, spuse el, ridicându-și picioarele pe marginea patului lui Zoe.

— Nici eu, spuse Zoe. Hai să mergem să bem ceva după aceea, măcar după-amiaza s-o petrecem mișto.

— În niciun caz, protestă Frank, ridicându-se în scaunul lui. Sunt sigur că din cauza asta ai ajuns aici. Nu asta făceai aseară?

— Glumeam!

— Oare?

— Nu am băut atât de mult, insistă Zoe privind atentă în tavan. Mă simțeam bine când m-am dus la repetiție.

— Ai făcut criza la teatru? întrebă Cleo.

— Erai cu colega ta de cameră? întrebă Frank. Aia care umblă cu drogați?

Fata aceea îi făcuse o impresie ciudată în ziua când o ajutase pe Zoe să se mute în apartament. Avea ca animal de companie un șobolan, ceea ce spunea totul despre ea.

— Lucrează pentru NSP[3], spuse Zoe. Nu este același lucru.

Frank pufni într-un fel care ilustra că pentru el era.

— Oricum, a fost oribil, continuă Zoe. Am doborât tot decorul cu peștera Antigonei.

— Antigona a trecut prin suferințe și mai mari, murmură Cleo.

— Directorul de scenă m-a adus aici după aceea. I-am spus că o să te sun pe tine.

Zoe își pigulea halatul de spital cu un aer trist.

— Pariez că dublura mea este absolut încântată. Murea să primească ea rolul ăsta.

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta, Zo, spuse Frank. Știi bine că n-ai voie să bei când iei medicamente.

Liniile ondulate de pe monitor începură să se miște mai repede.

— Ignoră-l, o sfătui Cleo. Vorbește ca un bărbat.

Frecă brațul lui Zoe într-un gest liniștitor. Zoe, însă, nu avea de gând să se alieze cu Cleo împotriva lui Frank. Își retrase brațul.

— Tu ești aia care s-a măritat cu el, replică ea.

Apoi, neputând rezista tentației de a-l înțepa și pe Frank, adăugă:

— Deși numai Dumnezeu știe de ce.

— Pentru viză, spuse Frank. Știi și tu, Zo.

Nu putea să-i reproșeze lui Cleo că încerca să stabilească o legătură cu Zoe, dar îl deranja să fie el mereu ăla rău. În plus, se săturase să audă cuvântul „bărbat“ folosit ca sinonim cu „nemernic“. Spre marea lui satisfacție, o văzu pe Cleo ridicând ochii spre el cu surprindere.

— Nu e corect, zise ea încet.

— Dar tu..., spuse el, întorcându-se spre Zoe. Micul meu parazit nerecunoscător. Vreau doar ca tu să ai grijă de tine.

— Știu, spuse Zoe, bătându-l cu palma pe obraz. Acum nu mă mai face să mă mișc, ai auzit ce-a zis domnul soră medicală.

— Ai putea să-i zici simplu — soră, comentă Cleo.

Frank zâmbi fără să vrea, știind că reacția lui nu va fi ignorată de Cleo. Rămaseră în tăcere, în timp ce bipul neîncetat al monitorului măsura timpul.

— Bine, fără băutură în seara asta, spuse Zoe în cele din urmă. Un film? Oricum e prea cald să stăm afară. Voiam să văd ceva la IFC.

— Doamne, n-am mai fost acolo de când.... Îți amintești, Cley? întrebă Frank.

— Îmi amintesc, da.

— Ce anume? întrebă Zoe.

— Cred că putem să-i spunem prima noastră întâlnire oficială, o lămuri Cleo.

Se uita la Zoe, dar i se adresa lui.

— Chiar dacă nu am avut niciodată o întâlnire în sensul tradițional.

— Noi mai mult ne-o trăgeam, spuse Frank.

— Dezgustător, comentă Zoe.

— Dar exact, spuse Cleo adresându-i lui Frank un mic zâmbet. Ne-am dus să vedem un film al unui regizor norvegian. Cum îl cheamă? Ăla mereu foarte deprimant?

— Îl știu, spuse Zoe. Norvegienii sunt foarte închiși.

— Și Bergman? întrebă Frank.

— E suedez, îl corectară Cleo și Zoe în cor.

— Oricum, și Bergman este deprimant, spuse Zoe. Știți că rata divorțurilor s-a dublat în Suedia după ce a apărut Scene dintr-o căsnicie?

Această remarcă pluti în aer pentru o clipă.

— Oricum, interveni Frank deturnând conversația de la subiectul divorț și revenind la amintirea pe care dorea să i-o trezească lui Cleo, a fost în timpul acelei furtuni de zăpadă uriașe.

Fusese ultima furtună a iernii, pe la jumătatea lunii martie, care a îngropat orașul sub un metru și jumătate de zăpadă și o pătură de tăcere cum Frank nu mai văzuse până atunci. A fost ceva miraculos că se aflau în cinematograful gol — care, în pofida așteptărilor, rămăsese deschis —, stând amândoi singuri pe întuneric, în mirosul de lână udă și de unt topit. După film, se plimbaseră pe străzi, orbiți de vârtejurile albe, luminate când și când de farurile câte unei mașini care se târa cum putea prin viscol. Cum nu erau taxiuri, au intrat într-o cofetărie italienească de pe Bleecker Street, care rămăsese deschisă. Cleo a comandat o ciocolată caldă venețiană, mai groasă decât siropul și atât de fierbinte încât și-a ars cerul gurii.

— Ne-am dus la o cofetărie, spuse Cleo. Și imediat am început să ne certăm.

— Să discutăm aprins despre calitățile cinematografice ale filmului, vrei să spui, o corectă Frank.

— Mie mi s-a părut că actrița din rolul principal a jucat groaznic, zise Zoe.

— Bine, discuția noastră aprinsă a fost despre alegerea tatălui de a se hrăni mai întâi pe sine însuși, după ce și-a riscat viața pentru a oferi familiei o masă în timpul războiului, explică Frank.

— Frank îl apăra, spuse Cleo.

— Tu ai zis, continuă Frank privind-o în ochi pe Cleo, că am empatizat cu tatăl, pentru că eu întotdeauna îmi pun propriile nevoi pe primul loc.

Cleo era prima femeie care reușea să-l excite criticându-l. Era foarte inteligentă, cu o perspicacitate care îl făcea să se simtă lipsit de apărare, dar observat, realmente luat în considerare, pentru prima dată în viața lui.

— Cam dură, comentă Zoe.

— Asta a fost înainte să afle tot ce fac pentru tine, replică el.

— S-a ridicat în picioare, mi-a luat ciocolata caldă și a ieșit din cofetărie, povesti Cleo. Nu și-a luat nici jacheta. Am crezut că a ieșit furios, dar când m-am uitat, el stătea afară, ținând cana mea de ciocolată ca să ningă în ea.

— De ce? întrebă Zoe, înăbușindu-și un căscat.

— Să se răcească, spuse Cleo.

— S-o fac să râdă, zise Frank.

În căldura lunii august, părea aproape imposibil să-ți imaginezi frigul aprig de atunci, așa cum este imposibil să-ți imaginezi foamea atunci când ai burta plină. Frank încercă să-și amintească norii de aburi ai respirației lui și senzația fulgilor mari de zăpadă care se impregnau în materialul subțire al cămășii sale. Ceea ce-și amintea cu o claritate absolută era felul cum arăta Cleo stând la fereastră, cu minunatul ei chip luminos și părul de culoarea mierii. Pe atunci, totul la ea era auriu: mulțimea de inele de aur pe care le lăsa mereu lângă chiuveta lui, prima surpriză a părului ei pubian, blond și mătăsos. Avea chiar miros de miere, de la o cremă cu care se ungea mereu,

plângându-se că pielea ei era prea sensibilă pentru iernile aspre din New York.

— Acum putem să revenim la mine? întrebă Zoe.

Dar Frank se uita la Cleo. Ea se uita la el. Cleo a zâmbit, iar el a fost iertat pentru noaptea dinainte. Era sensibilă, el știa asta, dar era și dură. O strigase de-afară din stradă, dar ea nu auzise. Mulțumită? Asta îi strigase el prin geam, prin zăpada învolburată. Acum ești mulțumită?

---

[3] Needle Syringe Program se ocupă de diminuarea riscurilor și sprijinirea celor care abuzează de substanțe interzise, ajutându-i să-și îmbunătățească starea de sănătate și calitatea vieții.

CAPITOLUL 5

Sfârșit de august

Grupul The Climaxing to Consciousness se întâlnea în fiecare vineri, într-un studio de hot-yoga de pe Canal Street, deasupra unui magazin care afișa o reclamă la citirea aurei pentru 10 dolari. Zoe se lăsase convinsă să meargă de colega ei de cameră, Tali, care avea părul albastru ca spray-ul pentru curățat geamuri și debita lucruri de genul: „Puterea ta este în păsărica ta". Acceptase numai pentru că era gratuit, prin urmare singurul lucru pe care putea să și-l permită în această seară.

Cu o săptămână în urmă, câștiga binișor ca unică angajată a unui butic pentru femei de pe Christopher Street. Era un magazin ca o cutie minusculă de catifea, a cărui proprietară era o stilistă cu bani de la părinți și cu o evidentă problemă cu drogurile, căreia Zoe îi împrumutase un tampon la o petrecere (ea folosise aplicatorul pe post de pai pentru inhalat cocaină). Hainele vândute acolo corespundeau gusturilor unei anumite categorii de femei din West Village, bogate și oarecum boeme, care lucrau la... În fine, Zoe nu știa prea bine unde, dar clar într-un domeniu care le permitea libertatea de a ieși la shopping în timpul săptămânii.

Zoe fusese instruită să stea în vitrină și să arate bine pentru a atrage trecătorii, ceea ce se potrivea la fix cu firea ei exhibiționistă. În ciuda acestui robust plan de marketing, magazinul era adesea gol ore în șir, lăsându-i timp liber să-și exerseze replicile fără să fie întreruptă. Și, deoarece rămânea închis între ture, Zoe ajunsese la concluzia că putea să împrumute hainele fără să fie pedepsită, atât timp cât avea grijă să nu le păteze; un plan care îi înăbușea din fașă tendința înnăscută de a cheltui. Dar, mai ales, era plătită la negru în numerar, ceea ce însemna că reușise chiar să pună deoparte niște bani pentru prima oară în viața ei.

Însă apoi a primit factura pentru serviciile medicale. Deschisese plicul de la spital destul de liniștită, fără să-și imagineze o clipă că acesta conținea un șirag de cifre care o va lovi cu forța unui pumn în obraz. Erau detaliate meticulos toate costurile substanțiale ale tomografiei cerebrale pe care o făcuse la spital cu Cleo și Frank. Avea asigurare de sănătate (plătită de Frank, desigur), dar tot i-a mai rămas de plată puțin peste o mie de dolari. Opțiunile de a obține rapid niște bani erau limitate. De la nuntă, Frank îi pusese clar în vedere că Banca Fratelui s-a închis oficial. Ca să apeleze la părinții ei ar fi trebuit în primul rând să le spună că făcuse criza de epilepsie. Prin urmare, nu avea de ales decât să plătească factura și, odată cu ea, să-și lichideze toate amărâtele de economii dintr-o singură mișcare.

Așa se face că planurile pentru vineri seara de a lua cina la Indochina împreună cu prietenii ei de la Tisch se reduseseră la o reuniune gratuită de educație sexuală pozitivă, cu colega ei de cameră ușor țicnită. Când ajunse acolo, Zoe constată că, la cei 19 ani ai ei, era mult mai tânără decât majoritatea bărbaților și femeilor care acum se așezau într-un semicerc pe parchet. Se gândi că, dacă i s-ar cere mai târziu să descrie acest grup, ar spune că erau două persoane care, fără niciun motiv rațional, purtau jambiere. Una dintre ele era bărbatul care stătea acum în fața lor, bătând din palmele lui mari și cerându-le tuturor să se așeze într-o poziție confortabilă, cu picioarele încrucișate.

Zoe se aşeză lângă Tali şi începu să studieze grupul cu mai multă atenţie. Numără două tricouri vopsite (unul cu sloganul Motion is lotion), câteva șepci și pălării de fetru, o femeie albă care purta bindi și o colecție bogată de pandantive din cristal. Singura persoană apropiată de vârsta lui Zoe era o fată care stătea chiar vizavi de ea, îmbrăcată într-un tricou foarte decupat, care abia îi acoperea decolteul cu push-up. Avea o față drăguță, ușor îmbufnată, care îi amintea lui Zoe de un buldog francez.

— Bine ați venit, oameni buni, spuse domnul Jambiere. După cum știți cei mai mulți dintre voi, pe mine mă cheamă Kyle. Cum ne simțim în seara aceasta?

— Absolut fantastic, Kyle! strigă femeia cu bindi și grupul izbucni în strigăte de bucurie aprobatoare.

— Mă bucur să aud asta, zise el zâmbind radios. Acum, înainte de a începe, avem membri noi în această seară?

Câteva persoane ridicară ezitând mâinile, inclusiv Zoe și fata pieptoasă din fața ei. Zoe simți că atenția grupului se mută asupra ei și senzația caldă a plăcerii de a fi remarcată și, inevitabil, admirată o străbătu prin totul corpul.

— Bine ați venit, spuse Kyle. Nu trebuie să vă intimidați. Suntem aici o gașcă de ciudați, dar în sensul bun, vă garantez. Acum, sper că ați auzit deja vorbindu-se despre The Climaxing to Consciousness și despre ce facem noi aici.

Cu toate acestea, Kyle se lansă într-o explicație detaliată a practicii lor. Zoe simțea că îi arde fața în timp ce el descria cum un „stimulator" mângâie clitorisul receptorului în încercarea de a-l aduce într-un plan superior al conștiinței. După cele spuse de Kyle, existau trei etape fizice: mângâierea coapselor interioare ale receptorului, aplicarea presiunii în cadranul din stânga sus al clitorisului și împământarea zonei inghinale prin acoperirea cu palma după ce orgasmul a fost atins.

— Stânga sus, oameni buni! repetă Kyle. Acolo este punctul strategic. Acum, aveți întrebări?

Zâmbi entuziasmat, rotindu-și privirea prin cameră. Zoe, care se simțea deja suficient de împământată, se uită nerăbdătoare spre ușă.

— Nu? Ei bine, sesiunea din această seară este doar pentru a ne cunoaște, preciză Kyle. Vom re-crea verbal etapele meditației fizice prin intermediul unor jocuri de cuvinte și exerciții distractive.

Făcu din ochi spre grup, apoi adăugă:

— Îmi pare foarte rău, dar nimeni n-o să-și scoată chiloții în această seară.

Câteva persoane scoaseră niște mormăieli de nemulțumire și suspine prefăcute, urmate de aplauze răzlețe. Zoe își verifică telefonul: nu trecuseră nici zece minute. Pentru primul exercițiu, Kyle ceru grupului să facă un tur de semicerc și fiecare persoană să strige cum se simte în acel moment.

Încântat! Agitat! Excitat! Gata s-o fac! Recunoscător! Iubit! Motivat! Supersexy!

— Falită, spuse Zoe când îi veni rândul.

— Poftim? Ai spus „falită?“, întrebă Kyle.

Ea repetă cuvântul.

— Minunat, Zoe, spuse Kyle. Dar cred că asta este mai degrabă o stare, nu o emoție.

— Este o stare destul de emoțională când te afli în ea, explică Zoe.

Tali îi aruncă o privire dezaprobatoare, dar cealaltă fată, buldogul drăguț, o privi în ochi și zâmbi. Zoe știuse întotdeauna cum să se conecteze cu o altă persoană dintr-un grup. „Conexiune prin respingere“ sau „legătură prin comportament negativ“, așa o numea psihoterapeutul ei de la școală.

— În regulă, spuse Kyle frecându-și nervos mâinile. Trecem mai departe.

Pentru următorul joc, participanții se puteau oferi voluntar să stea pe un scaun în centrul camerei („scaunul fierbinte“), în timp ce restul grupului le adresa întrebări personale. Zoe a aflat că Sandra, cea care purta bindi, era consilier de dezvoltare personală și îi plăcea să se masturbeze în baie, că pentru Ralph, unul dintre noii veniți, lucrurile care îl excitau cel mai tare la o femeie erau bunătatea și dorința de a încerca sexul anal și că maestrul Kyle — care a acceptat jenat să se așeze pe scaunul fierbinte la cererea grupului — era vegan, adept al poliamorului și îi plăcea să gătească pentru mama lui. Zoe căută privirea lui Tali și îi spuse șoptit Te urăsc, după care se întoarse spre grup cu un zâmbet forțat.

Apoi Kyle le ceru să se întindă pe podea și să-și relaxeze trupurile cât mai mult posibil. Zoe își verifică din nou telefonul: niște prieteni își dăduseră întâlnire la deschiderea unui nou bar în East Village. Părea că toată viața se petrecea în afara acelei camere.

— Vreau să închideți ochii și să vă amintiți un moment în care ați fost cu adevărat vulnerabili, spuse Kyle, reducând intensitatea luminii.

Zoe nu făcea nimic din ce i se ceruse. Se uita în tavan și încerca să se gândească, în schimb, cum ar putea face rost de bani repede și fără efort. Dar lucrul la care ea evitase cu atâta grijă să se gândească și-a făcut drum cu forța în mintea ei. Avea 15 ani și era îndrăgostită. El era într-o clasă mai mare, la prima ei școală cu internat, chitarist din trupa de jazz a școlii. A sărutat-o la petrecerea de Halloween — el era costumat într-o felie de slănină, ea într-o șoricică sexy —, apoi a dus-o pe un dâmb acoperit cu iarbă din spatele clădirii de științe. Au făcut sex în iarba udă, cu costumele ridicate până la brâu. Și asta a fost. El a devenit cârligul de care ea și-a atârnat toată ființa sa.

— Cum v-a făcut acel moment să vă simțiți? întrebă în şoaptă Kyle. Speriați? Excitați? Furioși? Lăsați-vă pătrunși de acel sentiment.

Simplul fapt că se gândea la el îi stârnea un fel de vibrație, o căldură din interior spre exterior. În clasă, nu mai era atentă la lecţii și se întorcea în ea însăși pentru a retrăi fiecare moment din acea seară. El se arăta amabil, dar indiferent față de ea când apărea la repetițiile trupei lui sau inventa scenarii pentru a se întâlni pe culoare în pauze. Ea nu suporta și nici nu înțelegea această pasivitate. Descoperiseră un lucru incredibil împreună. De ce nu voia s-o facă din nou și din nou, și din nou?

În weekendul următor, epuizată de propria ei dezamăgire, a decis să se îmbete. A așteptat împreună cu o prietenă în fața magazinului de băuturi alcoolice din oraș până au găsit un bărbat dispus să le cumpere o sticlă de vodcă, apoi s-au așezat cu o cutie de suc de portocale pe o bancă și au băut pe rând până când le-au terminat pe amândouă. O oră mai târziu, li s-a părut că ar fi o idee nemaipomenită să intre în camera lui de cămin, să-i facă o surpriză. Ar fi fost o aventură romantică. Voia să se întindă lângă el, să-i așeze capul pe pieptul ei și să-i pieptene părul cu degetele. Tocmai se strecura în camera lui pe fereastră, prea beată ca să-și mai amintească după aceea, când s-a prăbușit pe podea, făcând prima ei criză.

— Acum imaginați-vă un moment când v-ați simțit în siguranță și iubiți, spuse Kyle.

Dar ea era deja prea absorbită de amintirea ei ca s-o abandoneze acum. Revenirea din criză a fost ca și cum ar fi trecut printr-o vitrină. Își aminti că atunci când a deschis ochii, a văzut fața albă și rotundă a asistentei de la școală. Habar n-avea unde se află. Când asistenta a ajutat-o să se ridice, a simțit că fusta i se lipește udă de coapse. Pe covor era o pată întunecată. I-a fost atât de rușine! O rușine atât de mare, încât și acum își duse mâinile involuntar la față.

— Acum imaginați-vă un moment în care ați făcut pe altcineva să se simtă în siguranță și iubit, continuă Kyle.

Citise după aceea că era ceva obișnuit în timpul crizelor de epilepsie mai puternice și trăise cu groaza că i se va întâmpla din nou, dar fusese prima și singura dată. În săptămânile care au urmat, vizionase o mulțime de videoclipuri cu oameni care se zvârcoleau pe jos, scuturând violent din cap într-o parte și-n alta, de parcă ar fi încercat să se elibereze de corpurile lor. Pentru ea, a fost un act de violență să le privească. El o văzuse în această stare. Fusese vreodată cineva din această cameră atât de vulnerabil? Exista cineva în istoria lumii care să fi fost atât de umilit?

— Simt energia vindecătoare din această cameră, spuse Kyle. O simt.

După ce s-au întins și s-au ridicat, Kyle le-a spus că vor lucra câte doi pentru exercițiul final. Zoe s-a simțit uşurată când a fost cuplată cu fata care mai devreme părea amuzată de ea. Kyle i-a instruit să-și lipească palmele de cele ale partenerului lor și să facă afirmații scurte, declarative, care începeau cu „Eu sunt“ și „Eu nu sunt“.

Zoe își lipi palmele de cele ale fetei, care se prezentă, spunând că o cheamă Portia.

De aproape, era mai degrabă senzuală decât frumoasă, cu nasul uşor cârn și buzele pline și moi, date cu un ruj bordo-închis. Avea un piercing cu diamant în obraz, acolo unde ar fi putut fi o gropiță. Se priviră timid.

— Haideți, fetelor, le îndemnă Kyle. Eu sunt...

— Eu sunt de părere că asta e o mare porcărie, mormăi Portia când Kyle se retrase, rotindu-și ochii negri prin studio.

— Eu nu sunt de altă părere, răspunse Zoe.

— Eu sunt aici doar pentru că așa mi-a sugerat psihiatrul.

— Eu nu sunt aici pentru că vreau, spuse Zoe. Nebuna de colegă-mea de cameră m-a convins să vin.

— Eu sunt gata să beau zdravăn, spuse Portia zâmbind cu gura până la urechi.

— Eu nu sunt împotrivă, replică Zoe râzând.

Intimitate accelerată, la asta se pricepea Zoe. Învățase de când era copil că ajungeai mai repede să relaționezi cu o altă persoană când era vorba de critici, nu de gusturi comune și că modul cel mai simplu de a te simți aproape de altcineva era să încalci regulile împreună cu ea. De aceea fumătorii își făceau mereu prieteni. După incidentul cu criza, terapeuta ei sugerase că acest comportament era în parte responsabil de ce i se întâmpla, dar Zoe nu vedea în asta o problemă. Până acum funcționase întotdeauna în cazul ei. Tali, care ridicase ochii spre ele când începuseră să râdă, se uită încruntată la Zoe din cealaltă parte a camerei.

— De ce a considerat psihiatrul tău că ai nevoie de asta? întrebă Zoe în şoaptă, aplecându-se spre ea.

— Pentru că îmi place munca mea. Și el este un pudibond căcăcios. Ori făceam asta, ori DSDA.

Zoe înclină capul nedumerită.

— „Dependenții de Sex și Dragoste Anonimi“, explică Portia.

— Oh, am înțeles. Maică-mea este în celălalt grup.

— Alcoolicii Anonimi? Și a mea, spuse Portia și dădu ochii peste cap. Sau mai bine zis a fost.

— Și cu ce te ocupi?

— Sunt sugar baby, spuse ea cu mândrie. Sunt pe un site care se cheamă Iubitele lui tati și care cuplează „domni cu o anumită situație materială“ — își trase palmele din cele ale lui Zoe și își arcui unghiile lungi cu ojă lila, desenând în aer niște ghilimele — cu fete ca mine. Trebuie să fii studentă sau absolventă de facultate ca să fii o baby. Ei trebuie doar să fie bogați. Sunt bărbați care își doresc fete atrăgătoare, dar educate, pe care să le ia cu ei la recepții, întâlniri de afaceri și alte chestii de genul ăsta.

— Și te...

— Dacă mă culc cu ei? întrebă veselă Portia. Asta rămâne între voi. Dacă tu vrei să stabilești ceva cu ei... Ei bine, eu mi-am plătit împrumuturile pentru facultate și mi-am cumpărat o Honda Accord din rahaturile astea.

Zoe nu știa cum arată o Honda Accord, dar pe ea o impresionase partea cu rambursarea împrumuturilor.

— Și trebuie doar să fii la facultate?

— Și să arăți bine, spuse Portia în timp ce diamantul din obrazul ei parcă îi făcea cu ochiul. Iar tu, fată, arăți. Oricum, dacă ești chiar falită, așa cum ai spus, ar trebui să încerci. Ăia de-acolo sunt leșinați după fetele de etnie.

Zoe decise să nu ia în seamă acest comentariu.

— Cred c-am să-l rog pe fratele meu să mă ajute, spuse ea. Dar e foarte tare chestia cu mașina și toate celelalte.

Știa că Frank se arătase deja foarte generos, dându-i bani pentru chirie și taxa de școlarizare. Maică-sa era de vină că ea se afla în situația asta mizerabilă. Maică-sa fusese mereu neglijentă cu banii, ca toți cei care s-au născut avuți. N-ar fi trebuit să deschidă afacerea cu articole de lux pentru schi, implicându-l și pe tatăl lui Zoe, bietul de el, în această aventură. Zoe avea impresia că ea era singura din grupul ei de prieteni de la Universitatea New York care nu avea niște părinți capabili să-i asigure un buget nelimitat

pentru mese și ieșiri în oraș — adică tot ce umplea de farmec viața newyorkeză.

— Uite, am să-ți dau asta, spuse Portia și se întoarse să scotocească prin geanta Louis Vuitton din care scoase o carte de vizită. Eu mă opresc în curând, deci nu spun asta pentru a le promova afacerea de rahat sau mai știu eu ce. Unul dintre tăticii mei mă vrea doar pentru el, așa că m-a agățat cu o slujbă fițoasă de birou. Câștig bani, scumpo!

Pocni din degete și începu să se bălăbăne cu picioarele încrucișate pe podea.

Zoe râse și luă cartea de vizită. Era groasă, de un negru mat, cu numele Portiei și cuvintele „Sugar Baby“ scrise cu roz aprins deasupra adresei site-ului. Pe verso era silueta unei femei. Ar fi putut fi oricine.

La încheierea sesiunii, membrii grupului s-au luat de mână și au incantat prelung o serie de „mmm“, cu ochii închiși. După câteva minute, Zoe nu mai știa unde se termina vocea ei și unde începea a celorlalți; simțea că tot zgomotul uman din cameră emana din propriul ei gât. Poate așa se simțea orgasmul cu o altă persoană: nu știai unde se termină ea și unde începi tu.

Adevărul era că nu avusese niciodată unul — cu nimeni, nici măcar cu ea însăși. Poate că era una dintre cele care se maturizau mai târziu, dar nu încercase niciodată când era mai mică. Își pierduse virginitatea înainte de a ajunge cu adevărat să-și cunoască propriul corp. Încercase să se masturbeze de câteva ori după incidentul cu criza, dar nu simțise nimic sau cel mult o deranjase acolo jos, așa că renunțase repede. De atunci, sexul se rezumase la validarea propriei valori și putere asupra celuilalt, rareori plăcere fizică. Nu simțea un orgasm cu un bărbat înăuntrul ei, cum nu simțea nimic când mergea cu metroul. Ajunsese la concluzia că trupul ei avea un defect. Nici măcar nu putea să bea alcool ca o persoană normală, darămite să juiseze. Singurul lucru pe care corpul ei știa să-l facă bine era să o trădeze.

Incantația deveni tot mai scăzută până când amuți de tot. Kyle lovi gongul o singură dată și cei din stânga și din dreapta ei îi eliberară mâinile. Când deschise din nou ochii, constată surprinsă că abia își reținea lacrimile. Încercă să se îndrepte discret spre toalete, dar Kyle îi ieși în cale.

— Mă bucur că ai venit în seara asta, Zoe, spuse el. Îmi face impresia că ești încă puțin nedumerită cu privire la ceea ce facem noi aici, așa că mă întrebam dacă aș putea să-ți spun repede o scurtă poveste?

Zoe dădu din cap fără chef.

— Perfect! Într-o zi, din întâmplare, un tip cade într-o groapă adâncă. „Ajutor, ajutor!“ strigă el, dar nu vine nimeni. În cele din urmă, trece pe-acolo un rabin. El îi întinde o Tora și îi spune să se roage pentru a găsi o cale de ieșire.

Zoe se uită spre Tali în speranța că o va ajuta pe ea să găsească o cale de ieșire, dar aceasta discuta aprins cu o femeie pe care Zoe o auzise mai devreme spunând că a născut în liniște.

— Apoi, trece pe lângă el un preot care îi dă o Biblie. Din nou, niciun rezultat. Un psihiatru îi spune că este blocat pentru că este deprimat și îi aruncă niște pastile. Fără succes. Un nihilist îi spune să-și imagineze că groapa nu există, dar nici asta nu funcționează. Un politician, un intelectual și o grămadă de alții încearcă, dar nimic nu funcționează. Atunci, un om spiritual, un adevărat înțelept, vine la marginea gropii. Se uită la bărbatul de jos și sare în groapă la el. Acesta este sensul acestei meditații, Zoe: cineva care sare în groapă cu tine.

Kyle zâmbi, așteptând ca ea să spună ceva.

— Și cum au ieșit din groapă? întrebă Zoe.

— Tocmai asta e, spuse Kyle.

— Dar acum sunt doi oameni în groapă.

Kyle o strânse de braț.

— Sper să ne vedem și săptămâna viitoare, zise el, după care se îndepărtă.

Zoe se uită spre uşă exact când Portia pleca. Privirile li se întâlniră și Portia se plesni cu palma peste fund, mișcând din buze ca și cum ar fi spus: Bani, scumpo.

*

Încurajată de conversația cu Portia și neputând să suporte ideea unei seri de vineri în care cel mai important lucru fusese să asculte discursul lui Kyle despre poliamor, Zoe a lăsat-o pe Tali și s-a pomenit mergând în direcția nord, spre barul despre care prietenii ei îi trimiseseră mesaje. Doar pentru companie, își spuse ea. Nu va cheltui niciun ban.

Era una dintre acele seri de vară târzie, când aerul se simțea ca apa de baie și sexul părea posibil peste tot. Înainte de a pleca de-acasă, Zoe se dăduse cu o cremă hidratantă scumpă care lăsa o dâră de parfum în urma ei în timp ce mergea. Și-a scos cămașa în carouri pe care o purta și și-a legat-o în jurul taliei. Acum era dezgolită la limita rezonabilului, într-o rochie mini albă, atât de strânsă pe corp, încât aproape că îi vedeai inima bătând. O împrumutase de la boutique-ul din Christopher Street, desigur, încântată de felul cum îi scotea în evidență bronzul pe care îl perfecționase toată vara. Un picolo care debarasa mesele de pe terasa unui restaurant cu fructe de mare a pus efectiv farfuriile jos, ca să o poată privi nestingherit. Ea și-a băgat căștile în urechi și a adăugat un strop de vioiciune în pas când a trecut pe lângă el. Doamne, îi plăceau la nebunie ultimele zile de vară în oraș!

Ajunse în fața barului aglomerat de pe Avenue B și flutură un act de identitate fals către portar, cu obișnuitele palpitații. Era un tip alb uriaș, cu gâtul gros, cu capul chel presărat cu stropi de transpirație.

— Stai puțin să-l văd și eu.

Tipul luă cartea de identitate și o măsură pe Zoe cu privirea din cap până în picioare, insistând asupra pieptului ei.

— Deci ești din Delaware? întrebă el. Din ce zonă?

Zoe se blocă. Ea nu fusese niciodată în Delaware. Cumpărase actul de identitate cu 40 de dolari de la vărul unui tip din anul întâi.

Își trase umerii în spate și îi răspunse cu cel mai fermecător zâmbet al ei:

— Zona unde bate vântul?

Individul o privi în ochi, apoi izbucni în râs.

— În regulă. Poți intra.

O ciupi de talie când trecu pe lângă el.

— Întoarce-te și caută-mă, bine? murmură.

Ea îi zâmbi din nou, de data asta mai puțin fermecător. Îi plăcea să atragă atenția, dar știa că era ca mersul pe sârmă.

Înăuntru, nici urmă de prietenii ei. Își croi drum prin mulțime până în spatele barului. Pe o bucată de hârtie lipită cu bandă adezivă pe ușile de la toaletă scria: BĂIEȚI, DROGAȚI-VĂ AFARĂ. UNII CHIAR AU NEVOIE SĂ FACĂ PIPI. Totuși, nimeni nu părea să țină cont și, ca de obicei, grupuri vesele de fete și băieți intrau și ieșeau, ca într-un carusel. Se așeză la coadă și își verifică telefonul. Cel puțin avea ceva de făcut, din moment ce nu-și permitea să cumpere ceva de băut.

Ușa se deschise din nou și de la toaletă ieși Cleo cu prietena ei asiatică, pe care Zoe o cunoscuse la nuntă, deși nu își mai amintea cum o chema. Avea o memorie jalnică, ceea ce, pentru o actriță, era o problemă. Știa că era din cauza crizelor. Prietena lui Cleo purta niște minusculi pantaloni scurți din denim, care îi scoteau în evidență picioarele tatuate și, instinctiv, Zoe se uită la ale ei să vadă care le avea mai subțiri.

— Zoe, iubito! strigă Cleo și își aruncă brațele calde în jurul gâtului ei. Ce faci aici? O cunoști pe Audrey, nu?

— E îngrozitor de cald, spuse Audrey, ignorând prezentarea.

Mimă că fumează o țigară și arătă spre ușă. Cleo își încreți ochii spre Zoe și o strânse de braț.

— Vii cu noi? o întrebă ea.

Zoe știa că încerca să fie amabilă, dar încercările sale neîncetate de a se împrieteni cu ea o iritau. Era ușor să fii generos când aveai pe cineva care plătea tot. Totuși, cum nu vedea niciunul dintre prietenii ei prin preajmă, Zoe nu prea avea alte opțiuni.

— Oricum, eu nu mai stau mult, mormăi și ieși după ele.

Nici afară nu era cu mult mai răcoare. Cleo scoase un evantai de lemn din poșetă și, ridicându-și părul lung, își făcu vânt la ceafă. I-l întinse și lui Zoe să încerce, apoi scoase un pachet de țigări. În timp ce își făcea vânt cu evantaiul, Zoe avu grijă să evite privirea devoratoare a tipului de la ușă. Cleo îi dădu lui Audrey o țigară, apoi își puse și ea una între buze.

— Pot să iau și eu una? întrebă Zoe.

Cleo ridică din sprânceană.

— Frank m-ar omorî.

— N-o să-i spun, promise Zoe. Jur.

Cleo cedă și îi întinse pachetul.

— Ce subțiri sunt, spuse Zoe, aprinzându-și una cu prefăcută indiferență.

Nu era o adevărată fumătoare, dar nu-i plăcea să facă notă separată.

— Cleo e prea chic pentru a fuma altceva în afară de astea slim, comentă Audrey.

— Chic-ul întruchipat, spuse Cleo pe un ton inexpresiv. Așa-s eu.

— În fine, unde e frate-meu? întrebă Zoe.

— La o filmare de noapte, răspunse Cleo. Muncește foarte mult.

— Păi, cineva trebuie să mai și muncească, nu se abținu Zoe să spună.

O văzu pe Cleo tresărind, dar foarte ușor, apoi fața ei își recăpătă masca de calm.

— Doamne, ascunde-mă, spuse brusc Audrey, trăgând-o pe Zoe în fața ei. Uite-l pe tipul de la restaurant.

— Ăla cu chestia aia cu sfârcurile? întrebă Cleo, întinzând gâtul să se uite în jur. Ce s-a întâmplat cu el?

— Tocmai a plecat, pfiu, zise Audrey, dându-i drumul lui Zoe. În primul rând, nu a reușit să mă facă să am orgasm.

Zoe era uimită să audă pe cineva vorbind atât de liber despre astfel de lucruri, dar încerca să nu arate.

— Unde mai pui că îmi zicea sexy, continuă Audrey.

— Și nu-i un lucru bun? întrebă Zoe.

— Nu ca adjectiv, ca substantiv propriu. Ca în „Stai pe loc, sexy“ sau „Ce comanzi, sexy?“

— Am înțeles, spuse Zoe. Nașpa.

— În plus, vâna animale reale, continuă Audrey. Și avea șanuri în toți pantofii, chiar și în adidași. Parcă era psihopat.

— Șanuri? se miră Cleo. Și îl lasă să lucreze cu mâncare?

— Nu mai râde de mine, spuse Audrey. Ăsta sigur este un simptom al unei boli mintale nediagnosticate.

Zoe, care era întotdeauna amatoare de astfel de conversații, îi aruncă lui Audrey o privire complice.

— Sigur e un psihopat, spuse ea. Ai noroc că nu te-a omorât.

— Nu-i așa? zise Audrey, apucând-o de braț pe Zoe. Ești o mare figură. Cleo, fata asta e o mare figură. Câți ani ziceai că ai?

— 19, răspunse Zoe. Și jumătate, adăugă repede.

— O, Doamne, te urăsc, spuse Audrey. Hai, să mergem la pescuit.

— Ce pescuit?

— Eu stau la un capăt al barului și Cley stă la celălalt, și amândouă ne prefacem pe jumătate drogate și pierdute, până când apare un tip care îi oferă uneia dintre noi un pahar de băutură. Comandăm două, lăsându-l să creadă că unul este pentru el, apoi o ștergem de-acolo și le bem noi pe amândouă.

— Singurul sport la care ne pricepem, pe bune, râse Cleo.

— Numai că nu-l mai practicăm de când l-ai cunoscut pe Frank, se grăbi să adauge Audrey.

— Pentru că el ne plătește băuturile, spuse Cleo.

— Așa e, întări Audrey.

O înghionti pe Zoe în umăr.

— Ai un frate generos, fată.

Zoe se gândi cu strângere de inimă la factura medicală. Nu suficient de generos, reflectă ea.

— Știi ce? spuse Zoe. Eu mă retrag. E târziu și... Da, o să plec.

Aruncă țigara pe trotuar și o stinse cu călcâiul bascheților. Când ridică privirea, văzu o expresie de sinceră dezamăgire pe chipul lui Cleo.

— Oh, nu pleca, o rugă Cleo. Eu nu apuc să te văd niciodată fără Frank. Și speram că...

— Am plecat, o întrerupse Zoe ridicând din umeri. Succes la pescuit.

Se îndepărtă fără să o lase pe Cleo să termine. Era nepoliticos din partea ei, știa, și probabil nu merita asta, dar gândul la soldul bancar depășit o secase de energia de a se comporta frumos. Trecu din nou pe lângă intrarea în bar și simți că o trage cineva de spatele rochiei. Se întoarse, așteptându-se să o vadă pe Cleo, dar dădu cu ochii de namila de la ușă. Era atât de aproape, încât îi vedea porii înfundați de pe vârful nasului, stratul de sudoare ce-i acoperea fruntea.

— Pleci deja? întrebă el.

Zoe smuci de poala rochiei, care se ridicase atunci când o trăsese el.

— Da..

— Doar n-o să-mi faci figura asta după ce te-am lăsat să intri cu porcăria aia de buletin.

Zoe îi zâmbi cu buzele strânse și ridică din umeri în semn că nu avea nimic de spus. Se întoarse să-și vadă de drum.

— Măcar dă-mi numărul tău de telefon.

— Nu cred, răspunse ea peste umăr.

Începu să meargă alături de ea. Zoe ar fi fugit pe celălalt trotuar, departe de el, dar traficul aglomerat îi bloca trecerea.

— N-ar trebui să stai de pază la intrare? îl întrebă.

Vrusese să fie glumeață, dar fusese mai impulsivă decât intenționase.

— Oh, vasăzică așa? Te crezi prea bună pentru unul care stă la ușă?

Poftim. Trecerea de la admirație la agresivitate. Zoe o știa prea bine. Se opri, pentru ca el să nu se mai țină după ea. Celălalt capăt al străzii era mai puțin circulat, iar ea nu voia să meargă mai departe cu acest individ.

— Nu, doar că nu... nu vreau să-mi fac un prieten acum, spuse cu glas slab.

El se poziționă astfel încât fața lui era la numai câțiva centimetri de a ei și coborî vocea.

— Cine a spus că vreau să fim prieteni? murmură el.

O privi insistent în partea din față a rochiei. Zoe simți un val de rușine care făcu să-i ardă obrajii. Ce avea ea de dădea mereu impresia că și-ar dori astfel de lucruri? Brusc, simți că urăște rochia albă, minusculă. Ura decolteul ei adânc și faptul că lăsa să i se vadă picioarele — exact motivul pentru care inițial îi plăcuse. Îi venea să-și pună cămașa pe ea și să se întoarcă neobservată acasă. Îi venea să dispară. Tipul de la intrare se pregătea să mai zică ceva, probabil un lucru dezgustător, când Zoe auzi că o strigă cineva.

— Zo! Zo! Te supără tipu' ăla?

Cleo și Audrey, braț la braț, veneau alergând spre ea.

— Hei, poți să te îndepărtezi de ea? îi strigă Audrey. Ce te-ai băgat așa în sufletul ei?

— Doar stăteam de vorbă, spuse el, deschizând palmele.

Audrey o apucă de braț pe Zoe și o trase spre ele.

— Tu știi câți ani are?

— Are douăzeci și unu, murmură Cleo printre dinți. E majoră. Ai uitat?

— O, așa e, spuse Audrey repede. Abia are 21 de ani.

— Exact, spuse Cleo, întorcându-se din nou spre portar. Presupun că tu nu ai atât.

— Și, apropo, îl cunoaștem pe proprietar, adăugă Audrey. Așa că... da, nu te pune cu noi.

Tipul de la ușă își aprinse o țigară și inspiră adânc, râzând încetișor în timp ce expiră fumul. O privi pe Zoe în ochi și își trecu limba peste buza de sus.

— Știi unde mă găsești, spuse el.

— Ce țăran, zise Audrey cu glas scăzut.

Zoe răsuflă uşurată că cele două fete o scuteau de un răspuns indignat adecvat, escortând-o înapoi spre bar. Cleo se opri la intrare și se întoarse către Audrey.

— Îl cunoaștem pe proprietar? întrebă ea. Cine e?

— Habar n-am, răspunse Audrey. Dar știi ce? S-ar putea.

Se uitară una la alta și izbucniră în râs. Cleo se întoarse spre Zoe, redevenind serioasă.

— Ești bine, Zo? Vrei să-ți chemăm un taxi să te ducă acasă?

Ea reflectă puțin. Perspectiva de a fi singură în apartament i se păru deodată extrem de deprimantă. Spre surprinderea ei, își dădu seama că voia să rămână.

— În niciun caz, răspunse Audrey în locul ei. Să duci acasă o asemenea rochie înainte de ora unșpe? Nu permitem așa ceva.

— Vino să dansezi cu noi, cântă Cleo. Poate chiar o să te distrezi.

Fără să vrea, Zoe zâmbi. Era într-adevăr o rochie fabuloasă, în ciuda necazurilor pe care i le aducea.

— Dar nu am bani, protestă ea.

— Putem să pescuim! spuse Audrey veselă.

— Nu e nevoie să pescuim.

Cleo zâmbi și își scutură geanta.

— Am cardul de credit al lui Frank.

Zoe se gândi să facă o remarcă tăioasă, apoi renunță. Măcar se alegea și ea cu câteva băuturi gratuite. Audrey chiui de bucurie și își aruncă brațele pe după gâtul lor și toate trei se îndreptară spre bar.

— Știți ce este asta, doamnelor? strigă ea ca să acopere muzica. Este o seară bestială cu fetele!

Zoe nu și-a găsit prietenii în seara aceea, dar nu mai conta. Următoarele ore s-au scurs într-un vârtej vesel de alcool și de dans. A constatat cu surprindere că îi plăcea să fie în sfera protectoare a fetelor mai mari, care știau să fenteze râzând avansurile stângace ale bărbaților suficient de îndrăzneți să le abordeze și o protejau făcând-o sandvici între trupurile lor.

Ea nu avusese niciodată un grup de prietene. De obicei, avea o singură persoană mai apropiată sau mai degrabă un acolit, prin rotație. De cele mai multe ori erau fete introvertite, cu vise de mărire socială, care inevitabil o idolatrizau pe Zoe. Ea știa că era mai frumoasă decât majoritatea fetelor și acceptase cu ceva timp în urmă că prețul frumuseții era acela că va fi întotdeauna mai singură. Nu i se părea o mare pierdere. Dar acum, în coconul cald al atenției pe care i-o ofereau Cleo și Audrey, se întreba dacă nu cumva ratase ceva în toți acești ani.

La ora două, noaptea a atins apogeul și cele trei au decis să meargă acasă la Cleo și Frank.

În timp ce Zoe stătea cu Audrey pe scara de incendiu și învăța cum să ruleze perfect un joint, Cleo coborî cu brațele încărcate de înghețate de toate culorile.

— Am jefuit congelatorul. E prea cald să mâncăm altceva.

— Amin, spuse Audrey, lingând ambalajul ca o expertă.

Ciupi vârful și scutură pentru a scoate un cilindru neted și bombat.

Peste stradă, un trio de bărbați cu înfățișare de finanțiști și cu mânecile cămășilor suflecate se opri să se uite la ele, dându-și coate.

Uau doamnelor, ce vă mai distrați! Unde e petrecere în seara asta? Ne lăsați să urcăm și noi?

— Sigur că da! strigă Audrey. Dar mai întâi trebuie să ghiciți parola!

Bărbații începură să râdă.

Sesam. Deschide-te! Abracadabra!

— Îmi pare rău, fraierilor, strigă Audrey. N-a mers în seara asta!

Aceștia așteptară să vadă dacă glumea. Imediat ce se lămuriră că vorbea serios, unul dintre ei scutură pumnul în dreptul pubisului, apoi se îndepărtară.

— Fermecător, comentă Cleo.

Zoe râse.

— Deci care era parola?

Audrey aprinse jointul și trase adânc.

— Du-ce-ți-vă-dracului-bogătani-albi-și-nenorociți, spuse ea expirând.

— Cred că asta era următoarea lor variantă, zise Cleo.

Audrey scutură din cap.

— Albii din țara asta cred că pot face tot ce vor mușchii lor.

— Cred că acum ar fi momentul să-ți spun că Audrey urăște albii, spuse Cleo.

— Mai ales bărbații, preciză Audrey. Dar da, toți au potențialul de a fi niște jigodii.

— Te-nțeleg, fată, zise Zoe, apoi se uită repede la Cleo, să se asigure că nu se simțea ofensată.

Cleo ridică mâinile în semn de capitulare.

— Nu vă contrazic.

— Eu cred că femeile albe nu mă plac prea mult, spuse Zoe.

Se opri să reflecteze puțin.

— Sau doar femeile, de fapt.

— Măcar toți bărbații par să te placă, completă Audrey.

Cleo se uită la ea cu un aer dezaprobator.

— Glumesc! În fine, puțin.

— Chiar crezi că femeile nu te plac? întrebă Cleo.

— Nu știu, zise Zoe repede. Generalizez. La cursul de psihologie, am citit un studiu care spunea că lucrul de care bărbații se tem cel mai mult este mila, iar femeile se tem cel mai mult de invidie. Și asta a rezonat în mine. Pentru un bărbat, invidia poate fi stimulativă, dar pentru o fată înseamnă doar că va fi agresată sau respinsă.

Zoe se uită pe furiș la fețele celorlalte două. Avea impresia că tocmai le expusese o parte secretă din ea însăși, un adevăr pe care îl simțise dintotdeauna, dar pe care nu-l exprimase niciodată și se temea că o considerau arogantă sau sărită de pe fix. Dar amândouă clătinau din cap.

— Înțeleg, spuse Audrey. De aceea fetele își întorc întotdeauna complimentele. De exemplu, dacă tu spui că-ți place părul meu, atunci eu trebuie să zic: Nu, e atât de nașpa și de lins, pe când al tău arată extraordinar!

Cleo râse.

— Dar dacă-i spui unui bărbat că are păr frumos, el zice: Mersi, am și un penis și este uriaș.

Audrey scoase o înghețată de struguri din ambalajul de plastic și începu să răzuie gheața de pe el cu degetul.

— Totuși, eu înțeleg de ce bărbaților le este frică de milă. Tatăl meu este așa, trebuie să fie întotdeauna foarte dur și puternic. E greu pentru bărbații asiatici din țara asta. Aici efectiv le este subminată masculinitatea, ceea ce este o prostie, pentru că bărbații coreeni sunt de fapt supermacho.

— Da? se miră Zoe.

— Oh, da. Ați fost vreodată cu un coreean?

Zoe și Cleo scuturară din cap.

— Ați pierdut. Sunt ca niște foci sexy, cu pielea netedă și fără păr.

Toate trei izbucniră în hohote de râs ascuțit.

— Dar tipu' ăla de la bar era alb, spuse Zoe, luând jointul. Și te-ai culcat cu el.

— Așa e, recunoscu Audrey clătinând din cap. Ce pot să spun? Colonialiștii s-au dat de mine. Mi-am tras-o chiar și cu Anders, nemernicul de origine ariană.

Zoe lăsă capul în jos. Făcuse sex cu Anders, beți fiind, după nunta lui Cleo și Frank, dar avusese grijă să nu spună nimănui. Frank ar omorî-o și, oricum, se simțise ciudat după aceea. Anders era mai în vârstă decât Frank, care deja era destul de bătrân. Când ridică privirea, observă că și Cleo părea tulburată de această dezvăluire.

— Ți-am povestit faza când un Hare Krishna mi-a arătat-o în metrou? întrebă Cleo, evident nerăbdătoare să schimbe subiectul. Doar și-a ridicat roba. Fără să întrerupă o clipă contactul vizual cu mine.

Zoe se cutremură teatral. Ea le povesti despre portarul de la internatul ei, care obișnuia să pună pariu cu fetele că le ghicea culoarea chiloților. Dacă ghicea, trebuiau să-i dea lui chiloții.

— Era irlandez, spuse ea. Și vorbea cam așa...

Apoi continuă cu un accent irlandez aproape perfect:

— „Ce culoare au chiloțeii, fetițele?“

Audrey scoase o exclamație care exprima încântare și dezgust totodată.

— Dar de ce acceptați?

— Pentru că, atenție, el era și dealerul nostru de iarbă, explică Zoe.

Toate izbucniră din nou în râs.

— Eu odată i-am supt-o dealerului meu de cocaină, spuse Audrey când se potoli din râs.

Cleo își acoperi gura cu un aer îngrozit. Zoe, care era cu adevărat șocată, încercă să pară netulburată. Audrey ridică din umeri.

— Nu ca să-mi dea marfă sau altceva. Era pur și simplu supersexy.

Zoe pufni în râs. Era atât de eliberator să vorbească despre asta cu fetele mai mari. Pe ele nu le surprindea nimic. Nu o judecau și nu erau geloase pe ea. O tratau ca pe una de-a lor.

— Gagicilor, ce credeți că înseamnă asta? le întrebă Zoe și le povesti anecdota cu bărbatul care a căzut în groapă pe care i-o spusese Kyle.

— Și ăsta e sfârșitul? întrebă Audrey. Sunt doi oameni în groapă acum?

— Așa se pare, răspunse Zoe.

— Sunt prea amețită ca să-mi dau seama, spuse Audrey. Și fac sex în groapă?

Zoe pufni în râs.

— Nu cred.

— Groapa înseamnă singurătate, zise Cleo cu glas scăzut.

— De ce? întrebă Audrey.

— Nu poți să stai pe marginea gropii cuiva și să-i spui să iasă de-acolo, explică ea. Sau să-i dai lecții sau să-i ții prelegeri. Trebuie să fii acolo cu el.

— Chiar crezi că asta înseamnă? întrebă Zoe.

— De-aia e o ghicitoare, spuse Cleo. Dacă mai e cineva cu tine în groapă înseamnă că nu mai ești în groapă.

— Ce profund, Cley, comentă Audrey. Dar eu tot cred că ei fac sex.

Se ridică și se cățără înapoi pe fereastră.

— O să încerc să fac pipi din picioare ca băieții! strigă ea peste umăr.

Cleo întâlni privirea lui Zoe și râse.

— Așa te simți tu cu Frank? întrebă Zoe. Ca și cum ar mai fi cineva cu tine în groapă?

Cleo întoarse privirea spre clădirile cufundate în întuneric. Strada era liniștită și pustie. Părea că ele erau singurele persoane din tot orașul care nu dormeau.

— Uneori, spuse ea, apoi se opri să se mai gândească. Și alteori... Frank este groapa.

Zoe se uită la Cleo și preț de o clipă îi văzu tristețea. Ceva din ochii ei, gura cu colțurile uşor coborâte când credea că nu o vedea nimeni. Ai fi zis că era cea mai singură fată din lume.

— Îmi pare rău că nu am fost prea drăguță cu tine, spuse ea încet.

Cleo o privi și zâmbi vag. Zoe credea că se va preface că nu a observat, dar când răspunse, vocea ei era directă.

— Mulțumesc că ți-ai cerut scuze.

— Cred că încercam să-l protejez pe Frank, spuse Zoe. Dar am fost o idioată.

Cleo scutură încet din cap.

— Nu ești idioată, Zoe. Ești minunată.

Lui Zoe îi venea s-o îmbrățișeze, dar i se părea stânjenitor, așa că se întinse și puse mâna peste mâna ei. Își dădu seama după aceea că și asta fusese stânjenitor, dar mai puțin. Apoi Cleo făcu un gest la care Zoe nu se aştepta; îi ridică mâna și îi sărută podul palmei. Nimeni nu o sărutase acolo. Era o parte atât de sensibilă, se gândi. Poate cea mai sensibilă parte a corpului său. Cleo îi lăsă mâna, așezând-o ușor între ele.

— Sunt epuizată, spuse ea. Vrei să dormim puțin?

Au lăsat înghețatele să se topească pe balcon și au intrat înapoi pe fereastră. Zoe și Audrey ar fi putut să doarmă pe canapea, dar Cleo a insistat să se bage toate în patul ei și al lui Frank. Zoe a fost băgată la mijloc, cuibărită între spatele lui Cleo și umărul lui Audrey. În viața ei n-a mai dormit atât de bine.

CAPITOLUL 6

Început de septembrie

Cleo și Frank erau în metroul care mergea în direcția nord, spre Grand Central, unde stabiliseră să se întâlnească cu tatăl lui Cleo și mama ei vitregă să ia masa de prânz. Era la amiază, într-o zi din cursul săptămânii, și în vagonul de metrou li se părea răcoare și liniște după vacarmul străzii. Un bărbat în vârstă trecu pe lângă ei, scuturând o cană în care avea niște mărunțiș.

— Ajutați-mă și pe mine, repeta el cu o voce ascuțită și plângăreață.

Frank îi puse un dolar mototolit în cană, apoi se întoarse spre Cleo.

— Deci cum ziceai că-i cheamă? întrebă el.

— Poți să le zici Peter și Miriam, eu așa le spun.

— Nu „tată“?

Ea scutură din cap.

— El e tatăl meu, dar nu e tatăl meu, înțelegi?

Frank clătină din cap. Înțelegea.

— Peter îi zice ei Mimi, ceea ce mi se pare...

Cleo mimă că își vâră degetele pe gât să vomite.

Peter și Miriam erau în trecere prin oraș pentru câteva ore și o rugaseră pe Cleo să se întâlnească cu ei în centrul orașului înainte de a lua trenul spre

New Haven, unde Miriam, care era vindecător și psiholog, conducea un atelier pentru „copilul interior“ în cadrul unui retreat corporatist.

Frank fusese cel care propusese să se întâlnească la Oyster Bar din Grand Central și ținuse să fie la prânz, ca să poată veni și el. În sinea lui, i se părea absurd că ei nu puteau să rămână mai mult de câteva ore pentru Cleo, dar știa că fiecare familie funcționa după o logică proprie de neînțeles, așa că a rezistat impulsului de a comenta. În schimb, Cleo s-a mirat că ei își făcuseră planuri să o vadă. De cele mai multe ori, tatăl ei era atât de prins cu noua lui familie, încât nu părea să-și amintească faptul că avea o fiică.

— La următoarea stație coborâm, spuse Frank. Ar trebui să mai știu și altceva?

— Stai să mă gândesc. Peter spune că Humphrey este fiul lui, dar de fapt nu e. Avea opt ani când tatăl meu a cunoscut-o pe Miriam, dar l-a adoptat mai târziu. Humphrey nu va fi acolo, dar vei auzi despre el. Merge la Cambridge de anul viitor și este senzațional la sport. Toată lumea îl adoră pe Humphrey.

Își dădu ochii peste cap și încercă să zâmbească. Frank recunoscu în dezinvoltura forțată a gestului o încercare familiară de a trece peste ani de resentimente și suferință. O luă de mână și o privi cu seriozitate în ochi.

— Am o singură întrebare. Ce fel de persoană este capabilă să se uite la un nou-născut și să-i dea numele... Humphrey?

Cleo râse și scutură din cap.

— N-ai cunoscut-o pe Miriam, spuse ea.

Urcară scările de pe peronul cu miros fetid al metroului și ieșiră în imensa sală aerisită a gării. Ridicară ochii spre faimoasa pictură murală celestă și își zâmbiră complice, conștienți de norocul pe care îl aveau de a trăi în acest oraș. Nici cel mai obosit newyorkez nu poate sta sub tavanul albastru ca oul de măcăleandru al gării Grand Central fără să-și ridice ochii spre constelațiile aurii pictate pe cupola înaltă și fără să simtă un fior de admirație. Deasupra ghișeului de informații, ceasul auriu care fusese martor

la milioane de regăsiri și despărțiri strălucea cu o lumină caldă. Alături, îmbrăcați într-un smoching și o rochie albă spumoasă, niște miri japonezi se fotografiau.

— Știi, spuse Frank, noi nu avem nici măcar o poză de la nunta noastră.

— Doar fotografiile cu aura.

— Așa e.

Frank clătină din cap.

— Îți pare rău că n-am făcut și noi la fel? O întrebă arătând către cuplu.

Mirele ridicase mireasa și o purta în brațe ca pe un bebeluș greu de manevrat, fusta ei voluminoasă din tul eclipsându-i parțial fața. Între dinți, ținea un trandafir roșu.

— N-aș schimba nimic din ce am făcut, răspunse Cleo.

Frank o luă de mână.

— Nici eu. Dar mă gândeam că e o singură tradiție pe care ar trebui să o respectăm.

— Care?

— Să plecăm într-o mică lună de miere. Tu și cu mine, să facem plajă în sudul Franței... Ce părere ai?

Cleo țopăi de bucurie lângă el, legănându-i mâna într-a ei.

— Eu cred că c’est cool, mais c’est fou! spuse ea și îi zâmbi radioasă.

Oyster Bar era situat la nivelul inferior al gării, după ce coborai două rânduri de scări largi de marmură. Ca să ajungă acolo, trebuiau să traverseze galeria șoaptelor, o arcadă acoperită cu plăci de teracotă întrepătrunse, aranjate meticulos într-un model de oase de hering.

— Știai despre asta? întrebă Frank.

Cleo scutură din cap.

— Dacă stăm în colțuri opuse și eu șoptesc ceva lângă perete, tu vei auzi. Ține de acustica arhitecturii care poartă sunetul. Vrei să încercăm?

Se duseră fiecare în câte un colț și se rezemară de pereții reci de piatră. În jurul lor răsunau sunetele din gară. Frank tocmai se pregătea să-i șoptească lui Cleo că o iubește, când îi auzi vocea reverberând prin plăcile de lângă urechea lui.

— Nu le-am spus că ne-am căsătorit, murmură ea.

— Nu le-ai spus? întrebă el în şoaptă.

— Așa că nu le zice nimic despre nuntă.

Frank se întoarse să se uite la Cleo, care încă stătea cu spatele la el. Purta o rochie lungă de mătase galben-lămâie care o făcea să arate ca o rază de soare. Tocmai traversa pasajul ca să vorbească cu ea și chiar atunci auziră că cineva o striga pe Cleo. Peter și Miriam stăteau în fața restaurantului, făcându-le cu mâna.

— Le-am zis că locuim împreună, se grăbi Cleo să-i spună. Dar atât.

— Cum zici tu.

Tatăl lui Cleo era un bărbat masiv, cu părul blond-zmeuriu, cu aceiași ochi palizi și aceeași expresie ușor neîncrezătoare ca fiica lui. Purta un tricou polo decolorat și pantaloni scurți cargo, din care brațele și picioarele sale groase răsăreau ca niște ramuri de cactus acoperite cu un strat subțire de puf blond. Corpul său îndesat și înnegrit de soare sugera o viață de muncă fizică grea, deși această impresie era temperată de un delicat inel de argint pe degetul mare și o colecție de brățări din pietre prețioase legate la fiecare încheietură.

Și Miriam purta o mulțime de bijuterii din argint și turcoaze, inclusiv câte un inel masiv, cu vinișoare, pe fiecare deget și un ceas de modă veche

atârnat de un lanț la gât. Era o femeie atrăgătoare, de vreo 55 de ani, cu părul lung, castaniu, cu șuvițe încărunțite. Pe cap avea o eșarfă albastru-verzui, de aceeași culoare cu tunica largă de in. Și ea, și Peter purtau sandale Teva asortate, ale ei turcoaz, ale lui negre. Când Miriam le-a făcut cu mâna, s-a văzut că avea unghiile verzi.

— Oh, am uitat, murmură Cleo în timp ce se îndreptau spre ei. Miriam este obsedată de culoarea turcoaz.

— Ne era teamă că n-o să ne recunoști, spuse tatăl ei când au ajuns aproape.

— De ce să nu vă recunosc?

— Oh, știi și tu. Au trecut câțiva ani.

— Arătați neschimbați, zise Cleo. Arătați bine.

Le dădu fiecăruia câte o îmbrățișare reținută.

— El este Frank, spuse ea.

Frank se repezi instantaneu să strângă viguros mâna cărnoasă a lui Peter. Încercă să o sărute pe Miriam pe amândoi obrajii, ca europenii, dar cum ea rămase țeapănă, sfârși prin a-și tampona fața cu a ei, apoi se îndepărtă.

— Sunt superîncântat să vă cunosc, spuse el.

Superîncântat nu era o expresie pe care o folosea de obicei, având în vedere că era un bărbat de peste 40 de ani și nu un puștan de facultate, dar se fâstâcise din cauza sărutului nereușit și acum intrase într-o spirală a penibilului. Începu să afișeze un zâmbet de psihopat și să-și frece mâinile ca un răufăcător din desene animate. Cleo, la rândul ei, simțea că devine mai mică în prezența lor. Făcea un efort conștient să-și tragă umerii înapoi și să se uite în ochii lui Miriam, care însă îl priveau pe Frank cu stupefacție.

— Ești foarte american, nu-i așa? spuse Miriam.

— Nu știu dacă s-o iau ca pe un compliment, replică Frank, al cărui zâmbet se lărgi într-o grimasă, dezvăluindu-i gingiile.

— E newyorkez, interveni Cleo pe un ton defensiv. Așa se vorbește aici.

— O, dar îmi place la nebunie, dragă, chicoti Miriam. Toată lumea de-aici ne spune „Să aveți o zi frumoasă“, adăugă ea cu un accent american excesiv de nazal. Toți sunt foarte prietenoși, nu-i așa?

— Îmi place... chestia aia verde a ta, spuse Frank. E foarte mișto.

— Turcoazul reprezintă conectarea cu propria putere, declară Miriam. Este puțin mai mult decât mișto.

— Mie mi-e foame, îi întrerupse Peter. Hai să intrăm.

În subteranul Oyster Bar putea fi orice anotimp. Era neatins de timp sau de lumina soarelui. Tavanul boltit din galeria șoaptelor se continua și aici înăuntru, iar contururile imense ale plăcilor dădeau impresia că te aflai în interiorul unui cuptor de cărămidă. Candelabrele joase în formă de timonă aruncau o lumină untoasă peste blaturile strălucitoare din inox și melamină, în jurul cărora se înșiruiau scaune de vinil pivotante. Grupul a decis să se așeze la o masă, nu la bar, și a fost condus într-un separeu cu fețe de masă în carouri roșii și albe și șervete albe, scrobite, care în lumina de acolo păreau de culoarea chihlimbarului.

— Ce loc ciudat, comentă Miriam în timp ce se așeza.

— Este o instituție newyorkeză, explică Frank. Are cele mai proaspete stridii din oraș. Mama mă aducea aici când eram copil.

— Cred că asta se întâmpla cam demultișor, spuse Miriam pe un ton degajat. Tu ești cu mult mai în vârstă decât Cleo, nu?

— Și tu acum! interveni Peter. Hai mai întâi să comandăm și să lăsăm interogatoriul la urmă.

De obicei, Cleo se amuza să-i observe pe străini în timp ce încercau să descifreze natura relației dintre ea și Frank. Amândoi arătau mai tineri

pentru vârsta lor. Oamenii aveau tendința să o plaseze pe ea în amurgul adolescenței, iar pe el la vârsta de 35 de ani. Oare era tatăl? Un prieten de familie? Nu, își imagina ea că le spunea în șoaptă. Mi-o trag cu el. Dar acum, în fața tatălui ei adevărat, avea doar un intens sentiment de rușine.

— Ce doriți să beți?

Un chelner cu o față lungă de cal de curse pensionat apăruse la masa lor. Cleo și tatăl ei comandară câte un ceai cu gheață, Miriam dorea apă caldă cu lămâie, iar Frank ceru un Tom Collins. Sperase să strecoare această comandă cât mai discret posibil, dar Miriam sări pe el în câteva secunde.

— Este un fel de Arnold Palmer? întrebă ea.

— Cam așa, îi răspunse, făcându-și de lucru cu șervetul.

— Vă convine Bombay Sapphire, domnule? întrebă chelnerul.

— Sigur, sigur.

Frank îi aruncă chelnerului o privire cu subînțeles, sperând să-i transmită dezamăgirea lui, dar acesta se întoarse pe călcâie după ce dădu scurt din cap.

— Alcool, la prânz, în cursul săptămânii! exclamă Miriam. Cât rafinament!

Cleo simți că îi ard obrajii. Luă o înghițitură mare de apă cu gheață. Frank, care pe moment se simțise jenat, își propuse acum să nu-i mai pese de ce credea ea. Nu putea să reziste la acest prânz fără să bea ceva.

— Servesc și pâine în localul acesta? întrebă Peter, uitându-se prin încăpere cu un aer morocănos.

— Sunt sigură că da, iubitule, îl linişti Miriam. La urma urmei, e o instituție newyorkeză.

Miriam acoperi mâna lui Peter cu a ei. Cleo sări de pe scaun.

— Pot să mă duc să le cer, se oferi ea.

— Aiurea, mormăi tatăl său. Stai acolo.

Se așeză la loc pe scaun. Chiar și după atâția ani, nu putea să iasă din cuvântul lui. În ochii lui Frank, tatăl ei semăna cu un urs grizzly morocănos, nevoit să participe la un picnic al unor ursuleți de pluș.

— Oh, Cleo, ugui Miriam. Humphrey îți trimite salutări. Știi că începe facultatea la Cambridge luna viitoare?

— E tare muncitor băiatul ăsta, comentă Peter.

— Să sperăm că așa va scăpa de prietena aia oribilă a lui, spuse Miriam. Tot încearcă să se despartă de ea, dar de fiecare dată ea începe să plângă, iar el pur și simplu nu se îndură să meargă până la capăt, bietul de el.

— Poate că el chiar nu vrea să se despartă de ea, sugeră Cleo.

— Ba sigur că vrea, spuse Miriam indignată. Este absolut îngrozitoare, îi zic mereu. El e prea drăguț, asta-i problema lui.

— Înseamnă că nu e suficient de bărbat, spuse Frank.

Miriam scoase o mică exclamație de parcă ar fi primit o palmă peste față.

— Humphrey este un băiat foarte sensibil. Excepțional în multe privințe. Bineînțeles că nu este nimic în neregulă cu Humphrey.

— Băiatul are centură roșie la arte marțiale, completă Peter.

— Glumeam, spuse Frank.

— Glumea, repetă Cleo.

— Când vine pâinea aia? întrebă Peter impacientat.

Frank aruncă o privire spre Cleo, care își lăsase din nou ochii în poală. Înțelese că el trebuia să facă efortul de a se purta frumos.

— Așadar, spuse el. Cley spunea că vă ocupați de un fel de atelier pentru copii?

Miriam dădu capul pe spate și râse cu un abandon care suna complet fals.

— Conduc ateliere pentru vindecarea copilului interior. Nu este același lucru.

Se întoarse spre Peter, încă râzând.

— Ai auzit, Pete?

Peter confirmă cu un mormăit. Atenția lui era atrasă de un coș plin cu pâine care se îndrepta spre ei, însoțit de tava cu băuturi. Chelnerul nici nu apucă să așeze bine tava pe masă, că Peter și rupse o bucată dintr-o baghetă și o unse generos cu unt.

— Tocmai am condus un atelier pentru un start-up tech din San Francisco, iar acum ne îndreptăm spre New Haven. De fapt, am făcut turnee în toată lumea. Luna trecută am fost în China!

— Extraordinar, spuse Cleo.

Frank observă că ea nu părea nici pe departe uimită. De fapt, arăta profund deprimată. Frank luă o înghițitură lungă din paharul lui.

— Țineți aceste ateliere împreună? întrebă el.

— Mimi este creierul din spatele întregii operațiuni, spuse Peter, dând gata o chiflă. Eu acum sunt pensionar, pot să călătoresc împreună cu ea.

— Cum s-ar zice, ești fanul meu numărul unu, nu-i așa, dragă?

Grisina pe care Cleo o ținea în mână se frânse între degetele ei.

— Să comandăm de mâncare. Văd că ți-e foarte foame, Peter, spuse Frank și îi făcu semn chelnerului cu fața lungă. O duzină de stridii și două platouri de homar cu fructe de mare. Cum vi se pare?

— Perfect, spuse Cleo, bucurându-se în sinea ei că, măcar de data asta, tatăl ei nu era cel care prezida. Frank avea mai mult succes decât avusese el vreodată.

— Și, oameni buni, eu fac cinste, adăugă Frank. Deci vă rog să comandați orice doriți.

— Nu, nu se poate, spuse Peter.

— Insist.

— În niciun caz..

— Foarte generos din partea ta, Frank, interveni Miriam. Mulțumim.

— Mm, făcu Peter morocănos.

— Frank are propria agenție de publicitate, spuse Cleo. El este directorul de creație.

— Serios? făcu Peter.

— Și eu lucrez cu mulți oameni din media, spuse Miriam.

— E doar o firmă mică, zise Frank. Dar ne dezvoltăm rapid.

— A câștigat un mare premiu la Festivalul de Publicitate de la Cannes anul trecut, spuse Cleo.

Nici Peter și nici Miriam nu reacționară în niciun fel. În ciuda amenințării cu interogatoriul de mai devreme, remarcă Frank, amândoi păreau lipsiți de orice urmă de interes față de el sau Cleo.

— Și cu ce te ocupai înainte să te pensionezi, Peter? întrebă el.

— Am lucrat ca inginer. În construcții, în general.

— Așa a cunoscut-o pe mama, spuse Cleo. Ea a fost arhitectă.

— O foarte bună arhitectă, sublinie Peter.

— Dar acum îmi este de un mare ajutor mie, nu-i așa, dragă? interveni Miriam.

— Încerc.

— Ca să nu mai vorbim de sutele de oameni care au nevoie de un spațiu sigur pentru a se vindeca, adăugă Miriam.

Peter se uită la ea cu o mândrie timidă.

— Spune-le ce ți-a zis omul ăla de afaceri chinez, Mimi.

— Oh, nu vreau să-i plictisesc cu asta.

Miriam ridică sprâncenele spre Cleo și Frank, așteptând. În mod clar, li se cerea să protesteze. Cleo rămase în continuare tăcută.

— Ba sigur că vrem, insistă Frank.

— Dacă tot insiști..., spuse Miriam. Ceea ce ne interesa pe noi în China erau implicațiile politicii unui singur copil. Există o întreagă generație de adulți care au crescut singuri la părinți și care acum se cheamă „generația singuratică". Numeroase studii psihologice arată că cei care au crescut singuri la părinți prezintă un grad mai ridicat de egoism, pesimism și aversiune față de risc decât cei care au avut frați sau surori. Nu vreau să te simți ofensată, Cleo, adăugă ea fixând-o cu privirea peste masă.

— Și Humphrey este un copil singur la părinți, spuse Cleo.

— El e puțin altfel, i-o tăie ea. Oricum, acest lucru îi poate afecta ca adulți atunci când intră într-un mediu de lucru și se așteaptă să facă parte dintr-o echipă. Așadar rolul meu este să intervin și să ajut corporațiile să se uite cu atenție la felul în care copilăria angajaților lor le afectează productivitatea, ținând aceste ateliere interactive de câteva zile, timp în care eu intru adânc în acele răni ale copilăriei timpurii și încep să le vindec din interior spre exterior.

— Spune-le ce-a spus omul ăla, insistă Peter.

— Ei bine, la sfârșitul atelierului, CEO-ul companiei vine la mine — și vă spun că acest om este mai bogat decât însuși Dumnezeu — și știți ce spune? „Miriam“, zice, „am călătorit în toată lumea și m-am întâlnit cu unii dintre cei mai influenți lideri spirituali ai lumii, l-am întâlnit chiar și pe Dalai Lama, pentru numele lui Dumnezeu, dar tu mi-ai schimbat viața mai mult decât oricare dintre ei. Miriam“, a spus el, „ești primul geniu adevărat pe care l-am cunoscut.“

Se opri să-i privească în ochi, mai întâi pe Frank, apoi pe Cleo, pentru a se asigura că simțeau impactul cuvintelor ei.

— Și știți ce i-am spus? Am spus, „Liu“ — așa îl chema, Liu — „nu sunt un geniu. Nu sunt un lider mondial. Sunt doar un umil călător ca și tine. Și mă simt foarte onorată să fiu în această călătorie cu tine.“

— Au invitat-o să revină de două ori anul viitor, spuse Peter cu mândrie.

Frank nici nu îndrăznea să se uite la Cleo de teamă că va izbucni în râs. Cleo, în schimb, își imagina că întinde mâna peste masă și îi dă lui Miriam o palmă zdravănă peste față. Dar dacă învățase un lucru în copilărie, acela era să facă invers de cum simțea.

— Se pare că sunt norocoși să te aibă, spuse ea.

— A fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată, zise Peter clătinând din cap.

— Eu sunt cea norocoasă, sublinie Miriam, făcându-și vânt către față cu mâna. Pentru că am avut ocazia să ajut în mod gratuit o altă ființă umană.

— Deci aceste ateliere sunt gratuite? întrebă Frank.

— Ei, nu, spuse ea. Însă nu este vorba despre bani.

— Dar cât costă?

— Valoarea lor nu poate fi cuantificată în bani.

— Sunt foarte scumpe, spuse Peter. Dar merită.

— Peter, îl apostrofă Miriam ca să-l facă să tacă. Noi dăm mult mai mult decât primim.

— Și noi câștigăm mult de pe urma lor, zise Peter. De data asta, am vizitat tot nordul Chinei. Am mers la Marele Zid Chinezesc.

— A fost senzațional, întări Miriam.

— Ăsta a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată, a completat Peter.

— Mă tem că New Haven vă va dezamăgi puțin după toate astea, zise Frank.

— Oh, dar suntem oameni simpli, spuse Miriam. New Yorkul, de exemplu, este prea mult pentru noi. Suntem aici de numai câteva zile și deja abia așteptăm să plecăm.

Cleo ridică repede ochii de la șervetul cu care se juca.

— De câteva zile? Credeam că sunteți în oraș pentru câteva ore înainte să luați trenul.

— Ne-am hotărât să venim puțin mai devreme să vizităm orașul, explică Miriam. Îmi pare rău că nu ți-am spus, dragă, dar totul a fost pe fugă și chiar aveam nevoie de puțin timp ca să ne deconectăm între ateliere. Este epuizant să păstrezi spațiu pentru toată lumea.

Cleo se uită la tatăl ei, care se colorase vizibil la față.

— Tu n-ai spus nimic, zise ea.

— Miriam are dreptate, spuse el încurcat. A fost pe fugă.

Fața lui Cleo se înăspri. Ar fi trebuit să știe că tatăl ei nu înceta niciodată să o dezamăgească. Pe sub masă, Frank o strânse de picior într-un gest de compasiune.

— Deci ce părere ai, Peter? întrebă ea. Despre New York.

— Nu știu cum puteți voi doi să trăiți aici, răspunse Miriam. E atâta zgomot! Și e murdar. Ieri chiar am văzut un șobolan.

— Este un oraș frumos, spuse Peter. De acord. Dar nu este pentru toată lumea.

— Mama avea o vorbă: „Nu te regula cu cineva căruia nu-i place Manhattanul“, interveni Frank.

— Ei, hai să nu fim vulgari, protestă Miriam.

— Măcar ea are o părere, spuse Cleo, aruncând o privire spre tatăl ei.

Miriam, sesizând asta, bătu ușor în masă cu degetele ei cu manichiură turcoaz.

— Foarte adevărat, comentă ea. Numai că femeile cu păreri ferme nu sunt suficient de apreciate, nu-i așa, Cleo?

— Iar altele puțin prea mult, răspunse Cleo.

— Ah! Uite că vine și mâncarea noastră! exclamă Frank.

Două platouri de argint încărcate cu fructe de mare pe un pat de gheață au fost așezate ceremonios în fața lor. La mijloc erau homarii roșii ca rubinul, cu crustele crăpate prin care se vedea partea cărnoasă din interior. În jur erau aranjate stridii proaspăt deschise, creveți roz dolofani, midii cu buze verzi și scoici de mărimea unei palme de om. Pahare subțiri de hârtie albă cu sos tartar și felii groase de lămâie completau impresionantul aranjament.

Frank își goli paharul și i-l întinse chelnerului.

— O să mai iau unul, spuse el, apoi se întoarse spre masă. Să ne ospătăm!

Cât timp au mâncat, a vorbit mai mult Miriam. Fusese rugată să contribuie la un studiu psihologic despre traumele din copilărie și masturbarea la copii și i-a delectat cu povestea primului ei orgasm, pe care l-a atins la vârsta

precoce de patru ani și jumătate. Frank se minuna că, în tot acest timp, nici ea și nici Peter nu au întrebat-o nimic pe Cleo. Unde locuia, cum s-au cunoscut, cine erau prietenii ei, ce picta sau despre orice altă fațetă a vieții ei la New York.

În final, platourile încărcate cu fructe de mare au fost reduse la o grămadă de cochilii răzuite care pluteau pe gheața topită și chelnerul a venit să le ia de-acolo.

— Aveți poze cu Cleo când era mică? întrebă Frank. Mi-ar plăcea să le văd.

— Știi ceva, dragă? spuse Miriam. Nu avem.

— Nu m-am gândit că..., dădu Peter să spună.

— Ar fi trebuit să aducem câteva fotografii cu picturile lui Cleo, spuse Frank. Este foarte talentată.

— Câți ani aveai când te-am cunoscut, Cleo? întrebă Miriam, ignorând ce spunea Frank.

— 14, răspunse ea.

— Deci Humphrey trebuie să fi avut opt ani. Doamne, era atât de drăgălaș.

— Cleo a fost un copil frumos, îndrăzni Peter să spună. Avea părul ca aurul.

— Oh, da, a fost o frumusețe, spuse Miriam. Până la faza aia îngrozitoare de băiețoi. Îți vine să crezi, Cleo, că eu încă îi văd în oraș pe băieții cu skateboard-uri cu care obișnuiai să ieși? Le zic „băieți“, dar sunt bărbați în toată firea acum. Cum îl chema pe cel după care erai tu înnebunită? Avea un nume amuzant... Ragamuffin? Acum lucrează la Café Nero.

— Ragdoll, o corectă Cleo. Îl chema Ragdoll.

— Oh, da, sună mult mai rezonabil.

Miriam ridică o sprânceană spre Frank, cu o complicitate ironică. El își întoarse atenția spre Cleo, care se uita cu o privire goală la fața de masă în

carouri.

— Asta era la Londra? întrebă el.

— Eu și Miriam locuim în Bristol, spuse Peter. Cleo a stat un an la noi, cât timp mama ei a fost bolnavă.

Frank se uită din nou spre Cleo, dar ea nu mai era la masă. Era în Bristol, în urmă cu 14 ani. Era pentru prima oară când mama ei fusese internată la psihiatrie, dar nu avea să fie și ultima. Ragdoll era mai mare, avea probabil 18 ani, poreclit așa după felul cum cădea de pe skateboard. Când a văzut-o, ea patina pe gheață cu niște fete de la noua ei școală. Se rotea lent într-o orbită, cu brațele întinse, când el s-a aplecat peste parapetul patinoarului și a prins-o de încheietura mâinii, trăgând-o spre el. Celorlalte fete nu le-a venit să creadă că s-a dus cu el atât de ușor. Dar ea nu era ca ele. Ea nu avea mamă, era confuză. A dus-o sub un pasaj, unde băieții se antrenau pe skateboard-uri în întunericul care se lăsa, iar mai târziu, la o locuință socială cu o singură saltea așezată pe jos. Și-a pierdut virginitatea din prima noapte. După aceea, el și-a scos prezervativul și l-a aruncat într-o cutie de pizza goală. Când s-a întors acasă, nimeni n-a întrebat-o unde fusese. Nimeni n-a întrebat-o nimic nici în noaptea aceea și nici în altă noapte pe care ea a petrecut-o în casa aceea.

— Nu știam că ai locuit acolo, spuse Frank.

— Nu e de mirare, spuse Miriam. Abia dacă vă cunoașteți!

— Știm lucrurile care contează, zise Cleo.

— Miriam vrea să spună că niciunul dintre voi n-ar trebui să se grăbească, interveni Peter. Ești foarte tânără, Cleo, nu are rost să te grăbești.

— Te rog, nu vorbi în numele meu, dragă, spuse Miriam. Dar ai dreptate, Cleo este într-adevăr foarte... tânără.

— Dar voi doi cât ați așteptat după ce tu și mama ați divorțat? Cinci minute?

— Hai să nu exagerăm, Cleo, răspunse Miriam. Nu ești americancă.

Peter se înroși la față, vădit jenat. Se uita fix la pumnii pe care îi ținea strânși pe masă, ca două mormane de carne tocată.

— Alta a fost situația, spuse el țâfnos. O situație pe care nu puteai s-o înțelegi la vârsta ta. Nu era treaba ta s-o înțelegi.

— Ai dreptate, spuse Cleo. De ce naiba ar fi fost treaba mea cu cine se căsătorește tatăl meu?

— Furia lui Cleo este foarte firească și sănătoasă, comentă Miriam întorcându-se către Frank. Nu asta spunem noi mereu, Pete?

— Nu sunt furioasă.

— Spunem doar că ar fi perfect acceptabil dacă ai fi, scumpo.

— Nici măcar nu m-ai invitat la nunta ta.

— Asta a fost acum zece ani, protestă Peter.

— Așa e, nu fi ranchiunoasă, spuse Miriam. O să faci riduri.

— Eram copilul tău, continuă Cleo.

— Nu am vrut să te supăr pe tine și pe mama ta, spuse Peter. Încercam să o protejez. Să te protejez pe tine.

— Te-ai descurcat de minune, zise Cleo. Nota zece, Peter.

— Tatăl tău i-a pus întotdeauna pe alții pe primul loc, spuse Miriam.

— Ea nu era bine, Cleo, insistă Peter. Orice am fi făcut, tu și eu nu puteam schimba nimic.

— Ei bine, ia ghicește? spuse Cleo îmbujorată la față. Nici eu nu te-am invitat la nunta mea.

— Cleo, nu cred că..., dădu să zică Frank.

— Ne-am căsătorit. În iunie.

Chelnerul cu chipul lung și trist își făcu din nou apariția.

— Și cum vi s-a părut astăzi? întrebă el.

— Vrem nota de plată, spuse Frank.

— Nu vă tentează un desert?

— Nu! zise Frank, făcându-i efectiv vânt de la masă.

— Atunci e cazul să vă felicităm! spuse Miriam, întorcându-se către ei cu un zâmbet vesel care nu se reflecta și în ochii ei.

Peter se făcuse roșu ca racul la față, gata să explodeze.

— Nu vreau să discut despre asta, zise el.

— Ba da, dragă, insistă Miriam pe tonul unei mame care își dojenește copilul irascibil. Nu este bine pentru Cleo să țină în ea toate astea. Să vorbești înseamnă să te vindeci...

— Mama mea nu mi-a vorbit niciodată despre lucrurile importante, interveni Frank. Nici despre cine a fost tatăl meu!

Miriam îi aruncă o privire deranjată. Era clar că nu-i plăcea să fie întreruptă.

— Ei bine, mama lui Cleo, spuse Miriam, după cum probabil ți-a zis și ție, Frank, a fost o femeie profund tulburată. Nu era bine nici la minte, nici la spirit.

De fapt, Cleo nu vorbise niciodată cu adevărat despre mama ei. În seara când s-au cunoscut, îi spusese că a murit când ea era în ultimul an de facultate și mai mult de-atât n-a aflat de la ea.

— Nu vorbi tu despre mama mea, o avertiză Cleo.

— A fost copleșitor pentru noi toți, continuă Miriam.

— Nu vorbi tu despre mama mea, repetă Cleo.

— Sinuciderea, continuă Miriam făcând o figură dezgustată, de parcă mușcase din ceva acru, este o boală de familie.

Cleo simțea că îi vibrează toată fața. Voia să plece, dar știa că nu o va face. În curând avea să se lase întunericul și ea nu va mai simți nimic.

Frank se uită la Cleo. Se albise, cu excepția unui singur punct roșu pe fiecare pomete. Simțea că, sub această suprafață liniștită, era o furtună. Dar ea nu se mișca, nici măcar nu clipea. Parcă era un boxer mare și nobil după ce primise o lovitură de KO, dar care rămăsese în picioare năucit.

Se ridică de pe scaun.

— Îmi pare rău, dar asta e o mare mizerie, spuse el. Cleo, nu meriți căcaturile astea.

— Ce limbaj! comentă Miriam. Americanii sunt atât de grosolani câteodată.

Peter rămăsese tăcut, cu capul atârnând greu între umerii lui masivi. Frank se întoarse spre Cleo și îi întinse mâna. Încet, dar cu o ținută demnă, ea se ridică.

— Noi plecăm, le zise.

Ieși din restaurant, cu Frank în urma ei. Deodată, el se răsuci pe călcâie, scoțându-și portofelul. Se întoarse cu pași mari la masă și puse două bancnote de 100 de dolari în fața lui Peter.

— Cel mai bun lucru pe care l-ai făcut vreodată a fost Cleo.

CAPITOLUL 7

Sfârșit de septembrie

Fusese o lună de miere perfectă, până când Frank a decis să accepte pariul. Se cocoțase desculț pe balconul hotelului, pregătindu-se să sară de la înălțime în piscina de jos, în timp ce Cleo îi urmărea silueta din spate și fierbea de mânie. Noaptea devenise răcoroasă, dar Frank se dezbrăcase și rămăsese doar cu pantalonii de la costumul de in, ținuți în talie de cureaua maro din piele de crocodil pe care ea i-o cumpărase la începutul săptămânii de la piața din Nisa. Stătea pe partea de jos a balustradei, cu brațele întinse, ca un acrobat pe sârmă, care se pregătește să execute o acrobație.

— Cât am spus? strigă el.

— O mie! răspunse de jos o voce de bărbat.

Frank râse.

— Doar atât?

— Două dacă sare și ea cu tine!

Cleo se foi în fotoliul de răchită. În spatele ei se auzea zumzetul scăzut al vocilor ultimilor clienți care cinau pe terasa de jos a restaurantului și, mai încolo, țârâitul greierilor din tufele de lavandă care acopereau dealurile până spre Cannes și, mai departe, lătratul câinilor din vie închiși în cuștile lor de noapte și și mai departe, marea, unde toate animalele erau libere.

— N-o să vrea, spuse Frank.

Dar când se întoarse spre ea, Cleo îi recunoscu expresia în ciuda penumbrei, acea privire pe jumătate interogativă, pe jumătate provocatoare. Se uită la scrumiera pe care o tot învârtea în mâini. Aurie, în formă de scoică,

contrasta cu aspectul spartan al camerei. Lui Frank îi plăcea să spună în glumă că hotelul cerea cât pentru răscumpărarea unui rege doar pentru a trăi ca un călugăr, deși el sugerase să stea aici. Lui Cleo îi plăcea simplitatea camerei, așa cum și el bănuise că o să-i placă, pardoseala de piatră care rămânea rece sub tălpi toată ziua, patul jos de lemn și plasa de țânțari albită de soare, înnodată deasupra patului ca un stup de albine.

Cei mai renumiți artiști ai Europei stătuseră în acest hotel, achitându-și nota de plată cu munca lor. O imensă sculptură mobilă de Calder se legăna în adierea vântului în capul piscinei. Pe o latură a curții restaurantului era o pictură murală de Fernand Léger, iar o sculptură César Baldaccini stătea de pază la intrare. În dormitorul lui Cleo și Frank, o schiță în creion a Fecioarei Maria, de Matisse, atârna cuminte deasupra patului.

— O mie cinci sute! strigă vocea de jos. Dar trebuie să nimerești direct în lebădă. Ultima ofertă.

— În lebădă? strigă Frank. Glumești! E pentru copii!

Lebăda fusese alegerea lui Cleo. Dimineață, Frank se întorsese de la tutungerie cu o sacoșă plină cu jucării pentru piscină, printre care un delfin zâmbitor, un pat în formă de crocodil, un colac cu cap și aripi de lebădă și un uriaș clește de homar absolut suprarealist. Cleo și Frank se amuzau făcând curse cu ele, în timp ce ceilalți oaspeți ai hotelului stăteau întinși la soare ca niște șopârle în jurul piscinei.

— Frank, te rog, spuse Cleo încet în spatele lui.

— Cleo are o obiecție! zise Frank, râzând, spre vocea de jos.

— Frate, acum nu da înapoi! îi reproșă vocea. E doar un etaj. Bine, două... Hai că poți.

— Te rog, nu, spuse Cleo. Pentru mine.

Frank se întoarse spre Cleo. Ea îl privi în ochi. El zâmbi.

— La naiba! strigă și se întoarse spre vocea de jos.

Trecu peste balustradă și se ținu de ea cu ambele mâini la spate.

— O mie cinci sute! Avans pentru operația mea la cap!

— Suntem în Europa! strigă vocea. E gratuită!

Lui Cleo i-a luat mai puțin de zece secunde să ajungă la ușă și s-o trântească în urma ei. I-au mai trebuit încă treizeci ca să-și dea seama că el nu va veni după ea. Stătea pe hol, cu scrumiera în mâini, și aștepta să audă săritura în apă, dar nu se auzi nimic. Nu se va întoarce acum. Cu grijă, coborî scările și ieși în curtea de jos. Se opri din nou în fața ușii de lemn care dădea spre exterior. Deodată ușa se deschise și își făcu apariția una dintre cele două directoare pensionare cu care Cleo și Frank făcuseră cunoștință în urmă cu câteva zile la piscină.

— Bună, drăguță. Ieși în oraș?

Era la început de extrasezon și cei câțiva oaspeți rămași la hotel formaseră o comunitate temporară, conversându-se la pepenele și cafeaua de dimineață, ocupând aceleași poziții în jurul piscinei în fiecare zi. Cleo și Frank bănuiau că directoarele formau în secret un cuplu și le plăcea să le privească cum stăteau la umbra chiparoșilor și jucau cărți. Amândouă îl adorau pe Frank, care flirta cu ele fără jenă și le oferea mereu câte un pahar de vin alb și rece din sticlele pe care le comanda constant lângă piscină.

— Dați-mi voie să vă ajut, spuse Cleo și se grăbi să țină deschisă ușa grea.

— E greu să găsești fructe seara la ora asta, zise directoarea arătându-i o plasă cu portocale. La vârsta mea, ai nevoie să consumi multe. Te mențin în formă.

Femeia intră, apoi se întoarse și o prinse pe Cleo de braț cu o fermitate care o surprinse.

— Ești foarte frumoasă, să știi. Trebuie să te bucuri de asta cât poți. Crezi că va dura veșnic, dar nu-i așa.

Bătrâna o bătu ușurel pe braț, cu un aer serios, și își continuă drumul. Cleo inspiră adânc și ieși pe ușa de lemn în piață, unde bărbații jucau petanque pe un petic de pământ roșu. Cafeneaua de vizavi de piață strălucea ca un felinar de hârtie. Grupuri de oameni stăteau pe terasă în jurul unor măsuțe din lemn, eliberând bule de conversație și râsete care se spărgeau pe pielea ei. Cleo se întoarse și începu să urce pe strada pietruită și liniștită care ducea în partea de sus a orașului.

După fiecare pas își spunea că se va întoarce, dar nu încetini pasul în timp ce trecea pe lângă magazinele întunecate, pline de articole ieftine pentru turiști, pe lângă tutungerii și patiserii închise. De sus se vedea zidul medieval de piatră care înconjura orașul, construit inițial pentru a-i ține departe pe intruși, dar care acum era o platformă panoramică de unde vizitatorii admirau luminile strălucitoare din Cannes și Cap d’Antibes.

Cleo băgă scrumiera sub braţ şi se căută în buzunarele fustei. Într-unul avea țigările și o brichetă; în celălalt, două bancnote mari pe care Frank i le dăduse dimineață pentru suvenire. Tot ce avea nevoie. Se așeză la o masă în fața unei cafenele pe jumătate goale, vizavi de biserica întunecată și magazinul de înghețată cu obloanele trase. Uitându-se pe fereastra cafenelei, unde o mână de bărbați se înghesuiau în lumina verde a unui televizor la care urmăreau un meci de fotbal, ea îi făcu un semn chelnerului. Acesta se desprinse din grup cu expresia nemulțumită a unuia care credea că își terminase treaba în seara aceea.

— Un verre de malbec, s’il vous plait, spuse Cleo, încântată că de data asta pronunţase cuvintele fără să se încurce.

— Nu avem malbec.

Avea un nas ca un cârlig de undiță și urechi mici și roz, de mărimea unei scoici.

— Ah, înțeleg, răspunse Cleo renunțând încurcată la franceza ei. Atunci un vin roșu, de care aveți.

Fața ei se încordă într-un zâmbet mieros.

Chelnerul clătină din cap și se întoarse țanțoș înăuntru. De ce simțea ea nevoia să-i facă pe toți, chiar și pe acest chelner, să o placă? Ce bine trebuie să fie să fii indiferent la indiferență.

Un grup de adolescenți se adunaseră lângă porțile încuiate ale bisericii și fumau ca să mai treacă timpul, rezemați de motorete. Cleo îi recunoscu pe unii dintre cei de la hotel. Erau fetele cu brațe bronzate care aduceau prosoape la piscină, tinerii chelneri care îi serveau pe ea și pe Frank la masă. Cleo se simțea inconfortabil în prezența lor, conștientă că nu era cu mult mai în vârstă decât ei. Frank râdea și făcea glume cu tot personalul, fără reținere, împărțind cu generozitate complimente și euro cu pumnul. Cleo, în schimb, își ținea privirea plecată în timp ce chelnerii energici veneau să debaraseze, prefăcându-se că nu le observa privirile admirative. Acum, fără cămăși albe și cravate, lui Cleo i se păreau și mai tineri, și mai bărbați. Îi privea cum se aplecau spre fete, tachinându-le și retrăgându-se, în acel dans familiar al timidității și dorinței.

Chelnerul se întoarse cu o carafă mică, un pahar și o scrumieră.

— Nu-i nevoie, am adus-o pe-a mea.

Cleo îi arătă scrumiera albă cu auriu pe care o luase de la hotel fără să știe de ce. Îi oferi zâmbetul ei inepuizabil. Chelnerul nu spuse nimic și se întoarse la meciul de fotbal cu și mai mult dispreț față de turiștii pe care trebuia să-i servească toată vara, cu obiceiurile lor ciudate, cu arsurile lor solare și ignoranța lor absolută în materie de vinuri. Să-și aducă propria scrumieră era genul de glumă stupidă care lui Frank i-ar fi plăcut, deși el avea mai degrabă obiceiul să ia lucruri din locurile în care mergeau. Adesea, când plecau dintr-un restaurant, Frank își deschidea buzunarul și îi arăta zâmbind o solniță, o linguriță sau un suport de lumânare.

— Ca amintire, spunea el.

— Pradă, îl corecta Cleo, dar întotdeauna râdea.

Era eliberator să fie cu cineva care nu se temea să încalce regulile.

Cleo luă o înghițitură zdravănă din vinul ei, apoi încă una. Tot nu reușea să stăpânească arta de a fi singură în public fără să se rușineze, de a simți că poate mai degrabă să privească, nu să fie privită. Încercase să-i explice asta lui Frank, că viața în public pentru ea se petrecea dinspre exterior înspre interior.

— Ar trebui să te bucuri de faptul că oamenii te admiră, îi spusese el. O să-i duci dorul când o să fii de vârsta mea, crede-mă.

Americanul o remarcase la cină. Frank și Cleo stăteau la o masă în curte, lângă un perete acoperit de iederă și bougainvillea, sau floarea de hârtie, când acesta se insinuase în conversația lor printr-o cunoștință din New York comună cu Frank. Pe Frank nu l-a deranjat, lui chiar îi plăcea un tovarăș de pahar, dar Cleo simțise din clipa când acesta se aplecase și îi strânsese mâna că el era acolo pentru ea.

Se întorsese să-i spună lui Frank, dar el o privea cu coada ochiului ca un pescăruş. Arăta bine, era din sud, cu un bronz ca mahonul și o pălărie Panama crem, cu niște dinți albi care se ciocneau de pahar. Frank era din Manhattan, dar acest bărbat era ceea ce Cleo considera a fi un american veritabil, genul care în tinerețe mergea la meciuri și făcea sex cu fetele în mașină, pe bancheta din spate. Nici Frank și nici Cleo nu știau să conducă.

— Cleo este francofilă, spusese Frank la masă. Și-a scris lucrarea de diplomă pe Soutine. Picturile lui cu carne. Opere de geniu.

— Deci ești o tipă deșteaptă, a zis americanul. Sunt multe fete frumoase, dar tu ești și deșteaptă. Ăsta e trucul tău?

Și-a stins țigara și a privit-o în față pentru prima oară.

— Nu cred că am un truc.

— Ba sigur că ai, a insistat americanul. Toată lumea are.

— Cleo e ca o pisică, a spus Frank. Ea poate să te atingă, dar tu n-o poți atinge. Ăsta e trucul ei.

— Eu cred că e un truc britanic.

Americanul a râs, turnându-le încă o dată în pahare din sticla pe care o comandase Frank. Cleo şi-a acoperit gura paharului cu mâna.

— Nu mai vrei? Bine. Cum se zice? Că britanicele arată afecțiune doar față de câini și de cai? Se țin bățoase și alte prostii de genul ăsta?

— De fapt, suntem țara cea mai activă din punct de vedere sexual din Europa, a spus Cleo.

A arătat cu capul spre un cuplu de francezi de vârstă mijlocie care se giugiuleau la un sufleu la masa alăturată.

— Chiar mai mult decât aici. Dacă-ți vine să crezi.

— Sigur că pot, a spus americanul. Apele liniștite sunt adânci.

Ochelarii lui Frank au sclipit în lumina lumânărilor.

— Deci care este trucul meu? a întrebat Frank.

— Al tău e ușor de ghicit, a zis americanul. Tu trebuie să câștigi.

— Oricui îi place să câștige, a replicat Frank. Nu ăsta e trucul meu.

— Nu am spus că îți place, a explicat americanul. Trebuie. Ai nevoie. Știu agenţia la care lucrezi. Câți Lei ați câștigat la Cannes anul acesta?

— Unul de aur, doi de bronz, a răspuns Frank cu mândrie evidentă.

— Vezi?

Frank zâmbea privindu-și mâinile, amintindu-și fericit de acel triumf. Americanul și-a aprins încă o țigară și i-a făcut cu ochiul lui Cleo abia perceptibil.

— Care este trucul tău? a întrebat Frank.

— Spune-mi tu, a zis americanul.

— Tu ești expertul, a replicat Frank.

— Ei bine, eu..., a început americanul.

— Tu vrei ceea ce au alții, a spus Cleo.

Americanul a râs zgomotos.

— Nu te înșeli, scumpete, a zis el. Dar ai dreptate doar pe jumătate. Vreau ceea ce au alții, sigur, dar în același timp nu vreau ceea ce am eu.

Frank a ridicat din umeri.

— Așa este firea omului.

— Tu nu vrei ceea ce ai? a întrebat Cleo.

— Vreau mereu mai mult decât ceea ce am, a spus Frank și a început să numere pe degete. Doi Lei de aur, două agenții...

— Două soții? a întrebat Cleo.

— Doar dacă sunt două ca tine, a răspuns Frank repede.

— Ce bine-ai întors-o, a zis americanul râzând și l-a bătut cu palma pe spate.

Și-a întins brațele spre ceafă și a adăugat:

— Uite care-i chestia. Vrem pentru că dorim. În ambele sensuri ale cuvântului. Lipsa și dorința, amândouă într-una. Cu cât vrei mai mult, cu atât îți dorești mai mult.

— Deci ești și filosof, a spus Cleo.

— Iar tu ești mai deșteaptă decât pari, a replicat americanul.

— Asta li se spune doar femeilor, a zis Cleo.

— Eu ce sunt? a întrebat Frank. Bufonul de la curte?

Pe măsură ce beau, cei doi bărbați intrau tot mai mult în competiție. Cleo îi privea și se întreba ce mecanism primar era la mijloc, din moment ce, în ciuda faptului că aveau o viață mai mult decât îndestulată, simțeau că nu va fi niciodată suficient pentru amândoi. Americanul se lăuda cu școala de afaceri pe care o urmase la Beijing. Frank a replicat, triumfător, că nu făcuse o facultate. Cleo s-a lăsat moleșită pe speteaza scaunului, uitată. La un moment dat discutau pe tema premiilor din liceu. Americanul câștigase — cum altfel? — un premiu care se chema All-American. Frank s-a lăudat că el fusese un săritor la trambulină competitiv, doborând recordurile federale la zece metri înălțime.

— Trebuie să văd asta, a spus americanul.

Cleo a scos o țigară din pachet, iar el s-a aplecat să i-o aprindă. Și-au zâmbit unul altuia peste flacăra brichetei.

— Bine, asta a fost cu mult timp în urmă, a zis Frank.

A luat o țigară și și-a pus-o între buze cu capătul greșit.

— Hei, a spus Cleo și i-a întors-o invers. Ai uitat că nu mai fumezi?

— Voi doi pufăiți ca două furnale.

— Să revenim la săriturile în apă, a zis americanul.

*

Chelnerul ursuz de la cafenea se întoarse și observă paharul gol al lui Cleo.

— Terminat?

— Aș mai dori unul.

Un clopot începu să bată cu hotărâre din turla cu ceas a bisericii. Era ora unsprezece seara. Cu o zi înainte, Cleo îl lăsase pe Frank plimbându-se prin cameră și certându-se cu directorul său artistic din New York în legătură cu o nouă angajare, iar ea se îndreptase spre capela lui Matisse. Din exterior, era simplă ca un cub de zahăr. În interior, părea că ai pășit în centrul unui giuvaer. Vitraliile aruncau pe pereții albi o lumină colorată. Matisse folosise doar trei culori pentru ferestre: verde pentru plante, galben pentru soare și albastru pentru cer, mare și Madona. O considera capodopera sa.

Mamei ei i-ar fi plăcut mult arhitectura catedralei. Zicea întotdeauna că o clădire ar trebui să fie două părți mulțumire, o parte dorință. Cleo nu înțelesese niciodată ce înseamnă asta, dar acum fraza îi reveni în minte ca o profeție. Două părți mulțumire, o parte dorință. Părea o formulă bună după care să-ți trăiești viața, o formulă pe care ea nu o stăpânea încă. Iar mama ei cu siguranță nu a stăpânit-o niciodată.

Frank nu insistase pe subiectul sinuciderii mamei ei, dar începuse să zăbovească neliniştit în pragul ușii, observând-o în timp ce citea sau se uita la televizor. Căuta fisuri. Fusese distantă de când se întâlniseră cu tatăl ei, știa asta. Nu vrusese ca el să-i vadă tristețea, care era atât de urâtă și atât de veche. Știa că durerea nu era liniară, dar nu-i plăcea să simtă cum revin vechile senzații. Se simțea letargică, deprimată, așa cum nu mai fusese de pe vremea când locuia la Londra. Se gândise să ia din nou antidepresive, dar spera totuși că-i va trece. Și, în general, reușea destul bine să ascundă asta. Își spăla părul, mânca desert și încerca să râdă când toți ceilalți râdeau.

Dar Frank observase. El sugerase această excursie în Franța, țara artiștilor ei preferați, pentru luna lor de miere întârziată. Încerca să o înveselească. Și acum, că se afla aici, în această seară frumoasă, în această țară frumoasă, ea nu voia să se gândească la mama ei sau la tristețea ei sau la faptul că Frank bea. Nu voia să se gândească la nimic.

Chelnerul îi umplu paharul din nou, iar ea goli jumătate din el dintr-o înghițitură. Se simțea înviorată de vin, începea să se simtă bine. Cu capătul țigării, împinse scrumul spre circumferința exterioară a bolului alb. Ridică privirea și văzu că unul dintre adolescenții de la biserică venea spre ea,

mișcând lejer din coapse, cu postura țanțoșă a cuiva care știe că este privit. Fetele dispăruseră și nu mai rămăseseră decât alți doi băieți care o priveau cu o atenție constantă în timp ce prietenul lor se apropia.

— Avez–vous du feu? întrebă el.

Ajunse la masa ei și arătă spre brichetă. Ea clătină din cap.

— Parlez-vous français? întrebă el. Vorbești franceză?

— Un peu, răspunse și până și pronunția acestor cuvinte mărunte o făcu să se rușineze. Dar tu? Engleză?

— Învăț la școală.

— Ai un accent destul de bun.

— Nu, spuse el, scoțând fumul pe nări. Nu am.

Avea un nas lat și bont, dar ochii erau de un căprui catifelat, cu gene lungi și dese.

— Te văd la hotel, spuse băiatul. Porți un, cum se spune..., galben...

Descrise cu mâinile două arcuri peste piept și izbucni în râs, aplecându-se și privind în spate spre cei doi prieteni ai săi. Aceştia îi făcură cu mâna de pe motorete și strigară ceva în franceză, dar Cleo nu reuși să înțeleagă. Îşi dădu seama că încă erau copii. Brusc se simți foarte bătrână, când de fapt ea își dorea să simtă contrariul.

— Bine. Atunci, o seară bună, spuse ea.

Se ridică puțin de pe scaun și se uită în jur de parcă ar fi vrut să cheme chelnerul.

— Nu, nu.

El scutură din mâini, eliberând sânii imaginari pe care îi ținea, și îi aruncă o privire de regret exagerat.

— Sunt prost. Prietenul meu m-a rugat să-ți spun că ești trop belle. Frumoasă. Înțelegi?

Ea îl privi lung. O adiere de vânt trecu peste zidul de piatră, stârnind în copaci un foșnet de aplauze. Lavandă, pământ, un iz de sare.

— Vii cu noi la discotecă?

— Nu, spuse ea și se ridică, scuturându-și scrumul de pe fustă. Unde este?

— Nu e departe. La o aruncătură de băț.

Cleo râse. Lăsă o bancnotă pe masă, prea mult, dar nu putea să aștepte, căci briza o purta departe de cafenea, spre biserică, unde prietenii băiatului așteptau neîncrezători, pe șaua unei motorete care a prins viață sub ea, apoi a purtat-o iute de pe o stradă pietruită pe alta, lăsând în urmă luminile orașului și ducând-o în noaptea de un albastru întunecat. Scrumiera rămăsese uitată pe masă.

Pe locul din spate al motoretei, lumea defila în lumini estompate. Întinse brațele lateral și lăsă aerul dens să-i umple palmele. Noaptea era ca o mie de aripi negre de fluture care băteau pe pielea ei. Cleo înțelese de ce motocicletele erau atât de des asociate cu sentimentul de libertate; nu pentru capacitatea lor de a te transporta în altă parte, ci pentru felul în care transformau locul în care erai deja.

Au gonit spre luminile de la poalele dealului și au oprit în fața unui bar vechi, pe colțul unei străzi liniștite dintr-un cartier rezidențial. Un neon sub forma unui pahar de martini clipea albastru-roz în fereastră. Băiatul sări jos și îi întinse mâna pentru ca ea să descalece. Când coborî, constată că tremura din tot corpul, de parcă înăuntrul ei încă tura un motor.

Barul fusese transformat într-un club improvizat, cu ajutorul unor difuzoare, al unei mașini de fum și al unui glob disco, ce se rotea leneș deasupra capului. Pastile de lumină argintie se învârteau peste brațele și fețele celor dinăutru. Era plin în mare parte de tineri localnici, de adolescenți care lucrau la hotelurile din apropiere, de femei cu bust proeminent care țineau tutungerii și patiserii din oraș, câțiva pescari bătrâni aplecați la bar, cu

maiourile lor albe strălucind pe pielea cafenie, lăsată. Din difuzoare răsuna genul de muzică pe care Cleo o asculta în adolescență.

Băiatul își duse degetul mare la buze și turnă pe gât un lichid imaginar, trăgând-o spre bar. O împinse în față prin mulțime și îi făcu semn barmanului, care își desfăcuse cămașa cât să i se vadă tot pieptul tatuat cu un șoim ținând un hering între gheare.

— Dă-mi voie, spuse ea, băgând mâna în buzunar după bancnota care îi mai rămăsese.

— Nu, zise el dându-i peste mâini. Ești invitată.

Băuturile au venit în două pahare înalte, acoperite cu aburi reci, cu umbreluțe și cireșe maraschino așezate pe buza lor. Lui Cleo i se păreau ridicol de juvenile. Ea ar fi preferat un pahar de vin sau o bere. Cireașa lăsa o pată roșie ca o amprentă sângerie peste stratul de spumă albă. Cleo sorbi cu paiul. Avea gust de nucă de cocos, trestie de zahăr și săpun.

— Bun, nu? zise el cu mică grimasă de dezgust abia disimulată după ce luă o înghițitură mare.

Cleo își dădu brusc seama că el le comandase pentru ea. Erau probabil cele mai scumpe din meniu.

— Delicios..

Îl lăsă să o cuprindă cu brațele și să o tragă în mulțimea de trupuri. Prietenii lui erau deja pe ringul de dans, îmbrățișându-se cu două fete cu părul lung, suple și flexibile ca niște țipari, în topuri și fuste mulate din spandex. Cleo stătea, brusc timidă și țeapănă, lipită de corpul băiatului. Și-ar fi dorit ca Audrey sau Quentin să fie acolo cu ea. Ei ar ști exact ce să facă. Băiatul o apucă de talie și o mișcă dintr-o parte în alta, potrivindu-și balansul șoldurilor lui cu ale ei. Muzica umplea camera ca apa, infiltrându-se în fiecare colț. Ea se învârtea și se învârtea, vărsându-și băutura peste încheietura mâinii. Băiatul îi luă brațul şi își plimbă limba de la cot până în vârful degetelor ei, pe care le trase din gură cu un ușor pop umed. Cleo își dădu capul pe spate într-un râs tăcut. El o trase din nou mai aproape.

— Ce mișto e melodia asta! spuse băiatul.

— Sunt căsătorită!

— N-aud ce spui! strigă el.

— Căsătorită cu un bărbat! Are de două ori vârsta ta!

Dar băiatul râse și arătă spre urechi.

În ciuda gustului de spălătură, amândoi și-au terminat repede băutura. Cleo s-a dus la bar și a mai cumpărat un rând. Al doilea a avut un gust mai bun decât primul. Când a început un cântec pe care îl știa toată lumea, s-au luat de gât unul pe altul și au strigat cuvintele, învârtindu-se într-o horă stângace. Ea se învârtea și se răsucea, desfăcându-se ca panglicile unui stâlp de arminden, pe care nu-l prindea nimeni. Una dintre fetele cu părul lung a aprins un joint și l-a dat mai departe în grup. Cleo a făcut semn din mâini că nu vrea. Cu o mișcare surprinzător de puternică, fata s-a aplecat în față și a apucat-o de după ceafă, trăgând-o pe Cleo cu gura spre a ei. I se vedea fardul albastru adunat în pliurile pleoapelor, strălucind în lumină. A fost prea surprinsă ca s-o oprească și fata i-a suflat în gură, umplându-i gâtlejul cu fum dens. Cleo s-a tras înapoi tușind. Băieții au început să râdă.

— E-n regulă, spuse băiatul cu care venise și o bătu pe spate.

Cleo încercă să zâmbească, dar tuși din nou și un val de greață îi urcă în gât. Încăperea se învârtea în jurul ei. Se duse împleticindu-se spre uşă și ieși în aerul răcoros de afară, la timp pentru a vomita pe stradă, ținându-se de peretele barului să nu cadă. Fusese ca o mișcare seismică; se mutase din interior în exterior fără să știe când. Băiatul ieși după ea și se uită la vărsăturile ei, care erau de un alb spumos, la fel ca băutura cu nucă de cocos, apoi își aprinse o țigară.

— Te simți mai bine acum, spuse el.

Cleo aprobă din cap și se rezemă cu spatele de fereastra barului, ștergându-și fruntea umedă cu palma. Închise ochii. Un corp de balet alcătuit din lebede dansa în faţa ei. Băiatul îi puse mâinile pe umeri. Ea văzu corpul lui

Frank, o virgulă curbată în aer. Băiatul îi dădu la o parte părul de pe gât. Frank sărea în mijlocul lebedelor. Ea deschise ochii. Semnul cu neon în formă de martini reflecta lumina pe fața băiatului. Albastru. Roz. Albastru. Roz. El se apleca spre ea. Ea își simțea gura acră de la vărsături. Totuși putea să-l lase. Ar fi mult mai ușor să-l lase.

— Poți să mă duci înapoi? întrebă, ferindu-și fața. La hotel?

— E devreme, spuse băiatul, sărutând-o mărunt pe gât.

— Te rog, insistă ea și îl împinse ușor înapoi.

— S'il vous plait..., zise el, imitându-i vocea.

O apucă din nou de talie. Fața lui se lipi din nou de gâtul ei.

— Allez, murmură el.

Cleo îl îmbrânci. Băiatul se dădu în spate împiedicându-se și îi aruncă o privire lungă, imperioasă, apoi aruncă țigara pe stradă. Jarul portocaliu se rostogoli în adierea vântului.

— Non, spuse el și ridică din umeri.

— Nu? repetă Cleo.

— Du-te tu. Eu nu vin.

Cleo se uită la el. Apoi se întoarse și porni pe strada liniștită, pe lângă șirul de felinare care proiectau bălți de lumină de culoarea sulfului, spre drumul principal. Băiatul strigă ceva după ea în franceză, dar ea nu înțelese ce. Ridică degetul mijlociu deasupra capului și continuă să meargă.

Exaltarea pe care o simțise plecând s-a transformat rapid în panică, în momentul când s-a trezit singură, târându-și picioarele pe drumul întunecat care ducea înapoi în centrul orașului. Și-a dat seama că ceea ce îi luase câteva minute pe motocicletă i-ar lua aproape o oră de mers pe jos. Balustrada albă strălucea în întuneric. Pe marginea drumului, șiruri de lavandă umpleau aerul cu parfumul lor violet. În față apăru o pereche de

faruri. Cleo se pregăti să le înfrunte strălucirea. Inima îi bătea cu putere. Putea fi oricine. Cine știe dacă nu cumva opreau și o trăgeau pe bancheta din spate. Mașina era chiar în față. Ea strânse pumnii și merse mai departe. Un asalt de lumini strălucitoare, apoi întuneric. Mașina trecu fără să încetinească.

Respira sacadat. Luminile din vârful orașului nu păreau mai aproape. Era interminabil, insuportabil. Se gândi să se întindă în mijlocul câmpului de lavandă și să doarmă până când se lumina de ziuă. Dar noaptea era rece și umedă în această parte a țării; dimineața, frunzele lămâilor erau acoperite cu picături reci de rouă care se evaporau la soare. O altă mașină se vedea venind spre ea. Un nou ropot de frică în piept. Mașina încetinea pe măsură ce se apropia. Țintuită de cele două fascicule de lumină ale farurilor, Cleo înțepeni de frică. Un cap întunecat apăru pe geamul din spate.

Părul creț al lui Frank se profila pe dealul violet. Vocea lui Frank o striga pe nume. Și atunci ea începu să alerge spre lumini, portiera se deschise, deși taxiul era încă în mișcare, și Frank coborî, grăbindu-se spre ea, iar ea se aruncă în brațele lui, buzele lui fierbinți îi sărutau repede fața, urechile, părul, pentru că era un miracol, în ciuda tuturor așteptărilor, el o găsise aici pe acest petic întunecat de drum, iar acum totul era uitat, iertat, nu mai conta decât că el era aici, o ținea strâns la pieptul lui familiar, iar ea înțelese ce înseamnă un miracol.

Mai târziu, când stăteau goi unul în brațele celuilalt, în timp ce plasa de țânțari se umfla ușor în jurul lor, Cleo se întoarse spre profilul lui.

— Frankenstein, spuse ea, plimbându-și degetul pe nasul lui.

— Cleopatra.

— Te simți bine?

— După săritura în apă? N-am nicio zgârietură.

— Nu, mă refer... În general.

El se întoarse spre ea.

— Sunt doar stresat de muncă. Deja depășim bugetul anual și sunt forțat să angajez copywriterul ăsta nou pentru că e femeie...

— Nu te întrebam despre muncă.

— Atunci despre ce?

— Nu contează.

Se întoarse să stingă veioza.

— De ce ai făcut pariul ăla? întrebă ea în întuneric.

Frank o trase mai aproape.

— Pentru poveste, Cley, răspunse el. E o poveste al naibii de bună.

CAPITOLUL 8

Octombrie

Printr-un miracol, am un nou loc de muncă. E un contract freelance de copywriter la o agenție. Contractul este de trei luni, cu opțiunea de prelungire. Este temporar, dar poate deveni permanent. I se spune „temp-perm“. Ador această expresie. Nu doar că este la limita unui palindrom, dar este și extrem de util. Toate situațiile din viață se încadrează într-una dintre aceste două categorii. De exemplu, faptul că ai 37 de ani și în prezent locuiești cu mama în New Jersey, îmi tot spun, este ceva „temp“. Dar forma bărbiei tale este, din păcate, „perm“.

*

Până de curând locuiam în LA, lucram ca scenarist la o emisiune despre o pisică clarvăzătoare, dar din cauza diferendelor artistice am plecat. De fapt, am fost trimisă la plimbare. Cuvintele exacte pe care le-au folosit au fost „invitată să plec“. Nici măcar pisica n-a anticipat asta.

*

Ducă-se naibii. Mă bucur că plec din LA, o hazna a ambițiilor de creație care se dă drept oraș industrial. Cel puțin în Fair Lawn, New Jersey, prima

întrebare care mi se pune este „televiziune sau film?“, de parcă te-ar întreba „plată sau minerală?“ la restaurant.

*

Biroul îmi este prezentat de către Jacky, asistenta directorului de creație. Are peste 50 de ani, cu o tufă de păr blond și ochi mari albaștri, conturați, dintr-un motiv deconcertant, tot cu albastru. Jacky este ca un caniș, în sensul că exteriorul ei pufos nu se pupă cu inteligența ei fină și ascuțită.

— Nu, spune ea când vede unde mă așez. Nu-uh. Nu te ținem aici.

Se apleacă peste birou și tastează un număr de telefon cu eficiență exersată.

— Raoul? Bună dragă, sunt Jacky. O să am nevoie de tine să mă ajuți să mut o nouă angajată. N-am instalat-o la biroul care trebuie. Da, ne vedem în câteva minute. Mulțumesc, dulceață.

Închide și se întoarce spre mine.

— E ceva în neregulă cu biroul ăsta? întreb.

— Ești singura noastră femeie copywriter, spune ea. Și un adevărat adult. N-o să te las să stai la un loc cu stagiarii.

*

Când vin, singurul obiect de pe noul meu birou este o cană pe care scrie „Fă întotdeauna ce-ți place“. O bag direct într-un sertar.

*

Când ajung acasă, o găsesc pe mama în grădină culegând mentă proaspătă pentru ceai. Cănile ei sunt pictate cu diferite specii de păsări. Preferata ei este sticletele. Mie îmi dă cardinalul roșu. Mierla o dă doar oamenilor care nu-i plac.

*

Ne petrecem seara uitându-ne la Sing Your Heart Out, un concurs de cântat care pare să pretindă că toți candidații au dus o viață plină de încercări, de la foarte grave (un părinte mort sau leucemie) până la cele triste (un bunic mort sau cu tulburare de tezaurizare compulsivă) și la cele de-a dreptul exagerate (un animal de companie mort sau mononucleoză). Înlăcrimați, concurenții își spun pe rând povestea în fața unui perete cu o reclamă la o băutură energizantă.

— Tu ce cântec ai cânta? întreabă mama.

— Nu știu. Ceva despre ce înseamnă să fii femeie. Tu?

— Ah, un cântec pop sexy. Le-aș face spectacol.

*

În sufrageria mamei mele sunt două canapele: canapeaua pe care mâncăm și cea pentru vizitatori. Pe perete atârnă o compunere despre natură pe care am scris-o în clasa a V-a. Ea zicea că a știut că sunt un copil sensibil încă de când a citit primul rând: „Parcul este un loc extraordinar de frumos și extrem de periculos".

*

Mă uit la farurile de mașină care desenează dungi pe tavan și încerc să fac o listă cu tot ce vreau să fac cu restul vieții mele. Ajung la numărul trei: „Să-mi găsesc rolele", înainte ca ploaia să înceapă să răpăie pe acoperiș și să mă las pradă somnului.

*

Un dezavantaj al biroului meu modernizat este că acum stau lângă un editor pe nume Myke. Myke este înalt, cu păr de culoarea nisipului, cu față palidă, fără oase. Are un coș de baschet miniatural deasupra biroului, lângă o poză cu Karate Kid.

— L-ai cunoscut pe directorul de creație? întreabă el înainte să mă întrebe cum mă cheamă.

— Încă nu.

— E cel mai tare. La ultima noastră petrecere de Crăciun, s-a îmbătat și a început să împartă bancnote de o sută de dolari. Anul trecut am filmat o reclamă la un odorizant în Tokyo și și-a arătat fundul gol la toată intersecția Shibuya de la fereastra unui Starbucks pentru că a pierdut un pariu. I-a băgat în sperieți pe japonezi.

— Și totuși, în mod miraculos, barierele de gen încă există, spun eu.

Myke își dă ochii peste cap și își face vânt cu scaunul, îndepărtându-se de biroul meu.

— A făcut lucrurile astea nu pentru că e bărbat, spune el. Pentru că era beat.

*

Fratele meu Levi, care locuiește în nordul statului New York, sună să-mi spună că și-a găsit un nou loc de muncă la raionul de mâncare caldă al supermarketului local. Levi cântă jazz experimental și locuiește încă în același oraș în care se ducea la facultate. Orașul are o benzinărie și patru biserici. Stă în aceeași casă cu câțiva colegi de trupă și cu iubita lui, care se poate să fi fost un om al străzii înainte ca ei să fie împreună. Mi-a spus că singurul lucru pe care îl avea când a cunoscut-o era un uscător de păr de calibru industrial.

— Felicitări pentru slujba de la raionul de mâncare, Levi.

— Raionul de mâncare caldă, precizează el.

*

Înainte să plec din LA, am început un scenariu despre doi paraziți, Scrip și Scrap, care trăiesc într-un munte de vechituri la capătul lumii. Când închid ochii, văd munți colorați de gunoaie, canapele scheletice, cărucioare acoperite cu mușchi, cărți cu pagini fâlfâind ca niște aripi de porumbel, ambalaje de prezervative răsucite, cutii de vopsea turtite, computere sparte,

cuverturi mucegăite, televizoare arse... Este un spectacol pentru copii, cred. Sau poate o comedie. O comedie pentru copii. Se numește Deșeuri umane.

*

O găsesc pe Jacky făcând cafea în bucătăria biroului. După cum e îmbrăcată, aduce puțin cu un agent imobiliar din Palm Springs din anii 1980, în toate nuanțele apusului și cu pernuțe pentru umeri.

— Și unde ai lucrat înainte? întreabă ea. La o altă agenție?

Îi spun despre spectacolul cu pisica clarvăzătoare, sărind peste partea cu plecarea mea umilitoare.

— Sora mea are trei pisici, spune Jacky.

— E vreuna clarvăzătoare? întreb.

— Nu din câte știu eu, răspunde ea și râde. Nu înțeleg farmecul unui animal care se răhățește într-o cutie.

— Preferi mai degrabă un câine?

— Un delfin, spune Jacky.

*

Directorul de creație trece să se prezinte. Îl cheamă Frank. Am auzit odată spunându-se despre un bărbat că are atâta atracție sexuală încât ar putea fi propria lui planetă. Nu l-aș descrie pe Frank chiar așa, dar are un fel de

energie electrică — mișcări smucite, un păr încărcat cu electricitate statică și ochi stranii, sclipitori —, o energie care trimite un curent din mâna lui în a mea.

— Și pe maică-mea o cheamă Eleanor, spune el și zâmbește. Dar voi încerca să nu ți-o iau în nume de rău.

*

Înainte să se pensioneze, mama mea preda limba engleză la un liceu pentru copii superdotați. Acum joacă bridge cu alte femei de la sinagogă trei seri pe săptămână și urmează cursurile Școlii de Horticultură Profesională pentru a-și îmbunătăți grădinăritul. Mama mea este ca o pasăre colibri, în sensul că, dacă s-ar opri din mișcare, chiar și pentru o clipă, sigur ar muri.

*

Tatăl meu locuiește într-un centru de asistență pentru persoane cu Alzheimer, nu departe de casa mamei mele. El a fost, până în urmă cu câțiva ani, un renumit medic de obstetrică-ginecologie. Părinții mei au divorțat când eu aveam zece ani, apoi tatăl meu s-a mutat cu o dermatoloagă braziliană, care la rândul ei l-a părăsit pentru o altă femeie. Cu toate astea, mama încă îl vizitează o dată pe săptămână. Noi numim locul în care locuiește „Căminul Acela". A nu se confunda cu un cămin, pentru că nu prea este.

*

Un ginecolog evreu și o dermatoloagă braziliană. Trebuie să fie o glumă pe undeva, cum îi place mamei să spună.

*

— Astăzi am auzit ceva minunat la televizor!

Mama mă strigă de la masa din bucătărie, unde citește despre diferite soiuri de hortensii. Intru și iau lapte de soia din frigider.

— Nu vrei să știi ce? întreabă ea.

— Păi, spune-mi, mamă. N-ai nevoie de invitație.

— Poate îmi dai și vreo două palme, de ce nu, zice ea, dându-mi o cană.

Cea cu vrabia.

— Ei bine, din cauza ta mi-am adus aminte. Era la unul dintre talk-show-urile alea la care nu mă uit niciodată, difuzate în timpul zilei. O intermediară de întâlniri online a venit să vorbească despre seducție în era digitală. Și știi ce le spune clienților ei să-și zică în fiecare dimineață la prima oră? „Nu uita că astăzi s-ar putea să te îndrăgostești.“ Și m-am gândit, pun pariu că lui Eleanor i-ar plăcea asta. Sunt sigură că Eleanor ar fi de părere că este grozav.

Își marchează cuvintele bătând cu creionul în cartea pe care o ține în mână.

— Astăzi. S-ar. Putea. Să. Te. Îndrăgostești.

— De ce nu te îndrăgostești tu astăzi, mamă? spun și, din greșeală, trântesc cutia atât de tare încât laptele sare pe blat.

— Cârpa e sub chiuvetă, spune ea și se întoarce la cartea sa.

*

Să nu uit să umplu cu nectar hrănitorul pentru păsările colibri ale mamei. Se pare că nectarul este doar zahăr fiert în apă.

*

Sunt singură, bineînțeles. Sunt atât de singură încât aș putea face o hartă a singurătății mele. În mintea mea, arată ca America de Sud, colosală, apoi se pierde treptat într-un mic vârf zimțat. Uneori sunt atât de singură încât nici măcar nu apar pe hartă. Uneori sunt atât de singură încât zici că sunt Insulele Falkland, fir-ar să fie.

*

„M-aș arunca de pe un pod, dar mi-e frică de înălțimi!“ spune o bătrână către alta în fața mea, în timp ce merg cu sacoșele de cumpărături spre casă.

*

Îmi petrec dimineața lucrând la sloganuri publicitare de afișat la metrou pentru o companie suedeză producătoare de iaurt.

Sunt o idee bună de produs lactat.

Am cultură!

Cultivă-mă...

Pe urmă, omoară-mă.

*

Levi mă sună să-mi spună că s-a apucat de sculptat în lemn după ce a citit într-un articol că este antidotul perfect pentru stresul și tensiunile vieții moderne. Îi spun că mi-ar prinde bine și mie să sculptez puțin.

— Hmm, cum e la muncă? întreabă el, ronțăind ceva cu zgomot în telefon.

— Sunt o mașină umană de fabricat jocuri de cuvinte.

— Oximoron, spune el, clefăind. Nu poți fi și om și mașină.

— Sper că folosești această doză de pedanterie la raionul de mâncare caldă.

— Știi care este cel mai bun antidot pentru plictiseala existențială?

— Spune-mi tu.

— Durerea fizică.

*

Levi s-a născut cu IQ-ul unui geniu, dar mă tem că a fumat atât de multă iarbă încât s-ar putea să fi ajuns acum la nivelul unui cobai inteligent.

*

Myke se străduie să vorbească și cu mine, în ciuda faptului că nu are niciun interes verificabil pentru mine ca persoană. Fac un joc cu mine însămi să văd câte întrebări pot să-i adresez până îmi adresează și el mie una. Până acum, am ajuns la nouă. E ca și cum aș pune monede într-un aparat de joc fără nicio șansă de a obține vreodată un premiu.

*

Rămân să lucrez după program, când Frank trece pe lângă biroul meu.

— Încă n-ai plecat?

Îi spun c-o aștept pe mama să-și termine cursul de la Grădina Botanică, s-o duc cu mașina înapoi în New Jersey.

— Ah, deci ești copil al suburbiilor. Când eram în liceu, ăștia erau întotdeauna cei mai nebuni. Tu fugeai în oraș și-n weekend?

Parcă nu mi se pare potrivit să-i spun că îmi petreceam weekendurile cu iubitul meu de 40 de ani, făcând lucruri de genul spălat rufe și ajutându-l să-și editeze „memoriul“ despre cariera lui de pilot de curse în devenire. De fapt, nimic din această situație nu mi se pare potrivit să fie povestit cuiva.

— Nu prea.

— Ah, deci ai fost un aluat bun.

— Mai degrabă o plastilină.

— O plastilină... Ce poantă. Dar eu cum aș fi?

Începe să râdă.

— Un aluat fraged, spune el.

*

Sunt încă la birou când văd că-mi apare pe ecran un e-mail de la Frank.

Am uitat să întreb cum merge treaba acolo cu Myke.

Oh, foarte bine, răspund.

De la biroul meu îl aud pe Frank râzând.

*

Totul în acest magazin de cadouri de bun-gust din Grădina Botanică mă face să vreau să cheltuiesc bani. Mi-ar trebui vreodată o pereche de foarfeci de grădină în formă de pelican? Cine știe?

Găsesc un prosop pentru uscat vesela pe care scrie „Încetezi să grădinărești nu pentru că îmbătrânești, îmbătrânești pentru că încetezi să grădinărești“.

Acest lucru pare valabil pentru mama mea cea meșteră în grădinărit și înclinată spre aforisme, așa că îl cumpăr pentru ea.

Când mă îndrept spre ieșire, observ un frisbee pe care scrie „Încetezi să te joci nu pentru că îmbătrânești, îmbătrânești pentru că încetezi să te joci“. Apoi trec pe lângă un manechin care poartă un șorț brodat cu inscripția „Încetezi să faci prăjituri nu pentru că îmbătrânești, îmbătrânești pentru că încetezi să faci prăjituri“. Apoi observ afișul de lângă raftul de cărți. „Încetezi să citești nu pentru că...“

Când îi povestesc mamei în drum spre casă, ea râde atât de tare încât răstoarnă ghiveciul cu narcise pe care îl ținea pe genunchi.

— Încetezi să spui rahaturi nu pentru că îmbătrânești, spune ea.

— Îmbătrânești pentru că viața e de rahat, completez eu.

*

De la o vreme încep să văd cu coada ochiului numai animale moarte. Cred că unele incidente de genul acesta sunt de înțeles. O frunză aplatizată de pe trotuar seamănă cu un șoarece mort. Un adidas negru abandonat, cu șireturile desfăcute, are aproape dimensiunea unui șobolan. Dar capetele de vacă din coșurile de gunoi și cadavrele de raton care atârnă țeapăn din copaci, pe astea îmi este mai greu să le explic. Caut pe Google semne timpurii de schizofrenie, manie și psihoză.

— Cred că trebuie să porți ochelarii mai des, spune mama. La bancă, zilele trecute, ai citit „ghiveci“ în loc de „ghișeu“.

*

Mi se repartizează copia unui proiect imobiliar în Upper East Side. Este conceput ca o mini-metropolă. În rezumat se spune „Acest model al vieții de lux este un amestec progresist de creativitate corporativă și de ultimă generație — tot ce ar avea nevoie urbanul profesionist“.

Frank lucrează la asta cu mine. Întrucât suntem amândoi vegetarieni, mergem împreună la localul de falafel de la colțul străzii. Ar trebui să vorbim despre cele 5,8 milioane de metri pătrați de spații de birouri, dar el îmi vorbește despre animalele lui de companie din copilărie.

— Mooshi, pisica maică-mii, era o parșivă. Brigitte era un înger frumos, o persană, dar nu se înțelegeau. Convocam mereu reuniuni de familie pentru ca ele să-și rezolve problemele, dar până la urmă Brigitte a dispărut.

— Primul meu animal de companie a fost aripa retezată a unui corb, îi spun. Mama m-a lăsat s-o țin în șopron. Aveam voie s-o mângâi doar dacă purtam mănuși de latex de la cabinetul tatălui meu.

— Tatăl tău e doctor? întreabă Frank.

— A fost. În fine, când aripa s-a dezmembrat de tot, am avut o pană albă numită Păianjen, pe care o țineam într-o cutie de chibrituri plină cu frunze moarte.

— Nu mai practică medicina?

— Nu. Într-o zi am deschis cutia de chibrituri și pana nu mai era, dispăruse pur și simplu. Am plâns în fiecare zi, timp de o săptămână.

— Ar trebui s-o cunoști pe soția mea, spune Frank. Și ea face la fel. Antropomorfizează.

*

Nu știu de ce, dar avem în birou un set de teste Rorschach. Tocmai încerc să mă psihanalizez ținându-le cu fața în jos și întorcându-le repede pentru a-mi judeca propria reacție, când Frank trece pe lângă mine și începe să râdă.

— Paișpe fluturi și un vagin, spune el. Tot ce trebuie să știi.

*

Accept să ies la o întâlnire cu fiul brokerului prietenei mamei mele. Tocmai mi-am băgat în ochi peria de la rimel, când mă sună mama. Își petrece seara la Căminul Acela cu taică-meu. În fundal se aude melodia Sing Your Heart Out.

— În seara asta să nu faci ce faci tu de obicei, spune mama.

— Adică?

— Știi tu.

— Nu știu. De-aia te-am și întrebat.

— Și nu uita să-ți sugi burta.

— Pa, mamă.

— Încă ceva, spune ea. Astăzi! Te-ai! Putea! Îndrăgosti!

*

Când îl întreb pe fiul brokerului cu ce se ocupă, el își trece palmele pe fața lucioasă a cămășii și zice:

— Eu fac bani.

De fapt, lucrează în domeniul imobiliar. Îmi spune despre un nou complex de clădiri care se construiește pe Insula Randall. În ceea ce mi se pare o victorie pentru cei dezavantajați, primarul a trecut de partea actualilor rezidenți într-o dispută cu privire la drepturile de proprietate.

— Noi construim viitorul, spune fiul brokerului între două îmbucături de tartă de crab. Și ei vor să se agațe de trecutul lor cu chirii reduse.

Îi spun fiului brokerului că, dacă eu aș fi primar al New Yorkului, aș implementa o politică de castrare publică a violatorilor condamnați. Ar fi o ghilotină pentru penisuri construită pe Podul Brooklyn. Inițial m-am gândit ca penisurile tăiate să fie prinse în cuie de-a lungul podului, alături de fotografiile proprietarilor lor, dar acum cred că ar trebui să fie aruncate mulțimii pentru a fi sfâșiate de mâini furioase. Aș fi dispusă să garantez că, într-un an de zile, rata infracțiunilor sexuale cu violență ar scădea la jumătate, cel puțin.

*

— Uite, spune mama a doua zi, după ce prietena ei sună să-i povestească ce s-a întâmplat. Asta faci tu de obicei.

*

În trenul de navetiști care leagă New Jersey de Manhattan, cuplul de lângă mine poartă jachete de piele lungi până la glezne. Mă întreb ce a apărut mai întâi: jacheta sau relația.

— Ce-a fost cu tine azi-dimineață? întreabă ea.

— Eram într-o dispoziție bună, răspunde el.

— Așa ești tu într-o dispoziție bună? întreabă ea. Nu ți se potrivește deloc.

*

Tocmai mă întorceam împreună cu Frank de la localul cu falafel, când el mă întreabă cum a mers întâlnirea mea. Încerc să-i spun în linii mari, dar e prea târziu, mă pomenesc repovestind planurile mele de primar.

— Ar fi afișe cu mine în metrou, zic. Purtând un smoching și ținând un penis retezat pe post de microfon.

*

Nu mai vreau să spun nicio prostie tot restul zilei. Iar dacă asta înseamnă să nu mai spun nimic tot restul zilei sau în toatele zilele care vor urma, atunci așa să fie.

*

Primesc un e-mail de la Frank. Spune:

Ai putea să-i zici ghilo-penis.

*

De ziua tatălui meu, îi duc o carte despre păsările din New Jersey. Mă străduiesc să-l privesc cum se chinuie să desfacă hârtia de împachetat de parcă ar avea linguri pentru salată în loc de mâini, apoi renunț și o rup eu. Îi dau cartea; el și-o înfășoară în jurul pantofului. Apoi stăm și ne uităm la Sing Your Heart Out până când televizorul rămâne singura lumină din cameră.

*

Înainte credeam că boala tatălui meu este ceva „temp“, dar acum știu că este „perm“.

*

Frank și cu mine am început un șir de e-mailuri pline de lucruri tulburătoare pe care le trăim de-a lungul zilelor. Ideea este că, dacă unul dintre noi a trebuit să-l trăiască, și celălalt trebuie s-o facă. Presupun că asta înseamnă prietenie sau ceva de genul.

O femeie oarbă care se împiedică de bordură.

Un pui de șobolan mort pe liniile de metrou.

Un prezervativ gol, dar aparent folosit, în față la Gray's Papaya.

*

— De ce zâmbești? întreabă mama.

— Ah, nimic, spun eu. Un e-mail de la cineva de la serviciu.

— E o poză cu o pisică? întreabă ea. Fetele de la sinagogă îmi trimit mereu poze cu pisici. De ce naiba aș vrea să mă uit la pisici?

— Cred că asta vine la pachet cu înaintarea în vârstă.

— Vine la pachet cu menopauza, spune ea. Restul e marketing.

*

Frank vrea să deschidă un birou la Paris. Ascultă casete care se presupune că îl vor învăța limba franceză într-o lună. Îmi spune câteva propoziții care sună destul de bine. Ele înseamnă: „Îți plac legumele?“ și „Ai fost un copil frumos?“

*

Myke îmi zice că soția lui Frank este o pictoriță originară din Anglia. Spune că are vârsta fetală de 25 de ani. Spune că s-au căsătorit în vară și că a trecut o dată pe la birou. Spune că e supermișto.

*

— Nu tolerez absolut nimic mai jos de perfecțiune, zice femeia în negru care merge înaintea mea pe Fifth Avenue.

Mai târziu, încerc să-mi repet asta în timp ce curge ziua. Nu tolerez absolut nimic mai jos de perfecțiune. E bună, îmi zic.

*

Toți cei pe care îi cunosc sunt fie mai de succes, fie mai interesanți decât mine. Această revelație nu este nouă pentru mine. De fapt, eu aveam impresia că și cei pe care nu îi cunosc sunt mai de succes și mai interesanți decât sunt eu. Îmi amintesc și acum senzația pe care am avut-o în copilărie când, uitându-mă la televizor la un concurs de talente, mi-am dat seama că fata care dansa era cu un an mai mică decât mine. Purta o rochie roșie cu paiete și pantofi de lac. Arăta ca un rubin, o bijuterie umană care se rotea pe scenă. Eu eram în pijamaua mea de la T.J. Maxx și mâncam cereale la cină, deja hărăzită unei vieți de mediocritate. De ce nu mi-am revenit atunci? Aveam cinci ani! Aș fi putut să schimb cursul destinului meu!

*

Fac cunoștință cu Anders, prietenul lui Frank, care a fost art director aici înainte de a pleca pe o funcție tare la o revistă de modă. Nu pot decât să-mi imaginez ce înseamnă să fii un bărbat heterosexual singur la 45 de ani într-un loc ca ăsta. Unde mai pui că arată scandalos de bine. Când Frank mă prezintă, privirea lui alunecă peste mine de parcă ar scana un articol de știri de care și-a dat seama prea târziu că nu-l interesează, dar pe care trebuie cumva să-l citească până la capăt.

*

Primesc un e-mail de la Frank. Este un videoclip cu niște flautiști peruvieni care cântă „Hotel California“ pe peron la metrou. De fiecare dată când ajung la ceea ce ar trebui să fie sfârșitul cântecului, o ia de la capăt.

Am suportat asta timp de cincisprezece minute astăzi, acum e rândul tău.

*

— Iar zâmbești, spune mama.

— Îhâm. Mi se întâmplă câteodată.

— De ce zâmbești?

— Chestii de serviciu.

— În weekend? Mă crezi fraieră? Cine-i tipul?

— E legat de serviciu, mamă.

— Bine, deci voi doi lucrați împreună. Cum îl cheamă?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Deci e de vorbit!

Până și oamenii de știință care au descoperit viață microscopică pe Marte vorbeau despre asta pe un ton mai puțin triumfător.

— Nu. Nu-i nimic de discutat, mamă.

— Ellie, spune ea mai calmă. Mi-ar plăcea doar să aud ce anume te face fericită.

Mă uit la ea. Se împuținează la trup cu fiecare an.

— Bine. Da, lucrăm împreună. Îl cheamă... Myke. Cu „y“. Asta-i tot ce trebuie să știi.

— Myke cu „y“!“ spune ea și își aruncă mâinile în aer. De ce nu? Myke. Myke! Îmi place. Unul mare și tare pe nume Myke!

Ies din cameră în timp ce ea începe să mimeze că agită niște maracas. Sau poate ar trebui să spun mym-eze.

*

— Deci cum te strigă oamenii? întreabă Jacky.

— Cum adică?

— Ai o poreclă sau așa ceva?

— Păi, mama îmi spune Ellie, zic eu. Și am avut un iubit care îmi spunea Nor, ceea ce nu-mi plăcea deloc pentru că dădea impresia că eram un viking. Dar majoritatea oamenilor îmi spun Eleanor.

— Ce zici de Lee? întreabă ea. Te superi dacă îți spun așa?

— Deloc.

— Ți se potrivește, spune ea clătinând din cap. E mai masculin.

*

Eu și mama mea plănuim să petrecem Ziua Recunoștinței la Căminul Acela cu tatăl meu. Nu are rost să plec pe undeva și, oricum, nici nu știu unde aș putea să mă duc. Aripa Căminului Aceluia în care locuiește tatăl meu se numește Grădinile Memento, deși am auzit că personalul îi zice Grădinile Pierderii Memoriei. De fiecare dată când mă gândesc la asta, vreau să-l iau pe tata de mână, să stropesc locul cu benzină, să arunc un chibrit peste umăr, să aprind o țigară de la flăcări și să fug cu el fără să mă mai uit o clipă înapoi.

*

— Știi de unde aș putea cumpăra niște iarbă?

Frank și cu mine ne întoarcem de la localul cu falafel. Afară s-a răcit brusc.

— Uau, râde el. Planuri mari pentru Ziua Recunoștinței?

— Doar chestii de familie.

— Se pare că și tu ai aceleași sentimente pentru chestiile de familie ca și mine. Sigur, te pot pune în legătură cu dealerul meu.

— Mulțumesc.

— Pentru ce sunt șefii? Dar trebuie să te avertizez. Să nu te duci în apartamentul lui.

— De ce? E periculos?

— Doamne, nu! E blând ca un pisoi. Dar e colecționar compulsiv.

— Fii mai explicit.

— Explicația este că el nu aruncă nimic. Teancurile de ziare îngălbenite urcă până la tavan. Are douăsprezece televizoare vechi, dar niciunul nu funcționează. Și când ajungi acolo, vrea să-ți arate tot. A trebuit să-i admir colecția de ceainice vechi și ciobite timp de douăzeci de minute. Fă-ți un bine și întâlnește-te cu el pe stradă.

— Am înțeles. Colecționar compulsiv. Am notat.

Frank îmi aruncă o privire piezișă.

— Pot să vin cu tine dacă vrei.

Încerc să-mi reprim zâmbetul.

— Nu crezi c-ar fi... nepotrivit?

— Bănuiesc că am trecut de faza asta de-acum două sute de metri.

— Două sute de metri și două luni, spun eu.

— Nu.

Frank mă apucă de braț.

— Doar de-atâta timp ne cunoaștem?

O lună, trei săptămâni și cinci zile.

— Aproximativ, spun eu.

Frank spune ceva, dar un grup de școlari trece în fugă printre noi în timp ce dăm colțul străzii. El se răsucește ca să-i lase să treacă și eu n-aud cuvintele.

*

Frank aranjează să ne întâlnim cu dealerul după serviciu, la colțul unei străzi, lângă Gramercy Park, cel mai puțin suspect dintre toate parcurile. În timp ce ne îndreptăm într-acolo, văd un bărbat îmbrăcat într-un tricou pe care scrie „99 % ANGEL“, pe sub o jachetă de baseball. Ne vede și aleargă spre noi. Se îmbrățișează cu Frank. Bagă mâna în buzunarul lui Frank, iar Frank bagă mâna în buzunarul lui.

— Frate, spune el.

— Omule, zice Frank. Cum ești?

— Fericit. Tu?

Frank zâmbește.

— Nu m-am sinucis și nici n-am omorât pe nimeni astăzi.

— Asta o să te ajute, spune el, arătând cu capul spre buzunarul lui Frank.

— Ea este prietena mea Eleanor, zice Frank.

Dealerul dă mâna cu mine.

— Ce este restul de unu la sută? întreb și arăt spre tricoul lui.

El se întoarce și își lasă jacheta jos de pe umeri. Pe spatele tricoului scrie „1 %?“

— Toți avem unu la sută „nu se știe“, zice el, făcându-i cu ochiul lui Frank.

— Trebuie să notez asta, spune Frank râzând. Uite una bună!

Privirea mea este atrasă de o formă lângă tufișurile de lângă gardul parcului. Este parțial acoperită de frunze ruginii, dar e, fără îndoială, un purcel mort. Corpul său mic este curbat ca un C. Are o marcă roșie pe coaste. Îi văd firele de păr albe de pe pielea roz-pal, copitele moi, închise la culoare.

— Doamne, spun eu. E un purcel mort în spatele tău.

— Ce naiba? zice dealerul întorcându-se să vadă.

— Unde? Unde? întreabă Frank și mă prinde de braț.

Dealerul începe să râdă.

— M-ai speriat ca dracu’, spune el.

Se apropie de gard și îl lovește cu piciorul. Văd cum purcelul zboară prin aer. Este o sacoșă de cumpărături roz. Mă uit la ea. Logo roșu, mânere negre.

— Mintea ei..., zice el.

Clatină din cap spre Frank în timp ce punga roz aterizează ușor între noi.

— E un loc în care nu mi-aș dori să intru.

Frank mă cuprinde cu mâna de după umeri și mă strânge în timp ce ne îndepărtăm.

— Apartamentul lui, îmi șoptește, este un loc în care noi nu ne-am dori să intrăm.

*

— Părul meu arată minunat, spune la telefon doamna din fața mea în timp ce stau la coadă la cafea. Dar, în rest, simt că mă prăbușesc.

*

Căminul Acela a făcut eforturi de a se împodobi de sărbătoare. Pe pereți atârnă ghirlande cu curcani flasci și pălării de pelerin din staniol. Îl găsim pe tata în sufragerie, stând singur la o masă lângă fereastră. Poartă un pulover gros de lână, cu părul pieptănat pe spate în două curbe blânde în jurul urechilor. Gulerul cămășii îi stă ridicat ca unui școlar dezordonat. Privește drept înainte cu acea expresie de frică-speranță pe care o au copiii când părinții lor întârzie să vină să-i ia.

— Bună, tată, spun eu, aplecându-mă să-l îmbrățișez.

Mâinile lui mari se frământă pe genunchii săi. Le fixează zâmbind, cu un aer de parcă se scuză.

— Am adus plăcintă, spune mama, punând-o pe masă. Plăcintă cu nuci pecan pentru plăcințelul nostru drag.

Se întinde să-i aranjeze gulerul. El încearcă să o îndepărteze cu blândețe, apoi se supune acestei operațiuni cu o privire jalnică ațintită spre tavan.

— La mulți ani de Ziua Recunoștinței, spun eu. Îți amintești cum tăiai curcanul îmbrăcat în halatul tău de laborator?

Fața lui se luminează în semn de recunoaștere, apoi se stinge ca un chibrit.

*

Mă prefac că mi-am uitat telefonul în mașină, apoi stau în parcare să fumez jointul pe care mi l-a rulat Frank. După ce mă înec cu primul pufăit, înțeleg cum vine treaba și reușesc să trag câteva pufăituri bune, ținând fumul în plămâni și expirând încet. Are un gust oribil, parcă ai mânca un pliculeț de ceai. Scuip pe pietriș și împrăștii cu piciorul.

*

În farfuria mea, totul este bej, cu excepția unei dâre roz de jeleu de afine. Însă este delicios. Nicio mâncare nu mi-a plăcut vreodată atât de mult. Dacă aș putea să-mi deschid fălcile ca un șarpe și să înghit toată farfuria, aș face-o. Când mă uit, tata stă cu privirea ațintită drept înainte, cu furculița suspendată în aer, în timp ce o dâră argintie de salivă îi curge pe bărbie.

— Domnu’ doctor Rosenthal, ați terminat?

O asistentă zâmbitoare, în uniformă de culoarea piersicii, se apleacă să-i ia tava. Faptul că încă îi zice doctor mă face să vreau să-i strâng mâinile și să-i sărut vârfurile roz ale degetelor.

— Da’ ce foame ți-a fost, îmi spune mama. N-ai mâncat la micul-dejun?

— Mă bucur că v-a plăcut, spune asistenta, luându-mi tava.

Încerc să zic ceva inteligent. Îmi stă pe vârful limbii. Asistenta cea amabilă a întors deja spatele și se îndreaptă spre bucătărie când îmi vine în minte: Exact ce-a prescris doctorul.

*

Eu și mama mergem în tăcere spre mașină.

— Ei bine, mă bucur că am venit, spune ea în timp ce ieșim din parcare. Pare că se simte bine, nu crezi?

— Foarte bine, răspund, căutând să-mi pun centura de siguranță. Foarte, foarte bine.

Își îngustează ochii spre mine în oglinda retrovizoare. Clipesc spre ea.

— Eleanor Louise Rosenthal, spune ea, ai tras ceva?

Nu mă pot abține și încep să râd.

— Unu la sută „nu se știe“?

— Ce Dumnezeu, spune ea, asta e influența lui Myke? Myke fumează marijuana?

Las geamul în jos și râd până îmi dau lacrimile.

*

În Vinerea Neagră, mama mă târăște la mall să facem cumpărături de la reduceri. O interesează în special un nou suport pentru prosoape, întrucât cel pe care îl avem se prăbușește dacă îl soliciți cu ceva mai mare decât un prosopel de față. Ne plimbăm pe culoarul cu articole pentru baie al magazinului de articole de uz casnic.

— Are o stimă de sine scăzută, spune mama, referindu-se la suportul pentru prosoape. Nu crede în el.

— Poate că e doar leneș, adaug eu.

Simt mahmureala de la iarbă și de la toți carbohidrații pe care i-am consumat. În fața noastră, văd un bărbat cărând pe cap un televizor în cutie, ca un sicriu minuscul.

— Vei învăța, când vei avea și tu copiii tăi, să nu folosești expresia asta. Când predam, ni se spunea că lenea la elevi este o problemă de stimă de sine.

— Mamă, eu nu voi avea copii.

— Mm, mai vedem noi. Știi cine nu are probleme cu stima de sine? Mașina noastră de spălat vase. Nu tace niciodată! Ai observat cum continuă să scoată acel huruit chiar și după ce s-a terminat ciclul de spălare?

— Eu n-o să am copii. Și e mașina ta de spălat vase, mamă.

— Ce tot vorbești?

— E mașina ta de spălat vase. Nu eu am plătit pentru ea. Totul în casa aia este al tău.

— Ei bine, tot ce este al meu este și al tău, păpușă.

— Nu, mamă. Ce-i al meu e-al meu. Ce-i al tău e-al tău. Asta este granița normală dintre o femeie adultă și mama ei.

— De ce te superi așa?

O fată care poartă pantaloni de pijama pe sub jacheta lungă și umflată trece printre noi și smulge un covoraș de baie în formă de chip zâmbitor.

— N-o să locuiesc cu tine la nesfârșit, spun eu. Am aproape 40 de ani. Este jalnic. Ar trebui să am propriile mele electrocasnice, cu propriile lor probleme de stimă de sine.

— Mai ai mult până la 40, Eleanor, nu mai exagera. Și nu am spus niciodată că vei locui cu mine la nesfârșit. Dar din moment ce locuiești cu mine acum, m-am gândit că ți-ar plăcea să fii tratată ca un membru al acestei familii.

— Acestei familii? Ce familie! Suntem doar noi, mamă. Levi nici măcar nu vine în vizită. Tata ar putea fi chiar el un suport de prosoape. Suntem doar tu și eu și apoi doar tu, și doar eu.

— Nu vorbi așa despre tatăl tău.

— Faci mișto de mine? Te-a părăsit, mamă. Pentru o lesbiană!

— Și ce dacă? Toți bărbații ne părăsesc! Și oricum, noi trăim mai mult decât ei. Am o veste pentru tine, iubito, până la urmă vom fi mereu doar noi.

— Toți bărbații te părăsesc pe tine! țip eu. Eu mai am o șansă!

— Ce vrei să spui mai exact? strigă mama.

— TU NU POȚI FI IUBIREA VIEȚII MELE!

Un bărbat care împinge un cărucior plin de cumpărături apare la capătul culoarului, îmi aruncă o privire îngrozită și face stânga-mprejur. Mă țin de suportul pentru prosoape expus și las capul în jos.

— Eu vreau mai mult, mamă. Tu n-ai vrea?

*

Mama mă ignoră în timp ce așteptăm la coada interminabilă de la casă. Mă ignoră când îi atrag atenția că rândul pentru „maxim 5 produse“ a devenit rândul pentru „maxim 50 de produse“ de Black Friday. Mă ignoră când îi

propun să mergem în zona de restaurante, unde au chifle cu scorțișoară, preferatele sale, care sunt mari cât capul ei, furnizează calorii cât pentru o zi întreagă și, prin urmare, ceva ce ea aproape niciodată nu își permite să mănânce. Mă ignoră când o întreb dacă are idee în care dintre cele trei parcări identice am parcat, deși asta chiar cred că nu știe.

*

Când să ieșim din mall și s-o luăm către casă, ne interceptează o femeie. Pe față are un strat gros de fond de ten bej, la fel ca masa mea de Ziua Recunoștinței. Are părul pieptănat într-un coc atât de strâns, încât îi trage sprâncenele din arcade.

— Ați dori să faceți un mic test gratuit cu scaunele noastre de masaj cu zero gravitație?

Mă uit în ochii ei. Manie pură.

— Nu, mulțumim, îi răspund.

— Dar, spune ea, blocându-ne drumul cu un zâmbet feroce, are șase programe prestabilite unice, cinci trepte de viteză și intensitate și poziții cu gravitație zero, în două etape, inspirate de NASA.

— Chiar nu..., zic eu, dar deja o conduce pe mama înapoi spre unul dintre fotoliile de pluș. Mama se afundă în el, uluită, cu picioarele și brațele învelite în căptușeala de piele.

— Nu este nemaipomenit? întreabă radioasă femeia. Poftiți.

Îmi ia din brațe suportul pentru prosoape și mă îndrumă pe scaunul de lângă mama. Nu are rost să mă opun. Mă simt de parcă sunt înfulecată de scaun, rostogolită pe limba lui de piele. Trebuie să recunosc, nu este chiar neplăcut. Femeia apasă pe telecomandă și valuri de presiune pulsantă încep

să-mi curgă în sus și în jos pe spate, pe brațe și picioare. Îmi imaginez că așa se simte când ești digerat.

— Relaxant, nu? spune femeia. Acum să încercăm setarea la gravitația zero.

Apasă din nou pe telecomandă și scaunele noastre se ridică de pe podea cu un cric, apoi încep să pivoteze înainte și înapoi pe suporturile lor. Sunt pulsată, legănată, frământată și rulată. Habar n-am unde se termină corpul meu și unde începe scaunul. Mă uit la mama. E micuță, devorată de toată pielea aceea. Ea se uită la mine. Ne legănăm, apropiindu-ne și îndepărtându-ne una de cealaltă.

— Eleanor! strigă ea peste vibrațiile scaunului.

— Da, mamă!

— Niciodată nu mi-am dorit să ai mai puțin!

*

La întoarcerea acasă, montăm suportul de prosoape. Două căni pline cu ceai stau pe marginea căzii. Sticlete și vânturel.

— Dacă ai fi putut cumpăra orice din mallul ăla, ce ți-ai fi luat? întreb.

Ea închide ochii și se gândește. Văd că pe chip i se întinde un zâmbet.

— Un deschizător de conserve electric.

Uneori îmi fac griji că mama se micșorează din toate punctele de vedere.

*

Din moment ce nu am iubit și nu am copii, ar trebui să-mi fie ușor să-mi petrec serile scriind la comedia mea pentru copii, Deșeuri umane, dar nu este așa.

Deschid browserul și tastez din nou „văd animale moarte“. Nu pare a fi o boală de care suferă și alții. Am crezut că, în era internetului, este imposibil să găsești ceva care să te facă cu adevărat unic, dar iată că sunt unică. Mă uit din nou în gol la ecran. Cumva am reușit dezvolt sindromul de tunel carpian.

*

În cele din urmă cedez și îi caut numele. Este o combinație de litere de o asemenea perfecțiune, încât mă dor și dinții. Găsesc o poză cu ea într-o expoziție de artă. Stă în fața unui nud senzațional și se uită cu un aer serios spre cameră. Are părul pieptănat într-o împletitură lungă, stil coadă de pește. Pielea ei are culoarea cremoasă a laptelui integral. E îmbrăcată în crem, cu o bluză de mătase băgată într-o fustă lungă, plisată. Niște cercei de aur minusculi la urechi. E o perlă. O perlă de fată perfectă.

*

Bun, deci eu nu sunt frumoasă, nici blondă, nici britanică. Dar știu să glumesc, să fiu drăguță cu mama ta și s-o sug acceptabil. Asta sunt eu.

*

Jacky m-a invitat să ieșim la masă împreună. Când trec pe lângă biroul său, observ o poză cu ea în ocean, cu câte un delfin de-o parte și de alta, sărutând-o pe obraz. Pe calculator are lipit un sticker pe care scrie „Delfinii sunt cei mai buni prieteni ai unei fete!“

— Ești căsătorită, Jacky? o întreb cât stăm la masă.

— Nu, scumpo. Conduc locul ăsta, când să fi avut timp?

— Dar, zic eu coborând privirea, ți-ar plăcea să fii?

— Nu e stilul meu, zice și zâmbește. Să mă mut în Florida, asta am de gând. Să înot în fiecare zi. Aproape toate rudele mele sunt acum acolo.

Se apleacă spre mine și mă întreabă:

— De ce? Tu vrei să te măriți?

— Nu, zic scuturând din cap.

Încerc să-mi caut cuvintele. În cele din urmă spun:

— Ești foarte norocoasă că ai găsit delfinii, Jacky.

Jacky îmi aruncă o privire curioasă.

— Și tu ești norocoasă, zice ea. Frank îmi spune că ești o scriitoare grozavă. Ai găsit ceea ce îți place să faci.

Mă gândesc la sala de scris din LA. Glume, bărbați, sandviciuri la fiecare masă. Mă gândesc la serile când stau singură acasă la mama și lucrez la Deșeuri umane.

— Uneori urăsc ceea ce îmi place să fac, spun.

*

— Ceea ce căutăm noi, zice clientul de la agenția imobiliară, este scrisul care te face să zâmbești cu mintea.

*

Frank îmi spune că în Polonia au tradus Familia Flinstone în rime, așa că sună ca o poezie.

*

Frank îmi spune că nu este nimic rușinos în a fi creativ pentru bani. Îmi zice că John Lennon și Paul McCartney obișnuiau să stea împreună și să spună: „Hai să ne scriem o piscină nouă“.

*

Frank îmi zice că sloganul Nike a fost inspirat de ultimele cuvinte ale unui criminal din Utah. Cu câteva clipe înainte de a fi împușcat de plutonul de execuție în 1977, se pare că s-a întors spre ei și le-a spus: „Hai s-o facem“. Îi răspund că mi se pare convingător.

*

Îi spun lui Frank că, din experiența mea, cu cât fotografia este mai reușită, cu atât actorul este mai nebun.

*

Îi spun lui Frank că tabloul meu preferat este portretul lui Thomas Cromwell de la Muzeul Frick, făcut de Hans Holbein. Porțiunea de covor din dreptul lui s-a rărit sub miile de picioare care au staționat acolo. Îi spun că, după părerea mea, ăsta e un lucru bun la care să speri în viață: să se rărească covorul în fața ta.

*

Iubita lui Levi și-a luat tălpășița. A cunoscut un tip din clubul canadian Hell's Angel la o cârciumă și a dispărut, genul de lucruri care se întâmplă în lumea lui Levi.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era potrivită pentru mine, spune el, când a conceput fluturașul pentru trupa noastră folosind fontul Comic Sans.

*

Mama găsește o pasăre colibri moartă în grădină. Pare a fi un semn rău. O duce în bucătărie și o pune pe prosopul de uscat vesela pe care i l-am dăruit eu. De aproape, este extraordinară. O bijuterie cu pene. Ciocul ei este de mărimea unui ac. Ochii negri sunt deschiși și strălucesc ca onixul.

— Aș putea s-o împăiez și s-o port ca broșă, spune ea încântată.

*

Tipul în vârstă cu care mă întâlneam în liceu a murit. Știu asta pentru că mă întâlnesc cu fosta mea colegă de clasă, Candi Deschanel, în fața la Home Depot și ea îmi spune:

— Bărbatul ăla bătrân cu care te întâlneai în liceu a murit.

Candi are în brațe un copil mic, sprijinit de șold, și încă doi agățați de picioarele ei. Eu țin o pungă mare de semințe pentru păsări, pe care i-am luat-o mamei.

*

Mai târziu, îi caut numele pe internet. Găsesc un scurt necrolog online scris de familia lui. A fost un accident cu mașina de tuns iarba. Nu sunt atât de neobișnuite pe cât s-ar crede, are grijă să sublinieze necrologul.

*

Un șofer de curse omorât de mașina de tuns iarba. Trebuie să fie o glumă pe undeva.

*

Cele două liceene care stau lângă mine în tren știu mult mai multe despre viață decât știu eu.

— Am încercat să fiu, gen, hiper-rațională, spune prima fată. Și să-i explic că nu mă poate trata așa.

— O idee deșteaptă, zice prietena ei.

— Dar m-au împiedicat toate sentimentele mele umane, continuă cea dintâi.

— Se mai întâmplă, spune prietena ei.

*

În căsuța vocală a telefonului de-acasă avem un mesaj de la Căminul Acela, care ne informează că tata a fost implicat într-un incident. Mama e încă la cursul de botanică, așa că sun eu. În timp ce aștept, mă ghemuiesc pe podea ca și cum m-aș pregăti să fac pipi, un instinct atavic care îmi spune că jos e mai sigur. Până să fiu transferată la asistentă, țin și fruntea plecată în podea. Mă legăn înainte și înapoi pe călcâie și fredonez încet până când ea preia legătura.

Îmi explică pe un ton vioi că tatăl meu a reușit să ascundă un vechi card de credit și a comandat la Căminul Acela produse în valoare de sute de dolari, de la reclamele comerciale.

— De câteva zile tot sosesc pachete, spune ea. Este împotriva regulamentului nostru ca pacienții să primească astfel de produse.

— Și n-ați putut să menționați în mesajul vocal, spun eu foarte încet spre podea, că incidentul în care a fost implicat tatăl meu bătrân și bolnav era unul de natură comercială, fir-ar să fie?

*

Mă duc cu mașina la Căminul Acela și îl găsesc pe tata singur în camera lui, spăsit ca un câine care a mâncat tortul aniversar.

— Bună, tată, spun încet, îngenunchind lângă scaunul lui.

El strânge în mâini capătul perdelei și freacă colțul noduros cu degetul mare. Lumina soarelui se revarsă prin fereastră. Îi pun mâna pe braț. El și-l smucește.

— Nu e nicio problemă, tată, spun eu.

El se chinuie să apuce mai mult din perdea și o trage încet peste față.

*

Lucrurile pe care le-a cumpărat au fost confiscate și ținute în cabinetul asistentei.

Confiscate? Îmi vine să urlu. Este doctor! A terminat Princeton!

Împrumut o foarfecă și deschid pachetele în hol. Găsesc un baston retractabil, o placă de creponat părul, două seturi de caligrafie, ceva ce se cheamă „Magnet pentru distrugerea grăsimii“, o pernă mov pentru gât, în formă de panda, și o cratiță rezistentă la zgârieturi.

— V-aș sfătui să le returnați, spune asistenta.

Târăsc cutiile la mașină și mă așez pe scaunul din față să completez etichetele de retur. E de la sine înțeles că nu există nicio căsuță de bifat pentru boli neurodegenerative la „Motivul returnării“, așa că aleg „Produsul nu a îndeplinit așteptările clientului“.

Stau și mă uit cum se înnorează cerul. O asistentă în uniformă de culoarea lavandei iese la o țigară. Un stol de porumbei își ia zborul. Iau perna de gât în formă de panda și o bag sub braț.

— Va păstra asta, spun când trec pe lângă camera asistentei.

*

Frank și cu mine lucrăm până târziu, zice-se la prezentarea pentru compania imobiliară.

— E nașpa, dar nu la fel de nașpa ca primul meu contract, spune Frank. Ăla a fost pentru un restaurant chinezesc. Foarte multe jocuri de cuvinte cu wok.

— Ca „wok ’n’ roll“? zic eu și râd.

— Toate cele evidente fuseseră deja luate. Am recurs la chestii de genul Hard-wok. „Wok with us“...

— Wok pe foc.

— Vezi, te descurci foarte bine. Eu am vrut ca sloganul să fie „Let’s wok, folks“, dar n-a ținut.

Frank pune mâna pe birou, cu palma în sus. Mă gândesc să i-o sărut. Doar aceste două părți ale noastre, buzele mele și palma lui, sunt în comuniune. Îmi țin mâinile sub coapse, dar capul mă trage înainte de parcă ar vrea să se joace de-a prinde mărul cu gura. Capul meu ascultă de gura mea.

*

Levi sună să-mi spună că lucrează la un album solo despre despărțirea lui. Se numește Masă pentru o persoană... Nu la fereastră.

*

Găsesc un vers dintr-o poezie de Sáenz și i-l trimit mamei prin e-mail:

Vreau să visez un cer / Plin de păsări colibri. Mi-ar plăcea să mor într-o astfel de furtună.

Ea îmi răspunde:

Cred c-aș prefera să mor în somn ca mătușa Louise.

*

— Dar aceste concepte pot fi deținute? întreabă clientul imobiliar îmbrăcat în costum cu dungi. Folosim un limbaj și o frazeologie care ne aparțin într-o manieră indigenă?

— Va trebui să vă opresc la indigen, spune Frank.

Întâlnirea nu a decurs bine.

*

— Noi doi merităm să bem un pahar, zice Frank în timp ce plecăm de la birourile anoste, situate central, ale clientului de la firma imobiliară. Sau mai bine doișpe.

Mergem la un bar irlandez de după colț, unde miroase a nuci sărate și a dezamăgire. Cred că Frank este îngrijorat că va pierde clientul; presupun că acesta este motivul pentru care comandă câte trei whiskyuri la fiecare șpriț de vin al meu. Curând, se uită la mine de parcă ar încerca să mă zărească printr-o apă întunecată și tulbure.

— În regulă, domnule J. Daniels, spun. Hai să te ducem acasă.

Pe stradă, încerc să-i opresc un taxi în timp ce el se învârte în jurul meu într-un fel de dans în buclă. Se apucă de un parcometru și își sprijină trist obrazul de el, clipind către mine prin ochelari.

— Nu vreau să mă duc acasă.

Inima îmi tresare. Ce pot să spun? Ce-ar fi să vii acasă la mine în New Jersey, numai să ai grijă să n-o trezești pe mama?

— Soția ta și-o fi făcând griji pentru tine, îi spun.

El oftează.

— Ai dreptate. Când ai dreptate, ai dreptate!

Se învârte în jurul parcometrului fără să-și ia ochii de la mine.

— Ești o persoană foarte cumsecade, Eleanor.

— Și tu ești o persoană cumsecade, Frank, spun peste umăr în timp ce fac semn unui taxi liber.

Frank scutură din cap confuz.

— Nu, nu sunt, spune el. Sunt un om rău.

Taxiul oprește, iar eu îi deschid portiera.

— Un om rău, rău, repetă el în timp ce urcă cu greu pe bancheta din spate.

Mă aplec să vorbesc cu el înainte să închid portiera.

— Nu ești un om rău, Frank. Ești doar beat.

— Tot aia, spune el, căzând pe spate peste scaune.

Râde când închid ușa, dar nu s-ar zice că i se pare amuzant.

*

În e-mailul care ne invită pe toți la petrecerea de Crăciun apare și avertismentul că, anul acesta, firma nu va plăti cauțiunea nimănui dacă va fi arestat. Îl întreb pe Myke dacă e o glumă.

— Tu n-ai auzit? În urmă cu doi ani, o stagiară și un director contabil au fost prinși făcând sex oral pe stradă. Frank a trebuit să-i scoată pe cauțiune. A fost fabulos.

Myke scutură din cap, minunându-se.

— Absolut fabulos.

*

Petrec aproximativ trei ore și jumătate aranjându-mă pentru petrecere; niciodată în viața mea nu m-am pregătit atâta pentru ceva, nici pentru testele mele de aptitudine scolastică. M-am înmuiat, periat, frecat, ras, pensat și dat cu loțiune. Părul mi l-am spălat, uscat, ondulat din nou și dat cu fixativ. Mi-am aplicat pe față toate cremele și pudrele pe care le am. Am pulverizat parfum în aer și am trecut prin norul lui umed.

*

Am mai făcut ceva ce nu fac niciodată, și anume să-mi cumpăr haine. Scot o pereche nouă de ciorapi din ambalaj și îi pun pe mine. Au fost indecent de scumpi, mai scumpi decât ți s-ar părea plauzibil să fie două teci minuscule de nailon, dar lumea modei este plină de astfel de ciudățenii. I-am îmbrăcat cu cea mai mare grijă, știind că dacă i-aș rupe cu vreo unghie de-a mea de gnom, sigur va trebui să mă sinucid. Închid fermoarul noii mele rochii negre și mă încalț cu o pereche de pantofi de lac cu tocuri înalte. Iau un balsam de buze cu gust de tort aniversar pe care îl am din liceu și îl arunc în poșetă, să fie acolo.

În final, stau în fața oglinzii și văd... burtă moale, păr aspru, buze subțiri, talie groasă. Sunt un bărbat evreu în țoale de damă.

*

Bun, deci nu sunt frumoasă. Unii oameni au diabet. Unii au șase degete la picioare. Unii sunt prinși de incendii de pădure și suferă arsuri de gradul trei pe tot corpul. Unii oameni au dureri de cap pe care le ignoră luni de zile, apoi într-un târziu se duc la medic pentru a afla că au o tumoare pe creier care îi va omorî în câteva săptămâni, fără ca ei să-și fi atins potențialul în viață. S-a întâmplat să nu fiu frumoasă. Mare chestie.

*

Aș vrea să mă strecor afară neobservată, dar mama e în sufragerie, citind cu atenție dintr-o carte de-a ei despre grădinărit, așteptându-mă. Ridică privirea peste ochelarii lăsați pe vârful nasului.

— Oh, se minunează ea. Ce bine arăți!

Îmi netezesc partea din față a rochiei.

— Nu ca un evreu în țoale de damă?

— Vorbești prostii.

Se ridică și mă sărută, mă strânge de talie.

— Du-te și distrează-te. Și nu uita să sugi burta.

*

Iau trenul spre oraș. Doi studenți așezați în fața mea discută cu voce tare despre clubul la care se duc. Ceva despre servirea la sticlă. Toate frazele lor urcă spre final ca niște cozi de balenă din apă, pentru a se termina în întrebări.

Totuși trebuie să fie plăcut să ai companie. Port poșeta de seară, din satin, a mamei mele, în care abia încape balsamul de buze, nicidecum ceva de citit. Îmi dau seama că uneori nici nu merită efortul.

*

Ușile liftului se deschid și apare Jacky cocoțată pe o scară, ținând un glob disco deasupra capului.

— Oricine-ai fi, ajută-mă! strigă ea peste umăr.

— Eu sunt, Jacks, spun, ținând-o să nu cadă, în timp ce ea împinge cuiul în placa spongioasă a tavanului.

Coboară de pe scară și își scutură sclipiciul de pe mâini pe rochia roșie tip pulover. Pe cap are o pereche mare de coarne de ren.

— Aveam unul în plus și m-am gândit să...

Mă măsoară cu privirea de sus în jos și fluieră lung.

— Uau! Uite cine s-a hotărât să vină la petrecere.

*

Frank vorbește cu toată lumea, în afară de mine. Eu sunt prinsă într-o conversație cu un tip în costum de la compania imobiliară. E clar că n-au de gând să ne lase înainte să profite de barul deschis.

— Ai planuri de sărbători? îl întreb.

— Trebuie să mă duc cu avionul tocmai în Ohio să-mi văd fosta soție și copiii.

— Oh, spun eu. Am auzit că Ohio este...

— Aș fi putut să plec în Hawaii. Dar mă duc la dracu-n praznic.

— Îhâm, spun eu, uitându-mă în jur după Jacky. Și o să stai mult la dracu-n praznic?

— Nu, spune el scârbit. Avem un program: lapte, prăjituri, cadouri și... du-te dracului!

Dau să-i spun că mi-ar plăcea să implementez ultima parte a acestui program chiar acum, când îl văd pe Frank, ca un arhanghel, pogorându-se asupra noastră.

— Îi spui unuia dintre scriitorii mei să se ducă dracului, domnule?

Clientul râde jenat și își ia paharul de băutură. Frank găsește o scuză și mă ia cu el. Îmi pune un braț pe după umeri și își apleacă fața spre a mea. Respirația lui miroase a vodcă și a suc de portocale.

— Îmi pare rău pentru seara trecută, spune el. Se pare că ăsta e sezonul în care să te faci de râs în fața colegilor.

— Nu-i nimic. Nicio problemă.

— Ești o dulce. Și mulțumesc că te-ai ocupat de tipu' ăla. Arată mereu de parcă tocmai a constatat că a primit o cameră de hotel proastă. Ai observat asta?

Mă uit la Frank. Asta era. El remarca genul acesta de lucruri. Observa oamenii. Ăsta era darul lui. Sau, mai bine zis, ăsta era darul pe care ți-l oferea. Să fii văzut.

— Ce? spune Frank, uitându-se la mine.

— Nimic. Arăți bine.

— Uite cine vorbește.

*

— Te distrezi bine? întreabă pe un altul un stagiar care poartă un nas de Rudolph.

— Singurul loc în care vreau să fiu la o petrecere, spune al doilea stagiar, este sub paltoane, să dorm.

*

Dansez lent, cu brațele întinse, pe melodia „Last Christmas“ a lui Wham. Cântecul meu preferat din toate timpurile. Este plin de patos și introspecție. Poate că adevărata tragedie aici nu este că inima lui George Michael a fost furată, ci că această melodie frumoasă se ascultă doar o singură lună din an, când de fapt mesajul ei de iubire neîmpărtășită, care duce la hotărârea înțeleaptă de a alege parteneri mai potriviți, este absolut relevant tot timpul anului.

— Tu n-ai obiceiul să bei mult, nu-i așa, dragă? îmi zice Jacky când îi spun asta.

*

Eu și Myke țopăim de mama focului și nu mă pot opri din râs. Felul cum imită dansurile irlandeze este absolut hilar. Avem amândoi beteală înfășurată în jurul gâtului, ceea ce este la fel de hilar, pe lângă faptul că ți-e cald și te mănâncă. Simt o imensă afecțiune față de întreaga omenire. Nu există om pe care să nu-l sărut pe gură acum. Myke și cu mine ne apucăm de încheieturi și ne rotim într-o buclă strânsă și amețitoare. Încăperea este ca o mașină de vată de zahăr care se învârte extatic.

Și atunci o văd pe ea. Perla. Părul ei este ca o perdea aurie care îi cade pe spate. Poartă ceea ce pare a fi o salopetă de mătase și papuci aurii. Alături de ea se află un bărbat incredibil de suplu, îmbrăcat într-un pulover din mohair și pantaloni lucioși de vinil. Îi dau drumul din mâini lui Myke și mă opresc din învârtit. Mă uit la ea. Toată lumina din cameră se reflectă în ea. Myke se uită la Frank, care se uită la mine, care mă uit la ea. Ea se întoarce și îi spune prietenului ei ceva care îl face să râdă.

Ei bine, cred că aceasta este o lovitură teribilă pentru noi toți.

*

Încerc să mă fofilez spre baie când răul se produce: se fac prezentările.

— Scumpo, ai cunoscut-o pe Cleo, soția lui Frank?

Jacky mă apucă de braț. Observ cum coarnele de pe cap îi stau într-o rână și o șuviță de păr i-a rămas prinsă în vârfurile de sus. Bâjbâi să-mi desfac beteala de la gât.

— Lee este un dar de la Dumnezeu. Un așa talent! În plus, este femeie.

— Văd și eu.

Cleo îmi zâmbește. Încerc să-i privesc fața cu atenție. Este mai frumoasă și totodată mai puțin frumoasă decât mă așteptam. Are o piele în cea mai palidă nuanță de crem și ochi verzi-mentă. Sprâncenele blonde sunt aproape invizibile deasupra nasului îngust și a bărbiei ascuțite, de elf. Buzele ei sunt două dungi subțiri de roz. Pare ușor spălăcită, ca o bucată strălucitoare de material albit de soare.

— Sunt norocoși să te aibă, zice ea.

Accentul britanic — uitasem. Este farmecul personificat.

— Mulțumesc, spun eu. La revedere!

*

Ar fi putut să meargă mai bine, dar cu siguranță ar fi putut să meargă și mai rău. Este aprecierea mea sinceră despre această întâlnire, în timp ce vomit în cabina de toaletă.

*

Când ies din baie, constat că o fată, unul dintre designerii grafici juniori, se clatină cocoțată pe un scaun și încearcă să țină un discurs.

— Fraților, voi sunteți... sunteți ca o familie pentru mine, reușește ea să spună cu glas gâtuit înainte ca fața să i se schimonosească de plâns.

Urmează un moment jenant în care toți ne uităm cum este ajutată de prietena ei să se dea jos de pe scaun și e condusă, încă suspinând, afară din sală. Frank se ridică și bate din palme.

— Bine, mulțumesc pentru mesajul acesta plin de afecțiune, Courtney.

— O cheamă Corey! strigă prietena ei peste umăr în timp ce ies pe ușă.

— Ei bine, sunt de acord cu ea, spune Frank. Chiar suntem ca o familie.

Își rotește privirea prin încăpere. Oamenii dau vag din cap.

— Și eu nu vă cunosc.

Își ridică paharul deasupra capului.

— Dar trebuie să beau mult ca să fiu cu familia mea. Deci mazel tov!

Toată lumea râde. În afară de Cleo.

*

— Ce dorință ți-ai pus pentru Noul An? îl întreabă un stagiar pe un altul.

— Să renunț definitiv la antidepresive, răspunde al doilea stagiar. M-am săturat să fiu amorțit și să nu simt bucuriile vieții. Dar tu?

Primul stagiar se apleacă să-și ridice tivul pantalonilor.

— Șosete la modă, spune el.

*

Stau lângă masa cu gustări, turnând în mine apă și prăjituri cu smochine ca să mă trezesc, când Cleo se apropie de mine. Mă uit în jur. Nici urmă de Frank.

— Îmi place părul tău, îmi zice.

— Oh, spun eu, scuturându-mi firimiturile de pe pieptul rochiei. Mulțumesc. Și al tău e frumos.

— Al meu e prea drept și bleah. Al tău este mult mai interesant.

Cunosc acest dans.

— Nicidecum, spun vitejește. Întotdeauna mi-am dorit să am părul drept. Al tău este exact cum mi-am dorit.

— Iar eu mereu mi-am dorit bucle, zice Cleo și râde ușor. Ce bine-ar fi dacă am putea să facem schimb.

— Bine-ar fi.

Ne uităm una la alta. Aceste cuvinte, atât de pline de dorință, rămân suspendate în aer între noi.

— Cum e când lucrezi cu el? mă întreabă.

— Cu Frank? E foarte inteligent. Și, hm, amuzant. Un tip absolut de treabă.

Această ultimă parte o spun inexplicabil cu un accent londonez. Mă întreb dacă voi mai putea vreodată să mă privesc în ochi. Cleo îmi zâmbește generos.

— Mă bucur. Că e de treabă.

Se apleacă spre mine conspirativ și mă privește drept în ochi. O clipă îmi trece prin minte că vrea să mă sărute pe gură, când îmi spune:

— Lee, pot să te rog ceva? E puțin mai delicat...

Prietenul ei cu puloverul pufos ne întrerupe.

— Cley, știi cumva dacă avem voie să fumăm aici?

Ne aruncă o privire rapidă, evaluativă.

— Voi două vreți să v-o puneți sau așa ceva?

Cleo se colorează la față. Este atât de albă încât efectiv poți să vezi cum i se ridică sângele la suprafața pielii.

— El este prietenul meu Quentin.

— Cel mai bun prieten, precizează Quentin.

N-am mai auzit pe nimeni vorbind așa de când eram la liceu. Asta era, mi-am dat eu seama. Cleo: viața ei, prietenii ei erau încă cei ai unei puștoaice. Eu păream mai matură decât ea când aveam 18 ani. Probabil eram mai matură decât ea când aveam 18 ani.

— Va trebui să-l întrebi pe Frank dacă poți să fumezi, spune Cleo.

Parcă la auzul numelui său, Frank apare cu Anders după el. Nu sunt sigură, dar cred că văd o licărire de panică în ochii lui.

— Văd că l-ai cunoscut pe adevăratul soț al lui Cleo, spune el, bătându-l pe Quentin pe spate.

Quentin se uită la Cleo cu mândrie teritorială.

— Apropo, pe mine mă cheamă Eleanor.

— Frank, pot să fumez aici, bine? spune Quentin.

— Te cheamă Eleanor? întreabă Cleo.

— Fetelor, arătați minunat, declară Anders. Îmi plac rochiile voastre.

— Cleo e în salopetă, zice Quentin.

— Tu ești Eleanor? întreabă Cleo din nou.

— Atunci îmi place salopeta, spune Anders.

— Poți să fumezi la fereastra de-acolo, zice Frank.

Quentin dă ochii peste cap și scoate țigara neaprinsă din gură.

— Vii, Cleo? întreabă el, deși este mai mult o cerere.

— O secundă, spune Cleo, întorcându-se din nou către mine.

— Credeai că... credeai că sunt altcineva? o întreb.

— Cleo, scâncește Quentin.

— Am zis să aștepți o secundă, spune Cleo cu o ușoară iritare în glas.

Se întoarce spre mine. Când o privesc pe Cleo cum își recompune fața, parcă văd o vază spartă refăcându-se din cioburi. Toate piesele se așază brusc la loc.

— Credeam că te cheamă Lee... Eram nedumerită.

— Cley, poți să mă ajuți să scot cadourile de Secret Santa? strigă Frank.

E încordat.

— Te rog să mă scuzi, îmi spune ea, urmându-l.

Pare ciudat de zăpăcită.

— Tipic, zice Quentin cu năduf și pleacă supărat să fumeze singur la fereastra deschisă.

Eu rămân cu Anders. El se uită la bradul de Crăciun, clipind dintr-un ochi, apoi din celălalt, în ritm cu luminile intermitente.

*

Cobor cu liftul în holul mare. Un grup de angajați de la contabilitate vin de-afară de la fumat. Nu vreau să-mi vadă fața, așa că mă aplec ca și cum aș vrea să-mi leg șireturile. Râsul lor reverberează din pardoseală. Îmi scot telefonul. Sună o singură dată.

— Mamă, spun eu încet.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

— Trebuie să-ți spun, zic eu.

— Ce este? întreabă ea. Ai nevoie să vin să te iau cu mașina? Acum îmi iau cheile și...

Scutur din cap, chiar dacă ea nu mă poate vedea.

— E căsătorit, mamă. Este căsătorit cu altcineva.

Îmi acopăr gura cu mâna ca să-mi înăbuș micile sughițuri de plâns pe care le scot.

— Myke e căsătorit?

— Nu, Frank e căsătorit, spun eu râzând cu amărăciune și îmi șterg mucii cu mâneca. Myke e un idiot.

E liniște la celălalt capăt al liniei. O aud expirând.

— Oh, Ellie, spune ea. Credeam c-o să-mi spui ceva cu adevărat groaznic, că te muți înapoi în LA.

*

A doua zi dimineață, mama îmi face clătite înainte să plec la serviciu, în timp ce eu stau cu capul pe brațe și suspin. Afară ninge. Încerc să inhalez fulgii în timp ce merg spre tren. Am nevoie de ceva pur în mine. În sfârșit, unul aterizează pe limba mea și... nimic.

*

— Cum îți merge pe ziua de azi? mă întreabă Jacky.

Ridic capul de pe brațe.

— Nu este ca și cum m-ar săruta doi delfini pe obraz, spun eu.

Jacky hohotește de râs.

— Nimic nu se compară cu asta, scumpo, zice ea.

*

Cu o zi înainte ca biroul să se închidă pentru două săptămâni, în pauza de prânz, în timp ce mă îndreptam spre restaurant împreună cu Frank, ne abordează un evreu ortodox. Ne întreabă dacă suntem evrei. Jumătatea greșită, răspunde Frank, dar eu îi spun că sunt. Acesta zâmbește și îmi dorește un Hanuka fericit.

Jumătatea greșită. Îmi tot repet în minte fraza în timp ce mergem. Îmi vine să-i spun lui Frank că nu există nicio jumătate greșită, nicio jumătate, de fapt, că, dacă ar exista, am fi ocupați să ne înjumătățim iar și iar, până am ajunge la sfertul din noi care e bun și apoi am fi cu toții liberi să iubim și să fim iubiți.

— Hai s-o luăm prin parc, spune Frank, împingându-mă în direcția porților.

Mijesc ochii în lumina înghețată a soarelui. Aleea scânteiază sub un strat subțire de gheaţă. Totul este dur și strălucitor, parcă aș privi din interiorul unui diamant.

— Vasăzică ești evreică?

— Nu ți-ai dat seama?

— Mama întotdeauna și-a dorit să mă însor cu o evreică.

— Tocmai mi-am dat seama de un lucru: căsătoria este însăși definiția lui „temp-perm“, spun eu.

— Cum?

— Din contract temporar în contract permanent. Asta sunt eu.

— Oh, tu ești permanentă, spune Frank. Nu există mai permanent decât tine.

O briză încărcată de lumină și gheață ne înconjoară. Un polițist așezat pe o bancă desface o bomboană în staniol argintiu: sărutul lui Hershey. Într-un loc de joacă pe undeva, copiii țipă extaziați. Ne oprim din mers. Frank se uită la mine. Eu mă uit la Frank. Parcul este un loc de o frumusețe extraordinară și un pericol extrem.

CAPITOLUL 9

Ianuarie

— Nu e fericită, spuse Frank.

Era în biroul lui, cu vedere spre parcul Madison Square, care era acoperit de petice de gheață murdară. Cerul era cenușiu ca ardezia. Era în acea perioadă a anului în care iarna înceta să mai fie festivă și devenea un test de rezistență până la venirea primăverii. Mai era o oră până să se întunece. La telefon se auzi clicul brichetei și mama lui inhalând.

— Nu înțeleg obsesia asta cu fericirea, spuse ea. Fericirea este ca semnul ăla de la Hollywood. Este mare, de neatins și, chiar dacă reușești să ajungi acolo sus, n-ai nimic de făcut decât să cobori.

— Mamă! exclamă Frank. Te rog! Am nevoie de ajutorul tău.

— Bine, bine. Spune-mi ce se întâmplă.

Frank aburi fereastra cu răsuflarea și își scrise absent numele cu litere cursive.

— Încercăm să racolăm un nou client, spuse el. O băutură energizantă care se cheamă Kapow!

— Ce nume tâmpit.

— Mie-mi spui? Semnul de exclamare face parte din nume.

— Am auzit, spuse ea. Cumva am auzit.

Frank râse.

— În fine, dacă îl câștigăm, voi călători mult mai mult, chiar mai mult decât călătoresc acum. Și, ei bine, îmi fac griji c-o las singură.

— Ce șanse sunt să-l obții?

Frank zâmbi fără să vrea.

— Suntem defavorizați, dar avem o șansă. Sunt bani, mamă. Bani cu care să plătesc-restul-taxei-de-școlarizare-a-lui-Zoe-și-să-iau-un-apartament-mai-mare.

— Bravo ție, Frankie.

O auzi expirând fumul.

— Caută ceea ce-ți dorești în viață, indiferent ce spun ceilalți.

— Mm. Cum ai făcut tu?

În copilăria lui, maică-sa era mereu plecată ba colo, ba dincolo, în excursii la schi. Și, înainte să se lase de băut, la baruri. Cum nu-i plăcea căldura, pe el îl expedia într-o tabără de vară pentru creștini în Minnesota în fiecare an, iar ea petrecea luna august în Zermatt, Elveția, unde ningea 365 de zile pe an. Nu-i plăceau celelalte mame, așa că nu mergea niciodată la serbările lui școlare și nici la întrecerile de la piscină când era acasă. Las' c-o să-mi povestești după, Frankie. Îmi place mai mult să aud de la tine.

— Am avut grijă de mine, spuse ea. Și nu îmi cer scuze pentru asta.

— Sigur că nu, replică Frank.

Își șterse numele de pe geam cu mâneca.

— Știu! spuse mama lui. Ce-ai zice de un animal de companie? Îți amintești când ți-am luat-o pe Brigitte ca să-ți țină companie? Ai iubit-o.

— Brigitte a fugit, spuse Frank bosumflat.

— Aiurea, zise mama lui. Brigitte a murit de cancer tiroidian. Așa ți-am spus eu ca să nu te superi. Mai crezi și-acum că ea ți-a trimis acele cărți poștale?

După dispariția lui Brigitte, Frank a fost de neconsolat. Pisica mamei sale, artritica Mooshi, care părea hotărâtă să trăiască mai mult decât toți, nu i-a fost de nicio mângâiere. La scurt timp după aceea, chiar și maică-sa plecase, desigur, într-una dintre călătoriile ei. Câteva zile mai târziu, Frank găsise în cutia de scrisori o carte poștală de la Brigitte. Își cerea scuze că a plecat și explica faptul că a fost invitată să facă un turneu prin lume cu spectacolul său de pe Broadway, o adaptare a piesei Cats despre viața ei. O săptămână mai târziu, a sosit o vedere de la hotelul Ritz din Paris, apoi din Londra, iar mai târziu o alta din Zermatt, Elveția.

— Uitasem, spuse Frank. Mi-au plăcut vederile alea.

— Ia-i o pisică, îl sfătui mama. Vă va prinde bine amândurora.

— E alergică.

— Atunci ia-i una fără păr. Ia-i o șopârlă! Cu toții avem nevoie de ceva de care să avem grijă.

— Ce-ai zice de cineva care să aibă grijă de noi?

— Nu sunteți copii. Puteți să vă purtați singuri de grijă.

— Da, dar eram copil, mamă. Eram unul singur.

Frank închise telefonul la puțin timp după aceea și se învârti cu scaunul, privind cum se rotea tavanul. Discuțiile cu mama lui îl derutau. Și-ar fi dorit să o iubească un pic mai mult sau să o urască mai puțin, ceva care să încline balanța. În schimb, el trăia în echilibrul greoi dintre cele două, una sporind intensitatea celeilalte: cu cât tânjea mai mult după ea, cu atât se simțea mai dezamăgit de ea; cu cât se simțea mai dezamăgit, cu atât tânjea mai mult. Lăsă capul pe spate, închise ochii și dădu drumul unui lung fuuuuutu-i.

— Așa-mi vine și mie să zic de fiecare dată când vorbesc cu un client, spuse o voce în spatele lui.

Eleanor. Frank văzuse odată o imagine cu un tsunami care căra sute de specii de vieți marine, rechini, pisici de mare, bancuri de pești cu spatele argintiu, toate luate pe sus în arcuirea valului înainte să se prăbușească pe uscat. Așa se simțea când era lângă Eleanor. Nu se atinseseră niciodată, nu se sărutaseră, dar reacția lui la ea era titanică. Totul în el se ridica pentru a o întâlni.

— Și după ce vorbești cu mama ta? o întrebă.

Deschise ochii și se întoarse cu scaunul spre ea.

— Ah, spuse Eleanor și clătină din cap. Clientul dificil absolut.

— Numai că ea nu are bani.

— Haide, zău, spuse Eleanor zâmbind. Cât de rău ar putea fi cineva care ți-a dat naștere?

Stătea în pragul ușii. Părul ei castaniu și creț era adunat neglijent în creștetul capului. Era singura femeie pe care el o văzuse vreodată folosindu-se de un pix ca să-și prindă părul nu pentru impresie artistică, așa cum Cleo făcea uneori cu bețișoarele sau cu o pană cu tulpină lungă, ci de distrată ce era. Fața ei, pe care unii ar descrie-o drept comună, dar care lui nu i se păruse niciodată așa, cu pielea palidă și obrajii rotunzi, cu sprâncenele zbârlite și ochii negri, neliniștiți, era expusă complet. Când zâmbea, i se vedeau dinții surprinzător de mici, niște pătrățele crem care dezvăluiau, pentru o clipă, copilul de odinioară, năzdrăvan și precoce, încă vizibil în femeia care devenise.

— Ce părere ai despre pisicile fără păr? întrebă el.

— Demonice. Prefer țestoasele.

— Sunt prea longevive, spuse Frank. Nu vreau un animal de companie care să trăiască mai mult decât mine. Apropo, ar fi pentru Cleo.

Urmări o schimbare în expresia feței ei, dar era impenetrabilă, ca de obicei.

— Atunci un pește?

— Prea muritor, spuse Frank. O să-l omorâm în câteva săptămâni.

— Ai dat deja veto pentru un câine pentru că este prea provincial?

— Nu sunt admiși în clădirea noastră.

— Știu! Ce zici de o veveriță marsupială? Vecinii mei au avut una când eram mică. Mie și lui frate-meu ne-a plăcut.

— Ce mai face Levi? întrebă Frank.

— Iubita lui s-a întors, spuse Eleanor. Deci e mai fericit.

— Ce s-a întâmplat cu Îngerul Iadului?

— Nu cred că vrem să știm, spuse Eleanor. Caută o veveriță marsupială.

Frank se întoarse către calculator și tastă cuvintele în motorul de căutare. Ecranul se umplu cu imaginile unei mici creaturi asemănătoare rozătoarelor, cu niște ochi imenși, întunecați, și o coadă lungă.

— Ce față de nebună, zise el.

— Frumoasă, vrei să spui. Parc-ar fi o încrucișare între o veveriță zburătoare și o chinchilla.

— Dacă asta e frumoasă....

— Uite, sunt niște excelente animale de companie. Trebuie să fug. Mai gândește-te.

— Te duci la întâlnire? întrebă Frank înainte să se poată opri.

— Nu, m-am gândit să mă scutesc de această umilință în seara asta, spuse ea și zâmbi trist. Tatăl meu nu se simte prea bine. A... hm, atins un punct

critic, așa că vreau să mă duc să-l văd până nu se termină programul de vizite.

— Desigur, spuse Frank. Îmi pare foarte rău. Dacă ai nevoie să-ți iei câteva zile libere ca să stai cu el, nu trebuie decât s-o anunți pe Jacky. Poți sa-ți iei câte ai nevoie. Plătite, desigur.

Asta nu era nici pe departe politica firmei în ce-i privea pe freelanceri.

— Succes cu animalul de companie. Sunt sigură că lui Cleo o să-i placă orice i-ai lua tu.

După plecarea ei, Frank începu să citească despre veverițele marsupiale: se spală singure, sunt afectuoase și ieftin de hrănit. Păreau într-adevăr niște animale de companie excelente. Căută să vadă dacă erau de vânzare prin apropiere. Primul link care a apărut a fost un anunț pe Craigslist. ~!~!~!~!**PUI DE VEVERIȚE MARSUPIALE DE VÂNZARE SUNT INCREDIBIL DE SIMPATICE**~!~!~!~! Frank accesă linkul și citi scurta descriere care îi ruga pe cumpărătorii interesați să sune pentru mai multe informații. Frank se ridică și închise ușa biroului, apoi formă numărul afișat. Vocea care răspunse era surprinzător de senzuală, de pisicuță.

— Vrei o veveriță marsupială? Sigur, am veverițe marsupiale. Pot să-ți ofer una la o sută șaptezeci și cinci, două la trei sute sau trei la patru sute douăzeci și cinci. Câte îți trebuie?

— Hm, cred că doar una, spuse Frank. Câte ar fi normal?

— Vrei să iei pentru un prieten? întrebă vocea mieroasă. Două sunt o afacere bună.

Frank se uită la creatura cu ochii mari de pe ecran și râse.

— Bine, două să fie, spuse el.

Frank a luat metroul spre o adresă din Bronx. Era seara devreme, iar trenul era plin de obișnuiții navetiști, cu căști pe urechi, cărți de citit și un aer de ușoară ostilitate. A coborât pe strada 149 și a străbătut pe jos cele câteva

străzi până la adresa indicată, cu capul plecat împotriva vântului. Străzile rezidențiale întunecoase erau aproape pustii. Pe lângă el a trecut o mașină din care bubuia o melodie reggaeton extrem de des difuzată la radio în vara aceea, dar pe această stradă austeră părea la fel de deplasată ca un palmier răsărit într-o curte neîngrijită.

Ajunse la numărul care îi fusese dat și se uită la casa din gresie feruginoasă, unde nu se vedea nicio lumină. Părea că nu era nimeni acasă. Frank își suflă în mâini și sună la numărul de pe site.

— Bună, sunt afară. Ești sigură că mi-ai dat adresa corectă?

— Ai întârziat, spuse vocea pe un ton ușor mustrător. Mama o să se-ntoarcă acasă curând.

Văzu jaluzelele ferestrei de la etaj mișcându-se.

— Te văd. Vino la ușă.

Iisuse, se gândi Frank, urcând cu greu treptele. Cum naiba a ajuns să cumpere o rozătoare zburătoare de la o fată din Bronx care acum părea a fi minoră? Ce era așa de rău la un nenorocit de pește? Scutură din cap în timp ce suna la sonerie. El era singura persoană pe care o cunoștea și care putea ajunge într-o astfel de situație. În afară, poate, de Eleanor. Zâmbi în sinea lui când gândul îi zbură la ea. Era sigur că era capabilă de orice.

Femeia care deschise ușa era masivă, de cel puțin trei ori cât Frank și, dacă ar fi trebuit să estimeze, avea spre 50 de ani. Purta un hanorac lila cu un logo decolorat cu Mickey Mouse pe piept și niște colanți subțiri, pătați de înălbitor. Avea o piele închisă la culoare, netedă și fără pori. Frank căută pe chipul ei semne care să-i arate că aceasta era vocea care îi vorbise la telefon. Avea niște ochi cafenii ca mahonul, mărginiți de gene scurte, foarte arcuite, care priveau pe lângă Frank cu o intensitate deconcertantă. Obrajii plini și bărbia grea aveau un aer trist, dar buzele lucioase aveau colțurile ușor ridicate. Nu exista nicio linie dreaptă nicăieri pe fața sau pe corpul ei.

— Tu ești Frank?

Iat-o, vocea aceea mătăsoasă. El clătină din cap, temporar înmărmurit.

— Intră, îl invită femeia, făcându-i semn să treacă pe lângă ea. Trebuie să ne mișcăm repede. Mama termină treaba în curând și nu-i place când primesc oameni în casă.

Mirosul de rumeguș, de umezeală și un iz acru, imposibil de numit, pe care Frank îl recunoscu instinctiv ca fiind de om, îl întâmpinară când intră pe ușă. Grămezi de haine împânzeau camera de zi în care îl conduse femeia. Un ecran mare cu plasmă acoperea unul dintre pereți.

— Pisici nu ai, nu? întrebă ea.

Frank scutură din cap.

— Bine, pentru că pisicile omoară veverițele. Mă duc să-ți aduc una.

Femeia dispăru pe scările fără lumină. Frank se uită în jur prin camera iluminată de o singură plafonieră care bâzâia. Printre mormanele de haine erau pungi de plastic pentru cumpărături, toate aparent pline cu și mai multe haine. Frank se așeză pe brațul canapelei mari de lângă el, apoi se ridică din nou. Își frecă mâinile de coapse. Femeia se întoarse cu mâinile făcute căuș în fața ei. El tot încerca să-i ghicească vârsta. Sigur n-avea mai puțin de 40 de ani. Părul ei negru și rărit era încărunțit. Dar locuia cu maică-sa? Toată treaba asta îl speria.

— Ești gata? spuse ea cu glas scăzut ca un tors de pisică. Ăsta e băiat. Tocmai l-am trezit. Să sperăm că te place.

Ea îi făcu semn să întindă mâinile și Frank făcu întocmai. Cu multă blândețe, ea răsturnă conținutul mâinilor ei în ale lui. Frank simți presiunea ușoară și caldă a unui corp viu și gâdilatul blăniței pe piele. Ea își trase mâinile și Frank văzu pentru o clipă o mică făptură cenușie ghemuită în palma lui. Până să-l privească mai bine, aceasta țâșni în aer, ateriză pe jaluzelele din spatele lui, de unde sări pe canapea și de-acolo într-un maldăr de haine la câțiva pași distanță.

— Oh, nu, gemu încet femeia. Nu te-a plăcut. Vrei să mai încerci una?

— Iisuse, mormăi Frank. Nici nu știu ce să zic.

Făcu un pas spre mormanul de cămăși, care nu păreau a fi curate. Tot acest exercițiu se dovedea a fi o nebunie, așa cum ar fi trebuit să știe că va fi. Dar acum intrase în horă, trebuia să joace. Avea de gând să ia o veveriță marsupială care să-l placă.

— Ar trebui să... încerc s-o recuperez? întrebă Frank.

— E în regulă, spuse ea relaxată. O să iasă ea singură când o să fie pregătită. Mă duc să-ți aduc alta.

Dispăru înapoi pe scări, iar Frank se uită șovăielnic la mormanul de haine în care se ascundea creatura. Nici nu se clintea.

— Ești sigur de asta? mormăi el de unul singur.

Femeia se întoarse și Frank întinse mâinile ascultător.

— Asta e fetiță, zise ea. Ceva îmi spune că te înțelegi mai bine cu fetele.

Un ghemotoc de blană alunecă din mâinile ei într-ale lui și iată că în podul palmei stătea liniștit puiul de veveriță marsupială. Vietatea ridică ochii spre Frank. Era de un cenușiu foarte deschis, aproape lila, cu o dungă întunecată pe frunte și pe spate, până în vârful cozii, care părea că fusese înmuiată în cerneală. Între picioare și mânuțe avea un pliu de blană, zburlit ca partea inferioară a unei ciuperci. Aripile ei. Ochi negri imenși, umezi, parcă ar fi plâns. Nas roz ca o petală și degete cu vârfurile roz. Acum ridicase o mânuță pe care o înfășură cu agilitate, ca o maimuțică, în jurul degetului lui mare. Era moale ca fulgii de păpădie.

— Oh, spuse Frank.

— O vrei?

— O vreau.

— Iupiii, strigă femeia și bătu din palme. Să-ți mai aduc o fetiță?

— Nu, nu, spuse Frank. Asta îmi ajunge. Uite...

Cât mai delicat cu putință, strânse cu o mână veverița marsupială la piept și cu cealaltă își scoase portofelul din buzunarul de la spate. Îi simțea inima pulsând ușor prin blănița, sub degetele lui. Scoase trei bancnote de 100 de dolari și i le dădu femeii.

— Ești sigur? întrebă ea uitându-se la bani. Dar nu iei decât una.

— Te rog, spuse el. Insist. Pentru că m-ai primit în casa ta.

Acceptă o cutie de pantofi cu capacul perforat pentru a transporta animăluțul acasă. În timp ce se întorcea la metrou, a început să plouă, așa că a oprit primul taxi care i-a ieșit în cale și tot drumul înapoi în centru a stat cu cutia ținută strâns pe genunchi. Semafoarele defilau pe lângă geam în dâre de chihlimbar și verde. Stropi mari de ploaie străluceau pe geam. Frank se aplecă ușor în căldura aburindă a banchetei din spate și se trezi șoptind încet, prin găurile cutiei de pantofi, tot felul de prostioare și dulcegării care îi erau străine limbii lui. Da, așa e, dulceață mică, păpușică mică, iubițico, mergem acasă.

Frank intră fără să facă zgomot în apartamentul cufundat în întuneric și o găsi pe Cleo întinsă pe canapea, sub piramida de lumină a unei lămpi. Ea nici nu se clinti când se deschise ușa. Stătea cu spatele la el, ghemuită pe canapea cu o carte în față. Purta o pereche de blugi largi și o bluză largă de cașmir de-a lui. Tălpile picioarelor goale erau negre de murdare. Cu vârful degetelor, Frank îi atinse ceafa. Părul ei auriu era mătuit de iarnă, iar la spate se vedeau niște noduri.

— Cleo, scumpo, spuse el. Am ceva pentru tine.

Ea se răsuci cu fața spre el. Obrajii îi erau îmbujorați. O expresie de confuzie și supărare îi pătă fața. El îi puse mâna pe gât, care era cald și umed, și îi sărută ușor marginea tâmplei. Așezase cutia jos, lângă canapea, să nu se vadă.

— Aproape adormisem, spuse ea. Ai auzit de Berthe Morisot?

— Nu cred. Dar, scumpo, vreau să-ți arăt ceva.

— Uită-te la asta, zise Cleo.

Avea un fel de intensitate febrilă. Se propti într-un cot și întinse spre el paginile deschise ale cărții. Era un tablou cu o femeie așezată în fața unei oglinzi. Spatele ei arcuit era întors spre privitor, i se vedea doar urechea și o frântură palidă de obraz. Reflexia feței ei în pahar fusese lăsată în mod deliberat goală, lipsită de trăsături sau expresie. Mâinile sale ridicau părul întunecat în vârful capului, așa cum îl avusese și Eleanor în ziua aceea. Fundalul era albastru-viu, pictat energic, de parcă o briză se mișca prin încăpere, agitând totul, șalul care îi cădea de pe umeri, florile roșii de pe noptieră.

— Foarte bun, spuse Frank. Seamănă cu Degas.

— Nu! zise Cleo plesnind pagina cu dezgust. Degas seamănă cu Morisot. Degas, Manet, Renoir, Monet... Toți au admirat-o, au copiat-o, dar a auzit vreodată cineva de ea? Nu! Degas este obositor în comparație cu ea. Urăsc balerinele alea insipide ale lui. Uite cât de plini de viață, de forță sunt subiecții ei, prin comparație.

— Da, da, văd asta, spuse Frank, uitându-se vag la tablou, care lui chiar i se părea a fi un Degas.

— Degas să mi-o sugă, spuse Cleo cu fervoare.

Frank râse și îi luă cartea, punând-o deoparte. Își sprijini mâna pe curba taliei ei.

— Astăzi ai pictat? o întrebă.

Ea se ridică în șezut, așa încât mâna lui căzu alături.

— De ce mă întrebi?

Pe Frank îl amuza când Cleo era în această dispoziție, atât de pasională și de enervată, deși știa că trebuie să se ferească. Prefera totuși s-o vadă așa, decât în starea de melancolie cu ochi goi în care se cufundase în ultimul

timp. Altădată avea atâta grijă de cum arată; lui Frank îi plăcea să o privească în fiecare zi îmbrăcându-se pentru muncă. El o susținuse în decizia de a renunța la designul textil, o meserie pe care o considerase cu dispreț ca fiind sub pedigriul ei de artist plastic, pentru a se concentra pe pictură. Acum bănuia că a fost o greșeală. Nu-i făcea bine să aibă atâta timp liber. Era bucuros să o sprijine financiar câtă vreme făcea artă, dar începuse să picteze din ce în ce mai puțin. Iar această furie pe care o avea în numele femeilor din lumea artei, al femeilor de oriunde, zău... Pasiunea era una, dar isteria era alta. Părea să crească în ea pe măsură ce viața sa de pictoriță se diminua.

— Uite, aș vrea să cunoști pe cineva, spuse el. A așteptat foarte cumințică și...

— O, Frank, sper n-ai venit cu cineva acasă, gemu Cleo. N-am niciun chef. Când putem să mai stăm împreună doar noi doi?

Frank luă cutia de pe podea și o ridică în dreptul feței încruntate a lui Cleo.

— Deschide-o, spuse el.

Cleo făcu ochii mari. Cu vârful degetelor, ridică încet capacul. Înăuntru, așezat pe un mic pat de rumeguș, era puiul de veveriță marsupială. Acesta ridică spre Cleo ochii lui mari și negri. Cleo scoase un țipăt. Frank simți că-i stă inima. Nu-i plăcea.

— Oh, Frank, nu se poate!

Cuvintele i se rostogoleau din gură ca un torent.

— Nu ești zdravăn! Nu ești în toate mințile! Ce ți-a venit? Îmi place! Te iubesc. Cum ai putut... ce-o să facem cu el? Ne trebuie mâncare! Ce mănâncă? Îmi place, pe bune, chiar îmi place. E frumos, dar... ce naiba e?

— Este o veveriță marsupială, spuse Frank, zâmbind ușurat. Un fel de veveriță zburătoare încrucișată cu o chinchilla. Dar mai mică și mai drăguță.

— Zboară? se miră Cleo și își dădu capul pe spate încântată. Ce nebun ești, Frank. E perfectă. Îmi place la nebunie.

— Trebuie să-i alegi și ei un nume, spuse Frank care nu se mai putea opri din zâmbit.

— Este fetiță?

— Mm-hmm, spuse el. O fetiță pentru fetița mea.

Cleo își încreți nasul dezgustată. Frank știa că nu-i plăcea genul acesta de limbaj, pe care ea îl considera infantil. Dar uneori nu se putea abține. Chiar și în această stare răvășită, ea avea ceva atât de dezarmant de feminin, un incontestabil aer de fetiță, și lui i se părea o nebunie că nu i se permitea niciodată să i-o spună.

— Pot s-o țin și eu?

— Desigur, spuse Frank. Este a ta.

Cleo scoase veverița marsupială din cutie și o legănă la piept.

— Bună, drăguțo. Cum să-ți spunem noi ție? Cum te cheamă pe tine, hmm?

— Ce-ai zice s-o cheme ca pe pictorița aia a ta? întrebă Frank. Cum îi zicea? Berthe?

Cleo se uită la vietatea din brațele ei, care încerca să urce pe pulover și să se cațere în părul ei. Neluând în calcul coada, nu era mai mare decât o cutie de zaharină.

— Nu știu ce să zic, spuse Cleo. Pare un nume îngrozitor de serios pentru o vietate atât de caraghioasă.

— Deci... Berthe nu?

Frank era dezamăgit. Fusese încântat de el însuși pentru că se gândise la asta.

— Nu poate avea un nume de om, spuse Cleo. Este prea magică pentru un nume de om mare și plictisitor.

— Atunci ce vrei să faci? întrebă Frank. Să-i dai un nume în limbajul semnelor sau ce?

— Mi-ar plăcea! spuse Cleo. Știi să spui ceva prin semne?

— Tu vorbești serios? Ei bine, știu.

Făcu niște mișcări cu mâinile.

— Ce înseamnă asta?

— „O, Iisuse, te ador.“

Cleo râse în hohote.

— Cum naiba de știi să spui asta?

— Pentru că nebuna de maică-mea mă trimitea în fiecare vară într-o tabără de creștini fundamentaliști, unde ne-au învățat să cântăm imnurile în limbajul semnelor. Asta e singura parte pe care mi-o amintesc. Știu, pentru unul pe jumătate evreu, e o ironie.

— În regulă, spuse Cleo. Mai arată-mi o dată.

Frank făcu o nouă demonstrație. Se uitară amândoi la veverița marsupială.

— „O, Iisuse, te ador“, spuse Cleo. Bine ai venit în mica noastră familie.

În aceeași seară s-au dus la Petco, magazinul pentru animale de companie, care din motive neștiute rămânea deschis până la miezul nopții în cursul săptămânii. Au lăsat-o pe Oh-Iisuse-Te-Ador în cutia ei de pantofi cu o singură arahidă, întrucât citiseră că avea dreptul la una singură pe zi, ca recompensă.

— Crezi că se va descurca fără noi? întrebă Cleo în timp ce se îndreptau spre magazin.

Intra deja în rolul de mamă anxioasă.

— Va fi bine, răspunse el cuprinzând-o cu brațul pe după umeri. Trebuie să-i aducem niște mâncare și o cușcă mare și drăguță în care să trăiască.

Cleo își băgă fața în gâtul lui. Îi curgea nasul de frig. Ploaia încetase, dar un vânt înghețat sufla cu putere pe bulevard, răvășindu-le hainele și fularele. Frank își uitase mănușile. Băgă o mână în buzunar, iar pe cealaltă o întinse în jurul lui Cleo, îndesând-o între nasturii hainei ei de blană. Se cuibări în lâna caldă a puloverului ei. Ea îi sărută vârful înghețat al lobului urechii care îi ieșea de sub căciulă.

— Te iubesc, Frankenstein, murmură la urechea lui.

*

În magazinul cu lumină fluorescentă, mirosul de așternut pentru pisici și de apă stătută din acvariile pentru pești le invadă nările. Magazinul era aproape pustiu, nu era nimeni pe culoarele lungi, cu rafturi pline de jucării de mestecat, în culori fluorescente, și saci uriași de hrană uscată. Lui Frank îi plăcea aici; era un refugiu binevenit de la viața obișnuită. Se uitară în jur și reușiră să găsească un angajat Petco undeva lângă cuștile pentru păsări.

— Scuză-mă, lucrezi aici?

— Dacă lucrez aici? Eu sunt junior manager.

Avea o față lungă și palidă, alungită și ceva mai mult de un barbișon ceruit și ascuțit.

— Grozav, spuse Frank. Care dintre acestea, ipotetic vorbind, ai spune că este cea mai bună cușcă pentru o veveriță marsupială?

Managerul junior inspiră atât de puternic, încât vârfurile nărilor i se albiră.

— Aș spune că niciuna dintre ele nu este o cușcă bună pentru o veveriță marsupială, dat fiind că veverițele marsupiale sunt ilegale în toate cele cinci cartiere din New York.

Cleo se întoarse spre Frank, abia reprimându-și un zâmbet.

— Ei bine, ce norocoși suntem că noi nu avem una, nu-i așa, dragă?

— Foarte norocoși, spuse Frank. Noi n-am face niciodată ceva ilegal.

— Niciodată, întări Cleo. De aceea vorbim...

— Pur ipotetic, spuse Frank.

— Ipotetic sau nu, spuse disprețuitor junior managerul Petco, ar fi împotriva interesului meu să vă recomand vouă sau oricui altcuiva ceva care să adăpostească, să hrănească sau să distreze o veveriță marsupială.

Cleo se întoarse din nou spre Frank.

— Trebuie distrată? întrebă ea.

— Cred că tu ești foarte distractivă, spuse Frank.

— Aș putea s-o imit pe Dolly Parton?

— O imiți de minune pe Dolly. Iar eu voi face jonglerii.

— Nu știam că știi să jonglezi.

— Doar cu lucruri foarte rotunde.

— Ești plin de talente ascunse, spuse Cleo și îl sărută.

Managerul junior oftă zgomotos.

— Distracție în sensul de activități, spuse el. Veverițele marsupiale sunt animale nocturne și extrem de active, deci este imperativ să li se ofere mingiuțe, roți pentru hamsteri sau...

— Ai reținut? spuse Frank.

Cleo clătină din cap.

— Roată de hamster, spuse ea.

Managerul junior își atinse ușor buzele cu vârful degetelor.

— Am vorbit prea mult, spuse el.

— O, haide, spuse Frank. De ce naiba sunt ilegale?

— Da, chiar așa. Pe cine rănesc ele? întrebă Cleo.

— Nu-i vorba că rănesc pe cineva, spuse managerul junior.

Așteptară ca el să continue, dar bărbatul se mulțumi să le arunce o privire misterioasă și cunoscătoare.

— Atunci despre ce-i vorba? întrebă Frank.

— Luminează-ne, spuse Cleo.

— Este o chestiune de reproducere, explică managerul junior. Deși, practic, sunt permise în statul New York, ele sunt ilegale în toate cele cinci cartiere din cauza apropierii de veverițele cenușii din est. Dacă o veveriță marsupială ar scăpa și s-ar reproduce cu acele veverițe, s-ar crea o rasă de veverițe zburătoare care s-ar dovedi, să zic așa, imposibil de gestionat pentru locuitorii orașului.

— Ai auzit, Cley? întrebă Frank.

— Veverițe zburătoare în tot orașul, spuse Cleo clătinând din cap.

— Ar putea provoca o epidemie, spuse managerul junior pe un ton serios.

— Sună..., spuse Frank.

— Minunat, spuse Cleo pe nerăsuflate.

Managerul junior făcu o față lungă.

— Am să vă rog să plecați de aici, spuse el. Acesta este un loc numai pentru proprietarii de animale de companie care respectă legea.

— Ce zici de cușca aceea? întrebă Frank, arătând pe lângă umărul managerului. Pare destul de mare.

— Ați auzit ce-am spus? întrebă managerul junior.

— Vândut! spuse Cleo.

Frank o trase după el spre cuști, râzând amândoi ca niște copii. Cleo se întoarse către managerul junior Petco în timp ce alerga alături de Frank.

— Ați fost foarte drăguț, strigă ea. Extrem de informativ. Nu știm cum să vă mulțumim.

Apoi îi trimise o bezea cu mâna ei în mănușă roz și fugi mână în mână cu Frank pe culoar.

*

Următoarele zile au fost zile de descoperiri. Au aflat, de exemplu, că lui Oh-Iisuse-Te-Ador îi plăceau merele, Gatorade, quinoa și iaurtul cu piersici, dar nu alte tipuri. Au descoperit de ce oamenii, de obicei, nu dau animalelor de companie nume în limbajul semnelor care se traduceau în patru cuvinte sau mai mult și, foarte curând, au început să-i spună simplu „Iisus“. Au aflat că se trezea pe la zece seara și rămânea trează până la zece dimineața, apoi dormea aproape toată ziua. Chiar și cu cușca în sufragerie, o auzeau prin pereți învârtindu-se în roata ei toată noaptea și scoțând din când în când mici strigăte ca niște behăieli, ceea ce, au descoperit din căutările pe internet, însemna că dorea atenție. Au petrecut mult timp căutând informații

despre ea pe internet și citindu-și unul altuia cu voce tare descoperirile preferate.

— Ascultă asta, spuse Cleo.

Era vineri seara și, pentru prima oară după mult timp, și-o petreceau împreună.

— „Deși se atașează de toți membrii familiei, o veveriță marsupială va avea aproape întotdeauna o persoană preferată, de obicei persoana care o ține în brațe cel mai mult și care va fi legătura lor primară."

— Păi, nu e corect, protestă Frank. Evident că tu vei fi preferata pentru că stai mai mult acasă.

— Ghinion, spuse Cleo râzând. Avantajul de a fi o mamă care stă acasă.

— Hmm.

— Am citit undeva că aleargă în roata ei echivalentul unui maraton pe noapte.

— Nu-i de mirare că trebuie să doarmă toată ziua.

— Cred că este o cruzime să o ținem închisă în cușcă în fiecare noapte, spuse Cleo. Ar trebui să stea liberă.

— Dar dacă o eliberăm, o pierdem. Apartamentul este prea mare; o să găsească o gaură pe undeva și o să scape.

— Tipa de pe faniveveritemarsupiale.com spune că le lasă să se plimbe noaptea prin dormitorul ei. Trebuie doar să ții ușile închise și să asiguri locul așa cum ai face pentru un copil.

— Cley, asta e o nebunie.

Frank își turnă încă un pahar de vin. Se duse să-l umple și pe al lui Cleo, dar al ei era încă plin.

— Ei bine, mamicutza1956 nu consideră că este chiar o nebunie.

— Am să te rog să te gândești la ceea ce tocmai ai spus, zise Frank. Și-apoi vorbim despre nebunie.

Dar, bineînțeles, Cleo a făcut cum a vrut ea. Au mutat cușca în dormitor și noaptea au lăsat ușa deschisă. S-au documentat cum să securizeze camera pentru veverițe marsupiale, ceea ce a însemnat să acopere prizele, să se asigure că ferestrele erau bine închise astfel încât să nu scape, să țină ușa de la baie închisă, cu capacul de la vasul de toaletă lăsat, ca să nu cadă în el și să se înece. În afară de asta, era liberă să se plimbe pe unde dorea. Era ciudat și incitant să o audă zbârnâind prin dormitor în timp ce ei stăteau întinși în pat. Aducea un suflu nou în viața lor. În prima noapte, au rămas treji, ascultându-i toate mișcările.

— E plină de energie, spuse Cleo.

Stăteau întorși unul spre altul în întuneric, nas în nas.

— Astăzi i-am dat o alună mai spre seară, poate de-asta, spuse el.

— Și eu i-am dat una! Frank, nu trebuie să-i mai dăm, o să facă un atac de cord.

— Dar îmi place să i le dau. Altfel cum o să fiu eu legătura ei primară?

— Dacă vom avea vreodată un copil, va fi atât de răsfățat, zise Cleo.

— Tu... vrei copii?

Părea ridicol că nu mai vorbiseră niciodată despre asta. Era din cauză că se căsătoriseră în grabă, presupuse el. Trebuia să o faci înainte de a-ți pune prea multe întrebări.

— Cred că da, răspunse ea. Tu nu?

— Ba da, spuse Frank, spre surprinderea lui.

Îl uimea faptul că vorbeau concret, că așa luau cuplurile astfel de decizii în viața reală.

— Cred c-ai fi o mamă grozavă.

— Întotdeauna m-am temut că nu am gena maternității. Nu cred că mama mea a avut-o, altfel niciodată nu ar fi... Știi tu.

— Tu o ai, spuse Frank. Sigur o ai. Ești atât de grijulie. Tu ai grijă de toți.

— Crezi?

— Bineînțeles, spuse el. Ai grijă de mine.

Se întinse s-o ia de mâna pe care ea o ținea ascunsă sub pernă.

— Tu ai fi un tată grozav.

— De unde ştii?

— Ești bun. Și jucăuș. Cu siguranță vei fi un tată amuzant. Și văd cum te porți cu Zoe. Și tu ai grijă de oameni.

Frank îi strânse mâna în întuneric.

— Îmi place cum mă vezi.

Frank se întoarse pe spate, iar Cleo își puse capul pe pieptul lui. El îi mângâie părul de la tâmple cu o mână.

— Cred că te văd așa cum ești, spuse ea.

— Nu vreau să fiu ca tatăl meu, zise Frank. Asta-i sigur. Știi că odată m-am dus în Italia să-l caut? Când aveam douăzeci de ani. N-a vrut să mă vadă. Am găsit restaurantul la care ieșea cu tovarășii lui de pahar, am fost acolo într-o seară și i-am spus cine sunt. N-a vrut să mă recunoască. S-a prefăcut că nu vorbește engleza. Ce nemernic!

— Mama ta știe?

— Nu, recunoscu Frank. Cred că ar suferi prea tare.

Cleo se rostogoli peste el, astfel încât acum era față în față cu el, cu mâinile de-o parte și de alta a capului lui. În întuneric, el nu-i distingea expresia chipului.

— Frank?

— Da?

— Îți spun ceva și vreau să mă asculți cu atenție.

— Spune.

— Tu nu semeni deloc cu tatăl tău.

Se rostogoli la locul ei, așa încât acum erau unul lângă altul. În apropiere de ei, Iisus sări de pe o suprafață pe alta cu o ușoară bufnitură. Frank stătea întins, cu ochii deschiși, încercând să-i audă următoarea mișcare.

— Cley?

— Da?

— Cum era mama ta? Nu vorbești niciodată despre ea.

— Era o mulțime de oameni diferiți, spuse Cleo încet.

Frank rămase tăcut. Dacă era pregătită să vorbească, va vorbi. Nu voia s-o preseze.

— Făcea cele mai grozave torturi aniversare, începu ea. Cred că asta se datora faptului că se pricepea la machete arhitecturale. Într-un an, a făcut un tort în forma Turnului Eiffel, cu o păpușică în vârf, care semăna cu mine. Fuseserăm la Paris de Paște și ne plăcuse la nebunie, așa că toată petrecerea a fost cu tematică franțuzească. Eram eu și alți douăzeci de copii de unsprezece ani, toți cu berete pe cap, și ne jucam jocuri de genul Pune mustața francezului. Mama ne-a cumpărat chiar și țigări false de la un

magazin cu articole pentru farse, ceea ce cred că era destul de scandalos pe vremea aceea.

— Ce amuzant, spuse Frank. Și cum arăta?

— Avea părul blond ca mine, dar era mai înaltă. Purta tocuri înalte în fiecare zi și cămăși de mătase ajustate pe corp. Obișnuiam să mă bag în dulapul ei să le frec între degete, îmi plăcea cum se simțeau la atingere.

— Se pare că era fermecătoare, spuse el.

— Era, încuviință Cleo. Dar pe urmă a trebuit să ia un tratament din cauza căruia s-a îngrășat mult și dormea tot timpul. Știi, ea era o femeie foarte activă, așa că nu-i plăcea chestia asta. Cred că, până la urmă, acesta e motivul pentru care a încetat să-l mai ia.

— Când s-a întâmplat asta?

— S-a întâmplat când ea și tatăl meu au divorțat. Eu am fost nevoită să mă duc să stau cu el și cu Miriam în Bristol pentru că ea a trebuit să se interneze în spital pentru o vreme. Apoi s-a simțit mai bine și eu am venit acasă. Când se simțea bine, putea să-și dea seama cum ți-a mers în ziua respectivă doar după felul cum salutai. Voia să știe tot ce gândeam, ce citeam la școală. Mă așezam pe blatul din bucătărie și stăteam de vorbă în timp ce ea pregătea masa. Dar avea și niște perioade mai proaste când nu prea dormea și nici nu prea mânca. Se concentra atât de mult pe un proiect, încât puteai s-o strigi de zece ori și nu te auzea. Uram chestia asta. Parcă nici nu existai. Vorbea singură și râdea. Aducea acasă o mulțime de bărbați pe care îi cunoștea întâmplător. Uneori dădeam peste ei la baie. Prima dată când a încercat să se sinucidă a fost într-una dintre aceste perioade.

— Îmi pare tare rău, Cley, spuse el. Drace!

— Apoi a început un alt tratament, spuse ea și cuvintele curgeau acum din ce în ce repede. Și s-a comportat din nou normal pentru o vreme. S-a întors la muncă, eu m-am mutat pentru a merge la facultate, iar ea a început o relație serioasă cu un tip, unul într-adevăr drăguț, de data asta. Era tot arhitect. Apoi s-a întâmplat ceva, cred că s-au despărțit și ea a renunțat

iarăși la medicamente. Atunci n-am știut, mi-au spus doctorii după aceea. A murit când eu eram în ultimul an de facultate. Îi mai rămăseseră niște bani, nu mulți, și toți mi-au revenit mie. Dar eu eram deprimată, așa cum ți-am spus, și atunci am venit aici să-mi fac masteratul. Am început să iau antidepresive, să mă ocup mai mult de artă și situația s-a îmbunătățit. Apoi te-am cunoscut pe tine și ăsta a fost cel mai bun lucru, într-adevăr, cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în ultimii ani.

Frank se întoarse pe-o parte și își încolăci brațele și picioarele în jurul ei. O îmbrățișă cât putu de strâns fără să o doară. Îi auzea bătăile ușoare ale inimii sub urechea lui.

— Tu n-o să fii ca mama ta, o asigură el.

Iisus sări pe pat lângă ei, apoi plecă din nou, trupul ei minuscul abia lăsând o adâncitură în așternuturi.

— De unde ştii? întrebă ea pe un ton plângăcios în întuneric.

— Pentru că mă ai pe mine.

— Dar dacă ție ți se întâmplă ceva? Sau pleci?

— N-o să mi se-ntâmple nimic. N-o să plec.

— Promiți?

— Jur pe Iisus.

*

La birou, nu a evitat-o în mod intenționat pe Eleanor, dar a fost atât de ocupat să lucreze la prezentarea pentru Kapow! încât drumurile lor nu s-au intersectat. Lui Frank îi plăcea procesul de brainstorming, acea impresie că

ideile orbitau în jurul lui, și se simțea încrezător în munca echipei lui. În seara dinaintea prezentării, Frank reușise să bea atât cât să-și calmeze emoțiile și să se facă KO fără, spera el, să-și saboteze performanța pentru a doua zi. Numai ce ațipise când Iisus a doborât cartea lui Cleo de pe noptieră.

— Ai auzit? întrebă Cleo în întuneric.

— Mm, spuse Frank. Pare că se distrează de minune.

— Vrei să mă ții în brațe?

— Mi-e prea cald, spuse Frank. Îmi arde pieptul. Ține-mă tu.

— Bine.

Cleo se cuibări în spatele său și își băgă nasul în ceafa lui.

— Cuptorul meu, spuse ea. Ce bine că te am aici!

— Locuiesc aici, spuse Frank.

— Știi ce vreau să spun. Ești acasă mai mult în clipa asta. E plăcut.

El era aproape adormit. Dădu din cap cu ochii închiși.

— Frank? murmură ea.

El rămase tăcut. Chiar simțea nevoia să doarmă.

— Frank? spuse ea din nou, mai tare de data asta.

— Mda.

— Mă simt singură.

El deschise ochii în întuneric. Simțea respirația lui Cleo în ceafă.

— Da?

— Mm. Și știi, Audrey, Quentin nu-mi sunt de niciun ajutor. Ei sunt atât de...

— Terminați?

Cleo scoase un râs înduioșat în spatele lui.

— Da. Dar, iubitule, îmi pare rău să ți-o spun: la fel suntem și noi.

— Voi încerca să fiu mai puțin terminat, spuse el și căscă. Promit.

— Cum? întrebă ea.

— Vrei detalii?

— Nu atât de multe... Dar poate unul singur.

El o simți crispându-se în spatele lui, devenind prudentă. Frank rămase perfect nemișcat și continuă să privească în întuneric.

— Poate, nu știu, dac-ai încerca să bei un pic mai puțin.

— Dac-aș încerca?

— Nu crezi?

— Asta crezi tu?

— Păi, mă gândeam că parcă e din ce în ce mai rău... Și dacă ai putea, nu știu, dac-ai încerca să mai reduci puțin sau să încerci să nu mai bei în fiecare seară, poate... în fine, poate-ar ajuta.

Frank se ridică în pat.

— Și te-ai gândit că seara dinainte de marea mea întâlnire e momentul potrivit să deschizi subiectul ăsta?

— Oh! Bine, înțeleg ce vrei să spui. Eu nu m-am gândit că trebuie să fie cine știe ce discuție. Dar am crezut că...

— Pardon, poate că n-am înțeles eu bine, o întrerupse Frank. E ceva ce nu ți-am oferit?

— Cum?

Frank își dădu seama cu surprindere că vorbea ușor bălmăjit. Repetă mai rar, ca să nu se observe, punctând fiecare cuvânt.

— E. Ceva. Ce. Nu. Ți-am. Oferit.

— Sigur că nu, spuse Cleo foarte încet. Tu îmi oferi totul.

— Atunci ce încerci să-mi spui? Nu plătesc ipoteca? Nu mă duc la serviciu în fiecare zi? Nu mă spetesc muncind ca să poți face tu ce naiba vrei cu viața ta?

— Eu nu contest că muncești mult. N-aș face asta niciodată! Dar am observat că...

— Ce-ai observat, Cleo? Tu plătești pentru apartamentul ăsta? Cu... tablourile tale? Locuiai într-o dărăpănătură când te-am cunoscut.

— Frank, încetează!

Cleo era gata să plângă. El știa că ar trebui să se oprească, dar nu putea. Simțea o plăcere bolnavă în a se apăra atât de nemilos.

— Să nu-ndrăznești să plângi, continuă el. Nu tu ești aia atacată. Nu pot să cred că stai aici și mă critici după tot ce-am făcut pentru tine.

— Dar nu te critic, imploră Cleo. Doar că uneori îmi fac griji că ai putea să...

— Credeam că m-am însurat cu o artistă, nu cu o gospodină pisăloagă care numără câte pahare beau.

— Eu nu îți număr paharele…

— Ce-aș putea să mai fac? Pe bune, ce-aș putea să mai fac pentru tine?

Ea încerca să vorbească, dar el îi dădea înainte.

— Nu, spune-mi, Cleo, te rog spune-mi ce anume nu ți-am oferit eu. Muncesc ca un câine. Câștig mai mulți bani decât toți prietenii tăi la un loc. Îți dau tot ce-mi ceri. Nu am încercat niciodată să controlez ceea ce faci. Pictezi, nu pictezi, eu oricum te susțin. Și acum mă acuzi că te-am neglijat, că îmi neglijez îndatoririle.

— Îmi răstălmăcești vorbele! Eu... Eu n-am spus niciodată asta.

— Știi ce? Mi-e silă, Cleo. Mă dezgustă că poți fi atât de nerecunoscătoare.

— Îmi pare rău, îmi pare foarte rău, spuse ea. Nu știu ce încercam să spun. Prefă-te că nu am spus nimic.

— Credeam că ești o artistă, reluă el. Nu m-am așteptat niciodată la acest puritanism mic-burghez din partea ta, Cleo. De la oricine altcineva, dar nu de la tine. Sincer, mi-e silă. Îmi face impresia că nici măcar nu te cunosc.

— Dar mă cunoști, suspină ea. Ești singurul care chiar mă cunoaște.

Frank se privea de parcă nu era el. Se simțea înfiorător și puternic în același timp. În copilărie nu i se permisese niciodată să se înfurie. Nu i se permisese niciodată să simtă nimic. Acum furia acoperea toate celelalte sentimente. Nu mai exista nici rușine, nici remușcare, nici tandrețe. Se simțea protejat și intangibil. Se simțea beat.

Cleo se ridică din pat și se închise în baie. El se uită la dunga de lumină galbenă care se vedea prin cadrul ușii. O auzi suflându-și nasul și deschizând robinetul de apă. Urmări umbra picioarelor ei mișcându-se în fâșia de lumină de sub ușă. O auzi închizând robinetul și deschizând dulapul. N-are decât să plângă, își zise. El nu greșise cu nimic. Încă nu se întorsese de la baie când el căzu într-un somn agitat, fără vise.

*

Au câștigat contractul Kapow! Dimineața s-au întâlnit pentru prezentare și, în aceeași zi după-amiaza, Frank a primit telefonul. I-au spus că erau siguri de alegerea lor. Frank a adunat întreaga echipă pentru a le da vestea, ordonând ca toată lumea să plece imediat de la serviciu și să se îndrepte către barul din cartier pentru a sărbători victoria. Tocmai se întorsese în biroul lui, încercând să o prindă pe Cleo la telefon ca să-i spună și ei, când Jacky trecu în fruntea unui grup pe lângă ușa lui, cântând „We Are the Champions".

— Vii, scumpule? strigă ea. Tu ești omul zilei!

— Cleo nu răspunde, spuse el și își luă haina de pe spătarul scaunului. Dau o fugă până acasă să văd dacă e acolo. Să văd ce face Iisus. Ne întâlnim într-o oră, maximum.

Jacky îi zâmbi.

— Bine, familistule, spuse ea.

Când a intrat în apartament, a găsit-o pe Cleo așezată pe jos, în living, cu Audrey, aplecate peste niște bucăți de carton și cu pensulele în mână. Îl ținea pe Iisus pe umăr, ușor încâlcit în părul ei.

— Care-i treaba, Frank? exclamă Audrey. Uite cu ce ne ocupăm noi. Protestăm!

— Te-am tot sunat, îi spuse Frank lui Cleo. N-ai auzit telefonul?

— L-am lăsat în cealaltă cameră, spuse Cleo fără să ridice privirea. Scuze.

— Iisus s-a trezit devreme, spuse Frank, aplecându-se să-i sărute pe amândoi.

— E încă pe jumătate adormit, răspunse Cleo, ferindu-și privirea. De obicei, nu stă nemișcat atâta timp.

Frank luă veverița marsupială în mâini. Era deja un pic mai mare. Își vedea propria reflexie în imenșii ei ochi negri. O gâdilă sub bărbie cu vârful degetelor. Ea închise ochii de plăcere. Frank ar fi jurat că uneori părea că zâmbește.

— Sunteți niște bizari, spuse Audrey.

— De ce? întrebară Cleo și Frank la unison.

— Aveți o rozătoare de companie pe nume Iisus, spuse Audrey. Asta e însăși definiția bizareriei.

— Nu este o rozătoare, se aprinse Cleo. Este un marsupial.

— Așa, și? spuse Audrey.

— Cley, pot să vorbesc repede ceva cu tine? În cealaltă cameră?

— Cineva are probleme, spuse Audrey pe un ton cântat.

— Sunt ocupată, obiectă Cleo.

— Te rog, spuse Frank.

— Putem să vorbim aici.

— Bine.

Frank îi aruncă lui Audrey o privire piezișă. Stătea întinsă pe burtă, cu bărbia sprijinită în palme, vizibil pregătită să se distreze.

— Ei bine, în primul rând vreau să spun că îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Și... ăă, în legătură cu ce-ai spus aseară... Probabil ai dreptate și, ei bine, voi face niște schimbări. Îţi promit.

— Asta-i tot? întrebă Cleo.

— Nu, spuse Frank. Celălalt lucru pe care voiam să ți-l spun este că noi am câștigat. Tocmai am aflat.

— Ce? strigă Cleo ducându-și mâinile la gură. Dar abia azi-dimineață ați avut prezentarea.

— Știu, știu, e o nebunie. Ne-au spus că sunt siguri de alegerea lor.

— Nu pot să cred!

Cleo se ridică de pe podea și începu să țopăie de bucurie.

— Credeam c-ai auzit că înclinau să aleagă pe altcineva.

— Se pare că nu.

Frank încercă să ridice din umeri cu nonșalanță, dar nu se putu abține să nu zâmbească.

— Poate să-mi spună și mie cineva ce se întâmplă? întrebă Audrey.

— A câștigat un contract uriaș, spuse Cleo.

Se întoarse spre Frank.

— Doamne, sunt atât de mândră de tine. Nu-mi vine să cred.

Se repezi să-l îmbrățișeze.

— Vom începe filmările în Africa de Sud luna viitoare, spuse el. Este mijlocul verii la ei. Douăzeci și șapte de grade și soare, iubito!

Cleo lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

— Uau, da, minunat, spuse ea plecând privirea.

El îi puse mâinile pe umeri.

— Ce părere ai, Cleopatra? întrebă el. Vrei să vii cu mine să scăpăm de frig?

Ea ridică ochii spre ai lui.

— Vrei să vin?

— Sigur că vreau.

— Dar înainte nu mi-ai cerut niciodată să vin la o filmare.

— Păi, înainte erai ocupată cu textilele, spuse Frank. Și nu credeam că ți-ar plăcea. Dar în Africa de Sud o să-ți placă la nebunie. Vei putea să pictezi, vei avea room service, vei sta la plajă. Va fi fantastic.

— O, Frank!

Cleo sări pe el și îl sărută pe obraji, pe frunte, pe gură.

— Mă bucur foarte mult pentru voi, spuse Audrey de pe podea.

— Toată echipa sărbătorește, spuse Frank. Am comandat de băut în contul meu. Voi, fetelor, n-ați vrea să ne însoțiți la bar?

— Să dea dracii, cum să nu? se entuziasmă Audrey.

— Bine, dar...

Cleo se uită la cartonul pe care îl pictau pe podea.

— Noi trebuie să ne ducem la un protest împotriva creșterii taxelor la școala de artă. Făceam niște pancarte.

— Dar la bar..., se plânse Audrey.

— Este... este destul de important, insistă Cleo. Cum să apară următoarea generație de mari artiști dacă nu își pot permite să învețe?

— Eu mergeam doar pentru băieții de la școala de artă, mărturisi Audrey. Hai să mergem la bar.

— Vrei tu neapărat să vin? îl întrebă Cleo pe Frank. Pot. De protestat pot să protestez altă dată.

— Nu, nu, du-te unde ai treabă, spuse Frank. Oricum, n-o să stau până târziu. Ne vedem acasă și sărbătorim amândoi.

— Da? întrebă Cleo. Nu vrei să stai în oraș?

— În niciun caz, spuse Frank.

Cleo se uită la pancarta pe care o picta. Pe ea scria: Fă artă, nu datorii!

— Totul se schimbă, spuse ea.

— Puțină schimbare nu strică, iubito, zise Frank.

Cleo ridică privirea spre el și zâmbi.

Când a ajuns la bar, Frank a constatat că era plin de oameni de la agenția lui. Simțea că se umflă în el un balon de mândrie. Deschisese această afacere în urmă cu zece ani, pornind de la un birou prăpădit de lângă autostrada Franklin Roosevelt. Primul lui angajat fusese Anders, un fost fotomodel pe care nimeni nu l-a luat în serios ca art director. În primul an au avut un singur client, un producător de costume de mătase pentru bărbați, cunoscut ca furnizor preferat al mafiei italiene. Își acordase un bonus de sfârșit de an de o sută de dolari în primii trei ani. Și iată-l acum!

— Frank!

Era Jacky care îi făcea cu mâna și care ținea telefonul în față.

— E un reporter de la Admania. Vrea un cuvânt de la tine înainte să publice știrea în seara asta.

Jacky strigă la toată lumea să facă liniște și îi făcu semn barmanului să oprească muzica. Frank ținu telefonul în față și mulțimea se adună în jurul lui să asculte. Din telefon se auzi o voce slabă.

— Hei, Frank, felicitări pentru victorie. Poți să comentezi puțin despre recentul vostru succes?

— Sigur, răspunse Frank. De unde-ai știut că acesta este subiectul meu preferat de discuție?

— A fost doar o bănuială, spuse reporterul. Acum uite, voi fi franc...

— Nu sunt eu deja? zise Frank.

Toți cei din jurul lui izbucniră în râs.

— Foarte inteligent, spuse reporterul. Dar serios, v-ați luptat cu niște dulăi în domeniu pentru acest contract și, ei bine, nu cred că se aștepta cineva să câștigați. Am auzit că propunerea voastră a nimerit la fix. Cum ți se pare faptul că o agenție de mărimea voastră joacă oficial în liga mare?

— Este extraordinar, răspunse Frank. Abia așteptăm să ne înfigem colții. Este imens, îndrăzneț, tupeist, ăștia suntem noi. Ascultă, noi nu suntem niște dulăi. Suntem lupi. Și suntem al dracului de feroce.

Frank dădu capul pe spate și începu să urle. Un cor de angajați de-ai lui i se alăturară și aerul se umplu instantaneu de schelălăieli și hămăieli. Frank își dezveli dinții într-un rânjet și le făcu semn să se liniștească.

— Asta mă duce la următoarea mea întrebare, spuse reporterul. Ai căpătat faima de băiat rău al publicității. Ne putem aștepta să vedem și alte, să zicem, cascadorii periculoase în următorul capitol al carierei tale?

— Nu, nu, vremurile alea au trecut, spuse Frank și îi făcu cu ochiul lui Jacky.

— Cum comentezi zvonul că sperați să deschideți un birou în Europa?

— T'etait jolie comme enfant? spuse Frank.

— Poftim?

— Înseamnă „Erai drăguț când erai copil?“ în franceză.

— Să înțeleg că ai în vedere Parisul?

— Poți să înțelegi ce vrei tu, spuse Frank. Acum, ce-ar fi să vii aici să bei ceva cu noi? Fac cinste. Jacky, preia tu, te rog.

Reporterul încă vorbea când el i-a înapoiat telefonul. Muzica a reînceput. Frank se îndreptă spre fundul barului, acceptând felicitări și strângeri de mână de la mulțimea din jurul lui. O căuta pe Eleanor. Nu se putea abține; mereu o căuta pe Eleanor. O găsi așezată pe un taburet în colțul îndepărtat al barului, unde nu era atâta lume și nici atâta zgomot. Se sprijini de blatul de lemn lângă ea.

— Uite cine-a venit, zise ea. Fiul risipitor.

— Nu mai porți ochelari, spuse el.

— Am lentile de contact. M-am săturat să văd animale moarte.

— Ce? întrebă Frank.

— Nimic.

— În fine. Arăți bine.

— Cred că adevărata măsură a maturității este disponibilitatea de a-ți atinge zilnic propriii globi oculari.

— Asta, spuse Frank, și să deții un aerator de vin.

— Ai un aerator de vin?

— Am două, spuse Frank. Am mai primit unul ca dar de nuntă.

— Câtă maturitate, comentă Eleanor.

Sorbi din pahar și zâmbi pentru sine, în felul secret și ciudat care o caracteriza. Părea că în mintea ei purta tot timpul un dialog amuzant cu ea însăși, la care Frank spera să ia parte într-o bună zi.

— Oricum, ca bărbat..., spuse Frank.

— Oh, ești bărbat? spuse ea surprinsă. Păcat că nu mi-ai spus și mie mai devreme.

— Las-o naibii!

— Și pe deasupra britanic...

— Asta e influența lui Cleo. În fine, voiam să spun că da, ca bărbat, lentilele de contact mi s-au părut întotdeauna un accesoriu efeminant. Nu știu de ce. Doar că îmi tot rătăcesc ochelarii și, dacă ești miop, ca mine, când îți pierzi ochelarii, pierzi și mijlocul de a-i găsi. Vederea, adică... Deci este o dilemă.

Despre ce vorbea? Bătea câmpii. Voia doar să stea de vorbă cu ea.

— Adevărat, zise Eleanor cu surâsul ei ironic.

— Ce vreau să spun este că poate-ar fi timpul să trec și eu la lentile, zise el. Viața este o renegociere constantă cu propria vanitate, până la urmă.

— Cu asta sunt de acord.

— Noi doi suntem de acord în multe privințe, zise Frank dându-și seama, în timp ce-o spunea, că era adevărat. Ce bei?

— Sifon cu lămâie verde, răspunse ea scuturând paharul. Savuros.

— Tu ești savuroasă.

Eleanor râse și întoarse privirea în altă parte. Frank își drese glasul.

— Sună tentant, spuse el. Iau și eu la fel.

Ea ridică din sprânceană în timp ce el comandă.

— Nu bei?

Barmanul puse niște sifon de la dozator și îi așeză paharul în față, cu o felie de lămâie verde deshidratată înfiptă în margine. Frank bău din el lung, cu nesaț.

— Fac și eu ce pot ca să nu crească nota de plată. Gașca asta o să mă bage în faliment.

Arătă cu capul spre mulțimea de la celălalt capăt al barului, unde unul dintre directorii de contract era deja, în mod inexplicabil, fără cămașă, cu cravata prinsă în jurul capului.

— Chiar așa? spuse Eleanor.

— Și..., continuă Frank aruncându-i o privire piezișă, mă gândesc să mă las.

— E mult de gândit, zise Eleanor.

— Mie-mi spui?

Se bătu cu palma pe frunte.

— Ăsta e cel mai periculos cartier pe care îl cunosc.

Eleanor râse din nou. Râsul ei răsuna ca o mașină de joc la câștigarea jackpotului, ca o cutie de sifon care se deschidea, ca muzica unui bâlci în depărtare, ca motorul unui Corvette care demara, ca o mie de mâini aplaudând laolaltă. Era unul dintre acele sunete cu adevărat frumoase.

— Ar trebui să încerci, spuse ea. Fă lucrurile pe care nu le-ai făcut niciodată pentru a obține ceea ce nu ai avut niciodată. Sau orice altceva.

— Uau, spuse Frank. Unde-ai auzit asta? La Oprah?

— Mama are un magnet de frigider cu textul ăsta.

— Ar trebui să spui că e de la tine.

Frank mai luă o gură de sifon.

— Dar nu e de la mine. Deci n-aș face asta.

— Nu prea ești făcută pentru publicitate, spuse Frank. Ceea ce este un lucru bun, crede-mă.

Mâna ei se sprijinea pe scaunul înalt dintre ei, chiar sub ochii oricui trecea. El o bătu ușor cu palma peste mână, apoi își lăsă degetele să zăbovească deasupra degetelor ei. Fațetele netede ale palmelor lor se odihniră una peste alta ca două plăci tectonice care, în sfârșit, se așezau la loc sub suprafața pământului. Eleanor se uită la el cu privirea ei amuzată și intensă. O simți străbătându-l prin tot corpul.

— Nu pot să mint, Frank, spuse ea încet. Chiar... chiar dac-aș vrea.

— Nu-ți cer asta.

— Atunci ce-mi ceri?

Dacă ar putea, ar întreba-o dacă își mai amintește că, atunci când s-au cunoscut, din mâna lui a trecut în mâna ei un curent, un șoc electric. Era un detaliu aparent nesemnificativ, dar care ajunsese să însemne totul pentru el. Ar întreba-o dacă e-mailurile lui erau momentele frumoase ale zilei pentru ea, așa cum ale ei erau pentru el. Ar întreba-o dacă tatăl ei este pe moarte și dacă din acest motiv era mereu puțin tristă, chiar și atunci când spunea că nu e. Ar întreba-o cum este să ai un tată. Ar întreba-o dacă ea crede că poți fi îndrăgostit de două persoane în același timp. Dacă știe cum e să iubești pe cineva pe care n-ar trebui să-l iubești. Dacă știe cum e să nu te iubești pe tine așa cum ar trebui.

— Nimic, spuse Frank. Doar că... ăă, preiei tu contractul cu firma imobiliară, pentru că eu acum mă voi concentra pe contractul Kapow!

Confuză. Ăsta era cuvântul pentru expresia de pe chipul ei. Ea își trase mâna de sub a lui.

— S-a făcut, șefu'.

Își goli paharul, apoi îl trânti pe tejgheaua barului dintre ei și râgâi zgomotos.

— Ia te uită, sunt terminată.

Își îmbrăcă banala geacă de puf și se îndepărtă. El o privi croindu-și drum prin mulțime spre ieșire. Părul ei ondulat era acoperit de glugă. O văzu plecând. Barmanul veni să ia paharele goale.

— Mai vrei unul? întrebă el.

— Sigur, spuse Frank.

Apoi, în ciuda voinței lui, în ciuda a tot, adăugă:

— Cu vodcă, de data asta.

*

Probabil că lăsase ușa de la baie deschisă când s-a întors. Trecuse de miezul nopții și Cleo dormea deja. Venise acasă pe trei cărări și făcuse un duș, încercând să scape de mirosul de pe el. Putea să se fofileze. Dacă ea nu simțea mirosul, putea să scape neobservat. Se trezise câteva ore mai târziu, simțind nevoia să urineze. Era încă buimac, cu privirea încețoșată din cauza mahmurelii, când se uitase în jos și văzuse veverița marsupială plutind în vasul de toaletă. Trupul ei se înclina sub jetul de urină. Era cu fața în jos, întinsă în formă de stea. Arăta ca o stea căzută.

El trăsese apa peste ea. Ce altceva putea face? Trăsese apa peste corpul ei înainte de a se trezi Cleo și de a vedea ce făcuse. Ea s-a rotit, a rezistat și a dispărut. După aceea, el vomitase pentru prima oară după mulți ani, în binecunoscuta poziție cu genunchii îndoiți, care îi aducea aminte de verile din tinerețea lui. Oh, Iisus. S-a uitat la apa înspumată, infectă, din vasul de veceu. A tras apa. Nu se ducea. A tras apa din nou. Degeaba. Apa murdară continua să crească.

CAPITOLUL 10

Februarie

Anders participa, fără niciun chef, la licitația de binefacere de la Cubed, o casă bondoacă transformată în galerie independentă în Chinatown, cunoscută mai mult pentru petrecerile destrăbălate de după orele de serviciu decât pentru operele de artă expuse. Spațiul era plin de artiști, toți îmbrăcați pentru a exprima un individualism maxim, dar cu toții arătând la fel în ochii lui Anders. Puteai recunoaște un student la arte plastice oriunde în lume, se gândea el. Căutarea individualității avusese ca rezultat exact opusul: predictibilitate absolută. Se uită prin mulțimea agitată de fesuri și capete albite după o persoană pe care o cunoștea, văzu două femei cu care se culcase, vorbind între ele lângă peretele din celălalt capăt al încăperii și viră în direcția opusă, spre bar. New Yorkul, care odinioară i se potrivea ca un costum perfect croit, i se părea tot mai mic cu fiecare an.

În drum spre bar, dădu nas în nas cu Elijah, creatorul unui site-cult cu mare succes la public, care oferea recenziile acide ale unor critici de artă și pe care revista lui Anders îl curta în prezent pentru postul de redactor. Când Anders se apropie, Elijah era ocupat să se uite cu un aer blazat la o sculptură compusă din jucării sexuale pe o bandă rulantă.

— Ai observat vreodată ce bine seamănă un dop anal cu un vârf de săgeată amerindian? întrebă el.

— Și eu mă bucur să te văd, răspunse Anders.

— Încerc să găsesc ceva pentru care să licitez. Dar se pare că sunt singurul.

Și-au croit drum pe la periferia galeriei, Elijah declarându-și opiniile, majoritatea negative, într-un falsetto sonor. Anders se uita distrat la fotografii și picturi, dar cu un ochi la cele două femei pe care le zărise mai

devreme. Când femeile se uneau, niciodată nu se termina cu bine pentru el. Dacă era să fie cinstit cu el însuși, începea să se sature de parada de creaturi magnifice din dormitorul lui. Sau, mai degrabă, se săturase de el însuși. Le dezamăgise pe toate. Nu pentru că și-ar fi încălcat vreo promisiune, ci pentru că refuzase să facă vreuna. El le oferise momente, pe când ele își doriseră luni, ani, căsnicii.

— Pari căzut pe gânduri, spuse Elijah. Ai în plan să faci o ofertă?

Anders se uită în jur. Majoritatea operelor de artă de aici erau impenetrabile pentru el. Totul părea să fi fost făcut de niște computere. Se îndreptă spre un tablou în ulei cu nudul unei femei. Acesta, cel puțin, nu era rău. Îi plăcea că se putea simți prezența pictorului pe pânză, tușele expresive și reținute în egală măsură. Se dădu mai aproape să citească numele artistului. Era al lui Cleo.

— Ce părere ai despre acesta? întrebă Anders.

Elijah își împinse ochelarii mai sus pe nas și se încruntă.

— Timid, declară el. Sentimental ca o fetișcană. Nu-mi place când te uiți la un tablou și știi că a fost făcut de o femeie. Arta n-ar trebui să fie constrânsă de tropii de gen. Păcat, într-adevăr, pentru că din punct de vedere tehnic este destul de bună.

„Păcat pentru tine, poate“, zise Anders în sinea lui. „Tocmai ai pierdut o frumoasă ofertă de muncă.“

— Bun. Hai să bem ceva, îi propuse el.

— Oh, eu nu beau alcool, spuse Elijah apăsându-și pieptul cu vârful degetelor într-un fel protector. Am fost la dezintoxicare pentru dependență de Adderall acum doi ani. N-ai citit biografia de pe site-ul meu?

Anders zâmbi fără să deschidă gura.

— Atunci apă minerală, zise el.

Restul serii l-a petrecut pregătit să o întâlnească pe Cleo. Căuta capul ei blond prin mulțime, simțea cum i se strânge stomacul de emoție când credea că o vede, apoi picătura de dezamăgire când constata că nu era ea. După mai multe pahare de plastic cu șampanie, cărora le pierduse numărul, a licitat pentru tabloul ei. A oferit 1200, nu cu mult mai mult decât ultimul ofertant, dar suficient pentru a crește prețul, astfel încât ea să vândă la o sumă respectabilă. A doua zi a fost surprins să primească un e-mail prin care era informat că îl câștigase. După-amiază, la serviciu, a primit un telefon de la ea.

Anders își zâmbi în oglinda de deasupra biroului în timp ce apăsa să răspundă.

— Douăsprezece mii de dolari, spuse ea. Ce naiba înseamnă asta?

Anders fu convins că reflexia lui din oglindă pălise.

— Cleo? se bâlbâi el.

— Ăsta e un mod de a-ți cere scuze pentru ce-ai făcut?

Rotițele din creierul lui se învârteau frenetic, încercând să digere această nouă informație. O mie două sute. Douăsprezece mii. Plasarea unei zecimale. Opt, zece, douăsprezece pahare de șampanie...

— Mă bucur că îți pare rău, continuă ea. Așa și trebuie. Dar a trecut un an, iar asta e... cam exagerat.

— Cum ai... Eu am crezut că licitația este anonimă.

— Nu mi-a venit să cred când mi-au spus, continuă Cleo și râse, ignorându-l. Am auzit chiar că cineva se gândea să ofere mai mult decât tine. Îți vine să crezi? Este ca în Hainele noi ale împăratului. Nu e nevoie decât ca o singură persoană să creadă și este adevărat.

— Ei bine, eu cred în tine.

Anders deja recalibra evenimentele din seara precedentă pentru a le integra în această nouă narațiune. Poate că el chiar intenționase să ofere o sumă atât

de mare. Nu era ideal, desigur, dar și-o putea permite și acum i se părea un gest fermecător de spontan.

— Mulțumesc, Anders. Chiar îți mulțumesc.

O auzi scoțând un oftat de satisfacție în telefon.

— Ce ai de gând să faci cu banii? întrebă Anders. Îți cumperi ceva frumos?

— A fost o licitație de binefacere, Anders. Nu eu primesc banii. Dar tot e bine că am vândut pentru o sumă atât de mare.

— Atunci cine îi primește?

— Cred că se duc la Societatea Aviară a Central Park.

— Ce-i aia?

— Unii care se ocupă de protejarea păsărilor.

— Tu îți bați joc de mine. Am dat douăsprezece mii de dolari unui grup de ornitologi amatori?

— Se pare că există două specii de șoimi care trebuie protejate.

— Spune-mi că glumești.

— Eu nu glumesc niciodată când vine vorba de bani, spuse Cleo cu o voce care nici nu confirma, nici nu infirma dacă acest lucru era adevărat. Deci unde ai de gând să-l pui?

— Ce să pun?

— Tabloul meu, Anders.

— Ah. Nu pe perete se pune de obicei?

— Nu face pe deșteptul. În apartamentul tău?

Anders nu se gândise la asta. Nu se așteptase ca în final să dețină obiectul.

— De ce nu vii să vezi? Mă poți ajuta să aleg unde să-l pun.

— Amândoi știm că ți-am văzut deja apartamentul.

Acest lucru îl surprinse. Niciunul dintre ei nu mai vorbise deschis despre vreun detaliu legat de noaptea pe care o petrecuseră împreună. Se întâmplase la scurt timp după ce ea și Frank se cunoscuseră, înainte ca vreunul dintre ei să știe că va fi ceva serios. De fapt, își dădu el seama, era pentru prima oară de-atunci când ei doi stăteau de vorbă fără ca Frank să fie prezent.

— Niciodată la lumina zilei, spuse el.

— Și a cui e vina?

— Nu e vina nimănui. E doar un fapt.

Dar el știa că fusese un gest rațional din partea lui să o trimită acasă în toiul nopții. Din cauza vinovăției. Dacă ar fi lăsat-o să doarmă lângă el, dacă ar fi atins-o în lumina sobră a dimineții, i s-ar fi părut că îl trăda pe Frank a doua oară.

— M-ai umilit, spuse ea încet.

— Uite ce e, spuse el. Mi-am sfărâmat dinții cu asta, zău.

— Cum?

— Așa spunem noi, danezii, când regretăm ceva ce-am spus.

O auzi zâmbind în tăcere.

— Câți dinți ți-ai sfărâmat?

— Pe toți. În fine, acum e altfel.

— Ce anume?

— Apartamentul meu. Ar trebui să vii să-l vezi.

— În ce sens?

— Are... clanțe noi.

Cleo râse. Era ca și făcut.

Ajuta și faptul că, în următoarele câteva săptămâni, Frank era plecat în Africa de Sud să filmeze o serie de reclame la o nouă băutură energizantă, despre care se spunea că avea proprietăți de vindecare a mahmurelii. Milioane de dolari de prostii, îi spusese el râzând lui Anders la o bere înainte de plecare. Anders avusese impresia că și Cleo va merge cu el, dar era clar că ea rămăsese acasă. Nu se gândise niciodată la ce făcea ea cât timp Frank era plecat în aceste călătorii. Picta, presupunea el, deși, când a întrebat-o despre munca ei câteva ore mai târziu, ea a dat din mână cu o bruschețe vecină cu iritarea.

Cleo stătea în apartamentul lui și se uita la pereții albi ai sufrageriei imense. Din stradă, traficul de seară ridica obișnuitele obiecții sub formă de claxoane și sirene de mașini.

— Cum poți trăi fără nimic pe pereți? întrebă Cleo.

Anders ridică din umeri. La revistă era toată ziua asaltat de imagini; când venea acasă, se simțea ușurat că lipseau.

— Te servesc cu ceva? întrebă el. Poate o băutură sau...

Se îndreptă spre ea și o ridică în picioare. Ea își încolăci picioarele în jurul lui și îl lăsă să-și vâre limba în gura ei. Se răsturnară pe canapea, dar Cleo scutură din cap și îl trase pe podea. Bineînțeles. Ultima dată o făcuseră pe canapea. Ea era îmbrăcată în straturi de haine. El scoase un pulover, o maletă, un tricou, apoi îi descheie blugii pe sub care avea o pereche de dresuri. Râse în timp ce îi scotea ciorapii din picioare.

— Parcă aș deschide o matrioșcă.

Ea îi oferi zâmbetul ei leneș, ca de pisică.

— Merită efortul, îi spuse.

Era întinsă goală pe covor în fața lui, cu hainele împrăștiate într-un halou în jurul capului. Își smulse cămașa de pe el, apoi își împinse pantalonii și chiloții până la genunchi. Nici măcar nu mai așteptă să-i dea jos de tot înainte să-i desfacă picioarele și o pătrunse, împingând tare și repede. Era într-o altă lume, fără gânduri, doar cu senzația că ea era înfăşurată strâns în jurul lui. Doamne, ce bună era, chiar mai bună decât și-o amintea.

Cleo îi puse mâinile în piept și îl împinse. Se uită serioasă la el.

— Anders, ăsta nu e sex.

El se uită la ea, gâfâind.

— Cum adică?

— Adică ce faci tu... chestia asta cu împinsul... nu e sex. Tu te masturbezi cu corpul meu, în loc să-ți folosești mâna.

— Eu... ah! Doamne, Cleo... Ce-ai vrea să fac?

Cleo își puse mâinile pe bazinul lui și îl împinse mai adânc în ea.

— Simți asta? Creasta aia sus în capăt? Asta încerci să lovești. Bine, nu să lovești, exact, doar să mângâi cu vârful... Da, da, așa, dar mai încet. Rulează pe ea. Bine... Bine... Ușor și încet. Mm-hmm, continuă să atingi și să mângâi, mângâie și rulează. Da, da, așa...

El nu era obișnuit să i se spună ce să facă. Îl enerva. Se gândi să se retragă, dar era vorba de Cleo, la urma urmei. Cea pe care și-o dorea cel mai mult. Cea pe care își dorea cel mai mult s-o mulțumească. Ea îi strecură în gură două degete lungi, învârtindu-le în jurul limbii lui. Aveau gust de scrum de la țigări, dar lui nu-i păsa. Ochii ei se uitau într-ai lui cu acea intensitate ciudată, furioasă, pe care o avea numai ea. Erau de un verde neobișnuit, incredibil de deschis. Cum de el nu observase până atunci? Ea își trase mâna și o împinse în spațiul dintre stomacul lui și al ei. Simțea curba degetelor ei mișcându-se în timp ce se freca. Pleoapele ei tremurau

deschizându-se și închizându-se ca niște aripi. Își strecură mâna mai jos, până acolo unde el intra în ea, strângându-l între degete în timp ce el se mișca înăuntru și în afară, înăuntru și în afară. El rezistă încă zece secunde, își permise să termine cu câteva pompări rapide, apoi își dădu drumul înăuntrul ei.

Râse când el se prăbuși gemând, cu toată greutatea corpului peste ea.

— În regulă, îi zise, dându-i o palmă pe spate. Vom mai lucra la asta.

Începea să fie prea bătrân ca să mai facă sex pe podea, așa. Simți un junghi în șale în timp ce se ridică de pe ea și se grăbi să-și ascundă penisul încrețit în chiloți. Trupul alb al lui Cleo rămase nemișcat pe covor lângă el, ca o vază cu crini răsturnată. Stătea cu privirea în tavan, cu o expresie goală, de nepătruns. La ce se gândea? Regreta? Părea că brusc se îndepărtase de el. Trupul ei era acolo, dar el simțea prezența ei retrăgându-se. Parcă se retrăgea din lumina soarelui în întuneric.

— Ai o țigară? o întrebă, străduindu-se să pară relaxat.

Fără să scoată o vorbă, ea se rostogoli pe burtă ca să ajungă la geantă și scoase pachetul, punând o țigară în gură și aprinzând-o cu o grație născută din practică. În timp ce elibera fumul, i-o întinse lui.

— Nu ești în Africa de Sud, spuse el.

Ea scutură din cap.

— A trebuit să lucrezi sau ce?

Din nou scutură din cap.

— Atunci de ce?

Cleo se ridică, îi scoase țigara din gură și o luă ea. El observă o pată umedă pe covor, acolo unde sperma lui se scursese din ea.

— Nu mai vorbiți? o întrebă.

Cleo întoarse spre el ochii ei de culoare deschisă. Dulceața pe care o văzuse pe fața ei cu doar câteva clipe mai devreme dispăruse, înlocuită de o duritate care îl neliniștea. Când îi răspunse, vocea ei era joasă.

— Ce vrei să spun?

— De ce nu te-ai dus în Africa de Sud?

Se uită în jur căutând un loc unde să scuture țigara, apoi scrumă în palmă.

— Iisuse. Uite-aici...

El sări în picioare și luă o ceașcă de pe blatul din bucătărie. Asta era problema cu Cleo, se gândi el, ea nu cerea niciodată ajutorul pentru nimic. Îngenunchind în fața ei, îi luă mâna într-a lui și trase ușor scrumul cenușiu din palmă în ceașcă.

— N-am mai vrut să merg, spuse ea încet.

— V-ați certat sau ce?

Stătea cocoşată, cu umerii palizi ridicați până aproape de urechi.

— Nu contează.

— Sunt sigur că pentru Frank contează.

— Frank e un beţiv, zise ea încet.

Anders reflectă o clipă. Frank bea mult, trebuia să recunoască, dar la fel făcea și el. Sigur, la Anders, fiind scandinav, era doar o chestie care ținea de cultură. Și apoi, Frank nu era un om fără adăpost care își bea mințile sub un pod. Dacă era bețiv, cel puțin era unul funcțional.

— De-aia ești aici? Ca să te răzbuni pe el pentru că bea?

Ea scutură iar din cap și se uită la mâna ei, pe care el încă o ţinea într-a lui.

— Atunci de ce? Ai vrut doar companie?

Ea îi apucă degetele cu o fermitate surprinzătoare.

— Te-am vrut pe tine.

*

Ce l-a uimit cel mai mult a fost cât de ușor era să fie cu ea, cât de puțin vinovat se simțea. Se gândise deseori la Cleo, încă din noaptea aceea de beție petrecută împreună, desigur, dar știuse să împingă orice sentiment față de ea într-un ungher adânc, neatins, din sufletul său. În ziua când Frank i-a spus că se căsătoresc, el a simțit un fel de trădare ciudată — din partea lui Frank sau a lui Cleo, nu își dădea seama — și a jurat că va păstra distanța față de ea. Și reușise aproape un an întreg. Până acum.

În fiecare seară, după muncă, alerga acasă să o vadă, nerăbdător să o strângă în brațe. Abia dacă mai ieșeau din apartament. Comandau platouri cu sashimi și mâncau cu mâna. Fumau iarbă dintr-un măr și făceau sex lent, ca în transă. Se uitau la filme, învăluiți unul cu celălalt. Ignorau ninsoarea care se vedea căzând încet la fereastră. Făceau baie. Beau ceai. Își masau picioarele. Puneau muzică unul pentru celălalt. Au construit un om de zăpadă pe balcon. Au făcut supă din niște resturi. Au prizat cocaină și au stat de vorbă până dimineața când se duceau la culcare. Au dormit unul lângă altul, uneori agitați, alteori liniștiți, în fiecare noapte, timp de două săptămâni.

În ziua când Frank urma să se întoarcă, Anders s-a trezit de cum s-a luminat afară. Cleo era lângă el, cu o dungă de lumină pe față. Chiar și în somn, avea o expresie de îngrijorare. Își trase încet brațul de sub spatele ei și se rostogoli din pat. Se gândi să facă duș, dar voia să miroasă a Cleo toată ziua. Se îmbrăcă repede în blugii lui obișnuiți, de culoare închisă, și cu un pulover pe gât, apoi se duse în bucătărie. Ceai și porridge, asta îi plăcea lui Cleo dimineața. Fluierând printre dinți, băgă ceainicul în priză și scoase laptele din frigider. O coloană de abur se ridică în bucătărie. Amestecă

ovăzul, adăugă un praf de zahăr brun granulat. Frank trebuia să aterizeze în câteva ore.

Cartea poștală pe care i-o trimisese Frank era sprijinită pe tejgheaua din bucătărie. Pe față era imaginea unui bărbat răpus de un leu. Dedesubt scria: „Trimiteți mai mulți turiști în Africa de Sud!“ Anders o primise cu o tresărire de spaimă — Frank era leul? —, dar și-a amintit de o glumă mai veche de-a lor, de a-și trimite unul altuia cele mai oribile cărți poștale din țările pe care le vizitau. Pe verso, mâzgălite cu scrisul aproape ilizibil al lui Frank, erau patru cuvinte: „M-am gândit la tine, frate“.

Anders se uită la ceas; nu mai avea mult timp. Astăzi era ziua lui cu Jonah, fiul fostei sale iubite, Christine. Jonah nu era copilul său biologic, dar Anders locuise cu el de la vârsta de patru până la zece ani și îl iubea într-un fel feroce și stângaci, care lui i se părea patern. Abia aștepta să-l vadă, deși nu își făcea timp pentru asta atât de des pe cât ar fi trebuit. Dar astăzi se bucura de această diversiune. Îi prindea bine să nu se mai gândească la avionul lui Frank coborând lent înspre New York.

Când se întoarse cu micul-dejun, Cleo era întinsă pe pat ca o stea. Aruncase cuverturile de pe ea, lăsând să i se vadă pieptul alb. Lui îi plăcea s-o vadă așa dimineața, fără artificii. Genele ei argintii îi confereau chipului o privire deschisă, spontană. El se așeză pe marginea patului și se aplecă foarte ușor să-i sărute sfârcul. Ea îi aruncă un zâmbet somnoros, ca o rază de soare care se luptă să răzbată printr-un cer acoperit.

— Cum ai dormit? o întrebă.

— Țevile făceau zgomot.

— E o clădire veche. Am pregătit micul-dejun.

Cleo se ridică și îi aruncă o privire serioasă.

— Ce părere ai despre Eleanor?

— Cine?

— Tipa de la agenția lui Frank.

— Cred că e de treabă. De ce naiba întrebi?

— Cred că Frank este îndrăgostit de ea.

Anders puse porridge-ul și cana de ceai pe noptieră cu zgomot.

— De ce-ai adus vorba despre asta acum?

— Și tu crezi că este?

— Cred că vorbești prostii. Eleanor? Ea e... ea nu e genul lui Frank.

— Le-am văzut mesajele pe e-mail.

— Acum?

— Nu. Cu ceva timp în urmă.

— Așa și?

— Își trimit unul altuia glume. Lucruri care li se par amuzante.

— Și?

— Chestiile astea le fac oamenii îndrăgostiți.

— Sau colegii de serviciu plictisiți. Tu n-ai avut niciodată o slujbă de birou, Cleo. Chestiile astea sunt ceva normal.

— Mie nu mi se pare normal.

— Deci despre asta era vorba? Crezi că Frank are o aventură, așa că ai vrut să ai și tu una?

— Nu cred că au neapărat o aventură. Cred că el e... se simt atrași unul de altul.

— Ești nebună.

— Să nu mă faci pe mine nebună.

Cleo se ridică mai sus, rezemată de tăblia patului, şi smuci cearşaful, trăgându-l în jurul ei. Era albă și trasă la față.

— Ascultă..., spuse el desfăcându-i mâinile încrucișate la piept și luându-le într-ale lui. Știu că este greu, cu Frank care se întoarce și faptul că noi nu știm... în fine, cum să procedăm. Dar am petrecut o perioadă atât de fericită împreună. Să nu ne certăm chiar acum, te rog.

— Am să-i spun eu lui, zise ea.

El îi lăsă mâinile jos.

— Cum adică?

— Nu pot să...

Ea se opri, încercând să găsească cuvintele potrivite.

— Ceva trebuie să se schimbe.

Anders simți un gol în stomac, de parcă tocmai i-ar fi fost scos un dop.

— Cleo, te rog, indiferent ce vrei să faci, nu-i spune nimic despre noi. Nu încă. Am nevoie... Am nevoie de mai mult timp.

— N-o să te amestec pe tine.

— Atunci ce vrei să-i spui?

— Nu știu! Că nu sunt fericită. Că mă mut. Trebuie să fac ceva. Poți să-mi promiți un lucru?

Ea se întinse să-i apuce mâinile pe care el le lăsase să-i cadă în poală. Anders se simți înclinat să se ferească în timp ce ea se agăța de el. Trebui să reziste impulsului de a sări de pe pat pentru a fugi pe scara de incendiu.

— Ce?

— Promite-mi că vei fi lângă mine. Nu trebuie să ieși și să spui tuturor că suntem împreună. Doar promite-mi că vei fi acolo pentru mine.

— Uite, eu trebuie să plec, spuse el. Azi e ziua mea cu Jonah, ți-am zis. Ai acolo niște porridge. Dar te rog, să nu faci ceva nechibzuit, Cleo. Te rog.

O sărută în grabă pe obraz și arătă spre micul-dejun, de parcă dacă l-ar mânca, asta ar rezolva totul.

— Stai, spuse ea, dar el deja ieșea pe ușă.

Chemă un taxi și se îndreptă spre vest. Era în întârziere. Când au cotit pe autostrada West Side, Anders și-a lăsat relaxat capul pe spătarul scaunului. Joggerii, bine încotoșmănați împotriva frigului, alergau de-a lungul apei, dincolo de care se profila prozaic New Jersey. Își aminti că Frank spusese că Eleanor era din New Jersey. Lui Anders nu i se părea credibilă teoria lui Cleo cu privire la sentimentele lor unul față de celălalt. Cleo era sensibilă, cu multă imaginație, ușor paranoică; vedea prea multe în toate. Frank i-ar fi spus lui Anders dacă s-ar fi îndrăgostit de altcineva. Oricum, ce i-ar veni să se îndrăgostească de o femeie ca Eleanor când o avea pe Cleo?

Sentimentele lui Anders pentru Cleo erau o mare de contradicții. Perspectiva ca ea să-i spună totul lui Frank îi stârnise o reacție de teroare, aproape de repulsie. Acum, în liniștea din taxi, ideea că ar putea fi a lui tot timpul, deschis, nu doar pentru câteva clipe furate, aprinse în el o senzație caldă de plăcere. Dar cu ce preț ar veni această plăcere? Îl cunoștea pe Frank de peste douăzeci de ani, pe Cleo de doar un an. Dar când era cu Cleo, se simțea neînfricat și nesăbuit, capabil să-și ardă viața din temelii și apoi s-o construiască la loc.

Ajunse acasă la Christine și sună la interfon. Când locuia aici, îi plăcuse apartamentul cu pereții curbați și luminatoarele prăfuite, dar se simțise ușurat să se întoarcă în centrul orașului când s-au despărțit. Upper West Side i se părea apăsător, cu inevitabilele cărucioare pentru copii și discuții despre școală. Poate se înșela, dar întotdeauna simțise că el era prea tânăr pentru a locui acolo.

Urcă în lift și așteptă ca acesta să fie chemat la etajul ei. Christine era contabilă la o firmă de arhitectură și se descurca bine fără ajutorul unui partener, fapt de care era extrem de mândră. Ușile se deschiseră și în prag apăru chipul ei ascuțit, familiar. Îl trase înăuntru să-l îmbrățișeze.

— O, Anders, spuse ea, frecându-și fața de gâtul lui. Nu-mi spune că te-ai apucat iar de fumat.

— Numai la ocazii, o asigură el.

— Miroși ca un adolescent.

— Și tu miroși la fel.

Recunoscu mirosul familiar, lemnos și puțin picant al apei de colonie pe care altădată ea o fura de la el.

— Jonah e în camera lui, se pregătește, spuse ea. Și când s-au construit orașe a durat mai puțin.

O urmă în bucătărie.

— S-ar putea să plec puțin mai devreme.

Probabil că Frank ateriza acum, calculă el. Îi trebuia apoi o oră, poate două, să treacă prin vamă și să ajungă în oraș. Oare Cleo o să-i spună ceva în momentul când el va intra pe ușă? Avea încredere că nu îl va trăda și nu îi va spune lui Frank. Dar ce îi va spune? Îl va părăsi? Dacă, totuși, Frank îl suspecta?

— În regulă, spuse Christine. Distrează-te cu Jonah, dar nu prea mult. Momentan, l-am trecut pe lista mea neagră. Espresso?

Anders clătină din cap și își verifică telefonul. Nimic de la Cleo.

— Ce-a făcut? întrebă el.

— M-a făcut javră pentru că nu vreau să-i dau un card de credit așa cum se presupune că au toți ceilalți prieteni ai lui. Un card de credit! Are

treisprezece ani, pentru Dumnezeu. Ar trebui să se simtă milionar dacă are cincizeci de dolari.

Ea se duse în hol și îl strigă pe Jonah. În gura ei, numele lui erau două silabe lungi, ca o sirenă de raid aerian.

— Femeie, vin acu'! îl auzi pe Jonah strigând.

Christine își dădu ochii peste cap.

— I-au dat și lui trei floace și crede că poate să-mi zică „femeie“. Uneori mă întreb dacă nu cumva am crescut un golan.

— Noi l-am crescut, spuse el. Și toți copiii sunt obraznici la vârsta asta.

Ea zâmbi, apoi se încruntă.

— Eu n-am fost.

Se întoarse spre espressor și îi întinse ceașca mică și aburindă.

— Deci te vezi cu cineva în prezent? Alte supermodele rusești?

— Sasha era ucraineancă. Și nu.

— Măi, să fie, spuse Christine ridicând sprâncenele spre el. Și ce faci cu atâta timp liber?

„Îl petrec cu Cleo“, se gândi el.

— Lucrez.

Lucrurile mergeau bine la revistă, în ciuda lipsei lui de concentrare. Deschideau un birou în LA și, de fapt, cu câteva zile înainte îi ceruseră să fie șeful echipei din West Coast. Deocamdată nu pomenise nimănui despre asta și acum își dădu seama, cu un val de plăcere, că putea să-i spună lui Christine.

— De fapt, mi s-a propus să fiu redactor-șef la noul birou din LA.

— Oh, Anders, ce frumos! spuse ea și se aplecă să-l sărute pe obraz. Și când te vei muta?

— Mă simt flatat, dar nu voi accepta. Pentru Jonah, mă-nțelegi, ar trebui să fiu aici lângă el. Și este mult prea departe pentru părinții mei dacă vor să vină vreodată în vizită.

Nu avea de gând să plece din New York. Nu când viața lui devenise brusc atât de plină de Cleo. Poate că ar fi mai bine dacă Frank ar afla mai devreme decât mai târziu. Îl va ierta până la urmă. Mai ales dacă, așa cum bănuia Cleo și lui Anders nu-i venea să creadă, era îndrăgostit de Eleanor. Anders ar putea fi fericit cu Cleo. Ar locui împreună, și-ar cumpăra o casă a lor. Poate în zona de nord, lângă parc. Lui Jonah i-ar plăcea, era sigur.

— Anders, spuse Christine uitându-se la el încruntată. De câți ani te cunosc, părinții tăi n-au venit o singură dată în State. Și în privința lui Jonah, abia dacă-l vezi o dată pe lună. El poate să vină în vizită la tine. Sunt convinsă că i-ar plăcea.

— Ba sigur că-l văd mai des, se hazardă Anders.

— Oricum, nu de Jonah trebuie să-ți faci griji. Frank este ăla care nu poate trăi fără tine. Christine sorbi din cafea și se strâmbă.

— Este exemplul perfect de codependență.

— Nu-i adevărat. Și acum o are pe Cleo.

Sonoritatea numelui ei în gura lui îi dădu o senzație de căldură.

— Eu nu-i văd pe ăștia doi făcând mulți purici împreună.

— Nu? De ce?

Pentru că el și-o trăsese cu ea de două ori noaptea trecută?

— Frank încă se comportă ca un copil, spuse Christine. Și, din câte am auzit, ea practic este un copil.

— Ea chiar nu...

Era ușor panicat de această descriere a ei, unde mai punea că el era cu doi ani mai mare decât Frank.

— Ah! exclamă Christine ridicând mâinile în aer și privind pe lângă el. Iată-l și pe copilul meu!

— Nu sunt un copil, mamă, mormăi Jonah.

Anders sări să-l îmbrățișeze pe Jonah, care se supuse, dar nu îi întoarse îmbrățișarea. Jonah era în perioada neplăcută a unui puseu de creștere, când membrele păreau prea lungi pentru corpul lui. Părul castaniu și zburlit îi camufla parțial acneea care i se întindea de pe obraji spre tâmple. Cu toate astea, se gândi Anders, era frumușel. Purta un tricou Chelsea și niște blugi slim cu marginile îndoite pe care i-ar fi purtat și Anders.

— Dumnezeule, exclamă Anders. Acum ești aproape la fel de înalt ca mine.

— Da, poate, spuse Jonah, uitându-se la pantofii lui. Dar încă ești superînalt.

— Mă gândeam să mergem la Muzeul de Istorie Naturală, spuse Anders punând ușor mâinile pe umerii lui Jonah. E o expoziție de fluturi.

Propunerea suna absolut neinteresant, chiar și pentru el. Jonah îi aruncă o privire care nu putea fi descrisă decât ca distrugătoare. Când învățase să se uite așa la cineva?

Anders zâmbi.

— Bine, dă-o-n mă-sa. Vrei să mergem la o friptură sau ceva?

— Ai grijă cum vorbești! îl atenționă Christine.

— Fie, cum vrei tu, spuse Jonah, îmbrăcându-și jacheta.

Restaurantul la care s-au dus era întunecat și pustiu, nepătruns de soare sau de atmosfera veselă de weekend care anima străzile. În acord cu elementul

principal din meniu, interiorul restaurantului era roșu ca sângele; pereți carmin, scaune maro-închis, șervețele stacojii groase, pliate pe mesele de mahon. Parcă erai în interiorul unei artere.

Anders comandă pentru amândoi friptură porterhouse cu garnitură de cartofi copți și cremă de spanac, plus un Peroni și o cola. Mâncare de bărbat adevărat, observă el sec, gândindu-se la brunch-urile vegetariene cu Frank la Sant Ambroeus în cursul săptămânii: ouă organice și multe rânduri de Bloody Mary pentru a atenua efectele serii precedente. Își dădu seama, tresărind, că se va termina definitiv cu acele brunch-uri.

— Și cum e la liceu?

— Sunt cel mai mic din anul meu, spuse Jonah, sorbindu-și cola dintr-o înghițitură. Toți ceilalți au 14 ani.

— Cum așa? întrebă Anders. Îți faci prieteni?

— E-n regulă, spuse Jonah. Cum se numește când ai, de exemplu, litere în loc de cuvinte?

— Acronim, spuse Anders, uşurat că îşi amintise.

— Da, asta. Știi de la ce zic ei că vine acronimul Dwight[4]? Dumb White Idiots Getting High Together. Idioți albi și proști care se droghează.

— Și mama ta cât plătește ca să te trimită acolo?

— O gălăgie de bani, răspunse Jonah ridicând din umeri. Au o echipă bună de fotbal.

Anders își verifică pe furiș telefonul. Nimic. În tăcerea care se lăsă, luă o înghițitură zdravănă de bere.

— Deci... liceul este bun, încercă el din nou. Foarte diferit de gimnaziu?

— Sunt destul de mulți care consumă droguri acolo, spuse Jonah, jucându-se cu șervețelul. Săptămâna trecută au prins un junior care priza cocaină în

bibliotecă. Ai încercat vreodată?

Dacă a încercat? Îi plăcea. Dar nu avea de gând să-i spună lui Jonah. Amintirea liniilor de pudră pe care le trăgea pe nas de pe sânii netezi ai lui Cleo îi veni în minte ca un șoc electric. Mai luă o gură de bere.

— Nu, amice, răspunse el. Chestia aia vă putrezește creierul.

Apoi, temându-se că dăduse genul de răspuns pe care el însuși l-ar fi ignorat dacă ar fi fost adolescent, adăugă:

— Rămâneți la bere și la iarbă. E un pariu mai sigur.

— E bine de știut, spuse Jonah și zâmbi. Hei, mișto brățară.

Întinse mâna peste masă și atinse încheietura lui Anders. Era prima dată când luase contact cu el de bunăvoie în ziua aceea.

— Îți place? Ia-o tu.

O desfăcu de la mână și se uită cum Jonah și-o puse la încheietura lui subțire. Era făcută dintr-o sfoară marinărească albastră, prinsă cu un cârlig de pescuit de argint. Jonah se uită la ea, apoi din nou la Anders.

— Nu, spuse el. Zici că e de homalău.

Anders se uită la brățară în timp ce Jonah o scotea de pe mână. Optzeci și cinci de dolari de la Barney’s pentru ceva ce tatăl lui ar fi putut face din cutia lui de scule. O băgă în buzunarul blugilor.

— Nu pot să cred că voi, copiii, încă spuneți că ceva este „de homalău“, zise el.

— Înseamnă doar că nu e mișto, mă-nțelegi, neinteresant. N-are de-a face cu sexualitatea sau așa ceva.

— Ce știi tu despre sexualitate? Abia dacă ți-au dat trei floci!

— Ei bine, spuse Jonah, sărind în scaun. Am deja o iubită. Așa că du-te dracu'.

Anders era încântat că i se făcuse această confidență, chiar dacă într-un mod agresiv. Jonah nu mai vorbise niciodată cu el despre fete.

— Excelent! Cine e?

— E doar un fel de iubită, nu știu, spuse Jonah și își strânse șervețelul în palmă. Fata asta, Raquel.

— Raquel, repetă Anders. Super. Cum e?

— E în clasă cu mine. E mișto. Nu e cea mai mișto fată din an, aia e una Natalia, dar e printre primele patru. Și... — zâmbi când își aduse aminte — m-a lăsat să-i bag un deget.

— Uau, spuse Anders de-a dreptul surprins.

Jonah se lăsă pe spătarul scaunului și luă cuțitul de friptură, răsucindu-l cu vârful în buricul degetului. Probabil același deget, observă Anders, care fusese recent înăuntrul unei boboace de la Dwight, pe nume Raquel.

— Am încercat s-o fac să mi-o sugă, spuse Jonah. Dar ea a început să se mâțâie, așa că am renunțat.

Tonul acesta era cu totul nou pentru el. Jonas pe care îl știa el era sensibil, bun. Plânsese la jumătate din filmele la care îl dusese. Anders își aminti ceva ce îi spusese Cleo despre empatie, că ar trebui să fie exersată ca un mușchi, în special la băieți, începând de la o vârstă fragedă. Spunea că este cea mai importantă abilitate pe care o poate avea o persoană, abilitatea de a simți ce simte altul.

— Și hm... cum crezi că ai făcut-o să se simtă? se aventură el să întrebe.

— Cum adică?

Chelnerul veni să pună fripturile pe masă. Sângele se scurgea pe farfurii. Anders își tăie cartoful copt și se uită într-o doară la Jonah prin norul de

abur ce se ridică.

— Când... hm, ai atins-o, spuse el după ce chelnerul se retrase.

Jonah luă o gură din friptură.

— Oh, știu cum a făcut-o să se simtă. Umedă!

Telefonul lui Anders începu să sune. Îl scoase din buzunar și simți că totul în interiorul lui se contractă. Era Frank. Ea îi spusese. Se scuză, spunându-i lui Jonah că era un apel de la serviciu și se ridică precipitat de la masă. Ieși din restaurant în lumina de-afară, cu telefonul încă sunând în mână. Era o zi neobișnuit de caldă pentru luna februarie; chiar și fără jachetă, transpira. Un grup de fete trecu pe lângă el, cântând după o melodie pop care se auzea zgomotos de pe telefonul lor. Anders ezita cu degetul deasupra butonului de răspuns. Nu se putea mișca. Voia să apese, dar era ca paralizat. Se uita fix la nume. Frank. Frank. Frank. Apoi ecranul se întunecă. Îl ratase. Fetele traversară strada și muzica lor se îndepărtă odată cu ele. Oftă, pipăindu-și buzunarul după țigările pe care știa deja că le lăsase la Cleo. Telefonul vibră din nou și anunță un mesaj vocal. Îl duse la ureche, cu inima bătându-i nebunește.

— Frate, m-am întors! spuse vocea lui Frank. Cele mai bune fructe de mare pe care le-am mâncat vreodată. Tentacule de caracatiță cât brațul meu. Ți-ar fi plăcut. În fine, mă pregătesc să iau ceva de mâncare cu Cley. Ea vrea să mănânce în timpul meciului cu Arsenal, bineînțeles. Vino pe la noi! Sau dacă vrei să bem ceva mai târziu...

Auzi un murmur în fundal, o voce joasă de femeie. Cleo.

— Oricum, sună-mă, spuse Frank. Mi-a fost dor de frumosul tău chip de danez.

Anders se întoarse la masă. Se simțea cuprins de valuri de uşurare şi dezamăgire, o senzație dominând-o alternativ pe cealaltă. Ea nu îl părăsise. N-o va face. Fusese scutit de o tristețe, doar pentru a primi o alta. Se aşeză pe scaun, se uită la friptura lui în sânge fără poftă de mâncare, apoi se ridică din nou.

— Mă duc până la toaletă, spuse el ca răspuns la privirea nedumerită a lui Jonah. Să nu-mi mănânci friptura cât sunt plecat.

Încercă să zâmbească.

Se închise într-o cabină și își descheie blugii, sprijinindu-se cu o mână de perete și poziționându-se deasupra vasului de toaletă. Închise ochii și o văzu pe Cleo. Stătea în genunchi în fața lui, goală, și îi zâmbea. El își frecă penisul și își imagină că întindea mâna să dea la o parte părul ei auriu. Îi mângâia sânii, îi ciupea sfârcurile. Apoi strângea tare. Își băga penisul în gura ei, simțind-o cum se îneacă cu el. O apuca de ceafă, îndesându-se mai adânc în gâtul ei. Ei îi curgeau lacrimile pe obraji; el o scotea și o lovea peste un obraz, apoi peste celălalt. Acum i-o trăgea pe la spate, desfăcându-i fesele cu mâinile. Împingea în gaura roz și încrețită a fundului ei. O lovea cu palma, o scuipa, o trăgea de părul lung. O întorcea cu fața, desfăcându-i picioarele. Acum i-o băga din nou în păsărica udă. Își îndesa degetele în gâtul ei roșu și strâmt. Își apăsa degetele mari în ochii ei. Apoi o lovea cu pumnul peste față, fața ei frumoasă, ireverențioasă, sfâșietoare, bang bang bang, până când pumnul lui a trecut prin ea, în golul de dedesubt, ca într-o păpușă de porțelan, și nu mai era decât o gaură neagră zimțată acolo unde fuseseră gura și nasul ei. Și apoi futea gaura, cu toată puterea, futea spațiul unde fusese fața ei până când, cu un jet lung și vâscos, cădea în ea și dispărea complet.

*

Cumva a reușit să treacă peste restul prânzului fără alte incidente, în afara faptului că a avut nefericita inspirație de a fi de acord, din lipsă de atenție, să-i promită lui Jonah un card de credit. Christine va fi furioasă, dar el se va ocupa de asta mai târziu. De la restaurant s-au întors pe Columbus Avenue, oprindu-se să se plimbe prin piața de vechituri de pe Seventy-Seventh. Jonah mergea în spatele lui cu telefonul, orb la amestecătura de vechituri de pe tarabe. Lui Anders îi venea să-și arunce propriul telefon la gunoi. Se

duse la o altă masă și începu să răsfoiască dezinteresat printr-un teanc de reviste i-D din anii 1980 până când, cu o tresărire, se trezi uitându-se la el însuși.

Fotografia era făcută pe o alee din SoHo, alb-negru și intenționat granulată, așa încât părea și mai veche decât era. Nu își amintea când fusese făcută, dar asta nu era o surpriză. Dădu înapoi la prima copertă: 1982. Pe atunci avea douăzeci de ani. Purta o pereche de pantaloni supradimensionați și o jachetă de costum fără cămașă, rezemat de peretele de cărămidă, cu mâinile în buzunare, în eterna postură a nonșalanței tinerești. Era incredibil de zvelt; pomeți scobiți, piept scobit, părul foarte blond căzut peste un ochi, celălalt privind fix în cameră, la el.

— Hei, Jonah, vino să vezi ceva!

Ținu revista deschisă ca să vadă și el.

— Ăla ești tu?

— Așa se pare.

— Știu un băiat cu un an mai mare decât mine care este model, spuse Jonah ridicând din umeri. Toată lumea îl place. Era mișto?

— Să fii fotomodel? Uneori. În general, era obositor.

Și terifiant, ceea ce nu recunoscuse niciodată în fața nimănui. Rareori vorbea despre anii de început, când se mutase la New York. Când era pasat ca un obiect de colo-colo de agenți de casting, manageri și stiliști, toți mai în vârstă decât el, hârșiți în această lume de propuneri și insinuări pe care el nu știa să le descifreze. La o ședință foto fusese convins să se dezbrace de tot, purtând doar o pată de ruj. Își amintea foarte bine și acum umilința și eforturile cu care a încercat să apară impasibil în fața fotografului. Nici acum nu știa pentru ce au fost acele fotografii.

Jonah se aplecă să privească mai de-aproape imaginea din mâinile lui.

— Nu, nu ești tu... Uite, scrie aici numele modelului. Jack.

— Ce?

Anders ridică revista mai aproape și citi textul. Jonah avea dreptate. Modelul se numea Jack.

— Ciudat, spuse Jonah ridicând din umeri. Seamănă foarte bine cu tine.

Jonah se îndreptă spre o altă tarabă de vechituri, lăsându-l pe Anders să se uite jenat la dublura lui. La o privire mai atentă, tipul era mai slab decât fusese el vreodată, cu o față de american, mai simetrică. Anders închise revista şi o puse la loc în teanc. Cum zicea agentul lui? Nimeni nu este de neînlocuit.

— Hei, Anders, strigă Jonah de la o tarabă din apropiere.

Arunca dintr-o mână în alta o minge de fotbal din piele maro. Era de-o vârstă cu Anders, genul de minge cu care ar fi jucat tatăl său.

— Vrei să jucăm? Am probe peste o săptămână.

O sută de dolari pentru o minge de fotbal („Este cusută manual", insista vânzătorul), dar nu conta. Jonah l-a lăsat pe Anders să-i țină brațul pe umeri tot drumul până în parc. Nu reușise niciodată să se impună ca o figură autoritară în fața lui Jonah, lucru pentru care Christine îl mustrase adesea când erau împreună. Dar pentru el era altceva. Îl cunoștea pe Jonah de când avea patru ani, două treimi din viața lui, dar nu toată viața lui. Dragostea nu era garantată.

Stăteau unul în fața celuilalt pe Great Lawn, pasând mingea de la unul la altul. Mintea lui Anders deprinsese ritmul mingii; gândurile lui începeau să încetinească și să se ordoneze. Ea nu îl va părăsi pe Frank. Avea prea multă nevoie de el. Și chiar dacă ar face-o, ea și Anders nu vor putea fi împreună. Era o relație prea murdară, născută din distrugerea unei căsnicii și a unei prietenii. Și totuși el continua să se convingă singur că era o idee bună, ca un idiot romantic. Ajunge.

— Încă te miști destul de bine pentru un bătrân.

— Mersi, dar nu sunt bătrân.

— Ai 50 de ani, spuse Jonah, apropiindu-se.

— Am 45 de ani, ce dracu', zise Anders.

Jonah râse.

— Ai grijă cum vorbești!

— Nu-i spune mamei tale.

— Dar tu n-ai copii, spuse Jonah deodată.

— Te am pe tine.

— Da, știu, dar eu mă refer la copii adevărați, care locuiesc cu tine și căcaturi de-astea.

— Ai grijă cum vorbești, spuse Anders, mai puțin convingător.

— Uite ce e…

Jonah ținea mingea cu piciorul.

— Cred că mama își face griji pentru tine. Am auzit-o la telefon cu mătușa Vicky, vorbea despre tine.

— Mătușa Vicky e cea cu copilul în Modelul ONU?

— Ned? Copilul ăla e un dobitoc.

— Un mare dobitoc, spuse Anders și simți că zâmbetul lui Jonah îl încălzește din interior. Nimeni nu trebuie să-și facă griji pentru mine. Și-acum arată-mi cum șutezi.

Anders se uită la Jonah cum arunca mingea de pe vârful piciorului pe genunchi și înapoi. Număra împreună cu el, nouă, zece, unsprezece, doisprezece... Avea 45 de ani. Nu avea copii care să locuiască cu el și toate

căcaturile astea. Nu era căsătorit, nu fusese niciodată. Cea mai lungă relație a lui fuseseră cei șase ani cu Christine. Dar avea o sănătate încă bună, încă arăta bine. Dacă anul viitor ar avea un copil, el ar avea doar 66 de ani când copilul va avea 20. Nu era chiar atât de bătrân. Unii alergau la maraton la 66 de ani. Trebuia doar să cunoască pe cineva. Cineva fără atâtea bagaje. Jonah pierdu controlul mingii și Anders alergă să o recupereze.

— Hei, Jonah, spuse el, aruncându-i mingea înapoi. Mă bate gândul să mă mut în LA. Tu ce părere ai?

— Pe litoral?

— Poate, spuse el. De fapt, da. Aș putea să caut ceva în Venice Beach.

— De unde sunt Z-Boys? întrebă Jonah.

— Exact. Și tu ai veni în vizită, desigur. Am putea merge la surf. Și eu o să-mi cumpăr o mașină, o decapotabilă, ca să mergem cu ea în deșert.

— Mișto. Chelsea va juca în curând la LA Galaxy.

— O să cumpăr bilete pentru amândoi, spuse Anders și îl strânse de umăr. Chiar ai fi de acord cu asta?

Jonah se uită în pământ și ridică din umeri.

— Nu-mi pasă.

Se repezi la minge și începu s-o lovească cu capul. Anders o interceptă și îi strigă să se ducă mai departe. Jonah fugi pe peluză în timp ce West Side se profila în spatele lui. Soarele apunea încă devreme, dar mai era o oră bună de lumină. Anders se dădu câțiva pași înapoi, își luă avânt și lovi mingea cu piciorul. Era o pasă perfectă.

---

[4] Dwight School – Școală privată din New York City (N.t.).

CAPITOLUL 11

Început de martie

Frank lăsase un bilet pe tejgheaua din bucătărie ca să-l poată găsi Cleo, dar nu era scris de el. Era de la vecinul de alături. Se plângea de „crizele de isterie nocturne demne de o telenovelă“, după cum se exprima el. Vecinul era critic de teatru, cu un păr impecabil, deci își permitea să se exprime așa. Cleo reciti biletul, îl împături cu grijă într-un pătrat, apoi îi dădu foc deasupra chiuvetei din bucătărie. Era la amiază.

Frank plecase dimineața devreme pentru o filmare care nu se încheia decât mult după apusul soarelui. Nu-l auzise când plecase; începuse să doarmă pe canapea, chipurile ca să n-o deranjeze pe Cleo când venea târziu acasă, dar mai degrabă ca să se poată întoarce beat fără teama de a fi văzut. Era de la sine înțeles că acest aranjament însemna că nu mai făceau sex. Cleo își petrecuse dimineața întinsă în pat, uitându-se la lumina soarelui care se întindea acuzatoare pe tavan, până când setea a mânat-o la bucătărie unde o aștepta biletul. Frank nu îi trimisese niciun mesaj și nici nu adăugase o însemnare de-a lui la cea a vecinului. Îl lăsase să-l găsească singură.

Puse chibriturile înapoi în sertarul pentru tacâmuri. Acolo erau și bețișoarele pictate manual pe care le făcuse pentru el când s-au întâlnit pentru prima oară în urmă cu mai bine de un an. Pe atunci făcea mereu diverse lucruri, ducându-i-le lui Frank asemenea unei pisici care aruncă cu mândrie o vrabie la picioarele stăpânului. Acum n-o mai făcea. Biletul era un nou gen de umilire. Cineva fusese martor la certurile lor. Mai rău, cineva confirmase un lucru de care ea deja se temea: că nu erau normali. Nu era normal să se certe așa cum o făceau ei. Nu este normal ca Frank să se întoarcă beat atâtea nopți la rând. Nu este normal ca ea să reacționeze cu atâta sălbăticie când el face asta. În ultima lună, ea spărsese o vază și o scrumieră, îl lovise peste față, în piept și peste brațe, iar noaptea trecută

aruncase cu orhideea albastră pe care el i-o cumpărase ca dar de nuntă, rupându-i tija.

— Nimeni nu se comportă așa, spusese ea cu o seară înainte.

Stăteau pe jos în sufragerie, cu pământul negru de la orhidee împrăștiat pe jos.

— Nu?

S-a uitat la el.

— Nu știu, Cley, a spus el.

— Tu ce crezi?

— Sunt sigur că există cupluri care se înțeleg mai prost, a spus el ridicând din umeri. Și altele care se înțeleg mai bine.

— Ai crezut că noi ne vom înțelege mai bine?

Din nou, el a ridicat din umeri.

— Nu m-am așteptat să fie atât de greu.

— Să fii căsătorit?

— Să locuim împreună, totul. Nu credeam că tu vei fi atât de... atât de afectată de mine.

— De ce anume ar trebui să fiu afectată, dacă nu de tine?

— Știu, știu. Doar că muncesc foarte mult. Viața este grea. Și nu vreau să vin acasă și să am... scandal, înțelegi? Nu-mi place. Și tu să te superi pe mine tot timpul.

— Dar de ce este obligația mea să nu fiu supărată? De ce nu poți veni acasă mai devreme? Sau să nu-ți petreci toate serile în oraș? De ce nu poți... nu știu, să fii mai bun?

Frank și-a cuprins fruntea cu palmele și a plecat privirea.

— Ce e? Sunt prea multe sentimente pentru tine, Frank?

El s-a uitat la ea printre degete.

— Nu e plăcut, să știi, a spus el încet. Să fii întotdeauna ăla care greșește.

Se ridicase ţeapăn şi ieșise din cameră şi parcă toată lumina dispăruse odată cu el, lăsând-o încă o dată pe Cleo în lumea întunecată a propriilor ei gânduri.

*

Cleo deschise robinetul și lăsă apa să curgă peste cenușa din chiuvetă, împingând-o cu palma spre scurgere. O telenovelă, așa le spusese vecinul, și era adevărat.

Îngenunche pe jos în bucătărie și se lovi cu pumnul în stomac o dată, de două ori. Căzu în față, sprijinită în mâini și genunchi, respirând greu. Își simțea sânii și stomacul trăgând spre podea. Se sprijini într-o mână și se lovi din nou cu pumnul în stomac. Era inutil; gravitația lucra împotriva ei, îmblânzind lovitura. Voia să scape de furia din ea, să rămână liniștită și nemișcată, dar loviturile fuseseră prea slabe pentru a o disloca. Ea creștea.

Se ridică în picioare și se uită absentă prin bucătărie. Ea și Frank primiseră la nunta lor un bloc pentru cuțite, cu mânere din lemn de fag. Nu le foloseau niciodată, bineînțeles, nu găteau niciodată, nu făceau niciodată nimic domestic. Tot apartamentul era plin de obiecte practice transformate în obiecte pur decorative — un aerator de vin elaborat, o trambulină în miniatură, instrumente muzicale scumpe la care niciunul dintre ei nu știa să cânte. Aveau chiar și un theremin, ce Dumnezeu! Nici măcar nu puteau ține un animal de companie fără să... Cleo își alungă din minte gândul. Era prea dureros să-și amintească.

Scoase un cuțit din blocul de lemn. Întinse brațul țeapăn în fața ei, sprijinindu-și dosul mâinii de tejghea și strânse pumnul. Partea interioară a antebrațului era foarte albă, pielea bronzată deschizându-se treptat până la un alb moale, vulnerabilă ca burta unui câine. Trebuia să scape de acest sentiment, să-l controleze astfel încât să înceteze să o mai controleze. Ridică cuțitul și făcu câteva mișcări de antrenament. Scotea un hârșâit satisfăcător prin aer. Închise ochii și inspiră. Șmecheria era să nu ezite.

Dar ezită. Deschise ochii. Lăsă cuțitul jos și se întoarse în dormitor, la patul nefăcut și suprafața lui șifonată de cearșafuri, și se întinse. Din nou tavanul. Mânia se stingea, dar în urma ei rămânea un gol care putea fi umplut de orice. Închise ochii și așteptă. Își imagină fulgi de cenușă căzând din tavan. Argintii și moi, îi afundau corpul în pat. Fulgii i se prindeau de gene și i se adunau în golurile dintre brațe, piept și picioare. Era îngropată sub o movilă de cenuşă argintie, care atenua toate sunetele.

Abia atunci, în liniștea de dedesubt, a apărut noul sentiment. Era rușinea. Rușine că și-a părăsit slujba, rușine că nu mai picta, rușine că se căsătorise cu Frank, rușine că el era îndrăgostit de altcineva, rușine că ea fugise la Anders să caute mângâiere, rușine că el o trimisese la plimbare, rușine că Frank bea în halul ăsta, rușine că l-au lăsat pe Iisus să moară, rușine că Frank o lăsase să răscolească tot apartamentul căutându-l, înainte de a-i mărturisi ce făcuse, rușine că ea îl acoperise și le spusese tuturor că Iisus scăpase, rușine că acum era și secretul ei, rușine că îi era prea frică să-l părăsească atunci când spunea că o va face, rușine că mama ei a murit și ea nu putea să-i ceară sfatul, rușine că mama ei nu și-a dorit să-i fie mamă într-atât încât să nu moară, doar rușine, rușine, rușine.

Ar fi vrut să destrame firele care țeseau ultimele douăsprezece luni, să desfacă cusăturile cum ar desface o rochie pentru a o lărgi pentru altcineva. Ar fi vrut să fie altcineva.

A rămas întinsă în timp ce lumina soarelui se revărsa și se retrăgea din apartament. Telefonul ei sună o dată, apoi din nou. Cleo suportă timp de zece țârâieli stridente, apoi se ridică din mormanul de cenuşă şi răspunse.

— Acolo erai. De ce te prefaci că ești ocupată? Știu că nu ești.

Era Quentin. Trebuia să ridice un aspirator pe care îl găsise pe site-ul Craigslist și voia ca ea să vină cu el în caz că vânzătorul încerca să-l omoare.

— Ce te face să crezi că n-o să mă omoare și pe mine? întrebă Cleo.

Se miră cât de naturală și de lejeră suna vocea ei. O înspăimânta cât de ușor era să-și simuleze propria fericire.

— Ei bine, nu se așteaptă să vii și tu. Și este mult mai greu să omori două persoane odată.

Faptul că el cumpăra un aspirator la mâna a doua era tipic pentru amestecul ciudat de extravaganță și cumpătare de care dădea dovadă. Putea să arunce fericit mii de dolari pe un trenci din piele de miel sau pe o figurină din animeurile japoneze, dar să cheltuie banii pe ceva cât de cât util, cum ar fi produse de curățenie sau cablu, asta îl întrista profund. Era poate cel mai fidel client al farmaciei din cartier, colecționând cu fanatism puncte pe cardul de fidelitate. În mod ciudat, tocmai latura asta a lui Quentin îi plăcea ei cel mai mult. Aceeași latură a lui care purta numai șosetele oferite gratuit în avioane, care îi desena o felicitare de ziua ei în fiecare an, care fuma țigări poloneze ieftine și mânca cereale pe care le cumpăra vrac de pe internet. Celălalt Quentin — disprețuitor, bogat, invulnerabil — era mai greu de tolerat.

— Chiar merită să fii violat și ucis pentru aspiratorul ăsta? întrebă ea.

— Doamne, n-a zis nimeni nimic despre viol, spuse Quentin. Dar este un Dyson Ball Compact cu trei dintre cele cinci capete originale.

Cleo tăcea, privindu-și brațul. La celălalt capăt al firului, Quentin oftă adânc.

— Asta înseamnă da.

Cleo se lăsă înduplecată să se întâlnească cu el într-o oră și simți o ușurare amestecată cu resentiment, ca de fiecare dată când făcea ce se așteptau alții să facă. Stătea încremenită în fața garderobei. Simplul fapt de a alege ceva

de îmbrăcat i se părea insurmontabil. Cu gesturi foarte lente, își trase pe ea o pereche de blugi. Bun, jumătate din treabă era făcută. Luă un pulover de cașmir de-al lui Frank și îl îmbrăcă peste torsul gol. Mirosea a colonie, a frunze de tutun și condimente și avea încă un parfum care îi era specific lui Frank. Îl scoase de pe ea și își puse un pulover de-al ei. Se uită la încălțăminte. Afară era groaznic de frig, vremea ghetelor, dar ea nu era sigură dacă mai știa cum să-și lege șireturile. Își puse niște șosete groase și băgă cu grijă picioarele într-o pereche de pantofi sport. Se descurca bine.

În timp ce aștepta liftul, ascultă să vadă dacă se aude ceva de la vecinul. Adesea, când trecea pe lângă ușa lui, se auzea până pe coridor muzică clasică, în general de operă, asta îi plăcea să asculte. Era frumoasă, înălțătoare. Dar astăzi era liniște.

Când s-au întâlnit în fața clădirii, Quentin purta o pijama de mătase albastră ca miezul nopții, împodobită cu mici săgeți aurii, pe sub o haină largă de blană, cu o pereche de pantofi sport vechi. Quentin avusese întotdeauna această abilitate contradictorie de a face ca lucrurile scumpe să arate ca scoase din tomberoane, iar lucrurile ieftine să pară prohibitiv de scumpe.

— Frumoase pijamale, spuse Cleo.

— Este look-ul meu de Jack Nicholson când se duce la un meci cu Lakers, spuse Quentin împingându-și mai sus pe nas o pereche de ochelari aurii cu rame groase.

O privi aprobator.

— Ești foarte slabă.

Cleo se îmbrăcase cu paltonul greu, de culoare bej, al lui Frank și îl strânsese în talie cu o curea vintage. Făcu o mică piruetă pe trotuar în fața lui.

— De la depresie!

Quentin ridică din umeri.

— Cea mai bună dietă din câte știu.

Cleo constată dezamăgită că el nu se sinchisise să-i pună mai multe întrebări. Mergeau spre capătul cartierului, unde traficul de pe bulevard începea deja să se aglomereze. Lumina galbenă a farurilor clipea și se reflecta în bălțile de pe trotuar. Quentin își verifică telefonul.

— Am întârziat.

— Vrei să alergăm să prindem semaforul?

— Doar copiii și hoții aleargă, spuse Quentin.

Tocmai își scotea mănușile ca să-și aprindă o țigară, când ceva de pe celălalt trotuar îi atrase privirea. Cleo îl văzu inspirând brusc. Figura lui Quentin era extraordinar de expresivă; emoțiile lui păreau să trăiască imediat sub suprafața pielii, ca peștii care supraviețuiesc în ape puțin adânci. Numai sprâncenele puteau înregistra frică, speranță, dezamăgire, ușurare, în răstimpul unei răsuflări.

— Ce? întrebă Cleo.

— Nimic, spuse Quentin. Mi s-a părut că era Johnny.

— Unde?

Cleo se uită cu atenție pe celălalt trotuar, căutând părul portocaliu al lui Johnny.

— Gata, spuse Quentin. Nu era el.

Așteptară în tăcere la semafor. Se făcu verde și Quentin porni să traverseze înaintea ei.

— Ce mai face Johnny? întrebă ea, ajungându-l din urmă pe cealaltă parte.

— De unde să știu eu?

— Am crezut că voi doi încă mai vorbiți.

Un grup de școlari trecu pe lângă ei, lăsând în urma lor un siaj de țipete ca niște panglici colorate. Quentin se roti ca să-i ocolească, iar Cleo îl văzu strâmbându-se puțin în timp ce se întorcea cu spatele.

— Îmi pare rău, spuse ea. Că am deschis subiectul.

Quentin se întoarse din nou cu faţa spre ea şi îşi dezveli dinţii într-un rictus.

— Despre acel nimeni cu chelie?

Își aruncă țigara pe jumătate fumată într-o băltoacă cu margini înghețate și brăzdată de lumină.

— E deja uitat. De fapt, am început să mă întâlnesc cu cineva.

Cleo ridică surprinsă din sprâncene.

— Nu știam că ai un nou iubit.

— Alex nu este iubitul meu.

— Oooh, îl tachină Cleo. E Alex, nu-i așa?

— Ți-am mai spus cum îl cheamă. Doar că tu nu mai ții minte.

Cleo se încruntă. Era foarte sigură că nu-i spusese.

— Uite, continuă Quentin. E doar un tip cu care... mă văd uneori. E ceva imprevizibil. El este foarte misterios și foarte rus.

— Încântător.

— Nu știu dacă i-aș spune așa, zise Quentin. Dar e cu siguranță interesant.

Cleo îi aruncă lui Quentin o privire piezişă.

— Dar ție... îți convine situația? Se poartă frumos cu tine?

— Ce-ți pasă ție? o repezi el. Pe tine nu te-a mai interesat ce fac eu din clipa în care te-ai măritat cu Frank. Nu face acum pe îngrijorata.

Quentin anunță că ajunseseră la destinație pe un ton care arăta clar nu voia să audă răspunsul ei. Adresa comunicată de vânzător era într-o clădire antebelică cu portar, pe o stradă liniștită, lângă Washington Square. Un imens peisaj nordic acoperea unul dintre pereții holului. De obicei, lui Cleo i se păreau apăsătoare aceste tablouri, cu munți întunecați și păduri de pini umbroase, dar acesta avea o frumoasă ramă aurie care se reflecta în podeaua lăcuită și lucioasă într-o apă de aur. Cleo își imagină că patinează pe ea, ca pe un lac întunecat și înghețat. Se gândi la o melodie pe care obișnuia să o fredoneze mama ei, o femeie cântând pe un ton plângăcios că își dorea să patineze pe un râu care s-o ducă departe... Cât de real era acel sentiment! Mama ei îl simțise; acum îl simțea și ea. Asta era adevărata moștenire de la mama ei, se gândi, mai definitorie decât orice trăsătură facială sau de comportament. Amândouă voiau să dispară.

— Îmi place să intru în casele unor străini, spuse Quentin în timp ce mergeau pe holul cu mochetă groasă. Parcă aș face un lucru vinovat. De exemplu, dacă am fi plănuit mai bine, l-am fi putut jefui chiar acum. Nu spun s-o facem. Dar am putea.

Bărbatul care le-a deschis ușa era roșcat, cu o față lată și pistruiată și ochii de culoarea sticlei de mare, cu gene alb-blonde. Întâmplător, roșcații erau cea mai mare slăbiciune a lui Quentin. Culoarea acestui om îi amintea lui Cleo de picturile olandeze postimpresioniste, numai în nuanțe de albastru, ruginiu și crem.

— Ați venit în legătură cu un aspirator, spuse el și ochii i se încrețiră într-un zâmbet. Poftiți.

Ridică obiectul greoi din hol în fața lor.

— După cum am spus în postare, îi lipsesc două capete de aspirare, dar, în afară de asta, este ca nou.

Quentin nu schiță niciun gest de a pune mâna pe aspirator sau de a-și scoate portofelul să plătească. Îl pironea pe bărbat cu o privire pe care Cleo o

văzuse de multe ori până atunci. Era plină de dorință.

— Deci, hm, dacă ați avea numerar, ar fi minunat, spuse bărbatul, îndreptându-și atenția către Cleo. Și cecul este bun, cred. Dacă mai poartă cineva după el un carnet de cecuri.

— Te superi dacă îl încerc? spuse Quentin ridicând o sprânceană. Să verific... cât suge de tare.

— Oh, da, sigur, spuse bărbatul, trăgându-se deoparte pentru a-i lăsa să treacă.

Apartamentul era mic și comun din toate punctele de vedere, aproape uitat, chiar dacă stătea cineva în el. Singurul punct de interes era un afiș înrămat cu Mozart care zâmbea (așa i se păruse întotdeauna lui Cleo) extrem de senzual. Bărbatul cu părul roșu se ghemui să bage aspiratorul într-o priză din spatele unei biblioteci joase care acoperea cel mai apropiat perete. Când se aplecă în față, cămașa în carouri i se ridică, lăsând să i se vadă un spate alb și pistruiat. Lapte stropit cu scorțișoară.

Soția lui era la duș, explică el, scuturându-se pe genunchi. Le trebuiseră ani de zile să-și dea seama că nu mai aveau nevoie de două aspiratoare. Al ei era mult mai mic, portabil, și pe acela îl prefera ea. El nu era așa de prost să se certe cu o femeie în legătură cu astfel de lucruri.

— Ia-l și testează-l.

Îi dădu mânerul lui Quentin și apăsă butonul de pornire. Aspiratorul prinse viață, iar Quentin începu să-l împingă cu indiferență peste parchet. Chemată parcă de zgomot, în pragul dormitorului apăru o femeie îmbrăcată într-un halat din frotir cu model floral. Se vedea că era însărcinată, plină și foarte rotundă. Privea scena cu un zâmbet perplex.

— Scuze, iubito, spuse bărbatul cu părul roșu. Au vrut un test drive.

— Te superi dacă îl încerc pe covor? spuse Quentin.

Cleo îi aruncă o privire de avertisment pe care el o ignoră.

— Dă-i drumul, îl invită femeia zâmbind.

Quentin se deplasă prin cameră pentru a aborda covorul de sub măsuța de cafea, împingându-și șoldurile în tandem. Cleo și cei doi soți stăteau într-un triunghi în jurul lui, urmărind spectacolul oferit de Quentin îmbrăcat în mătase și aspirând o vechitură de covor turcesc.

— Merge bine pe covor, spuse șovăielnic bărbatul.

— Văd, spuse Quentin și zâmbi de parcă tocmai împărtășiseră amândoi o glumă secretă.

Apăsă butonul de oprire cu vârful piciorului și în cameră se restabili liniștea.

— Se pare că totul e minunat, spuse Cleo mișcându-se să plece. Să mergem.

— Nicio grabă, iubi, spuse Quentin.

— De cât timp sunteți împreună? întrebă femeia, mutându-și privirea nedumerită de la Quentin la Cleo.

— Nu suntem..., spuse Cleo.

— De doi ani, spuse Quentin. Nu-i așa, dragă?

Bărbatul ridică surprins din sprâncene. Lui Quentin îi plăcea să se poarte ca și când el și Cleo erau împreună. Ea se întreba mereu dacă ăsta era un fel al lui de a-și satisface o fantezie secretă, în care nu trebuia să-și mintă familia despre cine era el. Cine putea să-l învinovățească? Familia lui îl învățase că singurul mod de a fi iubit era să mintă.

— Doi ani și jumătate, spuse Cleo.

— Oh, îmi amintesc de faza de doi ani și jumătate, spuse femeia. Pentru noi, ăștia mai bătrâni, asta a fost cu mult timp în urmă.

Cleo o văzu schimbând cu soțul ei o privire care conținea o mândrie nemărginită și încă ceva. Bucurie, își dădu ea seama. Ei erau îndrăgostiți.

Ea purta în pântece copilul lui. Locuiau într-o garsonieră în West Village și nimeni nu trebuia să mintă pe nimeni pentru a trăi împreună. Cleo își dorea asta? Și dacă nu acum, și-ar dori vreodată? Ce făcuse ea căsătorindu-se cu Frank? Ar fi trebuit să se mărite cu Quentin. N-ar fi trebuit să se mărite cu nimeni. Cum învăța cineva să trăiască? Să fie fericit? Ea se înconjurase de oameni care nu știau. Acest cuplu, cu aspiratoarele lui și al ei, înțeleseseră cum s-o facă.

— Și de unde sunteți? întrebă femeia.

— Din Anglia, spuse Cleo.

— Bănuiam eu, zâmbi femeia.

— De-aici, spuse Quentin scurt, întorcându-se către bărbat. De unde ești?

— Eu sunt din Philly, răspunse acesta și se uită la soția lui. Dar Anna este de-aici.

— Apropo, da, mă cheamă Anna. Și el e Paddy.

— Am fost într-o tabără pentru grași în Philly, a spus Quentin, ignorând-o. Când aveam opt ani. Părinții mei m-au trimis din Polonia. Era chiar lângă fabrica de ciocolată Hershey. Ce tâmpenie să pui o tabără pentru grași chiar acolo. Mirosea tot timpul a ciocolată sau a bălegar. Evident, doar unul dintre mirosurile alea era favorabil pierderii în greutate.

Quentin i se adresase exclusiv lui Paddy, cu o intensitate vecină cu fervoarea.

— Îmi imaginez, murmură Paddy.

— Am fost și noi odată la fabrica aia..., dădu să spună Anna.

— Și când am devenit model în liceu, am auzit că au pus poza mea pe perete ca „inspirație pentru slăbit“ sau așa ceva pentru copii. Mă-nțelegi, ca să-i încurajeze să mănânce sănătos. Dar eu le-am zis, dragilor, nu-i mare filosofie. E de-ajuns să nu mai mănânci și începi să tragi pe nas.

Quentin râse, iar Cleo se forță să râdă și ea. Vedea bine că cei doi încercau să digere această nouă informaţie, schimbând priviri neliniștite. Cleo se săturase să fie genul de persoană care îi făcea pe ceilalți să se simtă inconfortabil. Vedea asta când era cu Frank: străini care încercau să-și dea seama de natura relației dintre ei. Prea tânăr pentru a fi tatăl ei, prea bătrân pentru a fi partenerul ei. Și Quentin devenise specialist în a-i face pe oameni să se simtă inconfortabil. Altădată era amatoare de astfel de senzații — ca o repudiere a educației ei britanice rigide —, dar acum o obosea.

Paddy se duse să scoată aspiratorul din priză.

— Bun, noi ne pregăteam să luăm masa. Deci dacă totul e în regulă cu Dyson...

— Luăm masa foarte devreme acum, se scuză Anna și se frecă pe burta proeminentă. Abia mai stau trează după ora nouă.

— Când ar trebui să naști? întrebă Cleo.

— Ar trebui să mergeți la Duplex într-o seară, spuse Quentin. Este chiar aici după colț. Cânt acolo din când în când. Dacă nu vă culcați, vreau să spun.

Quentin se uită cu subînțeles la Paddy.

— Vă lăsăm să mâncați, spuse Cleo.

— Sper să-l folosiți sănătoși, spuse Paddy, arătând spre aspiratorul așezat între ei ca un animal la pândă.

— Nu ratez niciodată nimic, spuse Quentin făcând un mic semn cu ochiul.

*

— De ce faci asta? întrebă Cleo.

Erau din nou afară, la colțul străzii, Cleo sărind de pe un picior pe altul ca să se încălzească. O ambulanță trecu pe lângă ei, cu sirena oprită, luminându-le fețele.

— Ce fac?

Quentin îşi aprinse o ţigară şi îi întinse pachetul.

— Îi minți pe străini. În legătură cu noi.

— De ce nu? spuse Quentin ridicând din umeri. De parcă i-am vedea vreodată. Deși nu m-ar deranja să văd mai multe bunăciuni ca Paddy.

Mișcă jucăuș din sprâncene peste ochelari.

— Cred că și-a dat seama, spuse Cleo.

— Foarte bine, spuse Quentin. Întotdeauna e bine să oferi mai multe opțiuni unui bărbat.

— Și cum rămâne cu Alex?

— Ce-i cu el? Nu e iubitul meu.

Cleo oftă. Întotdeauna fusese Quentin atât de înțepător și de defensiv? Părea imposibil să vorbești cu el, tocmai acum când ea avea mai mare nevoie să vorbească cu cineva.

— Viața lor părea așa de... simplă, spuse Cleo.

— Dacă folosești simplu ca eufemism pentru plictisitor, atunci da, era foarte simplă, spuse Quentin, scoțând telefonul. În seara asta e o petrecere cu bar deschis, poate ajungem acolo înainte de zece.

— Nu, eu am vrut să spun că părea frumoasă, spuse ea. Fericită.

— O, Doamne, Cleo, doar n-o să-l lași pe Frank să te lase gravidă, nu-i așa?

— Pentru asta ar trebui să facem sex, spuse Cleo și roși.

Ea nu spusese asta nimănui.

— Bine, spuse Quentin fără să ridice privirea din telefon. Tu nu ești făcută pentru așa ceva.

Quentin adoptă vocea lui de fată bătrână.

— Dragă, noi nu suntem genul ăsta de oameni.

Cleo regretă imediat ce spusese. Și oricum, de ce i-ar păsa lui de căsnicia ei eșuată? De ce s-ar aștepta ea să-i pese cuiva? Quentin încercă s-o convingă să meargă să bea ceva cu el, dar ea pretinse că trebuia să ia masa cu Frank.

— Spune-i lui Frank de petrecerea din seara asta, zise Quentin în timp ce urca cu aspiratorul pe bancheta din spate a unui taxi. Știi că lui îi place un bar deschis.

Zâmbetul lui Cleo a sucombat imediat ce a demarat taxiul. Fața ei era ca un cort alb ale cărui frânghii se desfăcuseră, totul prăbușindu-se deodată. Seara adusese un vânt înghețat și oamenii treceau zgribuliți, grăbindu-se să intre în căldura restaurantelor sau a caselor. Ea mergea spre sud, spre apartamentul ei, tremurând. Încerca să se gândească la o singură persoană pe care o admira și care ducea o viață fericită. Cu siguranță Quentin nu era un exemplu. Se purta pe sine ca pe un costum elaborat, strălucitor și plin de ace.

Îi trecu prin minte că Anders părea mulțumit, în felul lui egoist. Gândul acesta era insuportabil. Îl sunase a doua zi după ce se întorsese Frank. Niciun răspuns. Îi trebuiseră săptămâni de tăcere până să înțeleagă în cele din urmă că nu va mai auzi de el. Expresia care îi tot venea în minte era că Anders se spălase pe mâini în privința relației lor. Ea însemna murdărie, iar el voia să fie curat. Când Frank i-a spus că Anders a acceptat o slujbă în LA, ea a știut că el s-a spălat de ea definitiv. Frank căutase la ea consolare, dar ea îl privise mută. În seara petrecerii de plecare a lui Anders, se prefăcuse bolnavă și zăcuse în pat, fără să doarmă, toată seara și toată noaptea. Numai cât îi auzea numele, se stârnea în ea un val fierbinte de

umilință. Bineînțeles că nu ar fi putut fi fericită cu Anders. De fapt, nu-și putea imagina că ar fi fericită cu cineva. Quentin avea dreptate. Ea nu era genul acela de oameni.

Cleo ajunsese la magazinul de grădinărit din apropierea apartamentului lui Frank. De fiecare dată când trecea pe-acolo, îi plăcea să arunce o privire în curtea plină de palmieri, o oază tropicală neverosimilă în cenușiul searbăd. Fără să stea pe gânduri, intră în magazin. Imediat se pomeni înconjurată de viață vegetală. Era ca într-un tablou de Henri Rousseau. Cleo închise ochii. Aerul mirosea a verde.

— Aveți nevoie de ajutor?

Un tânăr îmbrăcat în salopetă se uita la ea.

— Cum de-ai știut? întrebă Cleo și începu să râdă.

Ce căuta aici? Era acolo să cumpere o altă orhidee albastră, probabil că de-asta. Rupsese orhideea albastră.

— Aveți orhidee?

— Majoritatea sunt în seră. Vreți să vă ajut să alegeți una?

Cleo scutură din cap și merse în direcția pe care i-o arătă el. Căldura serei o cuprinse imediat. O învălui un miros dulce și înțepător. Simțea că porii pielii i se deschid ca sute de ochi curioși. Totul era atât de aproape, inundând-o. Orhideele erau aranjate pe rânduri; alb-crem, fucsia-intens, galben-unt, roz-vulvă..., dar niciuna albastră. Exista o singură orhidee albastru-indigo, dar ea o distrusese.

Se uită la rândurile de fețe de flori mici și drăguțe care o priveau. Erau atât de cărnoase, atât de umane! Cleo mângâie o petală purpurie cu vârful degetului. Se așteptase să se simtă suplă și catifelată la atingere, dar era cerată și rigidă. Deci nu erau niște fețe, ci niște cadavre. Toate aceste flori erau moarte și se prefăceau că sunt vii. Putrezeau în spatele măștilor lor de ceară. Mirosul florilor îi astupau nările și îi umpleau gâtul. Se sufoca cu parfumul lor putred, dulceag. Apucă mânerul uşii şi ieși în frigul serii.

Odată ajunsă afară, inspiră aerul curat. Ar fi trebuit să știe încă din ziua nunții lor, când Frank îi cumpărase orhideea albastră, colorată cu cerneală otrăvitoare, că el nu o înțelegea, nu o va înțelege niciodată. Trebuia să revină pe pământ, simplă și neîmpodobită. Trăia de prea mult timp în lumea falsă a lui Frank. Crezuse că va găsi aici siguranță, dar nu găsise. Intră în magazinul principal și cumpără o roabă și patru saci mari de pământ, ignorând privirea nedumerită a bărbatului în salopetă. Înțelesese ce trebuia să facă acum.

S-a chinuit să meargă cu roaba greoaie și incomodă, dar a reușit să o manevreze pe cele două străzi până acasă și în liftul clădirii. Îl auzi pe vecinul de alături când o împinse în apartament. Muzică și râsete, clinchet de farfurii și glasuri de bărbați. Răsturnă roaba în centrul sufrageriei și zâmbi uşurată. Umilința biletului din dimineața aceea i se părea foarte departe.

Să începem cu ce e mai important. Se duse la raftul de discuri și căută printre ele până găsi ceea ce căuta. Scoase un exemplar pătat cu Boema lui Puccini, care fusese al mamei ei. Ieși cu el din apartament și îl rezemă ușor de ușa vecinului de alături. Totul va fi iertat. Nu îl va mai deranja pe Frank.

Cleo se întoarse în casă și își turnă un pahar cu lapte. Își privi mâna așezată pe tejghea. Pe ea avea verigheta. Se gândi la reflexia aurie de pe pardoseala de marmură a holului din ziua aceea. Încet, băgă degetul în gură și îl retrase, scoțând inelul cu dinții. Îl puse pe limbă, bău îndelung din lapte și îl înghiți fără probleme.

Luă un cuțit din bloc — cuțitul de cojit legume și fructe, curbat ca un zâmbet — și se întoarse în sufragerie. Orhideea ruptă zăcea încă pe podea. O dădu la o parte și rulă covorul, proptindu-l de perete. Răsturnă sacii din roabă și deschise unul. Pământ negru se revărsă din tăietură pe parchet, la picioarele ei. Așeză orhideea pe grămadă și scutură restul de pământ peste ea. După ce goli toți sacii, movila era de lungimea ei şi de două ori mai lată. Bătători pământul cu palmele. Era umed și bogat, reconfortant de familiar. Rând pe rând își scoase pantofii, blugii, puloverul și chiloții, le împături și le puse în roabă. Luă cuțitul.

Se întinse pe pământ și inspiră. Se simțea în sfârșit calmă. Frank avea să se întoarcă acasă abia peste câteva ore. Era singură, așa cum fusese întotdeauna. Apăsă lama pe pielea delicată din interiorul brațului. Lumea, atât de apropiată cu doar câteva clipe în urmă, se îndepărta, ca o rochie de mătase care îi aluneca de pe umeri. Gândul ei nu era la Frank, Anders, Quentin sau orice alt bărbat egoist pe care îl iubise cu egoism. Nu se gândea la picturile ei, acele pânze care altădată respirau viață în timp ce ea îngenunchea lângă ele noaptea. Nu se gândea la New York.

Se gândea la o seară de vară cu cincisprezece ani în urmă. Avea zece ani, în casa copilăriei ei. O nouă cameră se construia pentru ea, proiectată de mama ei. O conducea de mână până în capul scărilor, unde fusese lăsată o scară îndreptată spre o lucarnă din acoperiș. Aerul era plin de praf și lumină. Cleo era ridicată în sus, prinsă de mijloc de mâinile mamei. Apoi capul și umerii ei erau liberi deasupra casei și în jur era numai cer. Privește. Zicea de jos vocea mamei. Ea a descoperit o dâră lungă de indigo, incredibil de întinsă, incredibil de albastră. Parcă nu mai văzuse niciodată cerul. Simțea brațele mamei în jurul ei. Vezi? O întindere imensă, fără pată de nor. Toată albastră și frumoasă. Brațele mamei în jurul taliei ei. Ea o vedea. O găsiseră, amândouă, această ieșire spre libertate și claritate, care le propulsa în lumea mare.

CAPITOLUL 12

Tot în luna martie

În ziua când Frank a sunat să-i spună ce se întâmplase cu Cleo, Santiago fusese declarat „Campionul săptămânii la slăbit“, fapt de care era foarte mândru și despre care nu voia să vorbească cu nimeni. Slăbise două kilograme în săptămâna aceea, șapte în total. Asta datorită programului de slăbire Un nou început, slab din nou, la care participa de peste o lună. În fiecare sâmbătă dimineață, el și alte zece persoane care mâncau excesiv se întâlneau lângă cafeneaua din Union Square pentru a discuta despre ceea ce au introdus sau nu în corpul lor în săptămâna aceea.

Discuția era condusă de Dominique, o americancă zâmbitoare de origine jamaicană, care purta ruj fucsia și rochii din țesături diafane, intens colorate. La orice mișcare, cozile lungi și împletite i se legănau pe spate ca niște frânghii din aluat de patiserie răsucit. Santiago se gândea că este frumoasă și i-ar fi plăcut să o invite în oraș, dar după ce fusese cântărit în fața ei, își pierduse curajul. Dominique slăbise peste 50 de kilograme mulțumită programului și era o dovadă a faptului că era posibil nu doar să scazi în greutate, dar, lucrul cel mai greu, să rămâi așa. Încă nu era o femeie slabă, dar, după cum mărturisise în fața grupului, acum putea să se aplece să-și lege șireturile și asta era o mare realizare.

Fusese o săptămână grea pentru grup. O femeie primise la serviciu de ziua ei un tort pe care nu a putut să-l mănânce, fiica uneia se plângea că nu mai avea cornuri în casă, un bărbat fusese la o întâlnire, iar singurul lucru din meniu pe care l-a putut comanda a fost o farfurie mare de broccoli, rezultatul fiind o flatulență la momentul nepotrivit. Nici Santiago nu scăpase de provocări. Era în plin proces de deschidere a celui de-al doilea restaurant, precum și a unui pop-up în LA, și între degustările de meniuri, ședințe foto și hemoragia financiară — în săptămâna aceea, scrisese cu o mână tremurândă un cec a cărui sumă depășea cu mult tot ce câștigase de la

vârsta de 20 de ani — fusese greu să nu „se autoliniștească“, așa se spunea în grup, cu un exces alimentar. Uneori Santiago îi invidia pe alcoolicii și dependenții de droguri care se recuperau; măcar ei puteau alege abstinența totală. Dependenții de mâncare mai aveau nevoie să și mănânce.

Dar el nu exagerase, iar acum, pe lângă satisfacția de a-și putea strânge cureaua până la cea mai apropiată gaură pentru prima dată în ultimii ani, fusese răsplătit cu o tașcă galbenă inscripționată cu textul „Campionul săptămânii la slăbit“ cu litere cursive groase. Tocmai se îndrepta spre restaurant, purtându-și cu mândrie premiul, când a sunat Frank.

Lui Santiago i-au trebuit câteva momente să înțeleagă ce spunea prietenul său, în parte pentru că sirena unei ambulanțe urla în fundal, dar mai ales pentru că el continua să folosească cuvântul accident pentru a descrie ce i se întâmplase lui Cleo. Cleo a avut un accident. Mintea lui Santiago s-a umplut de imagini cu accidente de biciclete, incendii în bucătărie și agresiuni în stradă, dar în cele din urmă el a pus totul cap la cap și a înțeles că ceea ce se întâmplase cu Cleo nu fusese deloc un accident, ci un lucru din nefericire deliberat. Lui Frank i se sugruma vocea în timp ce îi dădea detaliile.

— Treizeci de copci. La braț. Regula este, se pare, să îi rețină în secția de psihiatrie timp de cel puțin 72 de ore pe pacienții care... hm...

Acum îl auzea pe Frank chinuindu-se să găsească cuvintele potrivite.

— Care fac ce a făcut ea, se hotărî el să spună.

— Ay, dios mío, zise Santiago clătinând încet din cap. Îmi pare tare rău, omule.

— Dar a durat o veșnicie până au scris hârtiile.

Vocea lui Frank devenise dură.

— Așa că au lăsat-o pe o targă în holul camerei de gardă toată noaptea. Într-un nenorocit de hol! Dormea din cauza analgezicelor, dar a fost... În fine, îți

imaginezi ce se întâmplă într-o cameră de gardă noaptea. A fost nasol, omule. Până la urmă au transferat-o la psihiatrie ieri.

— Se simte bine acolo?

— Acum am plecat de-acolo, continuă Frank. Și programul de vizită se mai deschide abia la ora două după-amiază. Dar trebuie să mă întorc la serviciu. Avem o întâlnire cu un client baban de la care nu pot lipsi. De fapt, mă întrebam dac-ai putea să te duci tu să stai cu ea la ora două? Aș ruga o prietenă de-a ei, dar ele sunt atât de...

— Bineînțeles, frate, spuse Santiago. Voi fi acolo. Pot să-i duc ceva?

— Nu, nu. I-am dus eu haine azi-dimineață. E de-ajuns să te duci.

— Și tu cum te descurci cu toate astea? Ești bine?

Frank râse sec și răgușit în telefon.

— Ca să fiu sincer, mi-ar prinde bine ceva de băut. Dar sunt bine, sunt bine. Cleo mă îngrijorează.

— Nu uita să ai grijă și de tine, spuse Santiago, repetând ceva ce îi spusese Dominique. Îți datorezi și ție aceeași grijă pe care o acorzi altora.

— Să nu spui nimănui, bine? spuse Frank deodată. Despre Cleo... A fost o greșeală și nu vreau să creadă nimeni... ce nu trebuie despre ea.

— N-aș spune niciodată nimic care să vă facă rău ție sau lui Cleo.

— Știu, omule. Mulțumesc. Ești un prieten bun.

Santiago se oprise din mers fără să vrea; când închise, deveni brusc conștient de mulțimea de oameni care trebuiau să-l ocolească, înghiontindu-l cu coatele și gențile. Se săturase să ocupe atâta spațiu. Intră pe pista de biciclete ca să-i evite și își verifică din nou telefonul. Era miezul zilei; mai erau două ore până să înceapă programul de vizite. Ideea de a merge la restaurant pentru a vorbi despre designul scaunelor de bar și aranjarea meselor i se părea de neconceput. I-ar fi plăcut să mănânce ceva, dar luase

deja micul-dejun cu musli și gustarea alocată pentru dimineața aceea, un singur măr cu o lingură de unt de migdale. Peste drum se vedea însemnul tentant portocaliu și roz al unui stand de gogoși. Se imagină mușcând din aluatul moale și cald în timp ce zahărul pudră i s-ar fi lipit de buze, liniștindu-i mintea. Se uită la sacul său galben. Nu putea să-și bată joc de progresul obținut în acea săptămână, mai ales că Dominique spusese că era mândră de el.

Dacă nu putea să mănânce, măcar putea să gătească. Se duse acasă să facă ceva pentru Cleo. Se hotărî să pregătească mâncarea lui favorită, arroz con leche sau budincă de orez spaniolă. Asta îi făcea bunica lui în Lima, când el avea o zi mai grea la școală, ca să-i „îndulcească amarul“, cum zicea ea. A fiert orezul în lapte și a adăugat un baton de scorțișoară, urmărind cum amestecul gros și cremos se învârtea pe lângă lingura de lemn. Bunica zicea că strămoșii lui din Babilon făceau același fel de mâncare cu mii de ani în urmă, îndulcind amestecul cu miere și curmale. Astăzi avea să-l pregătească așa cum îl învățase ea, cu vanilie și coajă de portocală. Adăugă laptele condensat și inhală norul de abur dulce care îl învălui.

Și acolo, în ceața aceea parfumată, se gândi la Lila, femeia care fusese cândva soția lui. Lila era din Bogotá, ea având un metru cincizeci, el un metru optzeci și cinci. Lila vorbea spaniola de parcă ar fi tăiat iarba înaltă cu limba. Putea să meargă în mâini și să gătească un pui perfect. Îi era mereu frig și nu se înșela niciodată. Lila ajunsese pe locul întâi la concursul de frumusețe din orașul ei, dar poseda cea mai prețioasă avere dintre toate: un pașaport american, lăsat moștenire de tatăl ei pe jumătate american. La 15 ani, a fost trimisă la liceu în New York pentru a învăța să vorbească engleza ca un american alb și, după absolvire, și-a consternat familia înscriindu-se la Alvin Ailey pentru a învăța să danseze ca un american de culoare.

Santiago a întâlnit-o pe Lila pe când el era încă la școala de artă culinară și debarasa mesele la restaurantul de pe Fifty-Sixth Street. Ea venea acolo după ore cu celelalte eleve de la cursul de dans, toate slabe ca niște pantere în costume de gimnastică negre și tricouri, toate fumând țigări, bând cafea neagră și vorbind cu respect despre niște oameni despre care el nu auzise niciodată. Le auzea numele în timp ce strângea farfuriile murdare de

ketchup și resturile de chifle de burger, încerca să le memoreze ca să le poată căuta mai târziu. Martha Graham. Merce Cunningham.

A remarcat-o pe Lila, desigur. Ea se cerea să fie remarcată. Într-o seară, poate în urma unei provocări, poate pentru că cineva pur și simplu sugerase că nu e în stare, ea a sărit de la masă și a făcut o serie de salturi pe spate pe intervalul dintre mese acoperit cu linoleum, în timp ce prietenele ei chiuiau și strigau, corpul său zvelt arcuindu-se ca un mic curcubeu.

Îl remarcase și ea. Pe atunci, el era slab și musculos de la cărat tăvile grele cu mâncare, cu un cap cu păr des și creț după care înnebuneau femeile. Ea a fost prima care i-a vorbit în spaniolă, cu glas scăzut, de parcă i-ar fi împărtășit un secret, care l-a invitat într-o seară să iasă cu ei într-un club unde băieții s-au îmbrăcat ca fetele și toată lumea a consumat ecstasy, care l-a sărutat sub podul Brooklyn, care a stat întinsă goală pe salteaua lui și l-a rugat s-o încălzească, care s-a mutat în garsoniera de deasupra spălătoriei și a umplut-o cu flori uscate și maiouri umede.

Lila a fost cea care s-a căsătorit cu el pentru ca el să poată obține primul loc de muncă legal într-o bucătărie, l-a dus la spectacole de dans care îl făceau să plângă în întuneric, l-a învățat că trupul are propriul său limbaj care exprimă ceea ce cuvintele nu pot exprima. Tot Lila a fost cea care i-a făcut cunoștință cu heroina, care i-a injectat pe amândoi pentru prima dată cu materialele oferite de un coregraf care i-a jurat că se va simți ca în brațele lui Dumnezeu. Lui Santiago i-a fost rău de prima dată și nu a mai avut curajul să încerce din nou. Dar Lilei nu i-a fost rău. Ea a căzut pe spate în poala lui, zâmbind, și a spus că, în sfârșit, îi era cald.

Uneori, când restaurantul era plin, treceau săptămâni întregi fără ca el să se gândească deloc la ea. Dar de la nunta lui Frank cu Cleo, începuse să-l viziteze din nou în vis. Uneori dansa, însă de cele mai multe ori era doar acolo, privindu-l. Acum se întreba dacă ea venise să-l avertizeze în legătură cu Cleo. Dacă încerca să-i spună că își face rău singură, așa cum făcuse Lila înaintea ei, din motive pe care el nu reușise să le înțeleagă, în moduri în care nu reușise s-o oprească.

Cu o tresărire, Santiago își dădu seama că budinca de orez începea să se lipească de fundul cratiței. Scoase masa cremoasă într-un bol de sticlă și

înfipse două bețișoare de scorțișoară în centru. Se aplecă peste el, inhalând parfumul familiar de vanilie, apoi se îndepărtă. Nu voia să-l strice sărându-l cu lacrimile lui.

*

Santiago s-a dus cu un taxi până la spitalul NYU de pe Thirty-First Street, cu budinca de orez așezată ca un copil preferat în poală. A urmat săgețile din hol, pe lângă magazinul de cadouri până la lift, unde secția de psihiatrie apărea pe o listă la etajul șase. Ușile s-au deschis spre o mică sală de așteptare, cu un rând de scaune pe un perete și un rând de dulapuri pe celălalt. Prin fereastra ușii de oțel încuiate, se vedea un hol lung, luminat de neoane, cu cărucioare metalice de-o parte și de alta. Se uită la ceas — ajunsese cu câteva minute mai devreme — și se așeză lângă o bătrână evreică îmbrăcată într-un palton larg violet. Ea arătă cu capul spre peretele cu dulapuri din fața lor. Numerele păreau să fi fost atribuite aleatoriu, dulapul 1 fiind așezat între 45 și 12.

— Nebunia începe de-aici, spuse ea.

O sonerie puternică dinspre ușile de oțel anunță sosirea unei asistente, care îi instrui pe puținii vizitatori să-și pună toate bunurile în dulapuri. În secție nu era permis niciun obiect din exterior, inclusiv genți, telefoane mobile, jachete, alimente sau băuturi.

— Am făcut asta pentru unul dintre pacienți, spuse Santiago, ținând castronul în față cu un zâmbet plin de speranță.

— Fără mâncare sau băutură din exterior, repetă asistenta, întorcându-i spatele.

— Dar eu...

— Ascultă, nu te vor lăsa să iei asta cu tine, spuse doamna îmbrăcată în mov. Dacă ascunzi un cuțit înăuntru?

— Un cuțit? murmură Santiago. Este budincă de orez!

— Da, sigur, spuse doamna și își băgă paltonul în dulap.

Secția era plină în mare parte de tinere cu figuri triste — studente la medicină, presupuse el — care se învârteau de colo-colo în uniforme de pânză și pantaloni de trening, cu o expresie plictisită și oropsită. Trecu pe lângă ceea ce părea a fi un curs de terapie prin artă, unde pacienții stăteau adunați în cerc și pictau apusuri de soare.

Santiago găsi salonul lui Cleo în capătul holului. Când intră, ea stătea pe un pat jos, cu spatele lipit de perete, și citea. Purta un chimono de mătase pastel în nuanțe de piersică, liliac și crem. Materialul lung al mânecilor se îndoia în jurul său ca un cuib.

Ea ridică ochii spre el uimită. Era pentru prima oară când o vedea arătând altfel decât frumoasă. Era palidă la față, aproape cenușie, cu cearcăne vineții și o crustă galbenă în colțul ochilor. Părul său auriu, de obicei lucios, era tern și strâns într-un nod unsuros. Buzele ei uscate aveau aceeași paloare ca pielea. Totul la ea era stins, secătuit, mai puțin ochii, care erau și mai străvezii decât își amintea el, de un verde atât de clar încât se pomeni că îi evită.

— Mi amore, spuse el încet.

Ea lăsă cartea jos, strângându-și mai bine kimonoul pe trup.

— Ce faci aici? Cine ți-a spus că sunt aici?

Santiago simți că începe să se panicheze. Nu o recunoștea pe această Cleo. Și, mai rău, nici ea nu părea să-l recunoască pe el. Părea că-i era frică de el. Prietenul ei Santiago, care ar face orice pentru ea! Coborî vocea într-un murmur liniștitor.

— Mi-a spus Frank, zise el. Nu a vrut să fii singură.

— Cui i-a mai spus?

— Doar mie, o asigură el. Numai mie, iar eu n-o să spun nimănui.

— Juri?

— Jur pe mormântul bunicii mele.

Ea păru să se calmeze. Îl măsură din priviri cu ochii ei palizi.

— Ești foarte slab, îi spuse.

El nu reuși să-și rețină zâmbetul.

— Cred că arăt ca dracu', zise ea, ducându-și o mână la față.

— N-ai cum. Ți-am adus niște arroz con leche, dar...

Își flutură mâinile goale înspre tavan în semn de scuze.

Cleo se uită la el printre pleoapele întredeschise, ca o pisică.

— Cel mai grozav chef-bucătar din lume, spuse pe un ton prea acuzator pentru a fi întru totul afectuos. Nu așa spune mereu Frank?

Santiago clătină din cap.

— O să-ți fac iar când te externezi.

Cleo își desfăcu brutal părul prins în nod. El își dădu seama cu strângere de inimă că încerca să se facă mai prezentabilă în fața lui.

— Și ce mai faci? întrebă ea, străduindu-se să pară dezinvoltă. Cum e noul restaurant?

— E în regulă. Mâine mă duc cu avionul în LA să fac o...

Se opri. Nu voia să pară că se lăuda cu viața lui în timp ce ea zăcea aici, în spital.

— Este totul în regulă, conchise el. Tu ce mai faci?

Cleo ridică o sprânceană. Nu era cazul să-i spună că pusese o întrebare stupidă. El își trase un scaun și se așeză vizavi de pat, punându-și mâinile pe genunchi, apoi strângându-le în fața lui. Se simțea prea mare pentru scaun, ca un elefant cocoțat pe un taburet.

— Locul arată destul de bine, să știi..., începu el.

Camera era de mărimea unei garsoniere spațioase. Avea două paturi, fiecare lipit de câte un perete, și două mese de scris goale, cu scaune din lemn joase, cuminți, cum vezi în școlile primare. Prin fereastră se vedea bulevardul First Avenue până în Upper East Side și, dincolo de el, Harlem, unde el își petrecuse primul an la New York. Astăzi i se părea la fel de îndepărtat ca Elveția.

— Este un fel de Carlyle al secțiilor de psihiatrie, spuse Cleo. După părerea colegei mele de cameră, în orice caz.

— Oh, ai o colegă de cameră. Ea unde este?

— Îi fac o lobotomie.

Fața lui Cleo se destinse într-un zâmbet sumbru când văzu expresia șocată de pe chipul lui Santiago.

— La ora de pictură, spuse ea. Dar ea știe ce spune. Ultima dată, a fost dusă la Bellevue. Știi oamenii ăia pe care-i vezi țipând în metrou și te muți în alt vagon ca să-i eviți? Cam așa sunt cei de-acolo, se pare.

Santiago făcuse o vizită la Bellevue după prima supradoză a Lilei și știa că nu era genul de loc în care ai vrea să te întorci. Încă își amintea strigătele necontenite din paturi, ca lătratul câinilor în lanț, și mirosul înfiorător de rahat uman care plutea în aer.

— Ai fost deșteaptă că ai venit aici, spuse el.

— N-am avut de ales. Ambulanța ne-a adus.

— V-a adus?

— Pe mine și pe Frank.

— A fost cu tine?

— M-a găsit.

Fața lui Cleo arăta ca un șervețel alb și mototolit de pe jos. El vru să-i spună ceva despre cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru Frank, dar se opri. Spunea numai ce nu trebuia, asta era clar.

— Știi că și eu am fost căsătorit? zise, încercând să schimbe vorba. Așa am rămas aici după școală.

Cleo clătină din cap.

— Cu o dansatoare.

— Da, Lila. Cred că voi două v-ați fi plăcut. Ea ar fi mai în vârstă decât tine acum, ar avea aproape 40 de ani, dar semănați, în felul vostru.

Nu și-o putea imagina pe Lila la această vârstă. Când o cunoscuse el, era mai tânără decât Cleo acum, lipsită de simț practic, cu o fire impetuoasă nepotrivită pentru o persoană trecută de 20 de ani.

— În ce sens semănăm?

— Ea era artistă, ca tine. Cu un... nu știu cum să mă exprim mai bine... Un ego imens, dar stimă de sine scăzută.

Cleo râse răgușit.

— Înțeleg foarte bine.

— Este un lucru periculos. Ea își dorea foarte mult să intre într-o companie de dans, dar se temea foarte tare că nu va reuși. Audiție după audiție... Asta o făcea să sufere.

— A reușit până la urmă?

— Concurența era acerbă, dar ar fi reușit.

— De unde ştii?

— Dansa ca apa.

Lila era talentată, nimeni nu putea nega asta, dar nu era disciplinată. Cu talentul ei, banii familiei și accesul facil în America, ea n-ar fi trebuit să fie astfel. Când coregraful unei prestigioase companii de avangardă a apucat-o dintre picioare ca să-i arate mai bine o ridicare, Lila n-a stat pe gânduri și i-a aruncat o sticlă de apă în cap. I-a afectat cariera această încăpățânare a ei de a nu ceda în fața bărbaților care o pipăiau sub pretextul că o ajutau să se corecteze. Asta l-a făcut pe Santiago — atât de temător și de supus, atât de dispus să accepte mereu capacitatea albilor de a instrui — să o respecte mai mult decât pe oricine altcineva. Și totuși, până la urmă, Lila se îndoise de ea însăși.

— Cât timp ați fost căsătoriți?

— Stai puțin. Încă suntem căsătoriți — se bătu ușor cu palma în dreptul inimii — aici.

— Dar ea a murit, spuse Cleo sec.

— A fost un accident.

Accident, același cuvânt pe care îl folosise Frank pentru a descrie ce s-a întâmplat cu Cleo. Dar cu Lila chiar fusese un accident. Prima dată când s-au drogat a fost chiar înainte de Crăciun; își amintea că folosiseră o ghirlandă de luminițe pentru brad pe post de garou pentru brațe. Până la sfârșitul verii ea era moartă. Era ușor să cazi victimă unei supradoze, toată lumea o spusese. Și Lila era atât de mică, de-abia cântărea 50 de kilograme, cu tot cu pantofi.

— A fost un accident? o întrebă. Ce ai făcut tu? Frank așa a spus.

Cleo îşi lăsă privirea spre braţ. Un bandaj de tifon de culoarea argilei uscate se zărea de sub mâneca kimonoului.

— Nicidecum un accident, murmură ea.

El simți brusc un val de furie împotriva ei, împotriva acestei tinere care era atât de risipitoare cu propria ei viață. Cum îndrăznea? Nu o cunoștea pe Lila. Lila nu dorise să moară. Era mai plină de viață decât oricine. Și erau fericiți împreună, fericiți în căsnicia lor. Doar că ea pur și simplu nu se putea opri din consum. A fost altceva.

— Deci ai vrut să mori?

Ea îl privi cu ochii ei verzi și severi.

— Am vrut ca lucrurile să se schimbe.

— Dar de ce?

Vocea lui Santiago era aproape un vaiet.

— Frank te iubește atât de mult. Toți te iubim. Eu, Quentin, Anders...

— Anders! exclamă Cleo cu dispreț. Nici nu-i pasă de mine. Niciunuia nu-i pasă. Nu le pasă de nimeni...

— Nu este adevărat! exclamă Santiago, dar Cleo nu se opri.

— Ei mă vor, se bat pentru mine, dar le pasă de mine? Crezi că Anders se gândește vreodată la mine după, după...

Inspiră brusc și își duse mâinile la gât, de parcă ar fi vrut să oprească cuvintele la sursă. Înghiţi în sec, iar el îi privi degetele subţiri alunecând peste pielea gâtului ei de atâta efort. Așteptă ca ea să spună mai mult, dar păru să câștige lupta de a reține tot ce era cât pe ce să-i iasă din gură.

— După ce? o întrebă.

Ea închise ochii și lovi cu capul peretele din spatele ei. O singură lacrimă îi scăpă de sub o pleoapă, îi alunecă pe bărbie și îi dispăru în poală.

— Îmi pare rău, Santiago. Cred că trebuie să mă odihnesc. Aici îmi dau niște medicamente... Îmi creează o stare de somnolență.

— Desigur. Desigur, trebuie să te odihnești.

Furia se scurse din el la fel de repede cum venise. Îi luă cartea din poală pentru ca ea să se poată întoarce și să se întindă în pat. Ea închise strâns ochii și se răsuci pe o parte pe salteaua subțire. Părea că se refugiază în faldurile halatului; el nici nu mai distingea unde se termina trupul ei și unde începea patul. Stătu uitându-se la forma ei ghemuită, ținându-i cartea în mâinile lui mari. Nu i se părea corect să plece atât de curând, când Frank îl rugase să rămână cu ea. Deschise gura, apoi o închise la loc.

— Aș putea să-ți citesc?

Cum ea tăcea, consideră că era de acord.

— Te rog să-mi scuzi accentul, spuse el, dregându-și glasul.

Nu cunoștea cartea, o colecție de povestiri care avea pe copertă poza sepia a unei bătrâne stând pe un câmp. Avea o claie de păr alb și o înfățișare solidă, jovială. Povestirile erau foarte scurte, unele de doar o pagină sau două, și lui i se părea că nu se întâmplă mare lucru, până când s-a întâmplat ceva uluitor și irevocabil. Într-una, patru băieți se jucau între vagoanele de tren, deranjându-i pe ceilalți pasageri, până când unul a căzut și a fost strivit sub roți. În alta, prietena naratoarei a sunat-o pe aceasta să-i spună că era pe moarte, dar ea i-a răspuns „Toți murim odată și-odată“; apoi prietena chiar a murit, iar ea a fost foarte tristă. Într-o alta, intitulată pur și simplu „Dorințe“, o femeie se întâlnește cu fostul ei soț pe treptele bibliotecii. El o acuza că nu-și dorește nimic, dar ea spunea că, dimpotrivă, avea multe dorințe: să fie altcineva, să înceteze lupta pentru custodia copiilor ei, să rămână căsătorită cu un singur om toată viața și să poată returna la timp cărțile împrumutate de la bibliotecă. Numai că femeia nu spunea asta cu voce tare, o spunea în mintea ei, astfel încât nu auzea decât cititorul.

Din pat, Cleo murmură ceva atât de încet încât el nu auzi ce spuse. Se aplecă și își apropie urechea de gura ei. Simțea mirosul dulce, ca de drojdie, al respirației ei.

— O vreau pe mama, spuse ea.

*

În zborul spre Los Angeles, Santiago se uita după căruciorul cu mâncare care înainta pe culoar în timp ce el mai luă o gură din salata de quinoa cu merișoare pe care o pregătise pentru călătorie. Mâncarea oferită de companiile aeriene era clar pe lista alimentelor neaprobate de programul Un nou început. Auzise, dar nu reușise niciodată să verifice, că fiecare masă conținea atâtea calorii cât pentru o zi întreagă, în caz că pasagerii trebuiau să supraviețuiască cu ele după un accident — ceea ce explica de ce lui i se păreau atât de delicioase. În caz de urgență, vă rugăm să vă abțineți să vă îndopați cu tortellini cu cremă de pui și ciuperci.

Existau anumite mâncăruri care unor chef-bucătari respectați ca el nu trebuiau să le placă. Printre ele se numărau mesele servite în avion, Mister Softee, sfoara de brânză, Flamin' Hot Cheetos, hotdogii vânduți pe stradă, mesele gătite la cuptorul cu microunde, sushi de supermarket, Twinkies, nachos pentru teatru și cinema și cele din toate lanțurile de fast-food (o excepție totuși pentru In-N-Out). Dar Santiago adora toate astea. Pentru el, aveau gust de America.

Acum traversa țara pentru a participa la deschiderea unui pop-up pe Coasta de Vest. Conceptul era să creeze o parte dintre mâncărurile de bază din noul său restaurant, dar simplificate, în borcane reutilizabile pe care le puteai lua cu tine. Era mâncare simplă, sustenabilă, într-o perioadă în care tendința în dining era aceea de a face totul cât mai complicat posibil. Santiago credea că era cu ani-lumină înainte de ce făceau competitorii săi și acceptase crearea unei capsule speciale din lemn, cu niște costuri mari, din care echipa sa să vândă borcanele.

Plănuise să stea la hotelul Chateau Marmont, unde numai parada vedetelor justifica prețul, dar Anders insistase să rămână acasă la el, în Venice. Cedase la insistențele lui, deși știa că îi va fi mai greu să-și respecte planul de masă în preajma lui Anders, al cărui stil de viață, cu petreceri asigurate de firme de catering, cine cu șase feluri de mâncare și rezerva inepuizabilă de droguri, nu era deloc ascetic. Blond și slăbănog, Anders îl făcea mereu să se simtă prietenul cafeniu și dolofan — modest, inofensiv, nefutabil. Ceea ce, bineînțeles, îl făcea să cedeze impulsului de a mânca mai mult.

În plus, acum trebuia să păstreze și secretul despre ce i se întâmplase lui Cleo. Încă nu se hotărâse dacă să-i vorbească despre ea lui Anders. La spital, Cleo refuzase să-i spună mai mult și Santiago plecase de-acolo neștiind dacă tocmai fusese martor la o mărturisire sau la altceva. Dar ce? Făcuse Anders ceva care s-o rănească pe Cleo sau pe Frank? Decisese să afle cât mai multe de la Anders fără să dezvăluie ce știa el. În fond, nu știa mare lucru.

Când Santiago a ajuns la adresa de pe Amoroso Place pe care i-o dăduse Anders, primul lui gând a fost că Anders reușise să găsească în LA o casă care semăna cu el. Casa cu două etaje era în stilul scandinav de la jumătatea secolului, cu un acoperiș înalt, ascuțit, panouri din lemn natur și uși glisante din sticlă lucioasă. Era seara devreme, iar cerul căpătase o nuanță de lavandă prăfuită, pe care casa se profila cu o lumină aurie, caldă și primitoare. Sau, mai degrabă, ar fi părut primitoare dacă Santiago nu s-ar fi simțit imediat ca un pitic stând în fața ei. Încercă să-și netezească încrețiturile cămășii de in cu palmele transpirate în timp ce sună la ușă.

Se auzi o voce de bărbat și țăcănitul făcut de unghiile unui câine pe lemn, apoi ușa se deschise larg și în prag apăru un Anders bronzat, la bustul gol, și un cățeluș golden retriever care se agita în preajma lui.

— Frate, strigă el, smucind de zgardă animalul care lătra și trăgându-l pe Santiago înăuntru ca să-l îmbrățișeze. Cum a fost zborul?

Santiago era transpirat și își făcea griji că Anders îi va simți mirosul acru care ieșea din hainele sale stătute. Făcu un pas înapoi și bătu din palme.

— Toate bune, omule, toate bune. Dar ăsta cine e?

— Noul meu prieten! zâmbi Anders. Îl cheamă Thor.

— Uau! Ești aici de abia o lună și deja ai un câine!

— Șase săptămâni. Dar, nu știu, voiam doar să mă liniștesc puțin.

— Ei bine, California ți se potrivește, omule. Ai o casă pe cinste.

Anders reușise să-l convingă pe Thor să se supună și acum stătea în genunchi lângă el, ciufulindu-i viguros blana blondă cu ambele mâini. Până și câinele semăna cu el. Era ridicol. Anders își dădu la o parte de pe frunte o șuviță din părul său blond-deschis și se strâmbă cu prefăcută modestie.

— Eh, e-n regulă. Vino pe terasa din spate. Eram cu fetele la un pahar.

Santiago îl urmă printr-o cameră de zi spațioasă, în plan deschis, decorată cu gust în nuanțe de crem, cu accente de verde palmier. O scară largă și modernă sugera un etaj la fel de vast. Ieșiră pe ușile de sticlă spre o terasă care funcționa ca o a doua cameră de zi, mărginită de straturi de erică și cactuși. Canapele lungi din lemn, acoperite cu somptuoase perne de pânză, erau poziționate în jurul unei vetre în care ardea focul. Pe ele, bând din pahare sclipitoare de vin, stăteau tolănite vreo cinci femei, toate părând a fi fotomodele.

— Fetelor, spuse Anders, el este prietenul meu Santiago. A venit de la New York ca să-i învețe pe ignoranții losangelini despre mâncarea peruviană.

Stângaci, Santiago își dădu jos de pe umăr geanta de piele și ridică o mână în semn de salut. Modelele îi răspunseră cu un cor de urări de bun-venit. Cea mai frapantă dintre ele veni să-l îmbrățișeze. Se mișca cu grația curgătoare, hipnotică a unei cobre. De pe umeri îi atârna un caftan albastru ca miezul nopții, țesut cu dungi din fir strălucitor.

— Mă bucur să te cunosc, murmură ea. Eu sunt Yaayaa. Și — se întoarse către Anders cu un zâmbet știutor — se spune doar angelini, iubitule.

Anders zâmbi cu toți dinții.

— Asta am spus și eu.

Se trânti pe canapea și turnă un pahar de vin pentru Santiago, apoi altul pentru el. Purta o pereche de pantaloni largi din in, fără cămașă sau încălțări. Pielea abdomenului său rumenit de soare se ondulă în rulouri strânse când se aplecă să-i ofere lui Santiago un pahar.

— N-am venit să-i educ, spuse Santiago. Ci doar să-i satur.

— Îmi place chestia asta! strigă una dintre celelalte femei, al cărei chip nostim și ascuțit îi amintea de o căpșună.

Yaayaa se întoarse să se tolănească pe o pernă lângă Anders și să se uite la el cu o privire directă, curioasă. Avea nasul presărat cu pistrui care i se întindeau pe pomeți până la ochii conturați cu creion negru. Santiago se cocoță pe un scaun în fața lor și își supse stomacul. Se întreba când va putea să scape și să se ducă să facă un duș.

— Deci locuiești în New York? întrebă ea.

— Da chiar, ce mai e prin New Yorkul ăla mizerabil? întrebă Anders. Doamne, ce mă bucur că am plecat de-acolo.

Santiago se zburli, dar își păstră tonul neutru.

— E la fel cum îl știi, omule, la fel cum îl știi.

— Ar trebui să te muți aici, spuse Anders. Toată lumea se mută!

— Dar mi-ar fi dor de prietenii mei, zise prudent Santiago.

— Nu-i atât de departe, insistă Anders.

— De fapt, continuă el, chiar ieri m-am văzut cu Cleo.

Se uită la fața lui Anders în lumina focului căutând să citească pe ea o reacție, dar acesta rămase impasibil.

— Oh, da? Ce mai face?

— Cred că se chinuie.

— Este artistă. Ea se chinuie mereu.

— Cine este Cleo? întrebă Yaayaa.

Anders deschise gura să răspundă, dar Santiago i-o luă înainte.

— Soția celui mai bun prieten al său, spuse el.

Anders închise gura și îi aruncă un zâmbet cu buzele strânse.

— Eu credeam că tu ești cel mai bun prieten al meu.

— Amândoi suntem.

— De unde vă cunoașteți voi doi? întrebă Yaayaa.

— Ne-am cunoscut cu mult timp în urmă, spuse Santiago. Probabil înainte să te naști tu.

— Sunt mai în vârstă decât crezi, zise ea. Dar am gene bune.

— Ne-am cunoscut pe vremea când lucram ca model, explică Anders. Eu și soția lui, Lila, am fost distribuiți într-o ședință foto pentru Paper despre scena de dans din centrul orașului.

— Ai fost dansator? întrebă Yaayaa.

— Ea era. Eu am fost acolo doar ca să arăt frumos.

Lila și Anders deveniseră prieteni apropiați. Amândoi erau sociabili, nesăbuiți, dornici de distracție. La început, Santiago se simțise amenințat, dar curând a început să-i facă plăcere să aibă în preajmă un alt bărbat heterosexual cu care să discute despre fotbal, o raritate în cercurile de dans ale Lilei. Cei trei se duceau împreună la petreceri în perioada delirantă de la începutul anilor 1980, când hip-hopul, new wave-ul și muzica de dans făceau furori în cluburi. În anii întunecați ce au urmat, cu SIDA, epidemia de cocaină crack și heroină și moartea Lilei, Santiago și Anders au rămas prieteni. De fapt, Santiago a fost cel care l-a convins pe Frank, un obișnuit

al restaurantului la care devenise bucătar, să-i ofere lui Anders o șansă ca art director.

— Mai am și-acum acele fotografii, spuse Santiago.

— O, Doamne, arde-le! râse Anders. Nu-mi vine să cred ce modă tâmpită era pe-atunci. Pantalonii ăia bufanți ca o parașută.

Își ascunse fața în gâtul Yaayaei, rușinat de această amintire.

— Nu ard o poză cu Lila, zise Santiago încet.

Pe chipul lui Anders apăru o expresie de regret sincer.

— Îmi pare rău, a fost o prostie din partea mea. Oricum, probabil că Lila arată fenomenal. Întotdeauna a arătat așa.

Yaayaa, evident plictisită de această turnură a conversației, se foi pe scaunul ei.

— Și zici că... ești chef-bucătar?

— În acest moment, el este chef-ul, spuse Anders. Nu-i așa, uriașule?

— Am un mic restaurant.

— Faci catering gratuit pentru ședințe foto? întrebă ea.

— Nu..

Thor ieși alergând din casă și sări în poala lui Anders într-un vârtej de blană aurie.

— Hei, amice, spuse Anders, începând să se lupte cu el în joacă. Vrei puțină atenție?

— Probabil că are nevoie de încă o plimbare, spuse Yaayaa. L-ai scos în seara asta?

— E-n regulă, nu-i așa, amice?

Anders împinse cu blândețe cățelul de pe canapea.

— Poate să-și facă nevoile în cactuși dacă e cazul.

Yaayaa se întoarse către Santiago și se uită din nou la el cu privirea ei fixă, de șerpoaică.

— Și tu ești model? o întrebă Santiago.

— Da. Dar fac și haine.

— Își lansează propria linie de caftane, spuse Anders.

Ea clătină din cap.

— Și bikini croșetați.

— Foarte tare, reuși să articuleze Santiago.

— De-asta sunt aici fetele mele. Mâine ieșim la Joshua Tree să luăm ciuperci magice și să facem o ședință foto. Anders ne împrumută mașina lui.

Una dintre modele ridică privirea de pe telefon și scoase un strigăt de bucurie anemic.

— Acesta este de fapt una dintre creațiile ei, spuse Anders. Hai, iubito, ridică-te în picioare. Arată-i și lui.

Yaayaa își dădu ochii peste cap, dar o clipă mai târziu se învârtea în fața lui, cu brațele întinse, astfel încât el să vadă materialul strălucitor și, dedesubt, pe ea. Cum o fi să te simți atât de degajat în propriul tău corp? Ochii lui urmăreau linia lungă a taliei ei conice până la curba sânilor mici. Areolele întunecate ale sfârcurilor se întrezăreau prin materialul subțire. Anders zâmbea ca un proxenet, privind-o. Dar, în realitate, Santiago nu se simțea atras de ea și nici de vreuna dintre aceste femei.

Se gândi la Dominique povestind cu mândrie cum alergase pentru prima oară zece kilometri. Odată, când ea se aplecase, el îi văzuse vergeturile palide care îi brăzdau ca niște fulgere pielea sânilor imenși. Corpul lui Dominique avea caracter și o poveste. Era solid și generos ca ea. Văzând frumusețea din ea, el a început să creadă că poate, într-o zi, cineva va vedea același lucru în el. Oricine putea vedea frumusețea din Yaayaa.

— Ce părere ai? întrebă Anders.

— Que linda, spuse încet.

— Mi-ar plăcea să vorbesc și eu spaniolă, zise Yaayaa.

— Ce zici de daneză? întrebă Anders.

Ea își încreți nasul pistruiat.

— E mai puțin utilă.

— Ai crescut aici? o întrebă Santiago.

— Părinții mei sunt din Ghana, dar eu m-am născut aici. Am locuit o vreme la Paris, apoi m-am întors aici pentru facultate.

— Ce ai studiat?

— Afaceri la Stanford.

— Nu știam, spuse Anders.

— N-ai întrebat niciodată, zise Yaayaa.

— Păi, nu ne cunoaștem de-atâta timp.

— Santiago abia m-a cunoscut și m-a întrebat.

Lui Santiago îi chiorăi stomacul și el încercă să acopere zgomotul tușind.

— Oricum, continuă Yaayaa, am renunțat la școală după al doilea an pentru că, în sfârșit, modelele de culoare începeau să aibă căutare și cariera mea a decolat.

— Eu întotdeauna am lucrat cu o mulțime de fete de culoare, spuse Anders. Și asta era în anii optzeci.

— Iubitule, acoperă-te, spuse ea, mângâindu-i pieptul gol. Albeața ta mă orbește.

Santiago pufni în râs înainte să se poată abține. Nu mai auzise pe nimeni să-i vorbească așa lui Anders. Anders îl privi cu ochii mijiți peste vatra cu foc.

— Scuze, mi-am uitat manierele de gazdă bună, spuse el brusc. Bătrâne, nu vrei să faci un duș? Pun pariu că puți.

*

Următoarele două zile au fost atât de încărcate, încât Santiago practic nu l-a văzut pe Anders. Între înființarea pop-up-ului și interminabilele întâlniri, mese și convorbiri telefonice cu potențialii investitori pe care era obligat să le aibă („porcul și cina“, așa cum îi zicea sous-chef-ul său), pur și simplu nu avusese timp. În fiecare seară se întorcea târziu într-o casă goală, Anders fiind încă plecat la vreo petrecere sau un eveniment la care alesese să participe, și îl găsea pe Thor la postul lui în fața ușii, așteptând întoarcerea lui Anders cu o agitație plină de speranță.

Santiago lua obosit lesa din cuier și scotea animalul surescitat la o plimbare pe promenadă, unde Thor se bucura să amușineze prin mormane de gunoi sau să-și bage nasul între picioarele unuia dintre numeroșii vânzători ambulanți așezați pe nisip de-a lungul plajei. Thor se delecta cu mizeria cu miros înțepător din Venice, în timp ce Santiago avea sentimente contradictorii, temându-se și totodată făcându-și griji pentru cohortele de oameni fără adăpost care populau zona. Îi era rușine de cât de nerăbdător

dorea să se îndepărteze de ei, să-și șteargă din minte imaginea picioarelor goale, crăpate, pe care roiau muște. Cu un amestec de tristețe și ușurare, îl trăgea pe Thor de lesă pentru a se întoarce în lumina reconfortantă a casei lui Anders.

În ultima zi, a avut grijă să-l întrebe pe Anders dacă voia să-și petreacă după-amiaza împreună cu el. Spre surprinderea lui, Anders a sugerat să ia amândoi niște sucuri, apoi să meargă cu mașina până în Malibu cu Thor pentru a face o plimbare pe Sandstone Peak. Era clar, se gândea Santiago, LA putea să schimbe repede pe cineva. Dar a fost încântat de distragerea unei activități recreative, care îi oferea și ocazia de a face cei zece mii de pași zilnic.

Renunțase la ideea de a-l descoase pe Anders în legătură cu Cleo. Anders fie nu știa nimic despre ce anume o făcuse pe Cleo să fie atât de supărată pe el, fie nu avea suficientă încredere în Santiago pentru a-i destăinui ce s-a întâmplat între ei. În lipsa unei confruntări deschise, care îngrozea firea blândă a lui Santiago, trebuia să accepte că nu mai era apropiat de Anders. Evoluau în direcții diferite. Santiago căuta iubire, genul de iubire pe care Anders, își imagina el, nu îl aprecia și nici nu-l înțelegea. Măcar putea să se bucure de o plimbare plăcută înainte de a pleca spre acasă.

Au lăsat mașina în apropiere și au mers pe jos până unde începeau potecile. Era la amiază, într-o zi din cursul săptămânii, și în afară de câteva vehicule prăfuite, parcarea era goală. Una dintre ele avea o plăcuță de înmatriculare pe care scria SP1R1TUAL1ST.

— Avem două variante, spuse Anders. Una scurtă și abruptă sau una mai lungă, dar mai ușoară.

— Scurtă și abruptă, spuse Santiago. Mă descurc eu.

Anders îl plesni jucăuș cu palma pe spate.

— Așa te vreau.

Au pornit pe poteca îngustă în șir indian, cu Thor țopăind înainte. Deasupra lor se întindea somptuos un cer perfect albastru, fără nicio pată de nor. Au

traversat un pod scurt de lemn, apoi au început urcușul pe dealuri. Volbura sălbatică, caprifoiul și pelinul țepos acopereau dâmburile din jur. Oriunde priveai, verdele-pestriț era punctat de ciorchini de flori sălbatice albe ca spuma laptelui, galben-cheddar aprins și roz-magenta. Poteca prăfuită era netedă, cu doar câteva bucăți de stâncă mai proeminente ici-colo, de una dintre ele împiedicându-se Santiago atunci când încercă să privească mai de-aproape un fluture portocaliu care zbura jucăuș chiar înaintea lui.

— Te descurci acolo? îi strigă Anders peste umăr, vizibil amuzat.

Santiago mormăi ceva în loc de răspuns. Nu voia să-i dea lui Anders satisfacţia de a auzi că deja i se tăiase respiraţia. Pierderea celor șapte kilograme îl făcuse mai ușor pe picioarele lui, cum nu mai fusese de ani de zile, dar încă avea o mare greutate de cărat. În fața lui, Anders sărea de pe o piatră pe alta ca o capră de munte, cu picioare tonifiate și agile.

Au mers aproape o oră în tăcere pe dealuri acoperite cu tufăriș și aflorimente stâncoase abrupte. În cele din urmă, după un urcuș anevoios și necruțător, în timpul căruia Santiago a trebuit să-și folosească toată voința ca să nu se oprească și să se întindă pe jos, poteca s-a deschis cu bruschețea unei perdele care se dădea la o parte și au ajuns în vârf. Mai jos de ei, se întindeau straturi de dealuri pătate de soare, dincolo de care linia curbă a țărmului lăsa loc mării albastre și strălucitoare. Anders se așeză pe un petic neted de piatră și își șterse fața cu tricoul. Santiago, care avea cămașa fleașcă de transpirație, își scoase o bandană din buzunar ca să-și ștergă fruntea. Thor, a cărui rezervă nesfârșită de energie nu fusese diminuată de urcuș, dispăru într-un tufăriș.

— Vrei niște apă, uriașule? Se pare că ai nevoie.

Anders îi întinse lui Santiago sticla lui cu alge, cu un zâmbet mulțumit de sine. Santiago luă o dușcă zdravănă și i-o aruncă înapoi.

— Hei, omule? spuse el. Vrei să-mi faci o favoare? Să nu-mi mai spui uriașule?

Anders ridică palmele într-un gest de capitulare.

— Nu știam că te deranjează. Sigur că da.

Santiago se uită în pământ și lovi praful cu călcâiul adidașilor.

— Nu e mare lucru.

— Ești bine? Ai fost, nu știu, distant de când ai venit aici.

Santiago era pe cale să spună ceva indiferent, în legătură cu faptul că era ocupat cu restaurantul, dar se opri. Ce spusese Dominique? Nu se schimbă nimic dacă nu se schimbă nimic. Se săturase să fie preșul amabil. Ridică privirea de la picioare.

— Ce s-a întâmplat între tine și Cleo? întrebă el.

Surprinse schimbarea de pe chipul lui Anders. După o undă fugitivă de șoc, chipul lui căpătă o expresie defensivă.

— Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva între mine și Cleo?

— Cleo n-o duce prea bine, omule.

Anders smulse o bucată îngălbenită și uscată dintr-o tufă și o flutură indiferent în fața lui.

— Cleo e bine. Îl are pe Frank. Asta e tot ce-și dorește.

— Nu, omule. Și-a făcut un mare rău.

— Ce vrei să spui?

Santiago făcu o mișcare de tăiere pe încheietura mâinii.

— E grav, Anders.

— Ce dracu', tu râzi de mine? Cine ți-a spus că a făcut asta?

— Am fost s-o vizitez la spital.

— Când?

— Înainte să vin aici.

Anders sări în picioare. Fața lui căpătase o nuanță palidă de maro. Își strânse părul cu ambele mâini și începu să se legene într-o parte și alta, ca și când Cleo putea să apară brusc în fața lui. Când vorbi din nou, vocea îi era răgușită.

— De ce n-ai spus nimic? Sau Frank? De ce nu m-a sunat?

— M-a rugat să n-o fac. Presupun că nu a vrut ca... oamenii să le afle problemele.

Santiago simți o oarecare satisfacție când observă pe fața lui Anders o undă de amărăciune că fusese exclus.

— Trebuie să mă duc s-o văd, spuse el ferm.

Se grăbi să-și ia sticla de apă și lesa. Deci era adevărat, își dădu seama Santiago. Anders și Cleo. Grozăvia situației îl izbi din plin, de parcă ar fi primit un pumn. Se așeză în fața lui Anders, blocându-i calea.

— Cum ai putut, omule? spuse el liniştit. Frank e ca și fratele tău.

— Cu ce zbor pleci? Vin cu tine.

— Prietenul tău cel mai bun. Ce e cu tine?

— Uite ce e, nu înțelegi situația... Prin urmare, cu tot respectul, dă-te dracului din calea mea.

Anders îl ocoli și dădu să plece, apoi se întoarse.

— Ia stai, unde e Thor? Thor! Thor!

Alergă câțiva pași pe potecă, se întoarse, apoi intră în desișul de tufe și flori sălbatice, tăind frunzișul cu brațele în timp ce striga câinele. Și Santiago

începu să-l strige. Numele suna străin în gura lui, dar își păstră vocea clară și așezată. Anders se întoarse, transpirat și agitat.

— Nu-l găsesc, spuse el.

— Trebuia să-i dai drumul din lesă?

— Nu știu. E câine, ce dracu'. Sunt făcuți să alerge, nu?

După alte cincisprezece minute de căutări zadarnice, au decis să se întoarcă de unde plecaseră, în speranța că bietul cățel îi va găsi pe drumul de întoarcere. Anders porni pe potecă cu un mers rapid.

— Ține pasul! strigă el peste umăr.

Santiago venea în urma lui gâfâind. La vale era mai ușor și înaintau repede pe poteca îngustă și șerpuitoare. La fiecare câțiva pași, Anders îl striga pe Thor cu o voce încordată. Santiago făcea tot posibilul să-i urmeze exemplul, dar era concentrat să nu se împiedice în timp ce cobora cu pas săltat pe panta abruptă. Gândurile i se învolburau în cap la fiecare pas. Cine se credea Anders? Cum îndrăznea să spună că nu era treaba lui?! Cleo și Frank erau prietenii lui dragi. Le pregătise masa de nuntă. El nu era doar un amic grăsan fără sentimente, bucuros să joace rolul ascultătorului plin de compasiune, fără să aibă o opinie personală. El făcea parte din povestea asta. El conta.

— Ești îngrozitor de egoist, omule! strigă el spre spatele lui Anders.

— Du-te dracu'! strigă Anders peste umăr.

Anders începea să se distanțeze de el. Santiago respiră adânc și grăbi pasul, sărind cu ușurință peste un bolovan. Se simțea supraom.

— Trebuie s-o lași în pace! A trecut prin destule!

— Nu-mi spune mie ce să fac!

— Vorbești ca un copil! țipă el.

— Trebuie să fac asta! îi răspunse Anders țipând la rândul său. Trebuie s-o văd!

— Nu este vorba despre ce îți trebuie ție!

Sprinten, Anders dispăru la o cotitură în fața lui. Santiago se grăbi după el; în ruptul capului n-avea de gând să-l lase să scape. Zbura, nu mai prinsese atâta viteză de ani buni, când și-a simțit glezna îndoindu-se sub el. Un moment amețitor de suspendare în imponderabilitate, apoi ateriză pe burtă, cu brațele întinse, alunecând pe potecă într-un nor de praf. Auzi pașii ușori ai lui Anders îndepărtându-se, apoi corul de cicade din jur care râdeau. Se întoarse pe spate și ridică privirea spre cerul întins și senin. Simțea o durere surdă în genunchiul drept. Altfel, se simțea bine. Se simțea viu.

Rămase întins pe spate, trăgându-și sufletul. Își duse o mână la inima care bătea ca un ciocan și cealaltă pe burtă, așa cum fusese învățat la cursurile de yoga la care se înscrisese recent, și se concentră pe încetinirea ritmului cardiac. Auzi o zvârcolire în tufele din apropiere, apoi, într-un vârtej de lătrături și schelălăieli, Thor se repezi peste el. Își propti labele bucuros pe pieptul și stomacul lui Santiago, lingându-i bărbia, nările și, din nefericire, interiorul gurii când acesta o deschise pentru a protesta. Santiago se ridică și îi dădu lui Thor câteva lovituri jucăușe.

— Unde-ai fost, hombre?

Pe pământ, acolo unde Thor o abandonase în favoarea unei jucării mult mai interesante — corpul întins pe jos al Santiago —, zări forma verde și cărnoasă a unei șopârle pe jumătate mestecate.

Fără să se grăbească, Santiago îngropă șopârla sub o tufă de pelin, așezând o singură floare albă deasupra moviliței. Din fericire, Thor era atât de intrigat de acest comportament, încât rămase supus în apropiere. Norii începeau să întunece cerul când în sfârșit a coborât, cu cățelul zvârcolindu-se în brațele lui. A ajuns la capătul potecii și l-a găsit pe Anders rezemat de mașină, cu umerii căzuți, cu tot corpul dezumflat. Când i-a auzit apropiindu-se, a ridicat capul și l-a privit pe Santiago direct în ochi. Apoi a făcut un lucru la care Santiago nu s-ar fi așteptat niciodată. A izbucnit în

lacrimi. Câinele a sărit din brațele lui și a fugit spre Anders, lătrând încântat. Anders a căzut în genunchi și și-a îngropat fața în blana aurie.

*

Stăteau unul lângă altul în mașină în timp ce afară se întunecase, dar Anders nu schița niciun gest de a porni motorul. Thor, doborât de oboseală, se încovoiase în formă de croissant pe bancheta din spate unde sforăia încetișor.

— O iubesc, spuse Anders încet. Știu că n-ar trebui, dar o iubesc.

Santiago clătină încet din cap.

— Poate doar crezi că o iubești pentru că ea este singura persoană pe care n-o poți avea?

— Poate. Dar nu mi se pare așa.

— Cleo este o persoană specială, recunoscu el. Dar nu este femeia potrivită pentru tine.

— Dar dacă este?

— Nu e.

— De unde ştii?

— Pentru că dac-ar fi, n-ar fi măritată cu Frank.

— Atunci ce-ar trebui să fac? Ce-ai face dac-ai fi în locul meu?

— Las-o în pace. Ea trebuie să se vindece. La fel și Frank. Nu poate îndura și mai multă suferință acum. Știi că el a fost cel care a găsit-o?

— Dumnezeule! El? Se simte bine?

— N-o să se simtă mai bine dacă tu vii și-i declari că o iubești pe soția lui. Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic. Lasă-i pe amândoi să meargă mai departe, orice-ar însemna asta pentru ei.

— Vreau doar să vorbesc cu ea.

— Știu, omule, știu. Vorbește cu mine.

Anders își frecă puternic ochii cu dosul degetelor.

— Crezi că ea chiar a vrut să moară?

— Ea mi-a spus că a vrut o schimbare.

Anders oftă din greu.

— Ce mod de-a o face.

— E tânără. Îți amintești când aveam 25 de ani? Ce făceam? Eram loco.

Anders își plimbă palma pe volanul mașinii.

— Îmi doresc ca lucrurile să se schimbe. De ce crezi că sunt în orașul ăsta tâmpit?

— Credeam că îți place LA!

— Nu că nu-mi place. Doar că... Am fost întrebat dacă am nevoie de o recomandare pentru un șaman de trei ori de când m-am mutat aici, omule.

Santiago oftă. Era adevărat. Locuitorii din LA cucereau noi culmi ale snobismului în materie de spiritualitate.

— Ce e cu Yaayaa? întrebă el.

— Yaayaa? pufni Anders. Ea nu vrea decât să-i bag caftanele în revistă.

— Sunt sigur că ăsta nu e...

— Știi că toate modelele alea se regulează între ele, nu? continuă el. Nu sunt atât de dornice să aibă un bărbat în preajmă.

Oftă.

— Decât dacă au nevoie să împrumute o mașină mare.

— Serios?

— Oh, da!

Amândoi începură să râdă. Anders se întoarse în scaunul lui, astfel încât să-l privească direct în față pe Santiago.

— Dar tu? întrebă el. Ce se întâmplă? Am crezut c-o să-mi tragi una când eram acolo. Și nu doar din cauza lui Cleo.

— Am început să mă schimb, omule.

— Văd și eu.

— În tot acest timp, tu mă tratezi de parcă aș fi doar...

Îl durea să spună cuvântul cu voce tare, dar trebuia.

— Prietenul gras. Un camarad. Dar am și eu sentimente. Simt multe.

— Nimeni nu te vede așa, Santiago. Cu excepția ta, poate.

— Nu-mi spune că e doar imaginația mea. Știu ce credeți despre mine.

— Asta ți-ai spus în toți anii ăștia? Trezește-te, omule! Ai atâta succes. Toată lumea e înnebunită după restaurantul tău. Și ești fermecător, profund. Yaayaa nu mai tăcea spunându-mi cât de atent ai fost. Mă enerva, sincer.

— Da, eu sunt tipul cu care femeilor le place să vorbească, dar atât. Ele nu mă văd ca pe un iubit.

— Bine, dar ai invitat vreuna în oraș?

Santiago trebui să admită că nu o făcuse. Fusese cu femei, dar ultima dată când fusese îndrăgostit era cu Lila. Atunci era tânăr, cu treizeci de kilograme mai ușor. Mai ușor din toate punctele de vedere.

Anders îi cercetă faţa cu o tandreţe neobişnuită.

— Știi că și mie mi-e dor de ea, nu?

Santiago clătină din cap.

— Într-adevăr, spuse Santiago, mi-e frică.

— Lasă prostiile. Tuturor ne este frică.

— Ție nu. Tu ești donjuánul.

— Oh, da, o duc minunat. 45 de ani. Necăsătorit. Îndrăgostit de soția celui mai bun prieten. Tu nici n-ai vrut să stai cu mine.

— Nu-i adevărat, spuse Santiago foindu-se pe scaun.

Nu-i plăcea să mintă.

— E-n regulă, am înțeles. Partea cea mai proastă este că Jonah nu vrea să vină. I-am trimis un bilet și tot ce trebuie.

— De ce nu?

— Cred că e supărat pe mine că am plecat. Am fost un tată vitreg de rahat sau ce naiba oi fi pentru el. Nu că eu aş fi avut cele mai bune exemple. Știi că părinții mei nu m-au vizitat niciodată în America? În 26 de ani, de când trăiesc aici.

Părinții lui Santiago veniseră chiar anul trecut. Ba chiar îl puseseră într-o situație jenantă, venind să mănânce în restaurantul lui în fiecare seară și repetând cu voce tare oricui voia să audă că ei erau părinții lui.

Anders își rezemă capul de tetieră și ridică ochii spre plafonul mașinii.

— Pe mine nu mă iubește nimeni, spuse el. Chiar nimeni.

Santiago se gândi că în grupul Un nou început, slab din nou discutau mult despre motivele pentru care mănâncă oamenii, despre foamea de dincolo de mâncare. Ei mâncau pentru că asta le amintea de părinții lor care îi hrăneau și de momentele când aceștia aveau grijă de ei. Mâncau pentru că părinții lor nu i-au hrănit și așa învățau să aibă grijă de ei înșiși. Mâncau pentru că se simțeau mai puțin singuri când mâncau. Pentru că voiau să se simtă plini, apoi voiau să nu mai simtă nimic. Dominique zicea că era ca în cântecul lui Bruce Springsteen „Hungry Heart" din anii 1980. Toți avem o inimă flămândă. Șmecheria este să înveți, atunci când mănânci, să umpli inima, nu stomacul. Să hrănești stomacul e ușor, zicea ea. Asta e doar dietă. Mai greu e să înveți cum să-ți hrănești inima.

Santiago își puse palma lui mare pe umărul lui Anders.

— Eu te iubesc, omule, spuse el. Sincer.

Anders își lăsă capul în față fără să zică nimic. Apoi îl bătu pe mână pe Santiago și băgă cheile în contact.

— Spui asta doar ca să te duc cu mașina la aeroport.

*

Înainte să ia avionul, Santiago a făcut un lucru pe care nu-l mai făcuse de ani de zile: s-a dus la capela aeroportului. Majoritatea oamenilor nu știau că numeroase aeroporturi au o biserică. Dar Santiago primise o educație catolică strictă, iar bunica lui insista mereu să se oprească acolo înainte de a decola și să se roage să ajungă cu bine. El n-o făcea niciodată, deși îi promitea ascultător, dar întotdeauna se uita la indicatoarele din terminale, căutând însemnul capelei, și își făcea cruce pentru orice eventualitate.

Capela LAX era o încăpere lungă, austeră, cu două rânduri de strane din lemn și un altar simplu. Mai întâi a sesizat mirosul. Putea să intre în orice biserică catolică legat la ochi și știa precis unde se află. Din Lima până în Los Angeles, mirosul era același, un amestec persistent de tămâie și flori, detergent pentru podele, soluție de lustruit mobilierul, ceară de lumânări, cerneala ieftină a cărților de rugăciuni și încă ceva nedefinit, cu iz de mucegai, care era pur și simplu timpul. Camera era răcoroasă și întunecată; nici țipenie de om. Un panou cu anunțuri îl informa că țineau Liturghia în fiecare seară, dar el tocmai o ratase. Nu era nicio problemă. Prefera să vorbească singur cu Dumnezeu.

Se strecură într-una dintre strane și îngenunche. Trecuse mult timp de când nu mai fusese aici. Ce ar trebui să spună? Îi veneau în minte fraze din copilărie, seci și nedezvoltate. Din obișnuință, a început să recite rugăciunea Domnului, dar gândurile reale, rugăciunile lui propriu-zise, l-au întrerupt înainte să termine. S-a rugat ca bunica să se odihnească în pace veșnică. L-a rugat pe Dumnezeu să vegheze asupra părinților săi. S-a rugat pentru Cleo să nu sufere. S-a rugat pentru ea și pentru Frank, să fie din nou fericiți. A cerut îndurare pentru Anders. S-a rugat ca Lila să aibă voie să danseze, oriunde s-ar afla. Bunica lui îi spusese mereu să nu se roage pentru el, dar până la urmă a făcut-o. S-a rugat pentru curajul de a vorbi cu Dominique. A cerut ca dragostea să vină din nou la el. În final, i-a cerut cu smerenie lui Dumnezeu puterea de a-și îndura inima flămândă, cea mai apăsătoare greutate dintre toate câte avea de îndurat.

CAPITOLUL 13

Sfârșit de martie

În nordul statului New York, puțina zăpadă rămasă se întărise, transformându-se în gheață. Cleo se prefăcuse că doarme pe aproape toată durata călătoriei cu trenul din oraș, alunecând în cele din urmă într-un somn superficial, fără vise, pe distanța ultimelor câteva stații. Frank oscilase între a privi îngrijorat pe fereastră, a se uita îngrijorat în telefon și a se uita îngrijorat la Cleo. În dimineața aceea fusese externată din spital.

Au luat un taxi de la gară și priveau defilând în tăcere câmpii albe înghețate și case învechite. Una dintre casele pe lângă care treceau era înconjurată de un gard metalic cu vârfuri ascuțite, înalt până la umeri. De-o parte a gardului atârna ceva maro și blănos. Când s-au apropiat, au constatat că o căprioară încercase fără succes să sară peste el, sfârtecându-și stomacul într-unul dintre vârfurile ascuțite. Era sfâșiată larg pe mijloc, suspendată într-un arc înclinat, cu picioarele din față atârnând de-o parte și picioarele din spate rămase pe cealaltă parte.

— Aia a fost ce cred eu? întrebă Frank, întorcându-se să se uite mai bine când au trecut de locul cu pricina.

— Da, dacă crezi că este o căprioară moartă, răspunse șoferul.

Cleo își duse o mână la gură.

— Este normal? întrebă Frank. Este normal să se întâmple așa ceva? Ca o căprioară să se sinucidă pe proprietatea ta?

Şoferul râse înfundat.

— Nu știu dacă este normal, spuse el. Dar s-a întâmplat.

Era după-amiaza târziu și, când au ajuns la cabana lui Frank, cerul se albise, căpătând o nuanță anemică de gri. Taxiul s-a îndepărtat și cei doi s-au uitat unul la altul într-o tăcere stingheră. Se simțeau inconfortabil unul în prezența celuilalt, se gândi Frank în timp ce se întorcea să descuie ușa de la intrare. Accidentul lui Cleo, separarea din zilele ce-au urmat dizolvaseră intimitatea pe care o construiseră în ultimul an.

El o vizitase în toate cele șapte zile în care ea fusese ținută sub observație psihiatrică, dar nu făcuseră decât să aibă mici discuții despre munca lui și despre vreme. Își imaginase că vizitele lui vor fi punctate de izbucniri violente ale celorlalți pacienți sau de divagațiile haotice ale celor cu adevărat nebuni, dar, de fapt, locul era apăsător de liniștit. Îi dădea impresia că majoritatea pacienților își petreceau zilele dormind sau privind în gol. Viața arăta ca și cum ar sta pe loc între pereții secției. Frank spera că acum, fiind liberă, Cleo se va deschide puțin. Dar părea că ea nu avea nimic de spus.

În interiorul casei, totul era întunecat și tăcut, iar aerul avea acel iz greu care se dezvoltă după mai multe săptămâni de absență. Cleo rămase în prag, tremurând, și își strânse mai bine haina în jurul ei.

— E mai frig înăuntru decât afară, spuse ea.

— Nu avem curent, zise Frank, încercând întrerupătorul pentru lumină.

Intră în bucătărie și verifică robinetele.

— Măcar apa caldă funcționează. Probabil curentul nu s-a întrerupt de mult.

— Ce noroc avem.

— Suntem la țară, spuse Frank oftând. Se mai întâmplă. Ar trebui să revină mâine.

Lui Cleo i se păru amuzantă această presupusă cunoaștere a vieții de la țară, dat fiind că venea de la un bărbat care aproape că leșinase la vederea unei căprioare moarte, dar se hotărî să nu comenteze.

— Măcar ai niște lumânări? întrebă ea.

— În bufet. Eu o să fac focul.

Cleo se uită la el peste umăr și ridică din sprânceană.

— Știi să-l faci?

Frank nu luă în seamă remarca disprețuitoare.

— Dacă oamenii cavernelor s-au descurcat...

Cabana nu era mare, avea doar o cameră de zi, bucătărie și zonă de luat masa, cu două dormitoare mobilate sumar la etaj. Era într-adevăr o casă de vară, construită pentru lunile mai calde, cu un interior simplu, neîmpodobit, menit să conducă privirea spre exterior, prin ferestrele mari, în josul dealului împânzit de copaci, până la ochiul de apă strălucitor care se întindea dincolo. Frank o cumpărase cu mai bine de zece ani în urmă, mai mult pentru priveliștea lacului, care era spectaculoasă. Astăzi, însă, apa era acoperită cu un strat de gheață de un gri plat și murdar, culoarea crevetilor nefierți. Nici nu scânteia.

Cleo se întoarse cu niște lumânări conice și o pungă de lumânări-pastilă. Se uită prin cameră la canapeaua de piele maro zgâriată, la fotoliul puf care începuse să se tocească și la măsuța simplă din lemn.

— E altfel decât mi-o amintesc, spuse ea cu tristețe.

Frank simți un amestec de neîncredere și dezinteres față de această casă, prima proprietate pe care el o deținuse.

— O facem noi confortabilă, zise.

Tăcură amândoi, gândindu-se cum a fost ultima dată când veniseră aici, în acel weekend fericit și însorit din mai. Era ca și cum ar fi putut să-și scufunde mâinile sub suprafața zilei și să simtă curentul acelei alte vieți, din urmă cu nici nouă luni, curgând chiar pe sub ea. Cleo alerga goală prin sufragerie, șiroind de apă din lac, și Frank, chiar în spatele ei, râdea în hohote, încercând s-o prindă de mâinile și picioarele lunecoase. Aici era

bucătăria unde mâncaseră fructe proaspete, cereale sau sandviciuri la fiecare masă, pentru că niciunul dintre ei nu știa să gătească. Frank moțăia pe canapea, cu o carte deschisă pe pieptul gol, și Cleo o dădea ușor la o parte pentru a-și lăsa capul în locul ei. În tren, la întoarcerea spre casă, o rugase să se căsătorească cu el. Ea își ridicase mirată obrazul de pe umărul lui. De unde ai știut că asta îmi doresc? El râsese. Deci asta înseamnă da? Da, spusese ea, de o mie de ori da, da. Și acesta fusese începutul a tot.

Acum, Frank stătea cu aprinzătoarele în mână, uitându-se pierdut la șemineul gol și înnegrit. Își amintea vag că i s-a explicat cum s-o facă, ceva despre crearea unei baze. Într-adevăr, era pierdut. Cleo se uită la el și se încruntă.

— Trebuie să verifici trapa, spuse ea.

— Ce?

— Lasă-mă pe mine.

Ea îl dădu la o parte și se lăsă în genunchi, băgând capul în sus pe horn și întinzându-se înăuntru pentru a regla ceva.

— Dacă este închisă, fumul se împrăștie în cameră. Ar trebui să fie bine acum.

Frank era uimit, din nou, de multele lucruri pe care nu știa că ea le știe. Cleo se lăsă pe călcâie și făcu câteva ghemotoace din ziarele grămădite în coș pentru a le îndesa în vatră, apoi puse surcelele într-un model încrucișat deasupra.

— Te pricepi, spuse el jenat.

Era penibil pentru un bărbat: să stea în spatele ei și să se uite. Luă un buștean mare din coș și dădu să-l pună deasupra surcelelor, dar ea îl interceptă și luă alți doi, aranjându-i în formă de cort indian. Dintr-o singură mișcare îndemânatică, aprinse mai multe chibrituri deodată și le așeză în cuibul de ghemotoace de ziar.

— Aveam un șemineu funcțional când eram copil, spuse ea, suflând în flăcările care se aprinseseră. Mama m-a învățat.

Frank fu surprins s-o audă pomenind de mama. El nu avea de unde să știe că, deși lui Cleo îi fuseseră repartizate colege de cameră la spital (una cu dermatilomanie, urmată de o bulimică bipolară), adevărata ei companioană din acea săptămână fusese mama ei. Mama ei stătuse cu ea în orele lungi, ca de plumb, când aștepta să înceapă puținele activități ale zilei, fie terapie de grup, fie curs de pictură. Mama ei stătuse sprijinită de chiuvetă în timp ce ea se spăla pe dinți până când îi sângerau gingiile în fiecare seară, un act de răzvrătire împotriva amorțelii care punea stăpânire pe corpul ei. Mama ei se băgase între ea și Frank la fiecare vizită, astfel încât Cleo trebuia să se uite pe după ea ca să-l poată vedea pe el. Cel mai rău dintre toate, când Cleo se uita în oglindă, o vedea pe mama ei privind-o de acolo. Se lupta să se gândească la amândouă, la mama ei și la ea însăși, altfel decât ca la două ființe distruse și sinucigașe. Cel puțin, ele erau niște femei care știau să facă focul.

Cleo continuă să sufle până când flăcările începură să trosnească, apoi își șterse mâinile pe blugi și ridică privirea spre el. Chiar și iarna, sprâncenele ei abia se vedeau, erau aproape albe. Acum ea le ridică de parcă ar fi spus: Ce te uiți așa mirat? Severitatea trăsăturilor ei era dezmințită de o pată neagră de funingine pe vârful nasului. Frank se gândi că semăna cu un coșar adorabil. Cu multă delicatețe, îi puse vârful degetului pe pata de funingine. Cleo se trase înapoi de parcă i-ar fi ținut un chibrit aprins pe piele.

— Te-ai murdărit de funingine, spuse el, ridicând palmele în semn de capitulare.

Cleo își frecă tare nasul cu mâneca jachetei.

— Arătai nostim, spuse el.

— Este groaznică pentru piele.

— Așa e.

Se întoarse cu spatele ca să-și ascundă mâhnirea de pe chip. Nici măcar nu-l lăsa să o atingă.

— Ți-e foame?

Frank trecuse dimineață pe la Dean & Deluca să facă niște cumpărături, înainte să o ia pe Cleo de la spital. Fără s-o fi spus vreunul dintre ei, amândoi păreau să fi înțeles că era prea devreme să se întoarcă împreună în apartament, locul unde el o găsise, așa că Frank sugerase să se ducă direct la gară și să petreacă câteva nopți în nord. Nu știuse ce-ar fi vrut să mănânce Cleo, așa că luase la întâmplare tot felul de alimente care nu se potriveau neapărat unele cu altele: sushi, biscuiți, salată de paste, pui cu curry, file de somon, o bilă de mozzarella de bivoliță, salată de fructe, o singură lămâie și o felie mare de tort cu cremă de unt. Și, desigur, trecuse și pe la magazinul de băuturi alcoolice.

— Încă nu.

Ca să-l mai împace, Cleo încercă să zâmbească.

— Dar o să-ți spun când o să-mi fie.

— Trebuie să mănânci.

— O să mănânc atunci când o să-mi fie foame.

— N-ai mâncat nici micul-dejun, nici de prânz.

— Medicamentele pe care mi le-au dat îmi provoacă greață.

— Ar fi bine totuși să încerci.

— O să încerc când o să-mi fie foame.

— Bine.

Se întoarseră amândoi să se uite din nou la foc. Cleo întinse mâinile spre el și le întoarse invers, cu un gest elegant de răsucire. Mâneca îi alunecă în jos, lăsând să se vadă partea de sus a bandajului. Frank se uită la el și văzu

pământul ud de sânge. Pielea tăiată a brațului ei, ca un pește eviscerat. Ea îi surprinse privirea și lăsă mâinile în jos.

— Măcar e puțin mai cald, spuse ea.

— Te-ai mai gândit la ce ți-au zis la spital? întrebă Frank. Să mergi la un psihoterapeut?

— Abia m-am externat.

— Dar doctorul a spus că…

— Nu vreau să vorbesc despre ce-a spus doctorul.

Frank oftă.

— Încerc doar să te ajut.

— Nu mă ajuți.

— Bine, spuse Frank. Îmi pare rău. Ești prea fragilă ca să discutăm despre asta chiar acum.

Cleo se întoarse pe călcâie și se ridică în picioare.

— Nu sunt fragilă.

— N-am vrut să zic fragilă, spuse Frank fluturând din mână de parcă ar fi putut risipi cuvântul ca pe un fum dintre ei. Sensibilă.

— Eu nu sunt sensibilă. Tu ești sensibil.

— Bine, cum zici tu, Cleo.

Se întoarse din nou cu spatele la ea.

— Mă duc să mai tai niște lemne.

Cleo se abținu să mai spună ceva de rău despre această manifestare de bărbăție. După ce el plecă, ea rămase tremurând în living. Curând, auzi zgomotul greoi și ritmic al toporului. Mai aprinse câteva lumânări și ațâță focul cu vătraiul, apoi rămase privind îndelung flăcările. Fusese atât de disperată să părăsească spitalul, dar acum, că plecase de-acolo, nu știa cum să se comporte. Știa că Frank încerca să ajute, dar asta o făcea să se simtă ca o invalidă incapabilă să se ajute singură. Petrecuse atâția ani încercând să nu fie definită de ceea ce făcuse mama ei, încercând să fie întreagă, încercând să fie fericită și senină. Acum stricase totul. Lăsă vătraiul și se întoarse să iasă după Frank. O să se comporte normal. O să fie drăguță.

Frank era în spatele casei, unde o verandă de lemn și o mică grădină dădeau spre panta care cobora spre lac. El ridică privirea și o văzu stând lângă leagănul ruginit de pe verandă, aprinzându-și o țigară. Ea băgă pachetul înapoi în buzunar în timp ce îl privea. Unde le ascunsese? În niciun caz nu i le adusese el. Cleo văzu că el observase și zâmbi în sinea ei. Îl vrăjise pe unul dintre asistenți să-i dea pachetul lui înainte de plecare, motiv pentru care se mulțumea să fumeze țigări Camel, în loc de obișnuitele Capri. Considera că era singurul ei succes real din perioada cât fusese internată.

Frank, care îi observase zâmbetul și presupunea că ea râde de el, continuă hotărât să taie lemnele ca și când ea nu ar fi fost acolo. Bineînțeles, rată următoarea lovitură, dând cu toporul pe lângă blocul de tăiat direct în pământ. Nu făcea nimic cum trebuie. Înjurând încet, smulse lama de unde se înfipsese. Cleo prinse țigara între buze și bătu din palme, care i se albiseră de frig.

— Mai încearcă o dată, strigă ea. Cum spun americanii?

Puse un accent nazal.

— Hai că te descurci.

Îi cercetă chipul să vadă dacă își bate joc de el, dar ochii ei străluceau slab de bună-dispoziție. Întoarse privirea, zâmbind în sinea lui, apoi își luă avânt. Crăpă bucata de lemn exact pe jumătate. Când se uită din nou la ea, pe fața ei se citea încântare.

— Bravo, spuse ea tot cu un accent nazal. Ai fost grozav.

— Deci acum ești americancă?

— Doar când sunt plină de energie. Știi care este americănismul meu preferat?

— Care?

Ea coborî vocea la un bariton sudic răgușit.

— Câștigătorii câștigă, iar perdanții pierd.

— Unde l-ai auzit?

Cleo zâmbi.

— Americanul ăla din luna noastră de miere a spus-o.

— Așa o fi, rânji el.

Culese bucățile de lemn pe care tocmai le tăiase și le adună în brațe. Gândul la luna lor de miere îi stârni o tristețe teribilă. Asta era înainte să o întâlnească pe Eleanor, înainte să-l cumpere pe Iisus, înainte ca cineva să fi rănit iremediabil pe altcineva. Pe vremea aceea, se simțea un câștigător. Se duse spre verandă și puse lemnele jos, între ei.

— Știu că tu crezi că sunt un ratat. Altfel n-ai fi făcut ce-ai făcut.

Cleo ridică privirea și eliberă fumul spre cerul cenușiu, scuturând din cap.

— Nu de-asta am făcut-o. A fost vorba de ceva mai mult, nu doar de tine.

— Doar de mine? Eu te-am găsit. Am crezut c-ai...

— N-am vrut să sune așa, spuse Cleo. Am vrut să spun că...

Frank se așeză pe leagănul de pe verandă și își lăsă capul în mâini.

— Am crezut că erai moartă, Cleo.

Ea nu știa cum trăise el cât timp fusese internată. În primul rând, groaza din momentul când a găsit-o. Mâinile tremurând convulsiv în timp ce chema ambulanța. Ținând un prosop peste încheietura ei, simțindu-i sângele zvâcnind prin el. Nici acum nu reușise să scoată petele de pe mâneca hainei. Singurul lucru care făcea să nu-i mai tremure mâinile acum era băutura. Apoi zilele și nopțile fără ea, când i-a fost dor de ea, a urât-o și și-a făcut griji pentru ea. Vizitele la spital, oribile și deprimante, în care ea abia părea să-și dea seama că el era acolo. Pierdut, avea impresia că o pierduse definitiv. Santiago, singura persoană care știa, plecase la Los Angeles. Eleanor îl evitase la birou încă de la petrecerea Kapow! Își dorise cu disperare să i se destăinuie, ea în care avea încredere mai mult decât în toți ceilalți, dar se abținuse din loialitate față de Cleo. Cel puțin la spital, știau. Afară nu avea pe nimeni. După muncă se ducea direct acasă, lăsându-și zâmbetul fals la ușă odată cu haina. Ușurarea pe care i-o dădea băutura. Ușurarea de a nu mai fi nevoit să se prefacă. Ușurarea de a se lăsa doborât până a doua zi dimineață, când își ridica haina pătată de sânge și zâmbetul obosit și o lua de la capăt.

Cleo scutură din cap cu o expresie îndurerată pe chip.

— Nu încercam să mor, spuse ea. A fost, a fost... Un moment de slăbiciune.

Frank ridică privirea spre ea.

— Să mănânci o cutie întreagă de înghețată este un moment de slăbiciune, Cleo. Ce-ai făcut tu a fost violență.

— Doar față de mine însămi. Nimeni altcineva.

— Doar? pufni Frank. Crezi că ce-ai făcut tu nu a afectat pe nimeni altcineva? Pe mine nu m-a afectat?

— Nu, eu...

Ea se opri să reflecteze.

— Nu vreau ca un singur gest să mă reprezinte pe mine în totalitate. Nu mă definește pe mine ca persoană mai mult decât te definește pe tine ceea ce i-ai făcut tu lui Iisus.

Frank ridică privirea spre ea, nevenindu-i să creadă.

— Ăla era un animal..., ca să nu mai spun că a fost un accident. Aici este vorba despre tine.

— El a contat la fel de mult ca mine.

— Tu te-auzi ce spui? Asta e o nebunie.

— Viața lui valorează la fel de mult ca...

— Nu. Îmi pare rău, nu valorează. Unele vieți valorează mai mult decât altele. Asta e realitatea. Viața ta valorează cât o mie de vieți de veverițe marsupiale. Doamne, pentru mine valorează cât viețile a o mie de oameni. Știu că nu este etic, dar asta simt. Așa funcționează inima unui om. Viața ta este pentru mine mai prețioasă decât orice altă viață. Chiar mai mult... chiar mai mult decât a mea.

— Cu asta vrei să fii romantic?

— Nu vreau să fiu nicicum. Ăsta este adevărul.

Cleo, care de șapte zile nu simțise nimic, simți cum crește în ea un val de furie revigorantă. Se simțea puternică și cu mintea limpede. Se simțea bine. Începu să se plimbe în sus și în jos pe verandă, gesticulând cu țigara în mână.

— Ciudat mod de a-mi arăta că viața mea este atât de valoroasă pentru tine când tu nu faci absolut nicio concesie sau o schimbare de comportament care să conteze sau să contribuie la fericirea mea.

— De ce vorbești de parcă am fi la tribunal? Asta ți-a spus-o psihiatrul? Îl citezi pe el?

Cleo se opri și stătu direct în fața lui.

— Mă citez pe mine.

— Chiar crezi că n-am făcut nicio schimbare în viața mea pentru tine?

— Poți să numești una?

Frank deschise gura, apoi o închise la loc. Se ridică în picioare.

— Știi ce, amândoi suntem obosiți. Hai să-ncheiem subiectul.

— Eu nu sunt obosită! N-am făcut altceva decât să mă odihnesc o săptămână întreagă!

— Foarte bine, eu sunt obosit. Facem ceva de mâncare?

— Ți-am spus că nu mi-e foame.

— Bine! țipă el.

Trase aer în piept și încercă să-și moduleze vocea.

— Atunci ce-ai vrea să faci? Să citești? Să vezi un film?

— Îngheț de frig. E groaznic de frig aici.

— Atunci hai să intrăm în casă.

— Și acolo e groaznic de frig.

— Pot să-ți umplu cada cu apă să faci o baie.

— Nu vreau să-mi ud cusăturile.

— Poți să ții brațul afară din cadă.

— Dar nu vreau. N-asculți ce spun.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mă străduiesc.

— Și eu nu?

— Spune-mi doar ce vrei să fac și-o să fac.

— Nu vreau să fiu nevoită să-ți spun ce să faci!

Cleo se întoarse furioasă în casă. Frank luă lemnele și intră după ea, chinuindu-se să deschidă ușa cu sită cu mâinile ocupate. Aruncă buștenii lângă foc și se duse după ea în bucătărie. Nu voia să se certe cu ea, dar nu-și putea opri picioarele să o urmeze. Stăteau de-o parte și de alta a mesei, cu pungile cu mâncare nedesfăcute între ei.

— Uite, am înțeles, Cleo, spuse Frank, scuturându-și resturile de scoarță de lemn de pe mâini. Eu sunt ticălosul. Eu sunt clovnul corporatist. Eu sunt tipul cel rău care ți-a stricat viața.

Cleo îşi dădu ochii peste cap.

— Nu face asta. Nu te victimiza sub pretextul că îți asumi tu responsabilitatea. Asta nu-i o scuză, este autocompătimire.

— Nu contează dacă îmi cer scuze sau nu! Tu nu vrei să mă ierți. De câte ori să-ți spun că îmi pare rău?

— N-am nevoie să-mi spui asta! M-am săturat de vorbele tale! Vorbe, vorbe, vorbe...

Cleo întări cele spuse lovind cu palma în masă.

— Poate că vorbele sunt de ajuns pentru Eleanor, dar nu sunt de-ajuns pentru mine.

Frank o priviri uluit.

— Eleanor? bâigui el. Ce treabă are Eleanor cu asta?

Cleo îl privi cu ochii mijiți.

— Știi tu, Frank.

— Habar n-am despre ce vorbești.

Cleo se gândi să urmeze această linie de atac, apoi își aminti de Anders și o năpădi un val de rușine. Renunță la subiect. Frank își scormonea mintea, încercând să înțeleagă cum ar fi putut Cleo să afle ceva despre Eleanor. Nu o atinsese niciodată, nu spusese nimănui nimic despre ea, abia dacă își recunoștea propriile sentimentele pentru ea. Nici măcar nu mai vorbiseră în ultima lună. Deci ce putea fi? Cleo îi cunoștea atât de bine inima?

— Nu pot să cred nimic din ce-ți iese pe gură, spuse ea, revenind la generalităţi.

— Foarte bine, nu ai încredere în ceea ce spun, zise Frank. Dar unde sunt picioarele mele? Sunt încă aici, Cleo. Cel puțin acordă-mi puțin credit pentru asta. Sunt aici.

Cleo își cuprinse pieptul cu mâinile și icni.

— Vrei credit pentru că nu m-ai părăsit? Glumești? Îmi pare rău, Frank, dar te-ai căsătorit cu mine. La bogăție și la sărăcie, la sănătate și la boală. Așa a fost înțelegerea. Ai spus acest jurământ. Ai făcut aceste promisiuni. Și acum vrei credit pentru ce, că le respecți?

— Știm amândoi de ce-am făcut acele jurăminte, Cleo. Eu eram mai bogat, tu erai mai săracă.

— Oh, du-te dracu'. Nu-mi veni cu căcaturile astea binare. Și acum ce? Eu sunt bolnavă și tu sănătos?

Frank vru să spună ceva, se gândi mai bine și se retrase în living. Cleo se duse după el și îl apucă de umăr, încercând să-l întoarcă cu fața spre ea.

— Ce? Ce este, Frank? Spune!

— Nu mă provoca...

— Spune!

El oftă încet.

— Voiam să spun că nu eu sunt cel care poartă o brățară de spital.

Cleo se uită surprinsă la încheietura mâinii ei. Purta brățara de atâta timp încât uitase că era acolo. Cât de umilitor! Apucă de plastic și începu să tragă de el.

— Ești bolnav la cap, spuse ea cu dispreț.

Brățara nu voia să cedeze. O răsuci într-o legătură mai strânsă în jurul încheieturii.

— Boala ta a devenit și boala mea, spuse ea, răsucind în continuare banda de plastic.

El o apucă de mâini.

— Uite, oprește-te. Stai, stai puțin...

Dispăru în baie, apoi se întoarse și luă o lumânare.

— E prea întuneric, murmură el.

Cleo aruncă o privire pe fereastră. Soarele începuse să apună, iar camera era cufundată în semiîntuneric. Frank se întoarse cu o foarfecă pentru unghii și îi făcu semn să ridice mâna. Cu multă delicatețe, aproape tandru, începu să taie plasticul. Parcă elibera lăbuța unui animal sălbatic și sperios dintr-o capcană. Frank se uită la încheietura goală a mâinii ei. Brăţara căzu pe jos între ei, spiralată ca o bucată de coajă de măr. Nu voia să-i dea drumul.

Cleo nu mai suporta expresia de pe chipul lui. Închise ochii. Când el începu să vorbească, vocea îi era blândă.

— De ce ți-ai făcut asta?

Cleo murmură ceva din care nu se distingea nimic.

— Cum?

— Tu mi-ai făcut asta, șopti ea.

El îi lăsă încheietura mâinii și se dădu înapoi de parcă ar fi fost lovit. Se simțea lovit.

— Încerci doar să mă rănești.

Ea scutură din cap.

— Nu. Încerc să supraviețuiesc lângă tine.

Frank făcu încă un pas înapoi.

— Să supraviețuiești lângă mine? Despre ce vorbești? Eu te-am susținut. Ți-am dat tot ce-am avut. Să supraviețuiești lângă mine? Cum poți să spui asta?

— Bei, spuse Cleo încet. Eu nu vorbesc despre ce-ai făcut pentru mine financiar. Vorbesc despre faptul că bei.

În timp ce o asculta, Frank scutura din cap, nevenindu-i să creadă. Sigur, situația se înrăutățise săptămâna trecută. Era mai rău decât înainte. Dar ea n-avea de unde să știe asta. El lipsise de la serviciu pentru prima oară în viața lui, din cauza mahmurelii. Începuse să bea un pic și dimineața, lucru nou pentru el. Dar cine l-ar putea învinovăți din moment ce, de fiecare dată când închidea ochii, o vedea pe Cleo sângerând pe movila aceea neagră și udă? Alcoolul îl liniștise, îl amorțise, îl iubise, atunci când nimeni n-o făcuse. Fără el, n-ar fi supraviețuit săptămâna trecută. Ea habar n-avea despre ce vorbea.

— Am avut mereu grijă de tine, spuse el.

— Nu și când erai beat.

— Nu cred asta, spuse Frank îndepărtându-se de ea. Vrei să știi cum e să supraviețuiești lângă un alcoolic abuziv? E ca și cum ai fi crescută de mama mea. Adormea cu țigara aprinsă în mână. Uita să mă ia de la școală...

Se opri și trase adânc aer în piept.

— Nu știi despre ce vorbești.

Cleo se uită prin cameră cu o prefăcută surprindere.

— Oare? Iar am revenit la asta? La partea cu compasiunea pentru Frank?

— Ești penibilă, murmură Frank. Nu, pe bune, e penibil.

— Mi-aș fi dorit să glumesc, spuse Cleo. De câte ori trebuie să aud asta? Micul Frank, bietul de el, nu a fost crescut cum trebuia. Nimeni nu te-a iubit așa cum ar fi trebuit. Bine-ai venit în clubul nostru. Vasăzică, mama ta a fost o nenorocită. Mare brânză! Mama mea s-a sinucis.

— Mi-aș fi dorit ca mama mea să se sinucidă.

Cleo pufni cu dezgust.

— Te auzi ce spui? întrebă ea.

— Dar tu te auzi? Ne certăm de-a binelea în legătură cu cine a avut cea mai nefericită copilărie?

— Nu ne certăm pentru asta, pentru că știu că eu am avut-o.

Frank ridică mâinile exasperat.

— Foarte bine, ai câștigat. Ești rănită iremediabil. Viața ta a fost un iad, iar a mea a fost o plimbare prin parc.

Cleo se apucă cu mâinile de părul de la tâmple.

— Nu pot să discut cu tine! Ești imposibil. Nimeni nu spune că viața ta a fost ușoară, deși, să fim sinceri, așa a fost. Dar măcar tu încă ai mamă.

— Iar tu știi cine este tatăl tău! Al meu nici măcar n-a recunoscut că exist!

— Oh, și a fost o mare binecuvântare să-l am pe taică-meu. L-ai cunoscut, Frank. Știi cum a fost pentru mine.

— Și tu știi cum a fost pentru mine.

Erau într-un impas. Frank se lăsă pe canapea și ridică ochii spre tavan.

— Ai idee cum e să fii căsătorit cu tine? spuse el încet. Aș putea să-ți simt dezamăgirea față de mine de la zece străzi distanță.

— Nu, ai putea să simți dezamăgirea ta față de tine. Apropierea de mine doar te-a făcut conștient de asta.

— Vezi, o spui de parcă ar fi o realitate, de parcă tu ai cunoaște mai bine niște lucruri despre psihicul meu, lucruri la care eu nu am acces, dar este doar interpretarea ta.

— Este interpretarea cuiva care nu este beat jumătate din timp.

Frank sări în picioare și se repezi să mai arunce un buștean pe foc. Câteva scântei zburară în direcția lui. Se întoarse spre ea, roșu la față. Reușea întotdeauna să-i pună eșecurile sub nas, să-i arate unde greșea. Era demoralizant.

— Nu am fost niciodată ceea ce ți-ai dorit, spuse el. De la bun început.

Cleo dădu ocol măsuței ca să-l poată privi direct. Vedea mașinațiunile minții lui care construia această nouă narațiune despre faptul că fusese destinat să eșueze. Nu avea de gând să-l lase să-i scape.

— De ce m-aș fi căsătorit cu tine dacă ar fi fost așa? întrebă ea.

— Pentru că viză...

— Încetează să mai spui asta! M-aș fi putut căsători cu Quentin pentru asta. Am vrut să mă căsătoresc cu tine. Am vrut ca tu să fii suficient. Am vrut să fiu surprinsă de tine în fiecare zi.

Începu să numere pe degete pentru a sublinia ce spune.

— Dar nu știam niciodată când o să vii acasă. Ești obsedat de munca ta și o pui înainte de toate, înainte de mine. Și refuzi să te maturizezi și să nu mai dai vina pe mama ta. Spune-mi, pentru cine ar fi de ajuns? Pentru cine?

Frank îi privi chipul strălucind ca un chihlimbar în lumina focului. În spatele ei, prin fereastră, cerul se vedea albastru-negru intens. Părea că-i făcea plăcere să-i enumere defectele. În acel moment, află că avea capacitatea de a o urî.

— Iar tu ai renunțat la visul tău când m-ai cunoscut pe mine, spuse el. Erai o artistă. Ce ești acum?

— Ce ești tu? se răsti Cleo.

— Sunt ceea ce am fost dintotdeauna. Sigur, muncesc mult, așa am reușit să am succes. Și da, uneori beau prea mult. Dar niciodată nu m-am prefăcut că sunt altcineva. Ăsta sunt eu.

Cleo îl privi cu cel mai pur dispreţ.

— Cred că astea sunt cele mai triste cuvinte pe care le poate rosti cineva.

— Care?

— Ăsta sunt eu.

— De ce?

— Pentru că arată o totală indisponibilitate de a te schimba. Nu ăsta ești tu, Frank. Ăsta ai devenit, ăsta ai ales să fii. Dar refuzi să recunoști alegerea pe care ai făcut-o.

Frank își ridică mâinile în aer.

— Foarte bine! Cine vrei să fiu, Cleo? Spune-mi cine vrei să fiu.

Cleo se întoarse și se uită pe fereastră. Văzu că începeau să apară stele albe, micuțe, ca sarea vărsată pe cer. În Manhattan, uita că există stele. Ea voia ca cineva să-i spună ei cine să fie. Frank avea 44 de ani. De ce era sarcina ei să-l repare? Se întoarse din nou spre el și se simți golită de toată dragostea.

— Știi cât de ușor este să fii tu? Trăiești în orașul în care te-ai născut. Ești înconjurat de oameni care te iubesc. Chiar și mama ta, în felul ei defect.

— Și tu la fel!

Cleo scutură din cap.

— Eu nu sunt de-aici, spuse ea.

— Dar ai ales să fii aici. Este casa ta.

— Eu nu am familie.

— Nu este adevărat.

— Ba nu, spuse ea. Eu nu am pe nimeni.

Vocea i se frânse când rosti cuvântul, când își dădu seama că era adevărat. Pe nimeni. Trecu pe lângă el și se apropie de foc, ca să nu fie nevoită să se uite la el. Frank făcu un pas spre ea. Ridică o mână spre umărul ei, apoi o lăsă să-i cadă. Cleo privea flăcările cu atâta intensitate încât începură s-o usture ochii. Un film de lacrimi îi încețoșă vederea.

— Mă ai pe mine, spuse el.

Își lăsă mâna să-i cuprindă umărul. Ea se smuci. Milă. O auzea în vocea lui. Milă pentru ea, orfana sinucigașă. Chiar dacă era singură, încă mai avea mândrie.

— Nu te vreau, spuse ea.

Nu îl văzu pe Frank tresărind. Când el îi răspunse, vocea lui era aspră.

— Atunci voi ieși din viața ta, spuse el.

Ea nu se întoarse.

— Dacă am fost atât de rău pentru tine, ce mai căutăm aici?

— Nu face asta, spuse Cleo cu vocea grea de epuizare.

El se întoarse în bucătărie și luă pungile cu cumpărături, așezându-le pe podea fără niciun motiv anume. Se întoarse în sufragerie.

— Am să chem un taxi. A fost o idee tâmpită. E clar că nu vrei să fii niciunde cu mine.

— Foarte bine, spuse ea. Fă ce vrei.

El se întoarse cu mers apăsat în bucătărie, arătând cu degetul spre ea.

— Asta vrei tu.

Formă numărul de telefon, plimbându-se până la frigider și înapoi, apoi închise și încercă din nou. Așteptă, apoi trânti telefonul pe masă.

— De ce n-am învățat să șofez! strigă spre tavan.

Cleo stătea trântită pe canapea când el se întoarse în sufragerie. Niciunul dintre ei nu își scosese încă hainele.

— Am să încerc din nou în câteva minute. N-o să mai stai mult cu mine.

— Taci, Frank, spuse Cleo obosită. Taci odată.

— Știu că treci prin momente grele. Dar ești crudă.

Cleo lovi cu mâinile de-o parte și de alta în canapea, exasperată.

— Nu mai vorbi cu mine de parcă aș fi o invalidă. Sunt bine!

El se îndreptă spre ea și îi ridică brațul, cel pe care ea și-l rănise, ținându-i-l deasupra capului ca unui boxer declarat învingător.

— Asta înseamnă bine? Crezi că asta înseamnă bine?

Cleo își smulse brațul din mâna lui, ducându-l la piept, și se ridică în picioare.

— Să nu-ndrăznești să mă atingi.

— Să nu-ndrăznești să-mi spui că ești bine! țipă el. Nu suntem bine! Asta nu e bine!

— Știu că nu e bine! strigă Cleo.

— Atunci spune-mi ce să fac ca s-o repar. Spune-mi doar ce să fac.

— S-o repari? țipă Cleo și se uită la el cu o furie nealterată. Tu ai distrus-o! M-ai distrus!

— Erai deja distrusă! urlă Frank.

— Nu așa, țipă ea, agitându-și brațul deasupra capului. Tu ai provocat această durere!

— Și cu mine cum rămâne? Cu durerea mea?

— Nu-mi pasă! urlă ea. Nu-mi pasă, nu-mi pasă, nu-mi pasă!

Frank se îndreptă spre ea și își apropie fața de a ei. Era punctul culminant al tuturor certurilor pe care le avuseseră până atunci, al vorbelor crude pe care și le spuseseră unul altuia. Nu mai era nimic de protejat.

— Ești cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat vreodată! răcni el.

Cleo îl împinse departe de ea. El se împiedică de fotoliul puf și căzu pe podea, lovindu-se cu capul de o bucată de lemn de lângă foc. Se ridică în șezut, năucit, și își duse o mână spre ceafă.

— O, Doamne, îmi pare rău, spuse Cleo lăsându-se în genunchi în timp ce furia se scurgea de pe chipul ei. Ești rănit?

— E-n regulă, spuse Frank, îndepărtând-o. Sunt bine.

Apoi, când își mai reveni, adăugă:

— Mă rog, așa cum am stabilit, nimic nu este bine. Dar nu sunt rănit.

— Lasă-mă să mă uit măcar.

Ea îl ocoli ca să-l poată inspecta din spate, căutând cu delicatețe prin părul lui cu degetele. Lui Frank îi veni în minte o amintire cu mama sa care îl căuta de păduchi când era copil. Fusese unul dintre foarte rarele momente când ea îl atinsese de bunăvoie și după aceea el se scărpinase în cap cu furie ori de câte ori se afla în apropierea ei, în speranța că o va face din nou. Pleacă de lângă mine, Frankie, parcă ești un câine plin de purici.

— Tare ca piatra, spuse Cleo, ciocănindu-i uşor craniul.

Frank se târî în față și se prăbuși pe fotoliul puf, apoi închise ochii.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu mai pot să mă cert.

— Îți pare rău că nu mai poți să te cerți sau c-ai spus că eu sunt cel mai rău lucru care ți s-a întâmplat vreodată?

— Amândouă, mormăi el fără să deschidă ochii.

Cleo se așeză pe podea lângă el, rezemată de puf. Stăteau în tăcere, ascultând trosnetul și sfârâitul focului, în timp ce camera se cufunda tot mai adânc în întuneric. Una câte una, lumânările-pastilă ardeau până la capăt și se stingeau, lăsând doar strălucirea galben-pal a lumânărilor conice. În cele din urmă, Cleo rupse tăcerea.

— Îți amintești când ne întorceam din Franța... era un cuplu în fața noastră la aeroport...

Frank deschise un ochi și se uită la ea.

— Din luna noastră de miere? Îi cunoșteam?

— Nu. Era un cuplu obișnuit, cu doi copii mici, un bebeluș și o fetiță care abia mergea în picioare. Treceau pe la controlul de securitate, încercau să strângă căruciorul, să se descalțe și să scoată calculatorul, chestii de genul ăsta, știi și tu, și bebelușul plângea, iar fetița avea o criză de furie, țipa că vrea să fie luată în brațe.

Frank scutură din cap.

— Nu-mi amintesc.

— Ei bine, în mijlocul acelui haos, soția s-a uitat la soț, s-au privit unul pe altul peste capetele copiilor care urlau și au început să râdă.

— De ce? întrebă Frank.

— Pentru că era un coșmar, înțelegi? Trebuiau să râdă.

Cleo reflectă o clipă, apoi continuă:

— De fapt, asta e ideea. Nu erau obligați să râdă. Părinții mei ar fi țipat unul la altul.

— Tatăl meu n-ar fi fost acolo să se țipe la el.

Cleo clătină din cap.

— Exact, spuse ea. Dar cei doi erau în situația aia împreună. Ei râdeau.

— Și tu îți amintești asta, spuse Frank.

— Da.

— Pentru că vrei asta?

— Pentru că mi-am dat seama că asta îți cere viața. Când situația se complică, devine dificilă și lipsită de farmec. Genul ăsta de parteneriat.

— Iar noi nu-l avem.

Ar fi putut fi o întrebare, dar era o afirmație.

— Eu cred că nu îl pot avea cu nimeni, zise ea.

Zâmbi mâhnită, amintindu-și ce îi spusese Quentin în ziua când își făcuse rău. „Eu nu sunt genul ăsta de oameni.“

— Cine ți-a zis asta?

Cleo scutură din cap.

— Am crezut că putem fi din nou fericiți, spuse ea.

— Știu.

— Am crezut că ne putem ierta unul pe altul.

— Eu nu am pentru ce să te iert.

Cleo lăsă privirea în poală.

— Nu știi tot ce-am făcut eu.

Frank se ridică să-i privească mai bine chipul. Ea și-l întoarse, așa încât nu mai era în lumina focului.

— Ce-ai făcut? Poți să-mi spui, Cleo.

— Îmi e atât de rușine, șopti ea.

— Ce este?

Ea lăsă capul în jos. Se gândea la Anders deasupra ei. Mâinile lui Anders pe corpul ei, penisul lui în gura ei. Cum ea îl implorase să rămână în timp ce el ieșea grăbit pe ușă. Zilele de după întoarcerea lui Frank din Africa de Sud, când îi telefona pe furiș și el nu-i răspundea niciodată. Umilința îndurată când ea și-a dat seama că nici n-o să-i răspundă vreodată.

— Uneori rușinea... Nu suport...

Ea își duse mâinile la gât de parcă s-ar fi sufocat.

— Te-ai simțit vreodată așa?

— Sunt jumătate evreu, jumătate catolic, tu ce crezi?

Frank încercă să-i zâmbească, dar când ea își întoarse fața din nou spre el, văzu că suferea enorm.

— Dar de ce anume să-ți fie rușine? o întrebă cu blândețe.

Cleo ar fi vrut să-i spună de Anders. Ar fi vrut să i se dezvăluie exact așa cum era, așa defectă cum era, și să fie iertată. Dar preţul acestei eliberări ar însemna o nouă suferință pentru Frank. Chiar dacă el ar putea s-o îndure, nu era sigură că ea ar putea suporta să i-o pricinuiască.

În acel moment, Frank simți intuitiv că ceea ce Cleo nu putea să-i spună era ceva ce el nu voia să audă. Probabil o infidelitate umilitoare, ce altceva? Încă o lovitură pentru bărbăția lui. Și, în adâncul sufletului, speră că ea îl va cruța.

Foarte discret, își îndepărtă corpul de al ei, întorcându-se din nou spre foc. Cleo îi privi profilul în lumină și înțelese că nu voia să știe. Tăcu și amândoi rămaseră în absența mărturisirii, fiecare înțelegându-l pe celălalt, dar fiecare absolut singur în înțelegerea lui. Într-un târziu, el se întinse și o luă de mână.

— Ești rece ca gheața. Vrei să umplu cada să faci o baie?

Cleo încuviință cu o mișcare abia perceptibilă a capului. El îi lăsă mâna jos și luă o lumânare conică, retrăgându-se în baie. Ea rămase aşezată acolo, ascultând gâlgâitul apei care umplea cada. Afară era întuneric beznă.

CAPITOLUL 14

Aprilie

Când a sosit Zoe, Frank stătea la o masă lângă fereastră și sorbea dintr-un Bloody Mary. S-a simțit uşurată când a văzut că el deja bea, apoi imediat s-a simţit vinovată pentru că se simțea uşurată. Ea îi ceruse să se vadă, fără a-i pomeni totuși motivul. Adevărul era că avea probleme. Își pierduse slujba de la buticul de pe Christopher Street la începutul lunii, după ce, într-o seară, dăduse nas în nas cu proprietara chiar când purta o salopetă scumpă de mătase pe care o împrumutase de la magazin. Dar chiar și înainte de acea întâlnire regretabilă, Zoe reușise să acumuleze datorii de câteva mii de dolari pe cardul de credit, lucru care devenea din ce în ce mai greu de ignorat.

Încă nu ajunsese să trăiască de azi pe mâine mâncând supă instant și sărind peste turnichetii de la metrou ca să nu plătească, dar nici nu simțea că se comportase complet iresponsabil — sau, cel puțin, nu mai iresponsabil decât cei cu care se cunoștea. Greșeala ei fusese că uitase că nu era ca prietenii săi de la Tisch. Când se plângeau că sunt faliți, nu erau la propriu. Când ieșeau la băut sau la masă după repetiții, când împărțeau prețul unei eight ball de cocaină crack, când luau o flotă de taxiuri noaptea târziu pentru a se duce de la o petrecere la alta sau când beau un suc verde de 12 dolari cu proprietăți de vindecare a mahmurelii, înainte de cursuri, o făceau cu certitudinea că exista întotdeauna un părinte sau un tutore care să-i scoată în siguranță pe malul solvabilității. În timp ce Zoe plutea în derivă.

Planul ei fusese să-l liniștească pe Frank cu niște băutură la cină, apoi să se pisicească pe lângă el să-i dea bani, dar el o încurcase, propunându-i micul-dejun la noul restaurant al lui Santiago. Chiar dacă acceptase invitația în urmă cu câteva zile, știa că va întârzia. Dar de fapt, el la ce se aștepta? La urma urmei, era sâmbăta, înainte de prânz.

Își croi drum printre mesele deja pline, uitându-se apreciativ prin restaurant. Localul era în stil american modern, cu o tentă peruviană tradițională, iar această întâlnire a stilurilor culinare vechi și noi se reflecta în mobilierul elegant din inox, juxtapus cu textile andine colorate. În ansamblu, spațiul arăta proaspăt, deschis și relaxat — întâmplător, exact invers de cum se simțea Zoe.

Frank se tunsese de când îl văzuse ultima oară, norul de bucle întunecate care îi înconjura de obicei fața fiind redus la doar câteva inele în creștet. Capul lui arăta ciudat de expus, se gândi ea, ca al unui nou-născut. El se ridică să o îmbrățișeze, apoi se retrase, ducându-și mâna la piept.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Zoe.

— Nimic, răspunse Frank făcându-i semn să-l lase. Mă arde puțin.

— Arsuri la stomac? Te transformi în mama.

— Nu arsuri la stomac. Am... În fine...

Se opri, apoi expiră zgomotos.

— La naiba! Am încercat să-mi vopsesc niște fire de păr albe de pe piept, dar chestia pe care am cumpărat-o era prea tare și mi-a ars jumătate din piele.

Din respect pentru jena lui Frank, Zoe își înghiți hohotul de râs care îi urcase în gât.

— Ia să văd, spuse ea și, dându-i cămașa deoparte, văzu ceea ce părea a fi o arsură extrem de roșie care îi acoperea pieptul. N-arată foarte rău, îl minți.

Se așezară și se priviră unul pe altul în tăcere.

— Ți-ai făcut o tunsoare de despărțire, remarcă Zoe.

— Nu există așa ceva. Bărbații nu fac astfel de lucruri.

Zoe vru să-i dea replica, spunându-i că, de obicei, bărbații nu își vopsesc nici părul de pe piept, dar se abținu.

— Doar că era prea lung. În fine, ce părere ai?

Își scoase ochelarii și își răvăși părul din creștet. Ei i se părea că semăna cu un fotbalist gay, dar când îi văzu scalpul alb care se întrezărea pe sub părul scurt, ochii goi, mijiți, o duru sufletul.

— E mișto. Te face să arăți mai tânăr.

Se bucură să-l vadă zâmbind în timp ce ea luă ceașca de apă cu gheață de pe masă și și-o apăsă pe frunte. Frank o privi peste ochelari și își împinse paharul de Bloody Mary spre ea.

— Ești mahmură.

— Doar puțin, spuse și luă o înghițitură lungă.

— Ce-ai făcut aseară?

Aseară. Ieșise cu prietenii din Tisch menționați mai devreme, jurându-se că nu va bea, dar odată ce ajunsese acolo, i se păruse aiurea să nu bea un pahar de vin și, de fapt, dacă împărțeau o sticlă, ieșea doar puțin mai mult, apoi a apărut un producător de film pe care ea îl întâlnise odată la o petrecere de după, care s-a oferit să-i dea de băut, să dea de băut la toată lumea, și i se păruse o idee bună să tragă ceva pe nas la baie, doar o doză, ca să bea mai puțin, și apoi auzise că era o petrecere într-un depozit din Brooklyn și uite așa se urcase în taxi, dar doar ca să vadă cum era acolo, să nu stea mult, și uau, băuturile erau mult mai ieftine decât în Manhattan, practic, moca, dacă ar avea numerar pentru două, ar primi trei, dar unde erau prietenii ei, plecaseră, nu mai conta, era producătorul, care dansa, transpira și țipa ceva peste muzică, dar ea nu auzea, era ceva de genul SIMTSINGURSIMTSINGUR și el nu arăta rău deloc, doar un pic bătrân, stătea la un hotel și mai avea încă un gram în cameră, a chemat o mașină pentru amândoi și... spațiu gol... ea țipa despre diversitatea de la Hollywood sau așa ceva, era furioasă și... spațiu gol... se rostogolea pe pat, râzând, spunând nu mi-o pune în păr, spațiu gol... ea goală pe podeaua băii,

încercând să șteargă ceva ud, ridică-te să iei un prosop spațiugolspațiugolspațiugolspațiugol.

— La băut cu prietenii, spuse Zoe, scuturând din cap ca să-și limpezească gândurile. Oricum și tu ești mahmur. Se vede.

— Mi-am câștigat dreptul ăsta.

— Ce convenabil pentru tine.

Un chelner blond, care nu părea cu mult mai în vârstă decât Zoe, veni cu pas săltat spre masa lor, cu carnețelul în mâini. Ea îi făcu un mic semn cu ochiul. Spre satisfacția ei, el se înroși până în vârful urechilor.

— Vom lua niște huevos, spuse Frank, întinzându-i meniurile înainte ca el să apuce să deschidă gura. Și încă un Bloody Mary. Eu am să iau și-o bere pe lângă.

— Și eu.

— Hm, de care? întrebă tânărul, notându-și de zor.

— Corona, răspunseră Frank și Zoe la unison.

El râse.

— Ieșiți de mult timp împreună?

— E sora mea, explică Frank.

A urmat o abundență de scuze jenate, în timp ce Zoe l-a asigurat că asta se întâmpla tot timpul, ceea ce era adevărat. Doar din vedere, nimeni nu ghicea că erau rude. Chiar dacă mama lor nu făcuse odraslele după chipul său, le imprimase firea ei, lucru care le displăcea profund amândurora. Iuți la iubire, iuți la mânie, iuți în autodistrugere. Chelnerul le aduse băuturile și se retrase, încă plecându-se cu regret.

— Cum merge stagiul? întrebă Frank.

— Super. Muncesc foarte mult.

Zoe făcea un stagiu de pregătire pentru credite la o companie de teatru experimental din Dumbo. Trebuia să câștige experiență practică în mișcarea teatrală marginală din Brooklyn, dar mai degrabă învățase cum să trăiască dormind cât mai puțin și totuși să ajungă la timp la serviciu și la școală. Luă o înghițitură de Bloody Mary, pe care apoi o spălă cu bere. Tocmai încerca să se decidă când să aducă în discuție recenta factură la cardul ei de credit, când simți că o străbate un val de greață.

— Așa se face, spuse Frank. Știi când am început la Saatchi... lucram 70 de ore pe săptămână. Toți îngrijitorii de noapte știau cum mă cheamă.

— Și păstrai un costum de rezervă în dulapul cu mături, zise Zoe.

— Știu, te-ai săturat să auzi asta. Dar nu eram ca tine, special și talentat. Eram muncitor, asta eram.

Zoe încercă să-l contrazică, dar el îi făcu semn să tacă.

— Acum mă bucur pentru asta. Mi-a dat viața pe care mi-o doream. M-a ajutat să-ți ofer viața pe care ți-o dorești.

Viața pe care și-o dorea. Asta trăia Zoe? Avea 20 de ani și cea mai mare realizare era o invitație la un interviu pentru rolul Fata din Jacuzzi. Ea chiar credea că era ieșită din comun, dar nu voia s-o recunoască. Era destul de deșteaptă ca să-și dea seama că nu era nimic mai comun decât să crezi că ești ieșită din comun.

— În fine, sunt mândru de tine, asta încerc să spun.

Acum era momentul să aducă vorba de bani. El îi servise deschiderea perfectă. Dar când încercă să vorbească, pur și simplu nu-și găsi cuvintele. Ar mai fi mândru de ea dacă ar ști de ce l-a rugat să se întâlnească? Dacă ar ști în ce belea intrase? Mai luă o gură de băutură.

— Ai mai vorbit cu Cleo? îl întrebă în schimb.

Zoe se întristase să audă că Frank și Cleo s-au despărțit, deși, în adâncul inimii ei, nu era total surprinsă. Deseori se gândise la ce spusese Cleo în acea noapte de vară pe balcon. Uneori, Frank este groapa. Zoe nu știa prea multe despre relații, dar știa că ăsta nu era un lucru pe care l-ar spune un om fericit în dragoste.

— Ne acordăm spațiu unul altuia, răspunse el și ridică privirea spre ea plin de speranță. De ce? Tu ai vorbit?

Zoe ridică din umeri și încercă să nu se uite direct la Frank, al cărui chip se aprinsese de speranță. Regreta că adusese vorba despre asta.

— Ne trimitem SMS-uri când și când. Doar chestii de fete, știi și tu.

— Mișto, spuse Frank, străduindu-se să pară dezinvolt. Grozav.

— Nu trebuie să te prefaci că ești fericit. Știu că trebuie să fie ciudat.

— Nu mă prefac. Mă bucur că voi două vorbiți. Nu v-ați înțeles întotdeauna prea bine.

— Asta pentru că eram foarte imatură anul trecut, a spus Zoe cu mărinimie. Chiar o plac... Dar pot să încerc să n-o mai plac dacă asta te întristează.

Frank scutură din cap.

— Ea poate fi în continuare prietena ta, chiar dacă nu mai este a mea.

Zoe înclină capul într-o parte.

— Dar nu a fost niciodată prietena ta, spuse ea. Nu chiar.

Frank plecă privirea.

— Chestia e, spuse el, că ea a fost cel mai bun prieten al meu.

Zoe se uită la fratele ei și văzu că suferea. În ciuda problemelor ei, nu încetase să se gândească cum se simțea Frank. Presupusese că era supărat, desigur, dar acum, uitându-se la fața lui încruntată și abătută, vedea că, într-

adevăr, avea inima frântă. Zoe îl privi cu îngrijorare și își notă în gând să nu se lase niciodată atât de rănită. Frank își goli paharul și încercă să zâmbească.

— În fine. Să schimbăm subiectul. Cum stai cu notele? întrebă el.

Fu salvată de apariția lui Santiago, care ieși pe ușile batante ale bucătăriei, purtând pe sus farfuriile cu ouă, precum balanța justiției. Zoe nu îl văzuse niciodată atât de slab și arăta cu câțiva ani mai tânăr.

— Uită-te aici! strigă Frank. Uite incredibilul, omul care se micșorează.

Mângâie apreciativ talia încă mare a lui Santiago. El lăsă capul în jos, radiind de o mândrie abia reținută.

— Am auzit că cea mai frumoasă fată din New York a venit în restaurantul meu, spuse el, și a trebuit să vin să văd cu ochii mei.

Puse farfuriile pe masă și se aplecă să o sărute.

— Frank are dreptate, zise Zoe. Arăți grozav.

Santiago se întoarse spre Frank și îi puse pe umăr mâna lui mare.

— Ce zici de tipu' ăsta?! Are un păr muy guapo.

— Ah-ah, nu schimba subiectul, spuse Frank. Ce se întâmplă cu tine, omule? Arăți bine. Chiar miroși bine. Ce mai e nou?

— Nimic nou! Doar mănânc bine, mă-nțelegi, fac gimnastică și...

— Ai cunoscut pe cineva, nu-i așa? întrebă Zoe.

Santiago radia de fericire.

— Am o nouă prietenă, da.

— Mie n-ai vrut să-mi spui! strigă Frank. Cine este? Când pot s-o cunosc și eu?

— O cheamă Dominique. Am ieșit de trei ori cu ea.

— Și? întrebă Zoe.

— E caldă ca soarele.

— Uau, omule, spuse Frank. De ce nu mi-ai spus?

— Este ceva nou. Și de când cu tine și Cleo, n-am vrut să...

— Hei, încetează cu asta. Doar pentru că ne-am despărțit nu înseamnă că nu pot fi fericit pentru prietenul meu când își găsește dragostea.

Santiago trase un scaun de metal și se așeză călare pe el.

— Mulțumesc, frate. Acum, Zoe, spune-mi, încă nu a plâns pe umărul tău? Pentru că trebuie să plângă. Când se termină o căsnicie, un bărbat trebuie să plângă, să-și verse oful.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu vrea să vorbească despre asta.

— Dar trebuie să vorbești despre asta, spuse Santiago. Doar așa te poți vindeca.

Zoe, de fapt, nu-l văzuse niciodată pe Frank plângând. Glumea adesea că mama lor era atât de dezgustată de lacrimi, încât îl imunizase de la frageda vârstă de cinci ani.

— Veți rămâne căsătoriți? întrebă Santiago. Pentru viza ei?

— Dacă vrea ea. Sincer, nu știu. Ultima dată am auzit că stătea cu Quentin. Care sunt sigur că face o treabă bună din a o întoarce împotriva mea.

— Ultima dată ai auzit? exclamă Santiago. De ce n-o suni, omule? Îmi amintesc ce mâncăruri am gătit pentru nunta voastră de parcă a fost ieri. Chiar a fost ieri. Cleo încă te iubește, simt asta. O fată ca ea iubește pentru totdeauna.

— Nu sunt sigur că este valabil pentru toată lumea, spuse Frank.

— Psst, făcu Santiago pentru a ascunde de urechile lui Zoe această părere lipsită de romantism. Am tot încercat să o sun, continuă el. Cei de la spital nu m-au lăsat să-i dau budinca mea de orez. Voiam să i-o fac din nou.

— Spital? întrebă Zoe.

Frank îi aruncă lui Santiago o privire furioasă. Zoe observă imediat că se înroșise la față.

— Nu spital! exclamă. Îmi pare rău, engleza mea devine confuză. Am vrut să spun... echipa de ospitalitate! Echipa mea nu m-a lăsat să-i dau rețeta mea secretă de budincă de orez. Uneori sunt foarte stricți.

— Ciudat, zise Zoe. E rețeta ta.

Zoe se uită la Frank, care se făcuse mic pe scaun, ținându-și din nou mâinile pe piept. Instinctul îi spunea că Santiago minte. Primul ei impuls a fost să-l bată la cap pe Frank fără milă, până când acesta nu mai avea încotro și îi va spune — la urma urmei, ea era un copil de teatru și trata secretele ca pe o sursă vitală de subzistență —, dar se abținu. Deodată văzu exact cum arătase Frank în copilărie. Acea expresie temătoare, plină de speranță, când privea lumea din spatele ochelarilor. Îi venea să se întindă peste masă și să-i cuprindă capul în mâini. Voia ca el să știe că ea îl va alege mereu pe el, că va fi întotdeauna de partea lui și că, chiar dacă el nu i-a spus niciodată ce s-a întâmplat cu Cleo, ea va înțelege. Pentru că el era fratele ei și ea era sora lui. Era foarte simplu și totodată foarte complicat.

— Santiago, ouăle astea arată uimitor, spuse ea în schimb.

Simțea că cel mai frumos gest de bunătate pe care l-ar putea face pentru Frank acum era să-l îndepărteze pe Santiago de subiectul Cleo, iar asta se putea face cel mai ușor vorbind despre mâncare. Mai luă o îmbucătură.

— Asta este boia de ardei?

— Trebuie să vorbești cu ea, omule.

— Cele mai bune ouă din oraș, spuse Frank, luând cu furculița și băgând în gură ceea ce părea a fi jumătate din farfuria lui.

— Am adăugat și puțină ají panca, zise Santiago, abandonând subiectul.

— Se simte, spuse Frank tușind în șervet.

— Atunci hai să vorbim despre Zoe.

Santiago se întoarse și își puse brațul pe spătarul scaunului ei.

— Spune-mi, cum este posibil ca o fată ca tine să nu aibă un iubit? Trebuie să-ți găsim un băiat bun. Tu nu cunoști pe cineva, Frank?

— Părerea mea e că Zoe o să moară virgină.

— Nu-ți face griji, mi amor, spuse Santiago și îi făcu cu ochiul. O să-ți găsesc eu un băiat drăguț.

Lui Zoe nu-i plăceau astfel de discuții, în parte din cauza unei temeri crescânde că nu era o fată bună. Fetele bune roșeau și chicoteau când beau prea mult, comandau un pahar de vin, dar îl beau pe jumătate. Fetele bune se duceau la cursuri de spin și aveau conturi de economii. Nu făceau crize de epilepsie. Nu aveau datorii. Nu-i lăsau pe bărbații în vârstă să se culce cu ele în camere de hotel și nu plecau înainte ca ei să se trezească. Nu se întâlneau cu fratele lor doar pentru că aveau nevoie de bani.

— Nu cred că vreau un iubit.

— Bun, spuse Frank. Concentrează-te pe școală.

— Sigur, concentrează-te, zise Santiago. Dar e păcat să-ți irosești tinerețea și frumusețea.

Frank dădu să spună ceva, se gândi mai bine și continuă să basculeze din farfurie.

— Este o zi frumoasă și mă bucur să vă văd pe amândoi, declară Santiago lăsându-și mâna pe masă între ei. Ce-i cu berea asta pe care o beți?

Scutură din cap și îl chemă pe chelner, care ștergea de zor tejgheaua strălucitoare a barului.

— O sticlă de prosecco pentru prietenii mei!

Se întoarse și le zâmbi.

— Pentru ce altceva sunt zilele de sâmbătă, nu?

*

Ziua se termina deja când Zoe deschise ușa apartamentului ei. Tali era plecată, iar locul mirosea a tămâie, țigări și gunoi. Trebuia să se odihnească. Dacă se culca devreme, îi rămânea o zi întreagă mâine, putea merge în vizită la vreun muzeu, apoi s-ar fi dus luni la școală odihnită. Se întinse în pat și ascultă freamătul mulțimii de sâmbătă care se auzea la fereastra ei.

Dar mintea ei refuza să se liniștească. Căuta în continuare să umple lacune din noaptea trecută. Își aminti că deschidea cu dinții o sticlă din minibar, că împrăștia bomboane M&M pe podeaua mochetată, că stătea în patru labe... Își dădea jos pantofii cu un frison violent. Încercă să se gândească la altceva. Își deschise laptopul și ecranul se lumină, afișând extrasul bancar. Închise ochii. Nu îi ceruse banii lui Frank. Nu o va face.

Tocmai se cufunda într-un somn agitat când o trezi țârâitul telefonului mobil din geantă. Era un mesaj de la mama ei, care o întreba cum merge stagiul. Mesajele mamei erau mai rele decât dacă n-ar fi primit niciun mesaj. Aruncă telefonul înapoi în geantă, apoi deschise sertarul biroului și inspectă cartea de vizită a Portiei. Nu era prima oară când se gândea să o folosească de când o întâlnise la grupul The Climaxing to Consciousness, dar era prima oară când se simțea suficient de disperată să acționeze în consecință. O scoase din ascunzătoare, își luă laptopul și se duse în bucătărie. Nu mai rămăsese vin sau bere, așa că luă din frigider sticla de

rom condimentat pe jumătate goală și își turnă în cana Tisch albastră. Apoi se lăsă pe podea cu spatele lipit de dulapuri și tastă adresa site-ului.

Pe ecran apăru imaginea unui cuplu atrăgător, în ținută office, și deasupra, cuvintele: „Găsește o relație reciproc avantajoasă..." Site-ul arăta simplu și corporatist, remarcabil de puțin erotic, până când Zoe făcu click pe tabul Sugar Babies și începură să apară una după alta poze cu fete. Majoritatea erau făcute chiar de fete, chipuri cu buze țuguiate care priveau în lentila camerei ridicate deasupra capului, dar erau și fete la plajă, fete în mașini, fete pe canapea, fete pe iahturi, fete în pat. În partea de sus a paginii scria: „Vrei să oferi companie și în schimb să fii răsfățată ca o prințesă? Înscrie-te aici și conectează-te instantaneu!" Zoe își goli cana și dădu click.

Completă informațiile personale rapid și mecanic. La rubrica religie puse „Marlon Brando". Când i se ceru să încarce o fotografie, căută prin pozele ei și alese una în care apărea îmbrăcată într-o rochie neagră cu bretele spaghetti, făcută după seara premierei la Antigona. Soarele îi bronzase pielea și îi striase buclele cu reflexe aurii. Avea culoarea mierii și arăta înfloritoare. Apăsă pe Trimite și profilul ei apăru pe site. Nici măcar un proces de selecție riguros, remarcă ea. Se întinse pe spate pe podeaua răcoroasă din gresie. Aproape că fusese prea ușor.

Încă era întinsă acolo, ținând sticla de rom goală pe frunte, când de pe laptopul ei se auzi clinchetul unui mesaj. Zoe se miră că primise unul atât de curând. Bărbații ăștia stăteau și așteptau să apară prospături? Se rostogoli cu fața spre ecran și sticla căzu cu zgomot în spatele ei. Era de la un bărbat pe nume Jiro Tanaka. Dădu click pe profilul lui înainte de a citi mesajul. Era japonez, avea aproape 40 de ani, cu o faţă lată, bronzată, care se încreţea în jurul ochilor. La rubrica interese, enumerase schi, sporturi nautice și Tina Turner. Nu era ceea ce se așteptase. Ea crezuse că bărbații de pe site sunt cărunți, cu pete de bătrânețe, niște delicvenți sexuali în costume frumoase. Zoe se întinse pe burtă și deschise mesajul.

Salut, Zoe!

Ce nume frumos ai. Și ești foarte drăguță!

Ai fi liberă să bem ceva în seara asta? Știu un bar de sake excelent în centrul orașului. Cred că o să-ți placă.

Jiro

Ea se frecă la ochi și reciti mesajul de câteva ori. Cu mișcări încete, cu două degete, tastă un răspuns.

Bună, Jiro,

Și tu ai un nume mișto. Sunt liberă să ne întâlnim în seara asta.

Se opri puțin, înlocui punctele cu semne de exclamare și apăsă pe trimitere. El răspunse aproape instantaneu cu adresa și propuse să se întâlnească la ora 7:00 p.m. Asta îi oferea lui Zoe o oră și un pic ca să se pregătească și să meargă acolo. Totul se întâmpla mult mai repede decât se aștepta. Își lipi obrazul de podea și gemu.

Zoe se grăbea spre nord, pe Bowery, căutând pe cineva de la care să ceară o țigară. Trei fete în paltoane în tonuri prețioase trecură pe lângă ea, lăsând în urmă o dâră de parfum. Fata în nuanță smarald din margine avea o țigară între buze. Zoe se întoarse să se apropie de ele, dar acestea se îndepărtară grăbite, râzând, răsfrângând lumini și umbre. Pe sub haina-leopard purta aceeași rochie neagră din fotografie și regreta că nu alesese altceva. Încercă să-și scoată rujul din geantă, dar continuă să se împiedice. Atinse trotuarul cu vârfurile degetelor. Oricum, ce conta dacă se dădea cu ruj sau nu? Râse. Era cum era!

Barul de sake era pitit la parterul unei clădiri înguste de pe o stradă rezidențială. Se opri la o băcănie din colț, să cumpere gumă, se gândi ea, dar plecă cu o cutie de bere. Merse până la mijlocul străzii și rămase peste drum de bar, în umbră. Ținându-și jacheta închisă cu o mână, bău. Prin

ferestrele luminate se vedea un șir de oameni care stăteau la tejgheaua aurie îngustă. Un singur bărbat era neînsoțit, cu părul de un negru-închis, strălucitor. De paravanul de hârtie de deasupra capului său atârnau ciorchini de flori de cireș roz ca niște gânduri. Ce aventură! Se simțea ca un personaj dintr-un film. Îi trecu prin minte că viața de adult era incomparabil mai dură și mai incitantă, ceva care o copleșea la nesfârșit, ca un val care o dobora în timp ce ea încerca să stea în picioare.

*

Spre ușurarea ei, Jiro în carne și oase nu era drastic diferit de cum arăta în fotografie. Aceeași față lată, de bronz, și ochi curioși. De fapt, părea puțin mai tânăr decât în poză. Avea ceea ce Frank numea „strălucirea banilor", un bronz de iarnă pus în evidență de o cămașă care era vizibil scumpă și o ușoară moliciune a cărnii care se dobândește când mănânci bine și des. O privea apropiindu-se de-a lungul barului îngust, când chipul lui se contractă pentru o clipă într-o expresie de uluire; sprâncenele i se ridicară doi centimetri, ochii i se bulbucară, gura i se deschise. Zoe clipi și trăsăturile lui se reașezară în privirea senină de mai devreme. Era genul de figură pe care ai face-o în fața unui copil pentru a-l amuza sau a-l speria, deși dispăruse atât de repede încât ea se întrebă dacă nu cumva se înșelase. Zoe se opri la o lungime de braț de el.

— Uau, Zoe, spuse Jiro, sărind de pe scaun. Sunt foarte încântat că ai putut să te întâlnești cu mine.

Avea un accent sec, american, dar cu o ușoară lungire a vocalelor. Își puse vârfurile degetelor pe umerii ei și își lipi obrazul de al ei. Temându-se că ar putea mirosi a bere, Zoe se retrase repede. Îi părea rău că nu cumpărase niște gumă de mestecat de la băcănie. Vrusese să intre încrezătoare și fermecătoare în această situație, să savureze acest joc de teatru ca o seducătoare profesionistă, dar era atât de obosită.

— Bună Jiro, spuse ea încet.

— Ești la fel de frumoasă ca în poză.

Zoe remarcă faptul că el nu spusese mai frumoasă și imediat se simți dezamăgită. „La fel de frumoasă“ era practic o insultă.

— Și tu la fel. Nu frumos. Vreau să spun... Adică, mulțumesc.

— E în regulă dacă ți se pare că sunt drăguț, spuse Jiro și ochii lui se încrețiră într-un zâmbet în timp ce se așeză din nou pe scaunul de la bar. Sper să-ți placă sakeul.

— Ai să-mi dai cinci sute de dolari, spuse Zoe.

Pe drum, își dăduse seama că nu discutaseră despre bani. Ea se hotărâse la 500 de dolari pentru că i se părea o sumă modică, destul pentru a dovedi că nu era o amatoare, dar nu cât să-l sperie. Nu intenționase s-o spună exact în acel moment, dar se întâmpla ceva în creierul ei, ceva ce făcea să-i fie mai greu să-și stăpânească gândurile.

Jiro înclină capul într-o parte, ca o pasăre care urmărește o bucată de mâncare pe care nu este sigură că o poate transporta, apoi își scoase jacheta de sub bar. Zoe avu un sentiment de regret instantaneu. Cinci sute era prea mult; ar fi trebuit să ceară mai puțin. La urma urmei, câteva sute tot erau mai bune decât nimic.

Dar Jiro nu se îmbrăcă cu haina. Ci o așeză cu grijă în poală și scoase un plic din buzunarul de la piept. Îl deschise, își linse degetul mare și degetul arătător și separă cu îndemânare o parte din bancnotele din teancul din interior, apoi i le întinse. Cu o strângere de inimă aproape sfâșietoare, Zoe îl privi cum strecoară plicul încă plin în buzunarul hainei. Așadar ceruse prea puțin. Bineînțeles.

— Și acum că am rezolvat asta... preferi cald sau rece?

Un avantaj al faptului că Zoe băuse toată noaptea și toată ziua era că îi lăsase o greață chinuitoare, care o obligă să soarbă din sake, o băutură care oricum nu-i plăcea în mod deosebit, încet, alternând cu înghițituri de apă. Reducerea consumului de cocaină îi tăiase cheful de vorbă, așa că reușea să

facă un lucru pe care nu-l făcea prea des, și anume să asculte o altă persoană vorbind, fără să se concentreze doar pe ceea ce urma ea să spună. Jiro tocmai îi povestea despre slujba lui în ceva ce se chema capital privat, în timp ce Zoe clătina energic din cap, când el se opri brusc.

— Hai să luăm și ceva de mâncare, bine? Văd că nu ești o mare băutoare. Mâncarea de aici este foarte bună.

Zoe încercă să-l asigure că nu îi era foame, dar el îi tăie obiecțiile printr-un semn cu mâna și comandă cu generozitate. I-a întins unul dintre bolurile aburinde cu supă miso care apăruseră numaidecât. Spre surprinderea ei, lichidul dulce și ușor pământos îi aluneca ușor pe gât, stârnindu-i pofta de mâncare. Apoi a sosit o farfurie cu găluște prăjite, stropite cu ulei de eșalotă, iar Jiro a privit cu o plăcere evidentă cum Zoe le-a înfulecat una câte una până le-a terminat pe toate șase, apoi a trecut la castronul cu orez. Au urmat chiflele albe și pufoase cu carne de porc. Jiro a rupt una, din care a ieșit un mic nor de abur. Zoe s-a aplecat peste aburul dulce care se ridica din chiflă și a zâmbit.

El a mai comandat și alte feluri de mâncare și, în timp ce ea mânca, el vorbea. De la Jiro a aflat mai multe lucruri. Gustul singurătății din paharul de chardonnay și sandviciul cu curcan într-un bar din aeroport. Forma singurătății din patul de o persoană al fiului său, pe care îl folosește în rarele nopți când este acasă, în timp ce fiul său doarme în dormitorul matrimonial lângă soția sa. Începutul singurătății, când s-au mutat din Japonia la Bruxelles când el avea nouă ani, apoi la Toronto la unsprezece ani, apoi în Missouri, Paraguay, Elveția... O casă nouă la fiecare doi ani, până la vârsta de șaptesprezece ani. Porecla „Oh uau“, care i-a fost dată la una dintre școlile internaționale pe care le-a urmat, un americanism pe care el îl preluase și îl folosise prea des, până când ceilalți copii au început să-l imite. Întoarcerea în Japonia pentru școala de afaceri, când a constatat că nu mai era destul de japonez. Căsătoria cu o femeie pe care abia o cunoștea, înainte să moară tatăl său, pentru ca el să poată pleca împăcat din această lume. Datoria conjugală de a face dragoste cu soția sa, până când i-a dăruit un copil, care la rândul său l-a înlocuit, ceea ce l-a făcut din nou liber și singur.

— De aceea apelezi la Iubitele lui tati? Pentru că tu și soția ta nu mai...?

Jiro scutură din cap cu o privire dezgustată.

— Nu voi face asta cu nimeni în afară de soția mea. Nu ar fi potrivit.

Zoe încercă să-și ascundă zâmbetul de ușurare care începea să i se strecoare pe chip.

— Deci apelezi doar pentru a... petrece timp cu cineva?

— Îmi place să știu ce fac tinerii în orașele pe care le vizitez.

Zoe ridică din sprâncene.

— Și băieții?

— Nu, spuse el și zâmbi. Mă interesează mai puțin ce fac ei.

Zoe terminase toată mâncarea comandată de Jiro și acum se uita cu surprindere la mulțimea de boluri și vase din fața ei. Jiro îi urmări privirea.

— Oh, uau, spuse Jiro. Te-ai descurcat foarte bine.

— Oh, uau! râse Zoe.

— Da.

Jiro tamponă cu șervetul o dâră de sos de soia de pe tejgheaua din fața ei.

— Este o poreclă care mi se potrivește. Sunt adesea uimit de diverse lucruri.

— Ăsta e un lucru bun. Eu sunt adesea dezamăgită de diverse lucruri.

— Ești prea tânără pentru a fi dezamăgită.

— A fi dezamăgit face parte din a fi tânăr. Generația mea are așteptări mai mari decât a ta.

Jiro se uită la ea.

— Vrei să știi care este cheia unei vieți fericite, Zoe?

— Există doar una?

— Doar una care contează. Să nu ai așteptări. Să nu ai preferințe. Dacă aștepți un anumit rezultat în viață și nu altul, probabil că vei fi dezamăgită. Eu nu prefer nimic și sunt mereu surprins.

— Deci vrei să spui că dacă în clipa asta ți s-ar oferi două opțiuni, una să te sărut și cealaltă să-ți dau un pumn în față, nu ai avea nicio preferință?

— Aș încerca să nu am, nu.

— Dar în adâncul inimii ai prefera sărutul, nu?

— Poate mă săruți și fac un herpes. Poate mă lovești și îmi oferi o nouă perspectivă asupra durerii. Dacă nu am nicio preferință, rezultatul îmi arată ce este benefic sau dăunător în viața mea. Eu nu impun acea valoare.

— Ești budist sau așa ceva?

— Nu. Sunt doar mai în vârstă decât tine. Am învățat unele lucruri.

— Câți ani ai?

— 38.

— Da, spuse Zoe gânditoare. Ești foarte bătrân.

Jiro dădu capul pe spate râzând. Gâtul lui era de culoarea aramei.

— Vrei să mănânci niște înghețată cu mine?

*

În gelateria liniștită și plăcută, lumina era ca de caramel. Zoe și Jiro stăteau pe scaune înalte la fereastră, în vitrină. Ea se juca cu un pai, amestecând masa de înghețată din paharul cu Coca-Cola și zâmbea. Se întâmpla ceva neașteptat; se simțea mai bine. Poate pentru că știa că avea cinci bancnote netede de 100 de dolari cuibărite în buzunarul hainei sau pentru că mâncase prima masă adevărată după multe zile, sau poate că era doar combinația paliativă de zahăr și cafea pe care o consuma acum, dar simțea că mintea și trupul ei sunt în armonie pentru prima dată după un timp îndelungat.

— Vezi, cred că e grozav că ai luat ceai verde, spuse Zoe, băgând lingura în ceașca lui Jiro și lipindu-se de umărul lui. Asta arată că nu îți este frică de stereotipii, înțelegi?

— Pentru că sunt japonez? râse Jiro. Știi, ceaiul verde este originar din China. Și te rog să reții că am comandat și ciocolată.

— Toată lumea comandă ciocolată.

— Tu ai comandat vanilie!

— Da, dar într-un pahar de Coca-Cola. Ăsta e truc vechi.

Zoe linse lingura de metal și zâmbi.

— Aș putea spune ceva nepotrivit acum, dar n-o voi face.

— Despre înghețată?

— Despre faptul că e clar că-ți place ciocolata, spuse Zoe ridicând o sprânceană. Pentru că, știi, ești la o întâlnire cu mine.

— De-asta crezi că te-am contactat?

— Cred că inclusiv de-asta. Adică, frate, printre interesele enumerate de tine era și Tina Turner.

— Îmi place muzica ei, spuse Jiro și se mișcă pe scaun, astfel încât să nu se mai atingă.

— Și faptul că e neagră, spuse Zoe.

— Te consideri neagră, Zoe?

— Nu mă consider neagră. Sunt neagră. Este un fapt, nu o opinie.

— Dar ești și albă, nu?

— Mama e albă. Tatăl meu este negru. Deci da, sunt și albă. Dar asta nu mă face mai puțin neagră.

— Mi se pare că exact asta te face.

— Și ce știi tu despre asta? întrebă Zoe, simțind că se aprinde la față.

— Mama mea este pe jumătate coreeană, spuse Jiro. Așa că înțeleg întrucâtva. A fost foarte dificil pentru ea să crească în Japonia. Cred că s-a simțit întotdeauna, nu știu... „mai puțin".

— Ei bine, eu nu mă simt mai puțin, spuse Zoe începând să ridice vocea.

— Desigur.

Încercă să pună o mână peste a ei, dar ea i-o respinse.

— Sper să nu o faci niciodată. Eu doar îți povestesc experiența mamei mele.

— Știi ce, eu nu sunt mă-ta.

— Te rog, calmează-te, spuse Jiro. Eu nu văd lucrurile așa. Rasa nu contează pentru mine. Eu pur și simplu...

— Ei nu zău, spuse Zoe și dădu ochii peste cap. Ești ca bărbații ăia care spun „Iubesc femeile!" Dacă simt nevoia s-o zică este pentru că nu iubesc femeile. Ăia care spun că pentru ei nu contează rasa, ei bine, e evident că pentru ei contează. Și încă mult.

— Știi bancul cu cafeaua și opiniile? întrebă Jiro.

Zoe scutură din cap.

— Diferența dintre cafea și părerea ta este aceea că eu am cerut cafea.

— Mă rog.

Zoe trânti lingura pe masă. Un cuplu cu părul alb-blond le aruncă o privire alarmată.

— Vii din una dintre cele mai rasiste țări din lume. Toți sunteți cu creme pentru albirea pielii, umbreluțe de soare și îi urâți pe chinezi.

— Ai fost în Japonia?

— Nu, dar...

— Atunci poate-ar trebui să avem această conversație după ce-ai fost.

— Doar pentru că n-am fost acolo nu-nseamnă că nu știu despre ea.

— Poate. Dar nu mi se pare cea mai productivă conversație pe care s-o purtăm în acest moment. Mai ales că judecățile tale de până acum par să se bazeze pe... (Zoe văzu cu satisfacție că Jiro își pierduse puțin cumpătul aici)... nu știu pe ce! Desene animate, cred.

— Foarte bine. Nu trebuie să vorbim.

— Dacă așa preferi.

— Savurează-ți înghețata și rasismul tău latent.

Regretă imediat ce spuse, regretă turnura pe care o luase conversația, dar nu avea de gând să-și ceară scuze. Zoe se uită încruntată la conținutul paharului și amestecă în el cu lingura până când înghețata se dizolvă într-un vârtej maro și spumos. Peste stradă, un grup de tineri de vârsta ei mergeau spre un bar. Unul dintre băieți căra în cârcă o fată și amândoi râdeau. Uitase că era sâmbătă seara.

Jiro întinse mâna să ia un pai. Îi scoase ambalajul de hârtie pe care îl plie făcându-l acordeon și așeză bucata de hârtie șifonată în fața ei. Apoi puse capătul paiului în paharul său cu apă și lăsă cu grijă să cadă o picătură pe hârtie. Pliurile se deschiseră și hârtia începu să tremure de-a lungul blatului. Deveni un vierme de hârtie care se zvârcolea. Jiro lăsă să cadă încă o picătură și hârtia crescu din nou, răsucindu-se înspre Zoe. Ea se întoarse spre fața lui deschisă, plină de așteptare.

— Oh uau? spuse ea.

— Oh, uau.

— Ce-ai zice să ne cărăm de la standul ăsta de înghețată? spuse ea. Am văzut un loc mai încolo, unde putem să bem ceva.

*

Zoe se trezi într-o altă cameră de hotel necunoscută, un fel de glob de sticlă cu striații de lumină. Își pipăi corpul. Avea încă jacheta, rochia și ciorapii. Era singură în pat. Se ridică și se uită prin apartamentul spațios. Ferestre largi ca ale unei fabrici, cu vedere spre râul Hudson, un birou elegant și un bar, o măsuță de cafea împodobită cu flori și un teanc de reviste lucioase. Totul luminos, aerisit și modern. Jiro stătea la o oarecare distanță, pe o canapea gri de pluș, încă îmbrăcat în costum, și citea ziarul. Lângă el erau împăturite cu grijă o pătură și o pernă. El ridică privirea și îi zâmbi.

— Bună dimineața, Zoe.

— Hei, răspunse ea cu glas răgușit.

O sticlă cu apă fusese așezată alături, pe noptieră. Ea îi desfăcu capacul și bău îndelung.

— Ai băut puțin cam mult aseară. Sper să nu te doară capul prea rău azi.

Zoe își trecu mâinile prin păr. Parcă era un desiș încâlcit.

— Da’ tot am reușit să te bat la biliard.

— Este rușinos de adevărat, râse Jiro. Și m-ai dansat — cum se spune? — până m-ai băgat sub masă.

Zoe izbucni într-un hohot de râs.

— Aveai niște mișcări... Te-am văzut cum făceai pe robotul.

Jiro improviză o mini-versiune a acelei mișcări de dans de pe canapea.

— Vrei doar să fii amabilă, spuse el cu o voce de robot.

Zoe se ridică în capul oaselor, încă râzând.

— Ai dormit pe canapea?

— A fost destul de confortabilă. Sunt obișnuit cu paturile mici, după cum bine știi.

— Mersi. Pe bune.

— Mă tem că nu am putut să-ți descifrez adresa.

— Serios, puteai să mă pui într-un taxi, zise Zoe și oftă. Mă pricep să ajung singură acasă.

Jiro se încruntă la ea.

— Nu aș permite așa ceva. Și nici tu n-ar trebui.

Zoe dădu ochii peste cap și căzu la loc pe grămada de perne din spatele ei.

— Am înțeles, tati.

— Am să-ți dau numărul meu de cont pentru mașină, pentru orice eventualitate, spuse Jiro. De-acum înainte îl poți folosi ca să ajungi acasă.

Zoe clipi somnoroasă spre Jiro.

— Am înțeles, tati, spuse ea mai încet.

Jiro râse și își întoarse privirea în altă parte.

— Deci ce program ai astăzi?

Ea se ridică din nou în șezut. Părul îi stătea în dezordine, încadrându-i fața încrețită de somn. Ciufulit și frumos (spera ea), și nu electrocutat. Își duse un deget la obraz, prefăcându-se că se gândește, apoi zâmbi.

— Nada, spuse ea.

— Eu nu am nicio întâlnire până după-amiază. Luăm micul-dejun împreună?

— Muncești duminica?

— Muncesc în fiecare zi.

— Ăsta e hotelul în care stai de obicei?

Jiro aprobă din cap.

— Tu ce crezi?

— Foarte drăguț, spuse Zoe, împreunându-și mâinile în spatele capului. Dar eu întotdeauna judec un hotel după cadă.

— Ai vrea să faci o baie înainte să mergem la micul-dejun?

— Suntem într-un hotel, Jiro, exclamă Zoe, ridicându-se din pat. Avem room service.

Și așa a început ceea ce pentru Zoe a fost o dimineață perfectă. A golit o sticlă întreagă cu spumă de baie în cada de marmură neagră și a stat în apă până când a auzit room service-ul sosind. Jiro a făcut un duș, iar ea a fost liberă să mănânce clătite și costiță în pat, cu degetele, în timp ce se uita la

televizor la un reality show. A băut o cafetieră întreagă cu două cești de frișcă. Când s-a plâns de halul în care îi arăta părul, Jiro a sunat la recepție și le-a cerut să-i procure o perie de păr, care a fost adusă cu o floare pe o tavă de argint. Mai târziu, ea și Jiro s-au întins unul lângă altul peste cuvertura patului, fiecare îmbrăcat într-un halat alb din frotir, căutând prin lista de filme.

— Porcărie, porcărie, porcărie, spuse Zoe. Să trecem la clasici.

— Ești foarte sigură de părerile tale.

— Am văzut tot. Te-oi pricepe tu la fondurile speculative, Jiro, dar eu mă pricep la filme.

— Am văzut pe profilul tău că Marlon Brando este religia ta, spuse Jiro scuturând din cap și râzând. Ce îți place atât de mult la el?

— Gesturile, emoția, felul cum respiră.

Zoe agita picioarele în aer pentru a-și sublinia vorbele.

— Am un poster cu el deasupra patului de când aveam zece ani, adăugă ea.

— Și întotdeauna ți-ai dorit să devii actriță?

— Sigur că da, Jiro.

— De ce?

Zoe ridică din umeri.

— Pur și simplu îmi place.

— Dar de ce?

— Cred că... în fine, atunci când ești actor, poți să fii și în același timp să nu fii văzut. Vorbești, dar nu sunt vorbele tale. Îți exprimi sentimentele, dar nu sunt sentimentele tale, sau cel puțin nu de obicei. Poți interpreta un personaj

fără să fii judecat după propriul tău caracter. Este eliberator, înțelegi? Libertatea de a nu fi tu însuți.

— Nu vrei să fii tu însăți?

Jiro se uită la ea și brusc trăsăturile lui se contorsionară în aceeași expresie exagerată de surpriză pe care ea o văzuse la început, când s-au cunoscut. Ai fi zis că un fulger cobora în zigzag pe mijlocul feței lui. Zoe lăsă privirea în jos, jucându-se cu cordonul halatului.

— Ce-i cu fața aia pe care o faci? îl întrebă.

El își duse încet o mână pe obraz.

— Se întâmplă de câțiva ani. De când a murit tatăl meu. Nimeni nu știe de ce.

— Te deranjează?

— Foarte mult.

— Și eu am ceva asemănător, spuse Zoe. De fapt, chiar mai rău. Fac un fel de... convulsii uneori.

Jiro îşi întoarse faţa spre ea şi făcu ochii mari.

— Ai epilepsie, Zoe?

Zoe simți un nod în gât în timp ce dădu din cap. Foarte rar rostea cuvântul cu voce tare.

— Îmi pare rău să aud asta. Te sperie?

Ea înghiți în sec. Făcea un efort să scoată cuvintele din gură.

— Foarte tare, reuși ea să îngaime.

Jiro clătină încet din cap.

— Știi, Aristotel credea despre convulsii că sunt un semn al genialității. Suferea de ele, la fel și profesorii săi, Platon și Socrate, înaintea lui.

Zoe zâmbi cu tristețe.

— Dar ăia toți sunt niște albi morți.

Jiro râse.

— Și occidentali! Dar încă putem lua în considerare punctul lui de vedere.

— Eu nu cred că sunt un geniu, spuse Zoe.

— Cine știe ce vei fi? Ești încă în devenire.

Zoe își netezi halatul peste genunchi și își întinse vârfurile picioarelor.

— Cred că așa e, recunoscu ea.

— De aceea te-ai dus la grupul de meditație despre care mi-ai povestit aseară? Acolo unde ai auzit de Iubitele lui tati? Ca să te ajute când ai convulsii?

— Oh, Doamne! Ți-am spus despre asta?

Zoe își îngropă fața în mâini.

— M-am dus doar pentru că m-a târât după ea colega mea de cameră. E o poveste lungă.

— Păreai destul de mișcată, spuse Jiro. S-ar fi putut spune că a fost o experiență deosebită.

Zoe se foi în pat. Nu-și amintea să fi vorbit despre asta cu Jiro. Închise ochii. Se întrebă dacă noul medicament pentru convulsii pe care îl lua îi cauza aceste goluri de memorie când bea, ca o bobină de film care sare brusc și îi lasă pe spectatori în întuneric. Sau poate că era din cauza felului de a bea. La fel cum bea Frank. La fel cum obișnuia să bea mama lor, se pare, pe vremea când consuma alcool.

— Crezi în chestiile astea? întrebă ea. În Climaxing to Consciousness?

— De asta n-am auzit. Dar da, cred în beneficiile meditației. Când am timp, practic zazen, care provine din budismul zen.

— Vezi, spuse Zoe, înghiontindu-l în umăr. Știam eu că ești budist.

Jiro râse.

— Ți-aș plăcea mai mult dacă aș fi un călugăr zen?

— Călugării nu cheamă room service-ul, spuse Zoe. Și îmi placi foarte mult așa cum ești.

— Și tu îmi placi așa cum ești, Zoe.

Se uitară unul la altul și zâmbiră.

— Bine, spuse el. Ne uităm la filmul tău preferat cu Marlon Brando și pe urmă eu mă duc la întâlnirea mea. S-a făcut?

Zoe își răsuci fericită cordonul halatului.

— S-a făcut.

*

Când Zoe deschise ochii, camera era cufundată în penumbră. Storurile fuseseră trase peste ferestre, dar pe marginile lor tot strălucea un pătrat palid de lumină. Deci afară încă era ziuă. Se răsuci și se pomeni cu obrazul peste un bilet așezat pe perna de alături.

Nu am vrut să te trezesc (cred că e bine să dormi). Mă voi întoarce de la întâlnire la ora 6 și voi aduce ceva de mâncare în caz că ți-e foame. Dacă trebuie să pleci înainte, te rog să nu eziți.

P.S. Marlon Brando este acum și religia mea :-)

Ceasul de pe noptieră emana o lumină digitală. Era deja ora 17:30. Probabil că adormise în timpul filmului, lucru care nu i se întâmpla niciodată. De obicei, Zoe trebuia să fie beată ca să adoarmă cu un bărbat. Se ridică, rezemându-se de tăblia patului, și își întinse brațele în față, răsucindu-și încheieturile. Simți un chiorăit de foame în stomac și altceva și mai jos, ceva nou. Își băgă mâinile pe sub cuvertură până între picioare. Simți un fior de plăcere în timp ce apăsă acolo. Asta era noua senzație. Zoe se mai atinsese acolo, dar nu se simțise niciodată așa. După un timp, pur și simplu renunțase să mai încerce. Întotdeauna crezuse că partea aceea a corpului ei era defectă, asemenea creierului ei epileptic. Se trezise, totuși, simțindu-se diferit.

Zoe se întinse iar în patul imens și își desfăcu poalele halatului. Ezită, uitându-se din nou la ceas. Ar muri dacă cineva ar intra peste ea, dar estimă că avea timp mai mult decât suficient până să se întoarcă Jiro.

— Cadranul din stânga sus, își spuse ea încet.

Își ghidă degetele la locul potrivit și închise ochii. Respiră adânc. Degetele ei începură să se rotească încet. Nu se întâmpla nimic. Apoi. Se întâmpla ceva. Timpul trecea, timpul începea să dispară. Nu se simțea cine știe ce... până când simți totul. Cum să descrie această înflorire? O agonie intensă, fiecare parte din ea încordată într-o rigiditate insuportabilă, degetele de la picioare desfăcute și rigide, o concentrare paralizantă, certitudinea că dacă renunța fie și numai puțin, doar atât, ar putea s-o piardă, ar putea s-o rateze... Dar nu, nu putea pentru că era aici, era chiar la margine, suspendată agonizant deasupra ei, era aproape, atât de aproape, și apoi, da, era acum, era aici, ea cădea, se scufunda, repezindu-se în centrul ei dulce și roșu, ca o catifea, un val rostogolindu-se după altul, plăcere pură, venea din nou, acea intensitate imensă, acea imensitate intensă, și din nou veni valul de catifea,

dincolo de cuvinte și mai presus de cuvinte, se întâmplase, ea era acolo, era aici, era o fată adevărată, o fată adevărată, o fată adevărată...

Deschise ochii și își lăsă mâna să cadă. O umezeală nouă îi acoperea degetele. Se simțea goală și plină totodată. O tandrețe delicioasă între picioarele ei. Deci despre asta se făcea atâta caz, se gândi ea. Apoi începu să râdă, apăsându-și obrazul în perna fierbinte. O băltoacă de plăcere, asta era ea.

Când auzi ușa deschizându-se puțin mai târziu, era încă topită în pat. Jiro stătea în prag, cu câte o pungă de mâncare în fiecare mână, și zâmbea.

— Știu că vei spune că sunt previzibil. Dar am luat sushi.

Se opri, privind-o. Ea își simțea obrajii calzi și roz, ochii neobișnuit de strălucitori. Încercă să-i zâmbească, dar o apucă din nou râsul, umflându-se în ea ca o mulțime de baloane colorate. Jiro puse sacoșele jos și începu și el să râdă. În cele din urmă, când amândoi rămaseră fără suflare, el se așeză pe marginea patului și se uită la ea.

— Acum, spuse el ștergându-se la ochi, de ce râdem?

CAPITOLUL 15

Mai

Cleo locuia la Audrey de o săptămână când a observat că vecinul o spiona de la fereastră. Tocmai făcuse un duș și stătea goală în dormitorul lui Audrey, aplicându-și loțiunea de corp, când a ridicat privirea și l-a văzut. A înghețat. Să tragă draperiile ar însemna să înainteze spre el; să se retragă, n-ar face decât să-i ofere o vedere alternativă asupra posteriorului ei. Panicată, se lăsă pe podea și se târî pe coate înapoi în baie, lăsând pe parchet o dâră lucioasă ca de melc, de la crema hidratantă.

Împinse ușa cu degetul de la picior și se așeză încovoiată pe gresie. Nu doar că o văzuse goală. Era și cicatricea ei. Șanțul subțire și violet care se întindea de la încheietura mâinii până la cot, treizeci de copci ca șinele unei căi ferate. De ce îi păsa dacă a văzut-o? El era un nimeni. Dar cicatricea ei se simțea mai goală decât goliciunea ei, mai secretă decât sexul ei. Nimeni nu i-o văzuse în afară de Frank. Și pe Frank nu-l mai văzuse de două luni.

Când deschise din nou ușa de la baie, vecinul plecase. Cleo se îmbrăcă repede în blugii vintage cu talie înaltă și una dintre jachetele de mătase pe care le pictase la începutul anului, cu niște păuni gigantici înfoiați și niște corbi negri strălucitori pe spate. Își adusese câteva lucruri în valiză când plecase de la Frank; împachetase tot ce avea cu mâneci lungi. Acum își verifică mânecile jachetei. Erau ușor largi, alunecând în sus și în jos pe brațul ei. O scoase și își puse pe dedesubt o cămașă cu mâneci lungi, apoi își legă jacheta. Era recunoscătoare că vremea nu se încălzise încă.

Când Cleo intră în living, Audrey stătea tolănită pe canapea, în timp ce noul ei iubit, Marshall, îi masa picioarele. Marshall era înalt, cu părul castaniu, cu o față pătrățoasă, simetrică. Avea ceea ce Cleo auzise odată că s-ar numi „înfățișare de actor“, o frumusețe generică, lipsită de orice defect vizibil și de caracter.

— Uau, arăți superb, spuse Audrey.

— Cred că vecinul tău mă privea când eram goală, zise Cleo și se așeză pe brațul canapelei să-și împletească părul.

— Un pervers, zise Audrey. Eu l-am surprins altădată că se uita la noi când făceam sex.

— Iubito, asta pentru că n-ai vrut să tragi draperiile, spuse Marshall.

— Ei bine, mie îmi place mai mult cum arăt în lumină naturală, iubitule.

— Tot ce-am vrut să spun, dulceață, este că nu era prea privat.

Cleo zâmbi în sinea ei, amuzată de acest schimb de replici. Cu cât deveneau mai irascibili unul față de celălalt, cu atât mai mieroase deveneau poreclele lor. Asta, împreună cu darul lui Marshall de a oferi un truism psihologic în orice situație („Relațiile sunt complicate“, „Oamenii sunt plini de surprize“), era o permanentă sursă de amuzament pentru ea.

— Asta e porcăria la New York, spuse Audrey. Nici măcar dormitorul tău nu este privat. Lumea întreagă este o scenă, am impresia.

— Iar bărbații și femeile sunt niște simpli chiriași exploatați, o completă Cleo.

— New Yorkul este excesiv de scump, remarcă Marshall.

Audrey îl mângâie afectuos pe Marshall pe obraz cu degetul mare de la picior. Se cunoscuseră la primul restaurant al lui Santiago, când ea era încă chelneriță, iar Marshall fusese până de curând chelner. Acum, Marshall își câștiga existența hărțuindu-i într-o veselie pe turiști pentru a-i convinge să cumpere bilete la cluburile de comedie de pe strada MacDougal, unde juca și el ocazional cu grupul său de improvizație. Audrey o scutise pe Cleo să participe la aceste spectacole, fiindcă nu credea într-un teatru unde, așa cum spunea ea, „nimeni nu se sinchisea să-și învețe replicile“. Marshall era primul iubit al lui Audrey, de fapt primul bărbat cu care Cleo știa că ea se culcase de mai multe ori.

— Oricum, spuse Audrey. Ar trebui să încep și eu să mă pregătesc. Arăți atât de bine, Cleo. Aș vrea să port și eu așa ceva.

— Serios? întrebă Cleo. Mai am câteva dacă vrei să arunci o privire în grămada de lângă valiza mea.

Audrey sări în picioare și dispăru în dormitor.

— Avantajul de-a o avea pe Cleo colegă de cameră! cântă ea.

— Doar oaspete! strigă Cleo. Promit că voi pleca în curând de pe canapeaua ta.

— Nu-ți face griji, spuse Marshall. Nouă ne place să te avem aici.

Cleo ridică din sprânceană. Nouă? Din câte știa ea, Marshall locuia într-o mansardă din Red Hook, împreună cu alți șase actori șomeri. Audrey apăru din dormitor purtând una dintre jachete peste o rochie atât de scurtă încât arăta ca un halat de baie foarte mic.

— Ta-da! strigă Audrey rotindu-se pe pantofii cu tocuri înalte și vârf ascuțit. Ce părere ai? Destul de bine pentru petrecerea anului?

Mergeau la vernisajul unei noi expoziții a artistului plastic Danny Life, Revelații mortale. Cleo fusese colegă cu Danny la masterat, pe vremea când el avea aparat dentar pentru adulți și încă se numea Danny Rodriguez, și așa reușise să le obțină invitații la ceea ce promitea să fie cea mai hype și mai exclusivistă petrecere organizată de un cerc de artiști cunoscuți pentru petreceri hype și exclusiviste.

Organizat într-un depozit de băuturi alcoolice abandonat de pe Insula Randall, evenimentul era sponsorizat de dezvoltatori imobiliari care sperau să obțină sprijin pentru două turnuri de lux pe care plănuiau să le ridice în locul depozitului. Era ideea centrală a unui plan de reabilitare a cartierului, pe care încercau să-l transforme într-un nou centru rezidențial pentru profesioniștii urbani creativi, dintre care majoritatea nu auziseră niciodată de Insula lui Randall. Dar Cleo nu se ducea pentru publicitate, pentru lista de invitați sau pentru plăcerea de a le putea spune celor care nu fuseseră

invitați că ea a fost. Frank va fi acolo. Îl va vedea pe Frank. Ea mergea ca să o vadă Frank.

Bănuind pe bună dreptate că un drum de o oră cu metroul va descuraja mulțimea pe care sperau să o atragă, organizatorii petrecerii închiriaseră o flotă de autobuze școlare galbene pentru a-i transporta pe oaspeți de la Union Square la depozit. Autobuzele erau aliniate de-a lungul străzii Fifteenth, lângă un stand care comercializa flori de mango pe băț, o camionetă unde se vindea kebab și o femeie care ghicea în palmă. Ăsta era spiritul New Yorkului, se gândi Cleo în timp ce se îndreptau spre autobuze. Nu se știa niciodată de ce aveai nevoie, așa că îți oferea totul.

— O să fii bine dacă ne întâlnim cu Frank? întrebă Audrey.

— E greu să te vezi cu un fost, spuse Marshall.

— Nu este fostul, îl corectă Cleo. Încă.

După ce se întorseseră de la cabana din nordul statului, conveniseră că ar fi bine să stea câtva timp separați. De atunci, Cleo se întorsese la antidepresive și în sfârșit începea să se simtă din nou ea însăși. Era bine ca Frank să o vadă la un eveniment social unde ea putea părea lipsită de griji și normală, cam cum era când o cunoscuse, se gândea Cleo. Și Frank sigur va fi acolo. Cumpărase unul dintre primele tablouri ale lui Danny și nu ar lipsi în ruptul capului de la o petrecere de o asemenea amploare. Cleo își desfăcu cosița și începu să o împletească din nou. Spera că arată bine. Ar fi trebuit să se machieze mai mult.

— Uau, e atât de suburban, strigă Audrey în timp ce se urcau în autobuzul școlar.

Cleo cercetă scaunele. Nici urmă de Frank. Probabil că era într-un alt autobuz. Îi urmă pe Audrey și Marshall pe culoar, trecând pe lângă un bărbat care ținea pe umăr un papagal cacadu cu creastă de culoarea somonului. Purta un tricou imprimat cu o poză în care părea să fie același cacadu.

— Frumos tricou, spuse Audrey când trecură pe lângă el.

El îi aruncă o privire dezaprobatoare, apoi se întoarse, în sincron cu păsăroiul lui, să se uite pe geam.

Quentin era deja așezat în spate; vizibil agitat, fuma de zor și sufla fumul afară pe geam. Lângă el stătea Alex. Cleo stătuse la Quentin aproape două luni, până a apărut Alex, iubitul rus pe care îl cunoscuse în circumstanțe tenebroase, despre care Cleo știa că era mai bine să nu-l interogheze. Acesta pretindea că fusese evacuat din apartamentul său de lângă Brighton Beach, iar Quentin l-a invitat prompt să rămână, lucru pe care Cleo l-a luat drept un indiciu de a se muta la Audrey.

Alex era frumos, dar dărâmat, ca o superbă haină din blană de nurcă la care, dacă o descheiai, vedeai o căptușeală murdară și mâncată de molii. Îl urmărea în permanență pe Quentin cu o privire precaută și rătăcită, acceptând fără măcar să mulțumească orice fel de droguri, băutură sau mâncare pe care i le oferea Quentin.

— Nu este un câine vagabond, îl mustrase Cleo pe Quentin. Nu trebuie să-l hrănești ca să-l ții lângă tine.

Dar asta n-a făcut decât să-l determine pe Quentin să-l poreclească pe Alex Pies, „câine“, în limba poloneză. Întrucât Alex rareori vorbea în prezența ei, Cleo nu a aflat niciodată cum i se părea noul său nume.

— E mișto, nu? spuse Quentin când ea ajunse lângă el. Parcă am merge într-o excursie cu școala. Doar că avem și droguri.

Quentin purta un corset pe sub o jachetă de piele, blugi negri strâmți și cizme de motociclist cu tocuri. Oasele ascuțite ale claviculei ieșeau în evidență deasupra decolteului adânc al topului, iar pomeții lui, înalți de la natură, arătau scobiți și supți. Ei nu-i venea să creadă că slăbise atât de mult în doar câteva săptămâni. Cleo nu-l văzuse niciodată purtând hainele de femeie în afara casei și avu grijă să nu i se citească surprinderea pe față.

— Arăți minunat, zise Cleo. Ești sigur că poți să mergi?

— Am exersat, răspunse Quentin și îi făcu cu ochiul.

Pleoapele date cu sclipici străluciră.

Cleo observă cu oarecare neliniște că Alex era îmbrăcat în vechile haine bărbătești ale lui Quentin. Când li se întâlniră privirile, Cleo își dădu seama că el îi urmărea reacția cu evidentă satisfacție.

— Uf, spuse și se așeză la geam în spatele lor.

Autobuzul creasе combinația ideală între nostalgia copilăriei și o petrecere pentru adulți; era impregnat de o atmosferă de entuziasm aproape frenetic, în care oaspeții pasau sticle în sus și în jos pe culoar și încercau, fără succes, să cânte în grup hituri din anii 1990. Din păcate, Cleo se pomeni stând lângă Guy, un make-up artist francez și vechi prieten de-al lui Frank, care se îmbătase atât de tare la nunta lor, încât ajunsese în ghena clădirii și vomitase pe tobogan.

— Bună, Guy, spuse ea neputând să se abțină să-i pronunțe numele ca americanii, lucru care știa că îl scotea din sărite.

— Haide zău, e Guy ca în ghi-lo-ti-nă, spuse el. De cât timp ne cunoaștem?

— De destul timp ca să nu mă mai încurc.

Ea zâmbi, lipindu-și obrazul de al lui. Avu grijă să respire pe gură, întrucât Guy fuma ca un adevărat francez: constant. Dar, spre surprinderea ei, mirosea doar a șampon. Spera ca el să n-o întrebe de Frank. Lumea încă nu știa că ei nu mai locuiau împreună. Cea mai bună tactică, știa ea, era să-l facă să vorbească despre sine.

— Arăți grozav, spuse ea.

— Știu. N-am mai băut de aproape șase luni.

— Serios? întrebă Audrey întorcându-se pe scaunul ei să se uite la el. Eu credeam că francezii ar trebui să fie capabili să bea și să fumeze până ne bagă pe noi ceilalți sub masă.

— Și eu ziceam la fel, replică Guy. Dar apoi am plecat în turneu.

În timp ce autobuzul vira pe autostrada FDR, a început să le povestească despre cele patru luni în care asigurase machiajul pentru o importantă trupă rock într-un turneu de reuniune de un an de zile prin Statele Unite și Europa. Despre ciclul nesfârșit de alcool gratuit și droguri care îl înconjurau, încăierarea dintr-un bar din Amsterdam unde și-a pierdut jumătate din lobul urechii, prostituata din Bruxelles care l-a jefuit sub amenințarea cuțitului și, în sfârșit, despre momentul când se trezise complet dezbrăcat în holul unui hotel, fără să aibă idee cât era ceasul, în ce cameră stătea sau măcar dacă se afla în hotelul în care trebuia. Mergea clătinându-se pe coridorul nesfârșit, pierdut, despuiat și speriat. În fața lui, a văzut o lumină strălucind prin ușa întredeschisă a unei debarale pentru mături. Ca în transă, s-a îndreptat spre lumină. A deschis ușa. Înăuntru, a găsit un halat alb pufos pe un umeraș. Înăuntru, l-a găsit pe Dumnezeu.

— Deci asta a fost? întrebă Audrey. Ți-ai pus un halat pe tine și ai terminat cu drogurile și tot?

— Nu, spuse Guy și ridică din umeri. Am zburat în Mexic să iau ayahuasca și să fac o călătorie de trei zile. Apoi m-am lăsat de droguri.

— Cum a fost?

— Mai întâi, spuse Guy, ridicând un deget pătat de tutun, vezi culoarea portocalie. Apoi... — mimă o explozie cu mâinile de-o parte și de alta a capului — îți dai seama că nu ai iubit niciodată cu adevărat.

— Uau, făcu Marshall. Un moment îți poate schimba viața pentru totdeauna.

Quentin se întoarse să se uite la Cleo și își dădu ochii peste cap.

— Acum sunt dependent doar de meditație, spuse Guy.

— Meditația ca medicație, comentă Audrey, evident mulțumită de ea însăși.

— Exactement, spuse Guy clătinând din cap. Scopul meu este ca într-o zi să am doar o pânză în jurul coapselor și un bol cântător.

— Nu uita de periuța de dinți, spuse Quentin.

Cleo stătea tăcută, uitându-se la apele întunecate ale East River care defilau grăbite pe lângă geam, la luminile din Long Island de dincolo, la însemnul art-deco de la Pepsi-Cola, cu scrisul roșu-aprins teatral. Se gândea la ziua când a ieșit din spital. Frank o dezbrăcase în baia întunecoasă a cabanei, trăgându-i cămașa peste brațele ridicate de parcă ar fi fost o fetiță. Ea își pusese mâinile pe umerii lui în timp ce el îngenunchease ca să-i tragă blugii peste glezne și picioare. Simțea aerul trecând deasupra cusăturilor. El i-a dat jos chiloții. Ea a pășit din ei cu grijă. Își simțea trupul golit de orice urmă de sexualitate. Redevenise copil. El și-a sprijinit fruntea pe panta de sub buricul ei. Ea i-a luat capul în mâini, minunatul lui păr creț încolțindu-i printre degete. Evlavioase. Acesta era cuvântul pentru a descrie două corpuri stând așa. Ar fi trebuit să fie mai devotați; ea înțelese asta acum.

— Cleo?

Era Quentin care se uita la ea.

— Ești bine?

— Sunt bine, răspunse ea. Cred că am rău de mașină.

— Doar verificam, să știi, zise el. Încercam să fiu un prieten bun.

Ea ar fi vrut să-i spună că un prieten cu adevărat bun nu simțea nevoia să-i spună tot timpul ce prieten bun era, dar îl lăsă în pace. Quentin se întoarse spre Alex, ai cărui ochi galbeni rămăseseră ațintiți asupra lui. Fără să se uite la el, Quentin scoase o pungă de plastic din buzunar și o strecură în poala lui Alex. Înăuntru erau ceea ce păreau a fi niște cioburi de gheață. Prin spațiul îngust dintre scaunele lor, ea văzu doar colțul gurii lui Alex ridicându-se într-un zâmbet.

— Uite-o pe Zoe! spuse Audrey.

Tocmai depășeau unul dintre celelalte autobuze școlare care se îndreptau spre petrecere. Pe geam se vedea frumosul cap cu păr cârlionțat al lui Zoe,

sprijinit de umărul unui bărbat asiatic mai în vârstă, îmbrăcat în costum. Autobuzul lor acceleră, iar ea dispăru în spatele lor.

— Fata asta e o enigmă, spuse Audrey, scuturând din cap.

Quentin își aruncă brațele deasupra capului și scutură din mâini.

— Încă n-am ajuns? țipă el.

Audrey râse.

— Nu se poate să te fi plictisit deja.

— Mă cunoști, spuse Quentin. Prefer să plâng într-o limuzină decât să râd într-un autobuz.

*

Treizeci de minute mai târziu, au ajuns la porțile depozitului și au parcat lângă o curte mare. Dincolo de râul întunecat, profilul zimțat al Manhattanului le făcea cu ochiul. Petrecăreții s-au îngrămădit să coboare și au fost îndrumați pe o alee mărginită de torțe aprinse, către două femei statuare, cu clipboard-uri în mână. De-o parte și de alta erau flancate de un șir de agenți de pază cu fața ca de piatră. Fiecare dintre ei și-a spus numele fetelor înalte din față, toți, cu excepția lui Alex, care stătea și le privea sfidător.

— El nu intră, spuse fata cu clipboard-ul.

— Ea este fosta iubită a lui Danny, zise Quentin, împingând-o pe Cleo spre ea. El este invitatul ei.

Era o exagerare, deoarece Cleo se culcase cu Danny ocazional timp de peste un an de zile, până când el, în ceea ce s-a dovedit a fi cea mai inteligentă

mișcare din cariera lui, a început să se întâlnească cu fiica unuia dintre cei mai mari proprietari de galerii de artă contemporană din New York. Ea și-a adus tatăl la expoziția lui de licență și, doi ani mai târziu, Danny era cel mai de succes tânăr artist din oraș, care vindea un tablou cu un sfert de milion de dolari, deși nu avea decât 26 de ani. Dar recent, cariera lui Danny luase o altă turnură, mai neplăcută, și o serie de expoziții cu vânzări foarte bune, dar intens criticate, stârniseră unele zvonuri, cum că el devenise cel mai nou exemplu care arăta încă o dată că succesul prea timpuriu poate distruge integritatea carierei unui artist.

După ce Cleo dovedi cu o serie de SMS-uri căutate în grabă că Danny o invitase personal, fata cu clipboard-ul îi lăsă pe toți să intre. Au traversat curtea pietruită a unui șantier, mărginită de două baruri mari în aer liber, de camionete cu mâncare și o stație foto. În centru era o sculptură de gheață, reprezentându-l pe Danny care ținea în mână o sticlă de la unul dintre sponsorii petrecerii, un producător de băuturi alcoolice. Sculptura era ridicol de mică, de mărimea unui copil, cu doar câteva dintre bine-cunoscutele lui codițe împletite răsărindu-i din cap.

— N-au putut și ei să-l facă în mărime naturală? comentă Quentin, arătând spre sculptură. E îngrozitor de meschină.

Uitându-se în jur, Cleo simți că o străbate o senzație lichidă de eșec palpabil. Ce făcuse ea în ultimii ani? Era deja foarte mult în urmă. La școală, Danny avusese o tehnică mai puțin dezvoltată decât a ei, dar el realizase deja toate astea. Ea nu făcuse nimic, nu făcuse nimic din ea.

— Știi ce-mi place mie la petrecerile de artiști? întrebă Quentin. Că dacă te uiți în jur, vezi oricând cel puțin trei oameni care poartă malete negre.

— Și cel puțin o pălărie ridicolă, spuse Audrey, în timp ce pe lângă ei trecea un bărbat cu fes pe cap.

— Bun, hai să testăm teoria asta, zise Marshall.

Întinse gâtul să se uite prin mulțime, apoi începu să râdă.

— Da, am reperat trei malete.

Cleo se uită în jur și numără una, două... Și în a treia era Anders. Îi cercetă cu privirea pe oamenii din jurul lui. Era singur. Nici urmă de Frank. Arăta, incredibil, mai tânăr decât îl văzuse până acum, suplu și bronzat. Tipic, se gândi Cleo. Își croia drum prin mulțime, venind spre ea. Apoi o trase spre el, cuprinzând-o cu brațele de mijloc și lovindu-și buzele de creștetul capului ei. Mirosul lui. Nu putea să-l sufere. Se îndepărtă de el. Lui îi căzură brațele moi pe lângă corp în timp ce pe chip îi apăru o privire de jenă îndurerată.

— Mă bucur să vă văd, rosti, întorcându-se spre prietenii ei, ca să-i salute cu accentul lui sec de danez. Salut, salut.

— Tocmai ne uitam să vedem câți oameni cu maletă neagră putem să numărăm în locul ăsta, sublinie Quentin.

— Ce să zic, spuse Anders, privindu-și torsul de parcă abia atunci și-ar fi dat seama în ce era îmbrăcat. M-ați prins! Ce înseamnă asta?

— Că ești un clișeu, zise Quentin. Glumeam.

Cleo simți dubla senzație familiară de mândrie și umilință; mândria că o proteja Quentin, umilința că o arăta într-un fel meschin.

— Ai observat, spuse Anders, întorcându-se către Cleo, că de fiecare dată când un american spune „Glumesc“, el de fapt nu glumește?

— Alo, eu sunt polonez, strigă Quentin.

Anders o luă pe Cleo de braț în timp ce i se adresă lui Quentin.

— Acum o să-ți împrumut prietena.

O trase pe Cleo cu el într-o zonă mai liniștită, lângă torțe. Stăteau în picioare față în față, în timp ce lumina focului se reflecta pe chipurile lor. De aproape, Cleo observă că, sub bronz, Anders nu arăta mai tânăr, ci tras la față de oboseală. Lumina focului nu îi ajungea la ochi.

— Ce mai faci? întrebă el. Arăți bine.

— Și tu. Foarte... californian.

— Ah, da, spuse el, frecându-și obrazul. Acum locuiesc lângă plajă. Uneori fac și surfing.

— Probabil că lui Jonah îi place.

— De fapt, Jonah încă nu a venit, spuse el și lăsă privirea în jos, spre picioare.

— Oh, am crezut că...

— Nu e o problemă, spuse Anders dând din mână. Știi cum sunt adolescenții.

Cu un gest nervos, își scoase telefonul din buzunar și îl băgă la loc.

— Dar îmi place acolo. Aerul proaspăt... Totul. Și, știi, am cunoscut pe cineva.

— Am auzit.

De fapt, văzuse. Aflase despre noua lui iubită căutând aiurea pe Google. Era superbă, desigur, un fotomodel. Erau două fotografii cu ei împreună, ambele de la același eveniment pentru revista lui din Los Angeles. Prima era undeva afară, iar ei, cu mâinile împreunate, cu capetele înclinate ușor unul spre celălalt. Apoi erau în interior, la petrecere, cu paharul de șampanie în mână, amândoi surprinși râzând. Cleo stătea încovoiată pe canapeaua lui Audrey, scăldată în haloul de lumină albastră reflectat de ecranul calculatorului, în timp ce prin pereți se auzeau slab zgomotele produse de Audrey și Marshall care făceau dragoste, și dădea click înainte și înapoi pe imaginile cu ei zâmbind și râzând, râzând și zâmbind...

— A venit și ea? întrebă Cleo.

— Nu, din păcate călătorește mult cu serviciul. Acum este în Bahamas.

Cleo îi aruncă un zâmbet slab.

— Frumoasă viață.

— De fapt, eu sunt aici doar în weekend, spuse Anders. Speram să-l duc pe Jonah la film diseară, dar el a vrut să se vadă cu prietenii, bineînțeles.

Îi evită privirea și se uită peste capul ei, observând prezența unui cunoscut în mulțime. Înclină din cap spre persoana respectivă și mișcă buzele în semn de salut.

— Unde este Frank? întrebă ea.

— Frank?

Anders își reorientă atenția asupra ei.

— Nu i s-a părut potrivit să vină dat fiind că Danny a fost colegul tău de școală.

Își trecu mâinile prin păr. Era mai deschis acum, pe alocuri cu șuvițe aproape albite de soare.

— Înțeleg, spuse Cleo.

Se concentra să-și păstreze expresia cât mai neutră cu putință. Dezamăgirea era atât de palpabilă, încât se temea că se albește la față. Își dorea cu disperare să plece acasă, să fie din nou singură, fără toată această prefăcătorie. Dar unde? Ea nu mai avea nicio casă niciunde.

— S-a gândit că îți va fi mai uşor.

— Dar tu? întrebă ea, ridicând capul și privindu-l în ochi. Nu te-ai gândit c-ar trebui să stai și tu deoparte?

— Am vrut să te văd. Am vrut să mă asigur că ești bine.

— Acum îți pasă dacă sunt bine?

— Zău, Cleo.

Își scoase din nou telefonul din buzunar, incapabil să-i susțină privirea.

— Am rămas prieteni, nu? Am vrut să-ți dau spațiu, înțelegi? Să-ți dai seama ce simți.

— Spaţiu? şuieră ea. Să nu mai vorbești deloc cu mine, asta numești tu spațiu?

Își imaginase adesea cum ar fi să-l revadă pe Anders. În fanteziile ei, ea era ca metalul, strălucitoare, rece și impenetrabilă. Dar toate sentimentele ei, stupidele ei sentimente rănite, continuau să clocotească și să iasă la suprafaţă.

— Ce era să fac? întrebă Anders, ridicând mâinile de parcă ar fi vrut să se apere. Ai spus că vrei să-l părăsești. Nu l-ai părăsit. Așa că eu... cred că am încercat să-mi văd de viața mea.

Cleo ar fi vrut să-i spună că nu putea să-l părăsească pe Frank fără asigurarea că Anders va fi acolo pentru ea, de cealaltă parte, asigurare pe care el nu i-o oferise atunci când ea i-o ceruse. Se disprețuia pentru că i-o ceruse. Îi fusese prea frică. Și chiar crezuse că va putea să-l iubească pe Anders, deși acum înțelegea că pur și simplu se agățase de el pentru că nu vedea altă ieșire. Ura să se gândească la asta.

Ar fi vrut să-i amintească faptul că ea era cea care avea 20 de ani. El și Frank aveau 40. Aveau o carieră. Aveau bani. Aveau cetățenie, stabilitate, putere. În comparație cu ei, ea nu avea nimic, se avea doar pe sine.

— Te-am sunat, spuse ea.

— Am luat decizia care mi s-a părut cea mai bună. Te rog, încearcă să înțelegi lucrurile și din punctul meu de vedere. Îl cunosc pe Frank de 20 de ani.

Un șir de oameni care se îndreptau spre bar trecu printre ei, strigând peste umăr unii la alții entuziasmați. Anders se îndepărtă de ea pentru a-i lăsa să treacă.

— Nici măcar nu ți-ai luat rămas-bun, spuse ea.

— Îmi pare rău, Cleo. Nu știu ce să spun. Am făcut cum am crezut că e mai bine.

Anders se uită la ea cu o figură plină de milă. Probabil credea că era jalnică. Îi venea să-i smulgă expresia de pe chip ca pe-o foaie de desen și să o mototolească în mâini. Ea își încrucișă brațele și se îndepărtă de el. Nu mai era nimic de spus. El întinse mâna să-i atingă ușor brațul.

— Cleo, spuse el încet.

În gura lui, numele ei avea rezonanța unui obiect în cădere, două sărituri la vale pe o scară. Cle-o.

— Ce?

El dădu să spună ceva, apoi păru să se răzgândească.

— Nu fi o străină, bine? zise în schimb.

— Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt niște străini, replică ea și plecă, pierzându-se în mulțime.

Își croi drum printre oamenii care se îndreptau spre baruri și intră în prima cameră a depozitului. Un sicriu găurit de gloanțe se învârtea pe o orbită lentă dintr-un lanț gros de metal suspendat deasupra unui morman de oglinzi sparte. Se uită în jos și văzu sute de fragmente ale feței ei reflectate în ele, o fărâmă de obraz, de gât, de ochi. Cine era ea? Un artist care nu făcea artă. O soție fără soț. Un copil fără mamă.

— Aici erai!

Quentin o apucă de braț. Avea ochii ca niște globuri negre lucioase.

— L-ai văzut pe Alex?

Cleo scutură din cap. Quentin o strângea destul cât să o învinețească. Ea puse mâna peste a lui și îi desfăcu degetele.

— Ești bine? îl întrebă.

— Minunat! răspunse Quentin cu accent britanic și dădu capul pe spate într-un râs dramatic, cu gura deschisă.

Apoi înclină capul în față, redevenind brusc sobru. Ochii lui nu reflectau nicio lumină.

— Trebuie să-l găsesc pe Alex.

— Ce-ai luat? întrebă Cleo, dar Quentin deja se îndepărtase de ea, intrând în mulțime.

Îi urmări ceafa cu privirea fără să clipească până când el intră în sala principală a depozitului și dispăru în mulțimea care roia.

Cleo trecu pe lângă un hol unde oaspeții smulgeau cu plăcere scândurile din podea ca pe niște cruste de pe piele. Ringul de dans era deja plin, mulțimea trecând la o melodie pe care Cleo nu o cunoștea. Simțea cum basul făcea să i se ridice părul de pe brațe, vibrând pe pielea ei. Îi văzu pe Audrey și Marshall sărind împreună lângă perete.

— Aici! strigă Audrey și îi întinse o sticlă cu apă. Vrei și tu? Am „îndulcit-o“ puțin.

Da, voia și ea. Voia ceva care să curgă prin ea ca un potop, să-i spele ani întregi de viață. Ultimele luni pline de speranță în care a crezut că mama ei se însănătoșea. Să dispară. Seara în care l-a întâlnit pe Frank, zâmbetul lui, complimentele lui, mâna lui strecurându-se pe sub rochia ei pentru a căuta cuib între picioarele ei. Să dispară. Săptămânile petrecute cu Anders. Să dispară. Toți bărbații, de fapt, care își făcuseră drum înăuntrul ei, o sărutaseră și i-o trăseseră, intraseră în ea, se urcaseră pe ea. Voia să dispară. Își dorea ca un râu plin de trupuri de bărbați să fie evacuat din ea. Își dorea moartea printr-un potop.

Luă sticla și bău cu sete din ea, în timp ce apa îi curgea pe la colțurile gurii.

— Ohoo, mai ușor, strigă Marshall. Chestia aia e foarte tare.

— Foarte bine.

Îi aruncă sticla înapoi și trecu hotărâtă pe lângă ei, intrând în mulțimea de oameni care dansau. Era înghiontită cu cotul și împinsă din toate părțile. Toată lumea părea mai înaltă decât ea. Un bărbat cu un craniu tatuat pe capul ras o apucă de talie și începu să danseze cu ea, frecându-și șoldurile de ale ei. Cleo se sprijini de el pentru o clipă, în timp ce el o trase mai aproape, băgându-și fața umedă în gâtul ei. Ea îl apucă de brațe, apoi îi înfipse unghiile în carne cât putu de tare.

— Ce dracu'! țipă el, îmbrâncind-o cât colo.

Îl auzea urlând în timp ce se strecură înapoi în mulțime. Cățea nebună.

Reuși să ajungă la margine și intră într-o cameră lăturalnică, plină cu lumânări înalte de sticlă, pictate cu imagini cu Fecioara Maria. Toată camera era scăldată într-o lumină galbenă. Și acolo, în centrul luminii, era Danny Life. Îmbrăcat în alb de sus până jos, cu o salopetă ajustată pe corp și bocanci din piele imaculați. Era cu un critic de artă pe care Cleo îl recunoscu. Acesta ținea entuziasmat un reportofon în fața lui Danny, deși el părea să vorbească cel mai mult.

— În ce măsură opera ta este autobiografică? întreba criticul.

— Cum adică autobiografică?

— Știi tu..., spuse criticul. În ce fel experiențele tale cu violența stradală ți-au influențat munca? Ai...

— Ascultă, omule, îl întrerupse Danny. Eu am crescut în Pound Ridge. Mama mea este epidemiolog. Uită-te în dicționar dacă nu știi ce înseamnă.

— Dar armele...

Cleo stătea în spatele lui și, cu ochii încrucișați, mima că îl împușcă pe critic în cap. Pe chipul frumos al lui Danny apăru un zâmbet. Dinții albi îi străluceau.

— Te rog să mă scuzi, spuse el și, trecând pe lângă critic, veni s-o îmbrățișeze pe Cleo, pisica. Speram să te văd.

— Uită-te la tine, spuse Cleo zâmbind. Cel mai mișto din oraș.

— Eu sunt ăla, râse el. Ce mai faci?

Criticul îi aruncă lui Cleo o privire distrugătoare și o șterse de-acolo.

— Sunt un om fără adăpost, răspunse ea ridicând din umeri. Şomeră. Singură. Tu?

Simțea cum cedează ceva în interiorul ei, ca primele crăpături în pereți înaintea unui cutremur.

— Nașpa, frate. Eu mă descurc mai bine decât tine, asta-i sigur.

Cleo începu să râdă. Danny nu era înclinat spre compasiune, lucru care ei îi plăcuse întotdeauna la el. Afecțiune, ăsta era cel mai potrivit cuvânt care îi venea în minte pentru a descrie ceea ce simțeau unul pentru celălalt. Afecțiunea era caldă, dar fără prea mult entuziasm, de culoarea chihlimbarului, mai tandră decât prietenia, dar mai puțin complicată decât dragostea. Pe vremea când erau studenți, stăteau lungiți în patul lui, înveliți în cearșafuri, scrumându-și jointurile într-o cutie de cola pusă pe jos și vorbeau relaxați despre munca lor, despre artiștii pe care îi studiau, despre celelalte persoane cu care se culcau.

— Tu vorbești serios? Nu ai unde să stai? întrebă Danny. Tocmai mi s-a cerut să nominalizez pe cineva pentru un rezidențiat la Roma. Vrei?

Cleo nu știa ce voia. A fost scutită de răspuns de o fată cu sutien și pantaloni de piele care veni alergând spre Danny și îi sări în spate.

— Te iubesc, Danny, strigă ea cu glas ascuțit, sărutându-l pe obraz.

— Și eu te iubesc, iubito. Dar acum aș vrea să te dai jos din cârca mea.

Fata se dădu jos de pe el, râzând, și se duse la prietenii ei care făceau fotografii. Danny se uită la Cleo și o luă de mână.

— Vrei să vii cu mine? Am nevoie de o pauză, să nu-i mai văd pe oamenii ăștia. Mi-au dat propria mea rulotă. E o nebunie.

Rulota avea mochetă groasă pe jos și conținea o canapea mare de catifea și o măsuță de toaletă pe care stăteau înșiruite sticle de băuturi și șampanie. Deasupra capului, sclipea un candelabru. Lui Cleo i se părea că lumina îi mângâia trupul ca niște fulgi pe piele. Avea impresia că sângele îi devenise carbogazos. Danny se uită în ochii ei și tresări.

— Ai luat ceva? întrebă el.

Cleo clătină din cap.

— Vrei ceva de băut?

Din nou ea clătină din cap. Simțea că lumina candelabrului o încălzea din interior. Întinse mâna și atinse una dintre lacrimile de cristal. Un curcubeu de lumină îi trecu peste față.

— Cum te simți? o întrebă.

Ea închise ochii.

— Super. Ar trebui să folosim mai des acest cuvânt. Suuuper.

— Stai puțin.

El se duse și desprinse un cristal din candelabru. Cu mișcări delicate, îi scoase cercelul din lobul urechii drepte și băgă sârmulița cristalului prin gaură. Când el își retrase mâinile, ea își simți imediat lobul trăgând în jos greutatea neobișnuită a sticlei de lângă obrazul ei.

— Acum și tu arăți super.

Luă o sticlă de șampanie și bău direct din ea, apoi i-o dădu ei.

— Ți-e foame?

Se așezară pe canapea și Danny îi dădu cea mai mare pungă de chipsuri pe care o văzuse vreodată. Luă și el o mână și începu să mănânce.

— Sponsorii, zise el ridicând din umeri.

— Este mai mare decât sculptura ta de gheață, spuse Cleo.

Începură să râdă și râseră din ce în ce mai tare până când nu se mai puteau opri, în hohote cu lacrimi, care îi lăsau fără aer. De fiecare dată când unul se uita la celălalt, începeau din nou. Pe Cleo o durea burta de la atâta râs. De mult nu mai râsese așa. Când se domoliră ultimele spasme, Danny își șterse ochii și o privi cu un aer serios.

— Deci crezi că mi-am vândut sufletul?

Cleo își duse mâna la pandantivul atârnat de ureche și se uită la el.

— Cred că ai vândut totul, spuse ea.

— Pentru ei, e același lucru.

El făcu semn cu capul spre ușa rulotei, apoi și-l lăsă să cadă înapoi pe spatele canapelei.

— Toți vor să fiu următorul Basquiat. Basquiat s-a înconjurat de albi, apoi s-a sinucis. Doamne ferește, să nu ajung ca Basquiat.

— Aș începe prin a evita drogurile intravenoase, spuse Cleo. Și albii.

— Ușor de zis, greu de făcut, zise Danny, clătinând din cap spre ea.

— Adevărat.

Cleo mai luă o gură de șampanie și îi dădu sticla înapoi. El luă o dușcă și continuă.

— Uneori parcă vor să fii drogat tot timpul. Impresara mea m-ar injecta cu mâna ei dacă ar ști că aș vinde mai bine.

— Măcar ai toate astea. Acum trebuie doar să te decizi ce să faci cu ele.

Danny o aprobă dând încet din cap și mai mâncă o mână de chipsuri.

— Dar tu? o întrebă. Expui pe undeva? Tu erai printre cei mai buni din programul nostru. Toți profesorii credeau asta. Îmi amintesc ultima ta expoziție. A fost... maiestuoasă, omule.

Mai luă o înghițitură.

— Al dracului de maiestuoasă, repetă el și râgâi.

Cleo se întoarse cu tot corpul spre el. Avea firimituri împrăștiate pe piept. Ea se întinse să i le scuture. Danny deschise gura să zică ceva, apoi o prinse de încheietura mâinii. Ea îi urmări privirea. Era cicatricea ei, care îi ieșea din mânecă aidoma unui semn de exclamare. Îl văzu făcând ochii mari când îi observă lungimea. Cleo își trase ușor brațul din strânsoarea lui. Danny se uită la ea și ochii lui erau întunecați și lichizi, incredibil de tandri.

— Vrei să vorbim despre asta? o întrebă.

Cleo lăsă capul în jos. Cu multă delicatețe, el o sărută pe frunte. Rămaseră așa un timp îndelungat, el cu buzele lipite de linia părului ei. Apoi el se îndepărtă încet.

— Vino, spuse Danny. Vreau să facem ceva.

O luă de mână și o trase după el afară din rulotă, întorcându-se amândoi la petrecere. Își făcură loc prin mulțimea din sala principală și ieșiră în hol. Danny luă o scândură de lemn dintr-o grămadă pe care invitații o smulseseră din podea și îi făcu semn să facă la fel, apoi o conduse înapoi în curte. Se îndreptă spre sculptura de gheață și, cu o mișcare rapidă, îi zbură capul cu scândura. Se întoarse spre Cleo și zâmbi.

— E rândul tău.

Cleo apucă scândura cu ambele mâini și izbi cu ea trunchiul sculpturii. Reverberația impactului îi urcă în brațe, cutremurându-le. Jumătatea superioară a corpului se desprinse și alunecă pe pavaj. Cioburi de gheață

zburară ca niște scântei în jurul ei. Danny îi doborî picioarele și continuă să le zdrobească cu scândura în bucăți mai mici. Oamenii se adunau în jur să privească și să facă poze.

— Asta face parte din spectacol? auzi ea pe cineva întrebând.

Danny se strecură prin mulțime, ținând scândura deasupra capului. Alergă spre depozit și lovi cu ea prima fereastră care îi ieși în cale. Cioburile se împrăștiară la picioarele sale, sărind și peste oamenii care se adunau în spatele lui.

— Steaua dansului! strigă el.

Energia se transmise prin mulțime ca un curent electric. Cineva se urcă în camioneta cu taco și începu să arunce mâncare de la fereastra tejghelei. Un burrito explodă pe peretele depozitului, stropind în jur. Corpurile se ciocneau unele de altele și ricoșau, toți împingându-se să fie lângă Danny, omul cu flautul fermecat în varianta anarhică. O torță aprinsă a fost doborâtă în timp ce un grup de petrecăreți năvălea în depozit. Cleo o luă în direcția opusă.

L-a văzut din spate. Anders cel înalt, Anders cel frumos, Anders cel strălucitor, de care nu se lipeau greutățile vieții, treceau pe lângă el ca o rochie de mătase care alunecă de pe umeraș. Cineva o striga pe nume. Nu-i păsa. El credea că ea era Cleo păpușa de porțelan, Cleo care crăpa și se spărgea sub presiune, Cleo care era goală pe interior. Gata. Aruncă scândura și luă o frapieră mare de inox din care cineva tocmai scosese o sticlă de vodcă. Ridică frapiera pe umăr, îi simți greutatea înclinându-se pe spate pentru un clipă, gata să cadă, apoi o împinse cu toată forța și o răsturnă în capul lui Anders. Apa înghețată îl stropi pe umeri. Frapiera ateriză perfect în capul lui, ca un coif. Cuburile de gheață se împrăștiară pe podea la picioarele lor. El se grăbi să ridice frapiera, se întoarse și se uită la ea, cu părul acum negru, șiroind de apă, cu o expresie de șoc imens pe chipul albit. Cineva o apucă din spate.

— Doamne, Cleo.

Era Zoe care o prinse de umeri, privindu-i cu atenție chipul.

— Ai înnebunit?

Agenții de pază roiau în jurul lor. Anders aruncase frapiera și se aplecase din mijloc, cu mâinile pe genunchi, încercând să-și revină. Nu-și dezlipea privirea de la Cleo. Se uita la ea printr-o șuviță udă de păr. Ea își simți mâinile trase la spate, încheieturile strânse. Apoi a fost pusă la pământ, cu picioarele secerate.

— Dă-i drumul! striga Zoe.

Cleo stătea cu obrazul lipit de pavajul rece. Pulsul monoton al unui bas greoi se propaga prin pământ până sub urechea ei. Zăcea complet vlăguită, istovită de luptă. Încheieturile îi erau legate cu cătușe de plastic. Cicatricea ei. Spera să nu i se vadă cicatricea. Deasupra ei se auzeau țipete, zgomote de metal, pași trecând în grabă. Riffuri de chitară electrică tăiau aerul ca un cuțit zimțat. O mulțime scanda numele lui Danny. Undeva o fată țipa după Danny, în contratimp cu ceilalți, iar și iar, într-un vaiet lung și îndurerat.

Cleo închise ochii. Când îi deschise din nou, fața lui Zoe era lângă a ei. Se culcase la pământ lângă ea, astfel încât s-o privească în ochi. Își puse mâna pe obrazul lui Cleo și încerca s-o liniștească în șoaptă. Deasupra lor, un agent de pază îi spunea să se ridice. Vocea lui era ca oțelul inoxidabil.

— Respiră, Cleo, spuse Zoe. Nu te părăsesc. Nu plec nicăieri. Ești în siguranță.

Cleo zâmbi spre ochii cu picături aurii ai lui Zoe. Tot ce își dorise să audă de la un bărbat era ce auzea ea acum din gura unei fete. Ochii lui Zoe aveau culoarea siropului de zahăr Lyle’s Golden Syrup. Cleo îl adora în copilărie și îl turna peste orice. Logoul era învechit, chiar și după standardele englezești, imaginea unui leu mort înconjurat de un roi de albine. Dedesubt scria „Din cei puternici a ieșit dulceața“. Așa era Zoe. Un leu plin de albine.

— Zoe cea frumoasă și puternică, spuse Cleo.

Ochii lui Zoe se încrețiră într-un zâmbet.

— Cleo cea frumoasă și puternică, răspunse ea.

— Ce dracu’ se întâmplă aici?

Cizmele albe ale lui Danny apărură la nivelul ochilor lui Cleo. Fără nicio zgârietură. Zoe se ridică în picioare.

— Domnule, femeia asta tocmai a agresat un bărbat, se auzi din nou o voce masculină dură. A trebuit s-o imobilizăm.

— A agresat? făcu Zoe. A turnat peste el o găleată cu gheață. Mare brânză.

— Tu cine eşti? întrebă Danny.

— Cumnata ei. Tu cine eşti?

— Eu sunt Danny Life. Stai puțin, cumnata ei sau sora? Credeam că s-a măritat cu un tip alb mai bătrân...

— Așa e, spuse Cleo cu fața în pământ.

— Domnule, vă rugăm să vă dați deoparte, ca s-o putem reține pe această femeie.

— Uite ce e, asta n-o să se întâmple. Băieți, eu v-am angajat. Voi nu sunteți poliția.

— Putea să rănească...

— Nu, nu putea, se auzi vocea lui Anders, dură și resemnată. Da-ți-i drumul.

Cleo fu ridicată în picioare. Se uită la Anders. Anders se uită la ea. Cleo ținuse în mâini fața aceea, îi sărutase pleoapele, își lipise obrajii de obrajii lui, îi încercuise cu limba căușul întunecat al gurii. Îi cunoștea chipul. El îl cunoștea pe-al ei. Nu aveau cum să schimbe asta. Anders tocmai deschidea gura să spună ceva, când criticul de artă de mai devreme veni alergând spre ei cu o privire disperată în ochi.

— Arde depozitul! țipă el. Depozitul a luat foc!

Într-adevăr, în spatele lui, din capătul îndepărtat al clădirii se înălța un nor negru de fum. Cleo văzu o singură flacără portocalie ridicându-se ca o limbă pe cerul întunecat.

— Drace, strigă Danny și alergă spre munca lui de-o viață.

*

Douăzeci de minute mai târziu, toți invitații se adunaseră la marginea apei, pe un morman de dărâmături și pietre. Girofarurile mașinilor de pompieri le luminau fețele cu flash-uri roșii și albastre. Incendiul fusese stins rapid, dar chiar și așa, toată lumea fusese evacuată. Bineînțeles, tocmai această întâmplare dramatică făcea petrecerea mai memorabilă. Marshall se duse să-i caute pe Alex și Quentin prin mulțime, lăsând-o pe Cleo între Audrey și Zoe. Toate trei stăteau și contemplau silueta Manhattanului care se ridica peste apele întunecate ale East River. O pătură gri, pe care nu se știe din ce motiv le-o dăduse un pompier, le atârna pe umeri.

— Cred că tablourile pe care le-a pictat cu benzină nu vor supraviețui, spuse Audrey, tremurând în rochia ei minusculă. Ce crezi c-o să facă Danny?

Zoe ridică din umeri.

— O să-i zică artă interpretativă?

Audrey începu să râdă.

— O s-o ia de la capăt, spuse Cleo.

Se uitară la fumul care plutea în rotocoale peste apă.

— Deci, spuse Zoe cuprinzând-o pe Cleo cu brațul pe sub pătură. Tu și Anders?

Cleo lăsă privirea în pământ și dădu aprobator din cap.

— Fată, și eu am trecut prin asta, zise Zoe.

— Și eu, spuse Audrey. Omul ăla trebuia să primească de mult o găleată cu gheață în cap.

Toate trei începură să râdă. Cleo arătă cu capul spre un bărbat asiatic în costum, care venea spre ele cu o expresie ezitantă.

— Cred că te caută cineva, spuse ea.

— Cine e? întrebă Audrey.

— Un nou prieten, răspunse Zoe râzând și alergă să-l întâmpine.

El îi șopti ceva la ureche, iar ea zâmbi.

— Enigmă, spuse Audrey, scuturând din cap. Cred c-ar trebui să mă duc să-l caut pe Marshall. Ești bine dacă te las aici?

Cleo clătină din cap și se întoarse din nou spre apă. Girofarurile clipeau intermitent, scăldând râul în lumină. Roșu. Manhattanul se întindea în fața ei ca un pumn de giuvaeruri. Albastru. Orașul care nu voia să-l părăsești niciodată. Roșu. Așa că îți oferea totul, orice. Albastru. Era timpul să plece.

CAPITOLUL 16

August

Într-un mod nu foarte miraculos, am rămas fără slujbă. Totuși nu am fost „invitată să plec“, ceea ce este un pas înainte față de data trecută. De fapt, m-am invitat singură. Într-un fel, să vin în oraș în fiecare zi ca să scriu despre dezvoltarea imobiliară, exfolianți pentru corp și băuturi energizante nu mi se mai pare atât de important. Tata este bolnav. Mai bolnav decât de obicei, trage să moară. Mai întâi și-a fracturat șoldul, alunecând pe podeaua cu linoleum din Căminul Acela. Apoi a făcut pneumonie. Boala Parkinson nu omoară pe nimeni, ne spun mereu medicii. Restul te omoară.

*

Asistenta mea preferată de la spital este Stacy din Trinidad. Poartă culori verde-kiwi și fucsia-neon și îmi spune cele mai tari bancuri cu asistente. Ce spune o asistentă când găsește un termometru rectal în buzunar? Cine e nenorocitul[5] care mi-a luat pixul!

*

Mama răsfoiește una dintre revistele pe care le au în sala de așteptare, în timp ce tata face încă un set de analize.

— Nu văd ce rost au toate astea, spune ea.

Presupun că vorbește despre boala lui, despre precaritatea vieții, a sănătății și bunăstării și toate implicațiile lor, dar ea arată spre o pagină de reclame din revistă.

— Pentru ce sunt astea?

— Oh, e simplu, răspund eu. Asta e pentru sindrom premenstrual. Asta e pentru un ceas de lux. Și asta este pentru o bătrână care are un atac.

— Ești foarte talentată.

— Am aproape un an în publicitate, scumpo.

*

N-am mai vorbit cu Frank de când am plecat de la agenție. Au trecut trei luni de-atunci. Încă îl visez, recunosc. Azi-noapte, de exemplu, am visat că îmi peria părul. Capul meu se odihnea în poala lui și mă simțeam fericită. Apoi mi-am dus mâna la scalp și am simțit doar piele. M-am uitat pe jos și părul meu era împrăștiat în jurul nostru ca niște alge marine. Când m-am ridicat, Frank dispăruse. Eram cheală și singură. Nu sunt Carl Jung, dar nu mi se pare că e de bine.

*

Măcar tata are încă tot părul. E un lucru de care sunt mândră. Te-ar surprinde cât de rar vezi pe-aici un cap cu tot părul pe el sau o gură cu toți

dinții. Sper că și dantura lui este încă intactă. Cred că dacă o să zâmbească din nou, voi afla.

*

Sunt în living când mama strigă din bucătărie ceva ce nu înțeleg.

— Ce e? țip de pe canapea.

— Ce-ai spus? strigă ea.

— Ce!

— Ce?

— Ce!

— Ce ce?

— Nu contează!

*

Trimit primele două episoade din Deșeuri umane agentei mele din Los Angeles. În mod surprinzător, ea nu m-a concediat, nici după ce-am făcut-o curvă pe realizatoarea show-ului cu pisica clarvăzătoare. Totuși încă nu mi-a răspuns. Bănuiesc că o emisiune despre doi paraziți numiți Scrip și Scrap, care trăiesc într-o grămadă de gunoaie la capătul lumii, nu este la fel de atrăgătoare din punct de vedere comercial ca serialul pentru care voia să

scriu și care era despre o avocată dură, dar disponibilă sexual, care avea o relație cu dealerul ei de droguri.

*

Ies din spital să iau o gură de aer curat. În jurul meu, bătrâni încovoiați în scaune cu rotile pufăie din țigară cu o hotărâre sinistră. Dacă vrei să-i convingi pe adolescenți să nu mai fumeze, trimite-i să stea pe-aici. Să vedem dacă fumatul li se mai pare sexy după ce au văzut un bătrân de 80 de ani, cu pete de bătrânețe pe piele, scoțându-și cu mâinile tremurânde tuburile nazale de la rezervorul de oxigen ca să-și aprindă o țigară.

*

Stacy trece pe lângă mine împingând un cărucior pe care se află o tavă cu catetere. Astăzi e îmbrăcată în mango-portocaliu.

— Ce mai faci, scumpo?

— Oh, bine, spun eu. Ce mai face băiatul tău?

— Are trei iubite, răspunde ea dându-și ochii peste cap. Spune-mi, cum l-am adus pe lume pe fostul meu soț?

Râd.

— Tatăl tău este în operație? întreabă ea.

Clatin din cap și simt că mă înțeapă ochii.

— Trebuie să-ți distragi atenția cu ceva. El nu vrea să stai aici și să-ți faci griji.

— Știu. Așa o să fac.

— Bună fată.

Mă strânge de umăr.

— Știi ce urăsc cel mai mult asistentele de la transplant? întreabă ea.

— Ce?

— Respingerea!

*

Urmez sfatul lui Stacy și cobor la magazinul de cadouri să caut ceva de citit. Deschid o revistă de modă. Chiar în titlu apare numele prietenului lui Frank, Anders. Mă gândesc la chipul lui frumos la petrecerea de Sărbători de la birou, clipind în ritm cu luminițele bradului de Crăciun. Mi se pare absurd acum, în lumina fluorescentă rece a magazinului de cadouri din spital, că am cunoscut vreodată o astfel de persoană. Pun revista înapoi pe raft.

*

Tatăl meu se trezește după operație. Am fost informați că are dureri puternice. Stau în picioare lângă patul lui, privindu-l, dar el nu mă vede. Deschide și închide gura într-un protest mut. Ochii îi rătăcesc pe tavan.

Gâtul lui firav și subțire nu poate să-i ridice capul, dar gura lui continuă să se miște, căutând cuvinte. Arată ca țestoasa bătrână pe care grupa mea de la grădiniță o avea ca animal de companie; îi întindeam o petală de trandafir cât să n-ajungă cu gura la ea și ne uitam cum se chinuia s-o apuce, mută, hotărâtă, în mod repetat.

Mama se ridică și se apleacă peste fața lui, ca să o poată vedea. Îi mângâie cutele dintre sprâncene cu degetul mare și spune „Gata, gata“. Îi sărută tâmpla. Lui i se scurg lacrimi din ochi în urechile mari și moi. Ies din salon.

*

— Cât timp are pui cu parmezan în congelator, totul va fi bine, spune o doamnă la telefon în timp ce trece pe lângă mine.

*

Tata a adormit. Asistenta din tura de noapte poartă un crucifix la gât, cercei cu crufix la urechi și un inel cu diamant în formă de crucifix.

„Îmi vine să mă crucesc“, îmi spun.

Mașina de produs jocuri de cuvinte funcționează.

*

Zgomotoasa noastră mașină de spălat și-a dat obștescul sfârșit, așa că mama și cu mine spălăm vasele cu mâna. Ea le spală, eu le șterg.

— De ce mai ai grijă de el? întreb. Nu mai sunteți căsătoriți de-atâția ani.

Mama se uită la mine cu coada ochiului și continuă să frece. O înghiontesc în braț. Ea pune buretele jos.

— Când cineva este bolnav așa cum este tatăl tău, spune ea, înseamnă multă responsabilitate. Familia lui n-a fost niciodată de prea mare ajutor, după cum bine știi, și nu cred că este corect ca povara să cadă în cârca ta și a lui Levi.

— Stai puțin, spun eu, uitându-mă prin cameră. Levi a fost aici în tot acest timp? Probabil că am nevoie de ochelari cu dioptrii mai mari.

— Foarte bine, atunci este mult pentru tine.

— Apreciez asta. Dar sunt bine, mamă, serios.

— Oamenii care simt nevoia să spună „Sunt bine“ nu sunt niciodată bine, scumpa mea.

*

Tatăl meu nu poate vorbi, nu se poate mișca, nu poate să citească sau să scrie, dar poate să audă. I-am citit jumătate din Moby-Dick, sărind peste unele fragmente mai lungi despre anatomia balenei, pentru că cine are timp? De fapt, avem. Timpul trece atât de lent în acest spital, parcă ni se oferă o zi bonus cu fiecare zi. Există un vers de Shakespeare, nu mai știu din ce piesă, în care se spune despre un personaj că are „o față lungă ca o zi de duminică“. Așa este și aici. În fiecare zi este duminică.

*

Jacky vine să mă viziteze. De vreme ce acum locuiesc la spital, nu am unde să mă întrețin cu ea decât pe hol, lângă automate. Ne așezăm pe două scaune de plastic și ne zâmbim una alteia. Lângă noi, aparatele emit un bâzâit discret de parcă ar medita.

— Poftim, scumpo.

Îmi dă un sandvici cu pită de la localul meu preferat cu falafel din oraș.

— Mănâncă. Deci ce mai face taică-tu? Ce mai faci tu?

— Eu sunt bine. El este...

Și ridic din umeri.

— Știai că tatăl meu a murit când eu eram la facultate?

— N-am știut. Îmi pare rău.

Mă uit la pungă fără să o deschid.

— Anevrism cerebral. Într-o zi, pur și simplu a căzut mort. Avea doar 50 de ani, amărâtul de el.

— Ți-e dor de el?

Jacky scutură din cap și zâmbește.

— N-a stat destul timp cu mine ca să-mi fie dor. Asta mi s-a părut cel mai greu. N-am fost apropiată de tatăl meu și apoi el a murit. Sfârșitul poveștii. Cel puțin cât timp a fost în viață, a existat această speranță că, într-o zi, situația s-ar putea schimba. Și atunci a murit și speranța, înțelegi? Cred că de-asta am jelit.

O aprob din cap. Mai ascultăm câtva timp bâzâitul scăzut al automatelor.

— Tata a părăsit-o pe mama pentru o lesbiană, spun eu.

Jacky clatină din cap fără să judece.

— Mănâncă, spune ea.

Desfac folia de argint și iau o mușcătură. Are gustul lui Frank. Acolo era locul nostru preferat. Jacky mă privește cu obișnuita ei perspicacitate.

— S-au despărțit, să știi, spune Jacky. Ea a plecat în Italia cu o bursă pentru pictură.

Mă înec puțin cu îmbucătura de falafel.

— Nu că te-ar interesa, nu?

Mănânc în tăcere până când Jacky pocnește din palme exasperată.

— Măcar sună-l. Amândoi plângeți unul după altul, încetați odată.

— El nu plânge după mine.

— De unde știi?

— E prea târziu pentru asta.

— Pff! Nimic nu e prea târziu când ești tânăr.

— Am 37 de ani. Și jumătate.

— Scumpo, asta înseamnă tânăr.

În mod inexplicabil, mă pomenesc cu obrajii uzi de lacrimi. Jacky scoate un șervețel din mânecă și mi-l întinde. Mă freacă pe spate și zice Șșșș cu blândețe. Mă minunez încă o dată de cât de pregătită este Jacky pentru tot felul de probleme, mai mari sau mai mici.

*

Stacy și cu mine facem exerciții de circulație cu tatăl meu, îndoindu-i fiecare picior de la genunchi, rotindu-i gleznele, flexându-i brațele, rotindu-i încheieturile. Îndeplinesc fiecare sarcină cu un elan blând. Cuvântul cel mai de temut pe care l-am auzit aici este escare.

— Ai văzut mulți oameni murind? întreb.

— Mm-hm, spune ea.

— Și te întristează?

— Mm-hm.

— Ce faci ca să nu te întristezi?

— Mă las întristată.

*

Ce îi dai unui om care are de toate?

Antibiotice.

*

Altă cină împreună, altă seară de spălat vase.

— Cum de nu te-ai recăsătorit? o întreb pe mama.

— Știi, există un studiu care spune că femeile văduve sunt cele mai fericite, ca segment demografic.

— Tu nu ești văduvă. Încă.

— Am vrut să încerc ceva nou.

— Să fii divorțată?

— Cred că i-aș spune să fiu propria mea persoană.

— Bine. Deci studiul a avut dreptate? Ai ajuns să fii fericită?

— Ei bine, am ajuns să fiu subiect de discuție la sinagogă timp de câțiva ani buni, până când fiul rabinului a recunoscut că e gay. Asta chiar era ceva.

— Să-i ia naiba pe oamenii ăia.

— Ai grijă. Ăia sunt oamenii tăi.

— Tu ești oamenii mei.

Ea mă strânge de mână.

— Să pui prosoapele la uscat, altfel or să miroasă.

*

De data asta îi citesc tatălui meu poezii. Citesc din cărțile pe care le-am găsit în vechea lui bibliotecă — Rudyard Kipling, W. H. Auden, Wallace Stevens. Și pentru că aceștia sunt cu toții niște albi morți, îi strecor și câțiva din biblioteca mea — Anne Sexton, Terrance Hayes, Tracy K. Smith. Nu e niciodată prea târziu să-ți extinzi orizonturile, mă gândesc.

*

Tatăl meu urmează să fie spălat, așa că fac o pauză de la citit și stau pe hol. O femeie cu părul alb trece pe lângă mine cu mers târșit, împingând pe lângă ea stativul cu perfuzia. Mă măsoară cu privirea de sus în jos.

— Încerc să elimin gaze, spune ea. Te deranjează?

*

Nu e nimeni în camera de recreere a spitalului, așa că iau telecomanda din spatele televizorului și încep să schimb canalele. Văd pe ecran că viața continuă să forfotească. Un tânăr de 21 de ani a primit un avans de un milion de dolari și a cheltuit banii fără să scrie cartea. Contribuțiile la asigurările de sănătate au atins un maximum istoric. Cea mai frumoasă persoană a anului desemnată de revista People este un câine. Divorțul unui cuplu de la Hollywood a luat o turnură urâtă. A apărut un nou motiv pentru care să nu mâncăm brânză.

*

Trebuie să fac bani. Trebuie să scriu astăzi. Trebuie să fac curat în baie. Trebuie să mănânc ceva. Trebuie să renunț la zahăr. Trebuie să mă tund. Trebuie să sun la Verizon. Trebuie să savurez clipa. Trebuie să găsesc cardul de bibliotecă. Trebuie să învăț să meditez. Trebuie să mă străduiesc

mai mult. Trebuie să scot pata aia. Trebuie să găsesc o asigurare de sănătate mai bună. Trebuie să-mi descopăr parfumul care mă definește. Trebuie să mă întăresc și să mă tonifiez. Trebuie să fiu prezentă în momentul acesta. Trebuie să învăț franceza. Trebuie să fiu mai îngăduitoare cu mine. Trebuie să cumpăr niște unități de depozitare și organizare. Trebuie să dau un telefon. Trebuie să construiesc o relație cu un Dumnezeu așa cum îl înțeleg eu.

*

— Bun, spune mama. Tu acum pleci.

Moțăi pe un scaun în holul spitalului, cu un pachet de Fritos deschis pe piept. Îmi dă o lovitură lipsită de delicatețe în picioare.

— Nu-i bine pentru tine să stai aiurea pe-aici toată ziua și toată noaptea.

— Mamă, nu stau aiurea. Tata e pe moarte.

— Da, și tot mâine o să moară. Uite…

Îmi îndeasă un teanc de bani în palmă.

— Du-te în oraș. Întâlnește-te cu un prieten. Vezi un spectacol pe Broadway. Du-te oriunde, dar nu mai sta pe aici, te rog.

— Dar mamă...

— Noapte bună și succes!

Mama se întoarce pe călcâie și se îndepărtează.

— Nici măcar nu-mi plac spectacolele de pe Broadway! strig după ea.

— Noapte! Bună! Și! Succes! îmi strigă ea peste umăr.

*

Iau trenul spre oraș. Cineva a vomitat la capătul îndepărtat al vagonului. Vărsăturile în tren sunt un eveniment limitat de obicei la sărbătorile importante, cum ar fi Ziua Sfântului Patrick, sau cel puțin la un weekend prelungit. Deja mi-e dor de mediul aseptic din spital, unde toate rebeliunile corpului sunt explicate și ascunse.

*

Cobor din tren pe Sixth Avenue și stau pe colț. În ultimul an, librăria s-a închis, iar localul de hamburgeri s-a transformat într-un bar de sucuri. Un cuplu de toxicomani cu un pitbull cerșește în fața magazinului de produse naturiste, dar chiar și ei au simțit nevoia să precizeze pe pancarta lor de carton că sunt vegani. Nu mă deranjează. Nu duc dorul bătrânului New York, cu prostituatele lui, dependenții de heroină și amenințarea constantă a jafului sau violului. Mă bucur să sacrific mâncarea de tip fast-food și cărțile cu coperte cartonate pentru siguranța personală, ceea ce cred că mă face persoana cea mai puțin cool din câte există.

*

Mă îndrept în direcția sud, spre terenurile de baschet de lângă West Fourth. Îmi dau seama că nu am unde să mă duc și nici pe cine să văd. Trec pe lângă barul de karaoke subteran de pe Cornelia, la care am fost cu o gașcă

de la birou acum câteva luni. S-a dovedit că Myke avea o voce frumoasă de bariton și a cântat o variantă reinterpretată a piesei „It's Not Unusual“ a lui Tom Jones, care ne-a făcut pe Jacky și pe mine să murim de râs. Pe undeva mă aștept să-i găsesc acolo când intru, dar în bar este liniștite. La naiba, îmi zic, și îmi rezerv o cabină.

*

Beau o margarita din ceva ce seamănă cu un acvariu și cânt trei cântece ale lui Stevie Nicks unul după altul. Să-mi spună cineva că nu știu cum să mă distrez.

*

Când ies din nou pe stradă, văd o femeie care îi cere unui bărbat o țigară. Îl măsoară cu privirea din cap până-n picioare.

— Cămașa ta îmi spune că locuiești în Brooklyn, spune ea.

*

Încerc să decid dacă este suficient de târziu ca să fiu pe placul mamei sau dacă ar trebui să-mi omor timpul încă o oră la un masaj de picioare într-unul dintre saloanele de pe Eighth Street. Îmi place orice formă de masaj care nu necesită nuditate.

Mă uit în sus să văd pe ce stradă mă aflu, când trece pe lângă mine un taxi. În el este Frank. Îl văd din profil, aplecat să-i spună ceva șoferului. Este ceva fugitiv. Taxiul trece pe culoarea verde a semaforului și dispare. Am nevoie de toată voința din mine să nu mă las în patru labe și s-o iau la fugă după taxi prin oraș ca un câine dezlegat.

*

Stau în trenul de navetiști și încerc să nu mă gândesc la Frank. Este imposibil. În schimb, încerc să mă concentrez pe enumerarea tuturor tipurilor de brânză pe care le știu, așa cum îmi vin în minte. Camembert. Gouda. Elvețiană. Cheddar. Manchego... Chiar i-o fi dor de mine? Dar dacă i-ar fi, de ce nu-mi spune că ea s-a mutat? Poate crede că nu-mi pasă? Cum să creadă că nu-mi pasă? Provolone. Feta. Stilton. Mozzarella... Nici măcar nu mi-am luat rămas-bun de la el în ziua în care am plecat de la agenție. Dar știa cum să mă contacteze... Brie. Pecorino. Ricotta. Americană. Nu se gândește la mine, altfel m-ar fi căutat. Toată chestia asta e doar în imaginația mea. Pepper Jack.

*

Nu foarte mulțumită de escapada mea în oraș, mama insistă să o însoțesc la cursul ei de bonsai. Profesorul este îmbrăcat ca un vechi cercetaș, cu șosetele trase peste genunchi și cu pantalonii scurți încinși cu curea, ridicați până la buric. Singurul său ajutor didactic este o bucată de hârtie acoperită cu schițe de bonsai de diferite forme, pe care o ține cu mâini tremurânde în fața lui. Are tendința să spună „Acesta este ceea ce se cheamă..." despre cele mai evidente lucruri — Aceasta este ceea ce se cheamă o frunză —, dar

se pare că termeni precum ramificații și mugure apical nu au nevoie de explicații suplimentare.

*

— Deci cum ți s-a părut? întreabă mama în drum spre casă. Pariez că niciodată n-o să mai privești un bonsai cu aceiași ochi, am dreptate?

— Asta este ceea ce se cheamă o irosire a timpului meu, spun eu, gesticulând spre mașină, spre această conversație, spre statul New Jersey, spre întreaga lume.

— Iar asta, spune mama, gesticulând spre mine, este ceea ce se cheamă o ticăloasă.

*

Frate-meu Levi aterizează pe la noi.

— Omule, urăsc spitalele, spune el, târșâindu-și călcâiele pe linoleumul de pe jos.

— Ăsta nu e chiar atât de rău, îi explic. Asistentele sunt drăguțe și au o cameră cu televizor.

— Ellie, spune el, e o văgăună. Tata merită mai mult decât atât.

Îmi vine să-l lovesc fulgerător în gât, dar mă abțin. E tipic pentru Levi, să evite subtil orice responsabilitate, apoi să apară în ultimul moment pentru a aduce o critică atentă.

— Frumos comentariu, Levi, spun. Vrei să scriem o recenzie la Yelp sau așa ceva?

Levi îmi aruncă o privire revoltată.

— Ți-a zis mama că am fost exclus de la Yelp? întreabă el. Și doar i-am spus să nu-ți zică.

*

Îi citesc tatei dintr-un volum de poezii cu colțurile îndoite, când mă opresc la o pagină marcată ușor cu creionul. A subliniat două strofe dintr-o poezie de Derek Walcott, foarte fin, aproape timid, de parcă ar fi încercat să nu murdărească pagina.

Zile pe care le-am ținut în brațe,

zile pe care le-am pierdut,

zile care, asemenea fiicelor,

au crescut prea mari pentru brațele mele ocrotitoare.

Alături de ele apare o bifă aproape ștearsă. Un mic semn reținut. Suflet drag.

*

Nu pot să dorm, așa că stau să mă uit la un documentar despre americanii de clasă mijlocie și lupta lor cu dependența paralizantă de metamfetamină. Bărbatul intervievat are răni roșii uscate pe toată fața, pe care le zgândăre absent, aproape cu tandrețe, în timp ce vorbește.

— Nu am avut niciodată o zi de naștere adevărată, spune el. Nici cadouri, nimic. Părinților mei nu le-a păsat. Dar când iau metamfetamină, pot avea ziua de naștere oricând vreau. E ziua mea de naștere șapte zile pe săptămână.

*

Levi pune să cânte noul său album solo Masă pentru o persoană, nu la fereastră la boxele din living.

— Oprește gălăgia aia! strigă mama.

El dă mai jos selectorul de volum, nu până la capăt, dar destul cât să nu mai vibreze casa.

— Aoleu, timpanele mele, spune mama, prăbușindu-se pe canapea.

— Asta nu e gălăgie, protestează Levi.

— Este definiția gălăgiei, spune mama.

— Ascultă, insistă Levi. Când au apărut primele programe radio în India în timpul dominației britanice, oamenii se adunau de peste tot și ascultau emisiuni de radio în limba engleză. Era pentru prima dată când mulți dintre ei auzeau muzică occidentală. După încheierea programului, urmau perioade lungi de zgomot alb, static. Și toți indienii rămâneau să asculte și asta.

— Și ce vrei să spui? întreabă mama.

— Ei nu-l mai auziseră până atunci, așa că pentru ei era tot muzică.

— Și? spune mama.

— Și tu nu-nțelegi că e doar o chestiune de perspectivă? Mamă, ce era zgomot alb pentru noi era muzică pentru ei. Ce este gălăgie pentru tine este o capodoperă pentru mine.

— Interesant lucru, Levi, spun eu cu diplomație. Despre indieni.

— Va trebui să călătorești mult dincolo de India ca să găsești pe cineva care crede că asta e o capodoperă, spune mama.

*

A murit.

*

În fața spitalului, aștept să sosească mama și Levi. Lângă mine, o femeie în vârstă, înfășurată într-o pătură roz, deși este cald, trage din țigară printre accese serioase de tuse.

— Îmi dați și mie o țigară? întreb.

— Te costă un dolar, spune ea.

— N-am un dolar. Tatăl meu tocmai a murit.

Ea se uită la mine pe sub sprâncenele țepoase.

— În cazul ăsta, nu.

*

Mama s-a dus să vorbească cu fratele tatălui meu. Levi este la etaj, vorbește la telefon cu iubita lui. Eu stau în grădină și mă uit la păsările care dau târcoale hrănitorului. Ziua este pe sfârșite. Cerul are culoarea caisei, cu nori aurii. Un cor de greieri mă înconjoară. Pământul este viu. Eu sunt vie. Aștept să simt ce ar trebui să simt, dar nu-mi vine nimic.

*

Exersez moduri de a le da oamenilor vestea. El nu mai este printre noi. S-a stins. E la doi metri sub pământ. A decedat. A murit. S-a prăpădit. Se odihnește în pace. A plecat din lumea asta. S-a dus să-și întâlnească creatorul. A dat ortul popii. E cu îngerii în cer. E cu florile pe piept. A luat ascensorul. E mort de-a binelea. A dat colțul. Nu mai este. S-a reîncarnat, nu știm în ce, dar sperăm că nu în fan Jets.

*

— A sunat rabinul, spune Levi. Vrea să știe de ce nu ținem o săptămână de shiva.

— Ce, e treaba lui? zic.

— Mă ocup eu de asta, spune mama.

— Ce vrei să-i zici? întreabă Levi.

— O să-i spun: Cine mai are energie pentru atâta doliu?

— Dacă nu e de acord? întreb.

Mama ridică din umeri.

— Ei și?

— Atât? continuă Levi. Zece ani de școală ebraică și la asta se reduce? Ei și?

— Să-ți spun ceva, zice mama. Astea sunt două dintre cele mai puternice cuvinte din limba engleză. Iar între ele este o viață liberă și fericită.

*

Tatăl meu a fost înmormântat. Sunt în garaj și îi caut mamei semințele pentru păsări. Mă cațăr peste grămezi de rămășițe de-o viață. Cutii cu albume școlare. O bicicletă staționară ruginită. O vază făcută de Levi când era la gimnaziu. În cele din urmă văd o pungă de semințe pentru păsări pe raftul de sus.

Tocmai mă întind spre ea, când mă împiedic de un cablu electric și aterizez în genunchi pe podeaua de ciment. Sunt în patru labe. Durerea mă străbate. Apuc bâta de baseball și mă sprijin de ea ca să mă ridic. Apoi încep să lovesc. Lovesc o cutie de carton plină cu decorațiuni de Crăciun. Lovesc bicicleta staționară. Lovesc o minge de fotbal dezumflată ca o piñata. Lovesc în ușa metalică a garajului până se înfundă tabla. Ușa trimite

reverberații prin pereți, care sunt atât de solizi, încât vaza lui Levi se clatină și cade de pe raft. Se sparge exact când Levi apare în pragul ușii. Se uită la vază, apoi la bâtă, apoi la mine.

— Ale naibii semințe pentru păsări, spun eu.

*

Îl găsesc pe Levi la subsol, stând ghemuit și lipindu-și vaza.

— Doamne, Levi, spun. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că ții la ea.

El ridică privirea spre mine, cu un ciob de vază în mână.

— Nu țin, îmi răspunde și ridică din umeri. Fac kintsugi.

— Ce?

— Kintsugi. Este o artă japoneză de a repara ceramica spartă.

— Din nou, ce?

— Ei folosesc un lac special din aur, astfel încât vasul reparat devine mai frumos decât era înainte de a fi spart.

— Dar tu folosești doar superglue.

— Da. Dar principiul rămâne valabil.

Mă așez pe podea, în fața lui.

— De unde știi toate chestiile astea?

— Ce chestii?

— Despre India și Japonia și toate cele. N-ai plecat niciodată din America.

— Am fost în Canada.

— Am înțeles.

Levi ridică privirea de la piesa pe care o lipește cu un aer distrat.

— Toată ziua stau în spatele tejghelei cu mâncare caldă. Și citesc.

Dau din cap.

— Chiar crezi că vaza va fi acum mai frumoasă?

— Oh, da, spune el. Are mai multă personalitate.

— Bine.

Levi continuă să lipească cu o concentrare liniștită. Mâinile lui mari, noduroase seamănă cu ale tatălui meu.

— Așa sunt și oamenii, să știi, spune el în cele din urmă. Cădem. Ne revenim. Crăpăturile sunt cea mai rezistentă parte. Nu trebuie să le ascunzi.

— Chiar crezi asta?

— Mm-hm, mormăie, fără să ridice privirea. Cred. O văd în tine.

— Foarte frumos din partea ta, Levi.

— Ce pot să zic, spune el. Sunt un nenorocit de sentimental.

*

Încerc să scriu un alt episod din Deșeuri umane, când pe ecran îmi apare un e-mail. Aproape să cad de pe scaun. Doar cât îi văd numele și mă simt de parcă am primit un pumn în vagin.

Dragă E,

Jacky mi-a spus că tatăl tău a murit. Aș vrea să știi că mi-a părut foarte rău când am auzit. Îmi amintesc că vorbeai despre el și părea un om bun. Știu că o să-ți fie dor de el. Mi-aș dori să fiu acolo să te consolez pentru că... Ei bine, Iisuse, Eleanor, mi-e dor de tine.

Te rog, lasă-mă să te văd din nou.

F.

*

Este ziua de shiva și vine pe la noi jumătate de sinagogă. Mama și cu mine ne trezim devreme ca să terminăm de aranjat covrigii, peștele umplut, crema de brânză și o mulțime de alte alimente bej, bogate în carbohidrați.

— N-o să li se pară ciudat că o ținem aici? întreb. În casa fostei soții?

— Ce ți-am spus despre ce cred alții? întreabă mama.

— „Ei și?“ zic eu.

— Exact.

*

Iubita lui Levi a venit să petreacă ziua cu noi. Se pare că sunt câteva lucruri pe care Levi a neglijat să ni le spună despre ea. În primul rând, că este o coreeancă mărunțică, ceea ce cred că nu este un lucru ce trebuie neapărat menționat. În al doilea rând, că este însărcinată, ceea ce cred că este o informație destul de importantă.

— Mamă, Eleanor, ea este Min.

Uluită. Ăsta e singurul cuvânt care îmi vine în minte pentru a descrie fața mamei.

— Mă bucur să vă cunosc, spune Min. Aveți un loc unde să bag în priză ondulatorul de păr?

*

Tipul cu care am ieșit la o întâlnire, fiul brokerului prietenei mamei mele, este aici în casa mea, împreună cu prietena mamei și cu brokerul. Nimic din toate astea nu-i a bună.

— Să-i-fie-țărâna-ușoară-ești-tot-singură, turuie prietena mamei, așa, pe nerăsuflate, apoi mă pupă lăsându-mi ruj pe obraz.

*

Fiul brokerului vine să vorbească cu mine mai târziu, cu aerul lui la fel de îngâmfat ca întotdeauna.

— Condoleanțe pentru tatăl tău.

— Mulțumesc, spun eu.

— Era foarte bătrân, nu?

— Nu chiar. Nu avea nici 70 de ani.

— Bătrân, după unele standarde.

— Corect.

— Deci îți mai dorești să le poți tăia bărbaților penisul?

— Nu tuturor bărbaților. Doar violatorilor.

— Greșeala mea. Așa e mult mai rezonabil.

— Ar trebui să înveți să asculți.

— Iar tu ar trebui să înveți să flirtezi.

— Bine. Noapte bună.

Nu este nici măcar prânzul.

*

Fratele mai mic al tatălui meu, Bernie, merge împleticindu-se. În toate familiile există un bețiv. În a noastră e Bernie. În copilărie, eram fermecată de el. Mirosea a rachiu de piersici și scotea monede de 25 de cenți de după urechile mele. Acum nu mă mai simt atât de generoasă.

— Elly Belly, ce mai faci? îngână el.

— Sunt pe jumătate orfană, spun eu. Dar rezist. Tu ce mai faci?

— Pff, face el. Orfană? Părinții mei au supraviețuit lagărelor. Ei știu ce-i aia să fii orfan.

Mama trece grăbită pe lângă noi, cu o tavă de salam kosher, și îmi aruncă o privire cu subînțeles.

— Oferă-i doar apă minerală, murmură ea.

— Poftim, spune Bernie, fluturând o mână în direcția ei. Ocupată, ocupată, bzzz bzzz.

Se apleacă spre mine cu un aer conspirativ. Îi simt respirația cu miros cald, ca de drojdie de bere.

— Pot să-ți spun ceva? zice el. Un secret.

— Trebuie?

— Sunt ciudat, spune el ridicând din umeri. Probabil ai observat și tu că sunt puțin ciudat.

Dau vag din cap.

— Ei bine, eu întotdeauna am știut că sunt ciudat, spune el. Și acum știu de ce. Mi-au spus medicii.

— Ți-au spus?

Mă uit prin cameră să văd dacă o pot aduce pe mama înapoi, dar ea a dispărut în bucătărie. Bernie mă trage mai aproape.

— Am un cromozom feminin în plus, spune el. Am aflat asta de curând. Eu! Șase patru! Puternic ca un bivol. Dar asta explică multe, să știi.

— Corect, zic. Uau!

— Mmm... Ciudat rău, nu?

Reușesc să dau din cap în semn de aprobare.

— Am o programare pe zece să aflu mai multe.

— Deci mâine.

— Pe zece.

— Da, mâine e-n zece.

— Mâine, zici? Atunci chiar c-o să aflu mai multe foarte curând, spune el cu satisfacție.

— Ei bine, succes la doctor.

Încerc să mă îndepărtez.

— Asta explică multe lucruri, spune el din nou. Fii sigură.

Cu o mișcare rapidă, ca de șarpe, se repede cu capul spre mine și își lipește gura de urechea mea.

— Am și o pereche de sâni mici, şopteşte.

— Apă minerală? Vrei o apă minerală?

— Nu, nu-i nevoie, spune el, bătându-mă pe umăr. Dar tu ești o fată bună. Înțelegi totul. O fată bună.

*

Fiul brokerului face pe grozavul în sufragerie, înconjurat de câțiva bătrâni de la sinagogă.

— Umilește-te ca să câștigi, spune el. Asta facem noi cu proiectul pentru zona de coastă a Insulei Randall. Cumpărăm în pierdere pentru ca în final să facem un profit triplu. Asta este valabil în cazul proprietăților și — îmi aruncă o privire indiscretă — al femeilor. Uneori trebuie să te târăști pe jos pentru a avea satisfacția de a ajunge deasupra.

— Și totuși, spun eu când trec pe lângă ei, nu pari să fi satisfăcut vreodată o femeie.

*

Rabinul vine spre mine cu zâmbetul lui blajin, cu urechile lui uriașe și cu aerul lui politicos, respectuos. Îmi vine să mă las în patru labe și să mă târăsc sub fața de masă din hârtie.

— Fie ca Domnul să te mângâie împreună cu ceilalți îndoliați din Sion și Ierusalim, spune el.

— Mulțumesc, rabinule.

Îmi ia mâna într-a lui. Pielea lui moale ca hârtia îmi amintește de fulgii de hrană uscată cu care obișnuiam să hrănesc peștișorul nostru de aur.

— La sinagogă îți simțim lipsa.

— Știu, îmi pare rău, spun. Doar că... Nu sunt cu adevărat o credincioasă.

— În ce nu crezi? întreabă el.

— Știți, răspund, evitând să-l privesc în ochi. În Dumnezeu. În rugăciune. În chestii de genul ăsta.

— Nu te rogi? întreabă rabinul cu blândețe.

— Hm, nu.

— Păcat. Îți poate aduce atâta mângâiere.

— Nu am la ce să mă rog.

— Nu trebuie să te rogi lui Dumnezeu. Uneori ajută doar să vorbești cu aerul din cameră.

*

Mimi, una dintre prietenele de bridge ale mamei mele, vine și îmi dă un sărut pudrat pe obraz. Miroase a Chanel No. 5, a caramele Werther's Originals și a spirt.

— Îmi pare rău pentru tăticul tău, spune ea. Să ai grijă de tine, bine?

— Am.

— Mm, zice ea și îmi studiază chipul. Uite ce cearcăne ai! Dormi?

— Destul.

— Te masturbezi?

— Ce?

— Dacă te masturbezi, repetă ea. Este cel mai bun sedativ, să știi. Dacă nu dormi, trebuie să te masturbezi mai mult.

— Te rog, nu mai spune să mă masturbez.

— Filme, melatonină și masturbare, spune ea, bătând cu degetul pe mâna mea ca să puncteze cuvintele. Cel mai bun somn de noapte pe care l-ai avut vreodată.

*

Îl surprind pe Levi ascunzându-se în bucătărie cu o farfurie cu salată de cartofi.

— Mimi, prietena mamei, tocmai m-a sfătuit să mă masturbez mai mult, îi spun.

— Ezra, vărul tatei, mi-a spus că a avut chlamydia de două ori anul trecut, spune Levi. Are 82 de ani.

— Ai câștigat.

— Se pare că este o adevărată epidemie în unitățile de asistență socială. Văduve și văduvi neastâmpărați, mă-nțelegi. Mă tot întreba dacă eu mă protejez.

— E clar că nu, spun eu.

— Îmi pare rău, aveam de gând să vă spun despre Min și despre copil. Dar apoi a murit tata.

— Așa este, spun eu, lovindu-mă cu palma peste frunte. Tata e mort! Am uitat!

Levi dă ochii peste cap obosit.

— Și mama mi-a ținut o predică în privința asta. Apoi a plâns și a încercat să-mi dea bani.

— Încă nu ți-am spus „felicitări“ și toate prostiile de genul ăsta?

— Nu.

Îl trag pe Levi spre mine și îl îmbrățișez.

— Felicitări. Și toate prostiile de genul ăsta.

*

Rabinul tocmai se pregătește să plece când îl bat ușor pe braț.

— Ce să spun? întreb. Știți... dacă aș vrea să mă rog?

Două dintre prietenele mamei de la sinagogă mă privesc geloase din celălalt capăt al camerei. Aș muri dacă cineva ar auzi această conversație.

— Păi, există cărți pentru asta. Dar poți și să spui doar ce ai pe suflet. Spui ce simți tu.

— Dar... de unde să încep?

— Oh, poți începe foarte simplu, spune el. Două dintre rugăciunile mele preferate sunt „Ajută-mă“ și „Mulțumesc“.

— Astea sunt rugăciuni?

— Sunt niște rugăciuni excelente.

Zâmbește și începe să se retragă, apoi se întoarce încă o dată spre mine.

— Vrei să știi una dintre rugăciunile mele personale preferate?

— Care?

— Uau, spune el.

*

Stau cu mama pe terasă și ne bucurăm de ultima oră caldă a zilei, când Levi iese din casă.

— Unde este Min? întreb.

— Trage un pui de somn, spune el. Cred că au copleșit-o toate discuțiile alea despre Holocaust. Ea se refugiază în somn.

— Deșteaptă femeie, spune mama.

Levi trage un scaun lângă noi și își scoate un joint de după ureche. Îl aprinde, trage lung și ni-l întinde nouă.

— Levi Jeremiah Rosenthal, spune mama. Ce naiba crezi că faci?

— Mamă, zice el în timp ce expiră fumul. Haide. Tata a murit. Eu o să am un copil. Trage și tu un fum, ce dracu'.

— Nu-i niciodată prea târziu pentru prima dată, spun eu și iau jointul.

Mama scutură din cap și scoate ceea ce pare a fi un chicotit.

— Prima dată! Pe cine crezi că prostești? Când taică-tău și cu mine eram în liceu, fumam hașiș și ne giugiuleam pe muzica lui Bob Marley. Și asta nu e tot! Când eu mă pregăteam să devin profesoară și el era la rezidențiat, ne plăcea să fumăm puțină iarbă seara. Cum credeți că ați fost concepuți voi doi?

— Scârbos! strig.

— Mamă! spune Levi.

Mama ia jointul de la mine, trage adânc și suflă un inel de fum perfect. Mă uit la Levi și ridic din sprâncene. Mai pasăm jointul o rundă de la unul la altul și privim cum soarele se scufundă în spatele gardului viu al vecinului de alături.

— Uau, copilul meu o să aibă un copil, spune mama încet.

— Și mama mea a fost copil, spune Levi.

Niciunul dintre noi nu știe de ce izbucnim în râs.

*

Seara mă duc la calculator și deschid e-mailul. Dacă Levi poate avea un copil și Bernie poate avea un cromozom în plus, iar Mimi se poate masturba până nu mai știe de ea, ar trebui să pot și eu. Cer ajutor aerului din cameră, apoi deschid e-mailul lui Frank și scriu un singur cuvânt.

Vino.

*

Levi și Min se întorc în nord. Se pare că raionul cu mâncare caldă nu stă să aștepte pe nimeni. Mama insistă să pună o pernă peste burta lui Min pe sub centura de siguranță, pentru călătoria cu mașina, de parcă asta l-ar putea proteja pe copil de tot ceea ce îi va aduce viața. Stăm pe alee ținându-ne cu brațele de mijloc una pe cealaltă în timp ce ei pleacă. Bănuiesc că așa ar trebui să ni se pară viața: ca o lungă călătorie cu mașina, cu toate grijile și speranțele legate în jurul tău, în timp ce oamenii care te iubesc cel mai mult îți fac cu mâna la plecare.

*

Tocmai caut să văd cum se face brânza la grătar și mă întreb ce naiba am făcut de-am fost atât de ocupată toată viața mea încât nu am învățat niciodată, când sună cineva la ușă. În prag stă Frank. Ah, iată omul pe care îl iubesc, mă gândesc. Gândul îmi vine atât de repede, atât de intempestiv, încât aproape că îl rostesc cu voce tare. În schimb, spun, cu o veselie dementă „New Jersey îți urează bun-venit!“

*

Frank și cu mine ne tragem două scaune și ne așezăm cu privirea spre grădină. Mobilierul de terasă este vechi și parțial acoperit cu găinaț de pasăre. Mă gândesc dacă să mă jenez de chestia asta, apoi decid că nu merită efortul.

— Ai crescut aici? întreabă Frank.

Dau din cap aprobator.

— Ești norocoasă.

Un fulger de smarald se îndreaptă spre hrănitorul pentru păsări din fața noastră.

— Știai că nectarul pentru păsările colibri este doar zahăr fiert în apă? spun eu.

Frank începe să râdă.

— Ce? îl întreb.

— De ce naiba facem ca viața să fie atât de complicată?

*

Suntem în grădină de aproximativ o oră, flecărind la modul general, irelevant, despre ce se mai întâmplă la birou, apoi căzând în tăceri pline de înțeles, pline de zâmbete timide, când mama vine acasă. Sărim amândoi în sus de parcă am fi doi adolescenți surprinși în timp ce se masturbau reciproc și ne întoarcem spre ușile cu sită.

— Scumpo, poți să mă ajuți cu ăsta! strigă ea.

— Mamă, am un musafir!

— Un ce?

— Un musafir!

Deschid ușile și îl conduc pe Frank înapoi în casă.

— El este Frank, spun eu.

Mama se întoarce de la pătuțul de lemn pe care îl trage pe podeaua sufrageriei noastre.

— Care Frank?

— Frank de la serviciu, răspund.

— Oh!

Îi aruncă o privire evaluativă rapidă, imperceptibilă pentru oricine altcineva în afară de mine.

— Îmi pare bine să vă cunosc, spune Frank. Pot să vă ajut cu...

— Nu! spune mama ridicând palma să-l oprească. Ești musafir. Mă duc să pun de ceai.

Nu-i un semn bun. Cu cât mama este mai atentă cu o persoană, cu atât o place mai puțin. Intri în grațiile ei și vei avea de curățat jgheabul. Ieși din grațiile ei și ea va insista să-ți facă un ceai de plante. Este un fapt contraintuitiv, dar incontestabil. O urmăm în bucătărie în timp ce ea pune ibricul să fiarbă.

— Frumos pătuț, spune Frank.

— Pentru viitorul meu nepot. Ca să aibă unde să doarmă, după ce se va naște.

Frank îmi aruncă o privire alarmată spre abdomen.

— Fratele meu.

— Pff, spune Frank. Adică, felicitări.

— Aveţi copii? întreabă mama.

— Nu din câte știu, răspunde Frank.

Mama pufnește pe nas și ia de pe raft cana cu mierlă. Ea oferă mierla doar celor care nu-i plac.

— Frank trebuie să plece acum, spun eu. Este târziu.

— Da? întreabă Frank.

— Ah-hah, spun eu, conducându-l afară din bucătărie și spre ușa din față în timp ce el îi strigă mamei la revedere.

— Pot să mai vin să te văd? întreabă el. Mâine?

— Mâine.

Mă întorc în bucătărie, iau cana cu mierlă și o arunc la gunoi.

— Ce naiba..., spune mama.

— Trebuie să vorbim.

*

Eu mă așez pe canapeaua pe care mâncăm. Ea pe cea pentru musafiri.

— Încă este căsătorit?

— Nu. În fine, teoretic, da. Cred. Ea s-a mutat în Italia.

— Și deci acum el vrea să fie cu tine?

— Cred că da.

— Și vrei să fii cu el?

— Cred că da.

— Și tu ești îndrăgostită?

— Mamă, nici măcar nu ne-am sărutat.

— Și ce legătură are asta?

— Bun, foarte bine. Da, așa cred. Dar nu spune nimănui. Nici măcar ție să nu ți-o repeți.

— De ce?

— Pentru că este umilitor.

— Scumpa mea, iubirea este umilitoare. Nu ți-a spus nimeni asta?

— Cine să-mi fi spus?

— Știai că verbul a umili provine din latinescul humus, care înseamnă „pământ“? Așa ar trebui să se simtă dragostea.

— Ca humusul?

— Ca pământul. Te susține. Toate prostiile alea că dragostea este ca un drog, care te amețește, nu sunt adevărate. Ar trebui să te susțină ca pământul.

— Uau, mamă.

— Ce? Am și eu o inimă, nu?

— Ai și o cană cu mierlă.

*

A doua zi fac ceva ce nu fac aproape niciodată, și anume mă tund. Sinceră să fiu, aș prefera un canal radicular. Măcar la dentist nu există oglinzi. Îndur o oră și jumătate de spumat, pieptănat, tăiat și flecărit, toate în timp ce evit contactul vizual cu stilistul sau cu mine însămi.

— Deci, spune stilistul, ce zicem de un breton?

— Nu știu, spun eu. Ce zicem?

— Ai o față perfectă pentru breton.

— Sigur. Să-i dăm drumul.

*

Nebună, asta sunt. Nebună. Nimeni nu arată bine cu breton. Bretonul este doar o barbă pe frunte, o pălărie de păr pe care n-o poți scoate niciodată.

Imediat ce urc în mașină, mă uit în oglinda retrovizoare să văd dacă este atât de rău pe cât credeam. Chiar și în mica fâșie de reflecție, rezultatul este foarte clar: arăt ca un ou fiert cu perucă.

*

Frank vine seara imediat după serviciu.

— De ce porți o șapcă de baseball? mă întreabă când răspund la ușă.

*

Din fericire, am mai puțin timp să-mi fac griji în legătură cu ce crede Frank despre părul meu, deoarece acum îmi fac griji în legătură cu faptul că mama a insistat să ne pregătească cina. La cină avem stir-fry la wok, singurul lucru pe care mama știe să-l facă, în afară de ruladă de carne.

— Arată grozav, spune Frank când vede ce se întâmplă în bucătărie. Wok ’n’ roll.

— Se vede că lucrezi în publicitate, zice mama, apoi îi spune să scoată tacâmurile și să pună masa.

*

— Arăți foarte bine în seara asta, spune Frank în timp ce strângem farfuriile. Ți-ai aranjat părul altfel?

— Arăt ca un ou fiert cu perucă.

— Hei, spune el, apucându-mă de umeri. Aș vrea să încercăm ceva.

Ne uităm direct unul la altul, în timp ce el mă strânge de umeri. Mai mult de-atât nu ne-am atins niciodată. Inima îmi bate ca un ciocan.

— Bine, zic.

— Eu am să spun „Arăți foarte bine“. Și tu o să spui „Mulțumesc“.

— Dar...

— Fără glume cu oul fiert, spune el. Fără niciun fel glume. Doar „Mulțumesc“. Poți să încerci asta pentru mine?

Dau mută din cap.

— Eleanor, spune el. Arăți foarte bine cu părul tuns așa.

Îmi vine să mă scurg prin gaura chiuvetei, să pornesc tocătorul de resturi și să mă macin până dispar cu totul.

— Mulțumesc, spun cu glas gâtuit.

El râde.

— Cu plăcere, spune el. Mai încercăm și mâine.

*

Am uitat să-i spun lui Frank ce a zis rabinul despre „Mulțumesc“, cum că e o rugăciune. O rugăciune poate fi o speranță, o cerere de ajutor și un act de credință. Când îi spun lui Frank „Mulțumesc“, chiar mi se pare că e o rugăciune.

*

Câteva zile mai târziu, suntem din nou în grădină. Furtunul este întins între noi, udând leneș tufa de rododendron a mamei. Albinele zboară fericite din floare în floare. Este ultima săptămână de vară.

— Fără tine nu mai e la fel, spune Frank. La birou, vreau să spun. Nu are cine să răspundă la jocurile mele de cuvinte de rahat. Încrederea mea e la pământ.

— Soz pentru asta, spun eu.

— Ce-nseamnă?

— Îmi pare rău, zic eu ridicând din umeri. Așa spun adolescenții britanici în loc de „sorry“. Soz.

— Cât de rău poate să-ți pară dacă nu poți face efortul de a rosti două silabe?

— De când lungimea cuvintelor este corelată cu sinceritatea? „Urăsc cutare lucru“ mi se pare mult mai sincer decât, de exemplu, „Mă oripilează cutare lucru“.

Frank râde.

— Ca, de exemplu, „Este adevărat“ versus „Există o anumită veridicitate“?

— Exact. Sau „te iubesc“ versus...

Mă opresc. Uite c-am spus-o. Sigur, accidental și pentru a ilustra o chestie lingvistică, dar am spus-o.

—...Nu-mi vine în minte un mod mai lung de a o spune, zic.

— Te ador, spune Frank încet. Te prețuiesc.

— Te iubesc este mai bine, spun eu.

— Este. Și eu. Te iubesc, adică.

*

Sunt în brațele lui.

— Soz pentru cum m-am comportat după ce am primit contractul Kapow! Am fost un idiot. Mi-a fost frică.

— Soz că am dispărut așa. Soz că nu mi-am luat rămas-bun.

— Soz că te-am lăsat să pleci. Ar fi trebuit să mă comport altfel.

— Soz că nu ți-am dat șansa.

— Soz c-am așteptat toată vara să-ți spun că a plecat Cleo.

— Soz că a plecat Cleo.

— Soz că tatăl tău a murit.

— Soz că nu l-ai cunoscut.

— Soz că am dat-o-n bară cu toate.

— Dar nu și pentru asta? Nu soz și pentru acum, nu?

— Nu. Pentru acum, în viața mea nu fost mai puțin soz.

Și apoi mă sărută.

*

Frank îmi povestește cum mama lui venea beată să-l ia de la școală. Îmi povestește cum a murit mama lui Cleo. Îmi povestește cum a găsit-o pe Cleo sângerând pe jos în sufragerie. Îmi povestește ce s-a întâmplat cu veverița marsupială. Nu este prea plăcut. Îmi povestește că în urmă cu două săptămâni a renunțat să mai bea și a început să meargă la întâlnirile cu alcoolicii anonimi. Îmi spune că întotdeauna a crezut că n-o să-i placă la Alcoolicii Anonimi din cauza mamei sale, dar de fapt simte că începe să se înțeleagă pe sine, poate pentru prima dată în viața lui.

— Ai putea să... Ai putea vreodată să fii cu un bărbat care a făcut toate astea?

Îmi pun mâna peste mâna lui.

— Ai auzit vreodată de ceva ce se cheamă kintsugi?

*

În mod surprinzător, agenta mea îmi răspunde la e-mailul despre show-ul TV animat Deșeuri umane.

Ești o ciudată, dulceață. Dar mai trimite-mi trei episoade și cred că pot să-l vând.

*

Astăzi voi scrie.

„Mai vedem noi“, spun și mă duc să fac o baie.

„Ai face bine să crezi“, îmi zic și deschid dușul.

„N-o să se întâmple niciodată“, spun și mă întorc în pat.

„Pune-mă la încercare“, îmi zic și mă îndrept spre masa de scris.

*

Frank și cu mine mergem împreună la film și ne facem de cap două ore la rând. Vizităm galeriile din Chelsea. Mergem la bowling în Brooklyn. Mâncăm o chiflă cu ouă și brânză în parcul Washington Square. Facem schimb de cărți. Începem iar să ne trimitem e-mailuri amuzante. Mergem la un club de jazz, apoi ne dăm seama că niciunuia dintre noi nu-i place jazzul și plecăm să luăm înghețată. Ne plimbăm. Mâncăm felii de pizza.

Chiar dacă afară se răcește, luăm feribotul spre Rockaway să admirăm apusul soarelui. De la distanţa aceea, întregul oraş este o imensă reflectare a cerului. Zgârie-nori de culoare roz ca templele de sare din Himalaya. Seamănă cu un oraș mitic al zeilor, ceea ce, într-un fel, și este.

— Feribotul este doar un autobuz public din care se vede mai bine, spun eu.

— Asta îmi place la tine. Ești cinică și în fața unui apus de soare.

*

Mă duc la Sala de lectură Rose a Bibliotecii Publice din New York ca să lucrez. Făcând abstracție de scaunele care scârțâie, este raiul scriitorilor. De fapt, raiul este pictat la propriu pe tavan. Cer albastru prăfuit și nori ca niște clăbuci de săpun. Mă așez la una dintre mesele lungi de mahon pe care sunt așezate din loc în loc lămpi de lectură din smarald și le zâmbesc colegilor mei de studiu. Cine știe câte seriale și romane de succes s-au scris între aceste ziduri căptușite cu cărți? Abia îmi intru în stare, când un bărbat se așază vizavi de mine, deschide o enciclopedie pe genunchi și începe să se masturbeze frenetic pe sub ea.

*

Frank mă lasă să folosesc cealaltă sală de conferințe de la agenție ca să pot să scriu. Cel puțin așa, spune el, singura persoană de care trebuie să-mi fac griji că se masturbează în fața mea este el.

*

Partea cea mai bună din acest nou aranjament este că Jacky și cu mine putem să ieșim din nou la masă.

— Deci tu ți-o pui cu șeful, spune ea în timp ce ne așezăm la restaurant.

— Nu ne-o punem. Ieșim împreună.

— Parc-ați fi niște liceeni. Hai să fim rele și să împărțim niște cartofi prăjiți.

Trag adânc aer în piept.

— De fapt, în liceu ieșeam cu unul de 40 de ani, spun. Mă punea să fac diverse lucruri, cum ar fi să-i spăl rufele și să-i înghit sperma.

Răsuflu ușurată.

— N-a fost grozav.

Jacky se apleacă spre mine peste meniurile uriașe și lipicioase.

— Oh, scumpo, într-o vacanță de primăvară, în liceu, m-am îmbătat și un grup de elevi din clasa terminală ne-au închis pe mine și pe un alt băiat într-o debara de hotel și mi-au spus că îmi dau o sută de dolari dacă îi las să se uite cum i-o sug.

— Groaznic. Și ai făcut-o?

Ea ridică din umeri cu tristețe.

— Îmi plăcea unul dintre băieții care erau la ușă și m-am gândit că... Nu știu la ce m-am gândit. Aveam șaisprezece ani, cincizeci de kilograme și tocmai descoperisem vodca.

Îmi ia mâna peste masă și mi-o strânge.

— Îmi pare foarte rău pentru ce ți s-a întâmplat, Jacky.

— Și mie îmi pare rău de tine, zice ea și scutură din cap. Dă-l dracu' pe moșul ăla.

— A murit într-un accident cu mașina de tuns iarba. Deci măcar există un final fericit.

— Dumnezeu nu este întotdeauna drept, spune ea. Dar are simțul umorului.

Vine chelnerul nostru și comandăm salate și cartofii prăjiți.

— Și un shake de ciocolată, ca să meargă toate, spune Jacky făcându-mi cu ochiul. Cred că avem nevoie.

Ne rezemăm amândouă de speteaza canapelelor și ne uităm una la alta zâmbind.

— Măcar ai primit suta de dolari?

— Oh, da, scumpo, râde ea. Mi-am scos prietenele la Benihana la o cină. Vulcanii ăia cu creveți au meritat!

*

Frunzele s-au îngălbenit, port jachetă, peste tot e aromă de dovleac și cineva chiar m-a invitat să merg la cules de mere. Este categoric, oficial, toamnă.

*

Stau la coadă la cafea lângă Cooper Square și le ascult pe elevele de la școala de artă din fața mea vorbind.

— Ce s-a întâmplat până la urmă cu tipu' ăla, performer-ul islandez? întreabă prima.

— Ne-am despărțit.

— Cum așa?

— Dormea într-o cămașă de noapte victoriană, avea un copil cu vecinele lui lesbiene pe nume Jean-Pepe și striga „Uită-te în ochii mei!“ de fiecare dată când ejacula în mine.

— Deci... Ce n-a mers?

*

Frank n-a mai băut de 90 de zile. Încă nu ne-am culcat împreună. Vrea să aștepte, iar pe mine nu mă deranjează. Îmi dau seama că l-am așteptat destul de mult. Ce mai contează câteva luni în plus? Sărbătorim cum știu eu mai bine, dat fiind că el este celibatar și totodată abstinent: cu un foc de artificii ilegal.

*

Nu-mi vine să cred, dar agentei mele i-au plăcut noile episoade. Le trimite unui studio de animație din Japonia. Japonia!

*

Se pare că tatăl meu mi-a lăsat niște bani. Nu sunt mulți, dar destui ca să mă mut din New Jersey și să-mi iau un loc al meu în oraș. Acum tot ce trebuie să fac este să găsesc un apartament și un mod de a-i spune mamei că mă mut de-acasă. Mă întreb dacă pot să-i dau vestea adăugând ca bonus să o facă pe agentul imobiliar în locul meu.

*

Frank și cu mine ne petrecem o duminică uitându-ne la casele deschise pentru vizionare în vederea vânzării, din centrul orașului.

— Toate arată ca niște apartamente în care au fost omorâți oameni, îmi șoptește el.

— Cred că apartamentele cu „moarte naturală“ depășesc prețul pe care mi-l permit.

— Câteva luni într-o astfel de văgăună și nu va mai trebui să-ți faci griji pentru asta, spune el. Pentru că te vei fi spânzurat de tavan.

— Nu fi caraghios. Niciunul dintre locurile astea nu are un tavan suficient de înalt.

— Cred c-aș putea să găsesc pentru noi un loc cu tavan mai înalt.

— Noi?

— Tu și cu mine. Un nou început într-un loc nou. Gândește-te la asta.

*

Chiar mă gândesc la asta. Mă gândesc timp de o săptămână. O găsesc pe mama în grădină punând în ghivece plantele ei de toamnă. Ridică privirea spre mine și se freacă pe frunte cu dosul mănușii de grădinărit, mânjindu-se de pământ.

— Știi cum a definit Nietzsche gluma? întreabă ea. O epigramă despre moartea unui sentiment.

— Mamă, spun eu. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

— Nu că e genială? Nietzsche mă umple de încântare.

— Este vorba despre unde o să locuiesc.

— Ți-am dat Așa grăit-a Zarathustra când aveai cincisprezece ani și treceai prin prima ta criză existențială. O mai ai?

— Frank m-a întrebat ceva zilele trecute.

— Nietzsche avea un suflet de poet. Ca tine.

Iau o lopățică și încep să sap. Nu voi pleca niciodată.

*

Un grup de bufnițe se numește parlament. Un grup de emu se numește gloată. Un grup de ciocârlii se numește exaltare. Un grup de guguștiuci se numește tandrețe. Un grup de corbi se numește cruzime. Un grup de flamingo se numește extravaganță. Un grup de păuni se numește ostentație. Un grup de papagali se numește gălăgie. Un grup de turturele se numește dragoste. Un grup de cinteze se numește farmec. Toate aceste cuvinte pot fi folosite pentru a descrie și un grup de evreice.

*

Mă duc să-l iau pe Frank de la întâlnirea lui de seară de la Alcoolicii Anonimi de pe Perry Street. Afară, oamenii fumează și râd. Mi se par foarte normali. Vreo două costume, câteva fețe de artiști Village mai în vârstă. O persoană pare să fie în uniformă medicală.

Mergem la restaurantul italienesc de pe Tenth Street unde servirea mizerabilă este invers proporțională cu mâncarea excelentă. Frank își pune șervetul la gât înainte de a începe masa, după cum îi e obiceiul, și rupe o bucată de pâine din farfuria care ne este pusă în față.

— Cea mai bună pâine din oraș, spune el, învârtind-o în ulei de măsline.

— Cum a fost la întâlnire?

— Incredibil. Extrem de emoționant. Vorbitorul avea 25 de ani de când nu mai băuse și era atât de echilibrat, spiritual vorbind. Și recunoscător, înțelegi? Rugăciunea și exercițiile lui de meditație erau bestiale.

Ridic o sprânceană. Frank se freacă pe frunte și râde.

— Par nebun.

— Pari fericit.

— Sunt. Încă mă simt ciudat chiar și când o spun.

— Obișnuiește-te, iubitule. Slavă cerului, tu n-o să fii un unchi Bernie al familiei tale.

— Cine?

— Unchiul meu Bernie are probleme cu băutura. Și, se pare, un cromozom feminin în plus.

— Înțeleg. Vrei să luăm împreună un aperitiv?

— Salata de roșii arată bine, spun eu.

— Ce zici de sparanghel?

— Trebuie să te duci să o vezi pe Cleo.

Frank înghite cu greu dumicatul de pâine din gură.

— Trebuie să ce?

— Trebuie să te duci s-o vezi pe Cleo. Soția ta.

— Știu cine este.

— În primul rând: tu încă ești căsătorit, ceea ce înseamnă că ceea ce facem noi acum se cheamă o aventură extraconjugală.

— Nu știam că ești atât de puritană.

— Și în al doilea rând: trebuie să te asiguri că acolo este bine îngrijită.

— Cleo poate să aibă și singură grijă de ea.

— Dacă ar fi putut, spun eu încet, nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat.

Se uită la mine și văd că întâmplarea aceea a adus în ochii lui o tristețe care nu mai fusese acolo până atunci.

— Continuă.

— Ea e încă foarte tânără și aproape că nu are pe nimeni, ceea ce înseamnă că tu și cu mine suntem familia ei. Avem responsabilitatea să ne asigurăm că ea e aranjată.

— Vrei să spui financiar? Pot să-i trimit bani.

— Unele lucruri necesită ceva mai mult decât bani.

— N-am știut niciodată că ești atât de preocupată de bunăstarea ei. Asta e o chestie din Clubul primelor neveste?

Încerc să nu mă uit la el de parcă ar fi cel mai prost om de pe planetă.

— Nu, Frank, spun eu foarte încet. Este solidaritate feminină.

Frank mă ia ușor de mână peste masă.

— Eleanor, tu ești o femeie bună.

— O să luăm salata de roșii, spun eu cu hotărâre.

*

Mama și cu mine ne petrecem o seară urmărind un sezon mai vechi din Sing Your Heart Out. Cred că am investit excesiv în succesul tânărului Harold, care și-a pus deoparte aspirațiile la o carieră muzicală pentru a avea grijă de mama diabetică și suferindă. De fiecare dată când cântă, sunt reluate aceleași imagini cu ei doi în casa lor mică și mizeră din New Orleans.

„El este singura mea mândrie“, spune mama în rochia ei cu imprimeu floral. „Inima mea bate pentru el.“

Mama se întoarce spre mine și își pune mâna peste a mea.

— M-a sunat Frank, spune ea. Du-te.

*

Frank a venit să o ajute pe mama să pregătească o masă de rămas-bun. Incredibil, dar asta nu pare să implice un wok. Mi-am petrecut toată ziua făcând bagajele și am nevoie de puțin aer, așa că pun o haină pe mine și ies în grădină. Este foarte liniștită, întunecată și nemișcată. Respirația mea

produce mici nori gri în fața mea. Deasupra capului, stelele sunt abia vizibile. Simt mirosul pământului. Îi aud pe Frank și pe mama râzând în bucătărie. Undeva latră un câine. Simt noaptea apăsând pe pielea mea. Este frig, dar mie mi-e cald. Respirația mea se întâlnește cu aerul.

*

Uau!

---

[5] Joc de cuvinte bazat pe substantivul asshole, care înseamnă anus, dar și nenorocit (N.t.).

CAPITOLUL 17

Ianuarie

Când a sosit Frank la Roma, acolo era mijlocul iernii, cea mai blândă iarnă din ultimii cincizeci de ani. O briză aproape tropicală îi lingea fața prin geamul lăsat al taxiului în timp ce se îndrepta către Institutul de Arte Frumoase, unde locuia Cleo. Clădirea era zugrăvită în fucsia decolorată, cu palmieri înalți în fața porților. Un palat roz. Părea antic și tăcut, prețios și ușor demodat. Frank nu și-ar fi putut imagina un loc mai bun pentru ea.

De după cerceveaua ferestrei, Cleo îl urmărea înaintând pe aleea de piatră până la intrare, cu familiarul lui mers săltăreț. Stătea acolo de ceva vreme, așteptându-i sosirea, cu inima bătându-i în piept ca o pasăre prinsă în laț. De sus, îl văzuse că ajunsese la uşă şi se uita pe lista locatarilor, apoi că apasă butonul soneriei de lângă numele ei. Frank se trase înapoi și ridică privirea spre fereastră, de unde ea tocmai fugise.

Pași, frecarea unor degete pe lemnul ușii, o înjurătură șoptită, o încuietoare deschizându-se și Cleo apăru. Inima lui se umflă ca un val care se întoarce pe țărm.

Ea își tunsese părul lung într-un bob scurt, ca o glugă aurie care îi încadra fața. Fața ei frumoasă, în formă de inimă, pe care el ar fi vrut să o cuprindă în mâini și să o țină spre lumină ca pe un glob de zăpadă. Purta niște blugi decolorați de soare și un cardigan de culoarea caramelei pe care el îl recunoscu. Gleznele ei subțiri se vedeau din niște espadrile de pânză stropite de vopsea. Ce fată frumoasă era! Semăna cu un fluture alb într-o rază de soare.

— Părul tău...

— L-am scurtat, zise ea și își trecu degetele prin el.

— Bravo, spuse el dând din cap.

— Nu e prea scurt?

— E frumos. Ca eșarfa unei călugărițe.

— Vrei să spui voal. Eșarfa se înfășoară la gât.

— Vezi? De-aia am nevoie de tine în viața mea. Cine știe de cât timp fac greșeala asta. Dacă vorbeam cu o călugăriță adevărată?

Cleo făcu un pas peste prag și îl apucă de umeri ca să-l vadă mai bine. Chipul lui avea ceva diferit. Ochii lui păreau mai limpezi; acum vedea că nu erau cafenii, așa cum crezuse ea, ci de un căprui-auriu. Parcă s-ar fi aprins lumina în interiorul lui. Își încolăci brațele de gâtul lui și îl trase spre ea până când își lipiră obrazul unul de altul. El se simțea ca un cort imens care se prăbușește în jurul stâlpului central, corpul ei.

— Vino înăuntru, îi spuse ea la ureche.

Frank o urmă în vestibulul întunecat și răcoros. Îl conduse sus pe scări spre un palier însorit, arătându-i bucătăria și spălătoria, cu mândria timidă a unui student în ziua când vin părinții să-l viziteze. Pe masa din bucătărie erau răspândite câteva sticle de vin goale din seara precedentă, care lăsaseră inelele stacojii pe suprafața lemnului. Frank se uită la ele cu un amestec de ușurare și nostalgie. Niciodată n-ar mai putea rămâne așa după cină, să discute aprins despre toate nimicurile, să umple pahar după pahar, în timp ce seara se lungește în noapte. Cleo îi urmări privirea. Frank îi spusese deja că s-a lăsat de băut când o sunase din New York pentru a-i propune să o viziteze. De șase luni, zisese el, dar ei nu îi venise să creadă. Acum vedea cu ochii ei că el era altfel când era treaz, mai blând. Atitudinea defensivă pe care i-o dădea alcoolul dispăruse.

— Vrei apă? îl întrebă. Sau ceai? Lapte? Ceai cu lapte?

— Nu, mulțumesc. Este pentru prima oară când călătoresc așa, înțelegi? Mă simt un pic...

— Sensibil?

Frank zâmbi.

— Da. Exact ăsta e cuvântul.

Se uitară unul la altul și între ei trecu un frison de căldură.

— Ce-ar fi să-mi arăți camera ta?

Dormitorul era o combinație între o cameră de spital și o cameră de cămin, cu un linoleum pătat și un pat de o persoană acoperit cu o cuvertură roz. Cărți poştale cu picturi ale lui Lee Krasner și Jay DeFeo acopereau peretele de deasupra unui birou mic. Institutul de Arte Frumoase îi amintea lui Frank de un internat pentru adulți, un spațiu personal și totodată impersonal, expresia unui grup de locatari care urmau să plece. Lui Cleo îi plăcea tocmai din acest motiv; era un loc dedicat creației.

Frank se aşeză pe marginea patului și simți ceva tare sub el. Băgă mâna sub pătură și scoase o piatră netedă alungită. Era de un roz deschis, opalescent, cu vinișoare albe, cât lungimea palmei lui, rece la atingere și grea în mână. Se uită la Cleo, care râse.

— Ups, nu mi-am dat seama că era acolo.

Ea o ridică din palma lui și o strecură într-un sertar al biroului plin cu tot felul de lucruri. Înăuntru erau foi de hârtie groasă cu desene în acuarelă, o pană albă, un pix cu o floarea-soarelui de plastic în capăt.

— Ce este? întrebă Frank.

— Este un cristal.

Cleo se rezemă de birou, cu fața spre el. Între tivul tricoului și blugi, apăru o fâșie îngustă de abdomen, ca soarele care se uită printre nori.

— Ca să-l bagi în tine. De fapt, Zoe mi-a spus de el. Îl poți folosi ca să-ți deschizi chakrele, să-ți vindeci traumele, chestii de genul ăsta... Îți dai ochii peste cap.

— Ba nu mi-i dau!

— Ți-i dai pe interior. Te văd.

— N-ai cum.

Dar ea vedea. Capacitatea lui Cleo de a vedea înăuntrul lui Frank îl contrariase și încântase întotdeauna. Nu se simțise niciodată văzut, cu adevărat văzut, până să o cunoască pe ea.

— Cum să-l bagi în tine? întrebă el.

— Bine, nu-l înghit.

— Este o chestie sexuală?

— Este o chestie vindecătoare.

— Ai nevoie de asta?

Cleo zâmbi.

— Am nevoie de orice.

— Ăsta e avantajul când ai 26 de ani, spuse Frank. Poți să încerci orice și să arăți plin de speranță. La 45 de ani arăți pur și simplu ridicol, chiar și pentru tine însuți.

— Aiurea! pufni Cleo. Uită-te la tine, la reuniunile tale. Ești o cu totul altă persoană!

— Chiar crezi asta?

— Ești mai lejer. E un lucru bun.

— Şi tu! exclamă Frank. Ți-ai tăiat tot părul.

Cleo își scutură bobul în formă de lalea.

— Cred că și eu sunt mai lejeră.

Frank aprobă din cap, zâmbind.

— Ți-a spus Zoe că a înființat un grup feminist de vindecare sexuală cu puștoaicele de la facultate?

Ochii lui Cleo străluciră amuzați.

— Sigur că mi-a spus.

— Dacă preamărește încă o dată în fața mea puterea orgasmului feminin...

Cleo își dădu capul pe spate râzând. Într-adevăr, Zoe o delectase și pe ea cu povești despre asta când vorbiseră ultima dată. Se comporta de parcă era prima femeie care a descoperit clitorisul, dar entuziasmul ei tineresc era totodată fermecător.

— Bravo ei, spuse Cleo. Explorează și ea. Și...

Se uită la el timidă, mândră.

— Acum am și eu o psihoterapeută.

— Da?

— Este o lesbiană budistă din Irlanda, dar de mai mulți ani trăiește în Italia.

— Nici nu mi-aș putea imagina un psihoterapeut mai bun pentru tine.

— Am încredere în ea. Este prima persoană în care am avut încredere după mult timp.

— Am înțeles. La fel simt și eu față de sponsorul meu.

— Uau, Frank! Iată-ne și pe noi formând relații sănătoase.

Se priviră în tăcere pentru o clipă, atât de familiari și totodată atât de străini unul cu celălalt.

— Mă bucur să te văd, spuse el în cele din urmă.

De fapt, simțea un amestec învolburat de euforie, groază și ușurare văzând-o, la fel ca și ea, dar niciunul nu se simțea pregătit încă s-o spună.

— Și eu, zise Cleo. Nu credeam că ne vom vedea până la anul.

— De ce?

— Santiago și Dominique se căsătoresc.

— Oh, da, așa e! Îți vine să crezi că se întâmplă asta?

— Da. Până acum, el mi-a scris două scrisori și ambele au fost ode de dragoste pentru Dominique, plus o rețetă de paste.

Frank râse.

— Este ultimul romantic în viață. Îți amintești discursul pe care l-a ținut la nunta noastră?

— Da. A spus că amândoi suntem făcuți din aur sau așa ceva.

— Nu știu dacă eu sunt, dar tu cu siguranță ești.

Cleo zâmbi. Lui îi părea într-adevăr de aur.

— Vrei să-mi vezi atelierul? Este în cealaltă clădire.

Frank o urmă afară din cameră și pe hol. Îi privea mersul fluid, cu pas ușor.

— A mai venit cineva aici să te viziteze? Quentin?

— Nu mai vorbesc cu el, spuse Cleo încet.

Frank așteptă ca ea să detalieze. Cleo se opri din mers și se întoarse spre el.

— Metamfetamina. Bănuiesc că Alex l-a corupt. N-o duce bine.

Ultima dată când l-a văzut pe Quentin, îi explică ea, el o invitase la un hotel ieftin din centrul orașului. Când a ajuns acolo, mai erau alți trei bărbați cu ochii înfundați în orbite care se plimbau cu el prin cameră. Quentin era pe jumătate dezbrăcat și maniacal, trupul lui subțire și palid tresărind ca la șocuri electrice. Avea nevoie de bani, spusese el. Rămăsese fără alocația lunară substanțială oferită de bunica lui și mai era o săptămână până la sfârșitul lunii. Când ea a încercat să-l convingă să plece, el a agresat-o. Să nu îndrăznești să mă judeci, jigodie. Cleo a fugit și l-a sunat pe Johnny, dar el n-a fost de niciun ajutor, iar ea nu avea numărul de telefon al niciunuia dintre membrii familiei lui Quentin. Nu a putut face nimic decât să-l lase acolo. Frank clătina din cap în timp ce ea povestea.

— Nici n-am știut.

— Ne-a dat cocaină ca dar de nuntă. Nu te-ai gândit că ar putea avea o mică-mică problemă cu drogurile?

— E o mare figură, spuse Frank. Dar n-am crezut că va ajunge atât de rău. Adică, dacă a trage un pic pe nas și a bea prea mult înseamnă că ești dependent, atunci toți cei pe care îi cunoaștem...

Frank se opri și se ciupi de sprânceană.

— Iisuse, Cleo. Toți cunoscuții noștri din New York sunt dependenți, nu-i așa?

Cleo clătină din cap cu un aer sumbru.

— Așa se pare.

— N-ai mai încercat să iei legătura cu el?

Ea îi aruncă o privire îndurerată.

— Ba da, bineînțeles că da. De nenumărate ori. Am sunat la centre de dezintoxicare și am găsit paturi libere, dar el a refuzat să se ducă. Apoi numărul lui a fost deconectat. În momentul ăsta, nici nu știu pe cine aș găsi la celălalt capăt al firului.

— Vrei să spui că numărul lui a fost alocat altcuiva?

— Vreau să spun că nu mai știu cine este el.

— Tu ești bine?

Ea ridică privirea spre el cu zâmbetul ei obosit.

— Unul dintre noi trebuie să fie.

— Ești norocoasă că ai plecat din New York când ai plecat.

— Am scăpat ca prin urechile acului, spuse ea.

Îl conduse în atelierul ei, care era înghesuit și mic, nu tocmai atelierul plin de lumină pe care și-l imaginase el. Tavan cu grinzi joase din lemn, miros chimic de dizolvant în aer, o podea de beton prăfuită, cu striații roșu-închis. Lui Frank îi tresări inima. Era sânge? Nu. Era vopsea, desigur. Observă aceeași culoare ruginie pe pânzele aliniate la perete.

Frank își amintea lucrările lui Cleo ca fiind flamboaiante și carnale, de la culoarea unei vânătăi în etapa urâtă a vindecării la nuanțe de galben-ecru, violet-închis și crem cu tentă purpurie. Aceste pânze erau mult mai simple, linii roșii curate pe fundal alb sau gri. Se uită mai atent și văzu că liniile erau părți abstracte ale corpului unei femei, două fese desfăcute, rotunjirea unui abdomen, curba grea a unui sân.

Nu știuse niciodată dacă ea era bună ca artistă. Cu siguranță fusese destul de nefericită ca să fie bună. Dar ce însemna asta? Oamenii talentați erau adesea nefericiți, dar oamenii nefericiți nu erau întotdeauna talentați. Frank crezuse că principalul talent al lui Cleo era felul ei de a fi. Era atrăgătoare într-un fel unic, nu doar prin aspect, ci și prin esența ei. Avea un fel de a aduce lumină în încăperea în care intra, ca o fereastră larg deschisă.

Cleo îl privi pe Frank în timp ce îngenunchea să examineze o pânză pătrată mică. Sub ochii lui, subiectul, care înainte fusese curba unui genunchi îndoit, în plină mișcare umană, deveni doar o linie. Erau corpuri prezentate ca absență; pe măsură ce te apropiai, ele se retrăgeau. Era mândră de aceste

picturi, care erau mai puțin figurative decât lucrările ei anterioare și care îi ofereau libertatea și anonimatul abstractului. Îi urmărea chipul, încercând să-i descifreze gândurile.

Frank ridică ochii și văzu o Cleo care îl privea cu acea intensitate curioasă ce o caracteriza. Știa că ea aștepta ceva de la el, un răspuns pe care nu știa cum să i-l dea. Ceea ce înțelegea el era limbajul. Imaginea unei mărci. Ce cuvânt murdar devenise, dar pentru el avea o sinceritate aproape de sublim. Toate interacțiunile erau, în esență, tranzacționale; cel puțin publicitatea nu te înșela. Această lume subtilă de umbre și linii pe care o ocupa Cleo, aparent atât de plină de sens, potențial atât de lipsită de sens... Frank avea impresia că încerca să deschidă un pachet cu instrucțiunile scrise pe interior.

— O chestie foarte deșteaptă, Cleo, spuse el. Atât de... artistic.

Cleo râse. Își dădea seama că era nedumerit, dar era surprinsă să constate că ei îi păsa mai puțin de reacția lui decât se așteptase. Indiferent de ce credea el, ea era mulțumită de munca ei.

— Voi avea o expoziție luna viitoare, spuse fără să-și poată ascunde mândria din glas. Într-o mică galerie din Monti.

— Ai și un titlu?

— Liniile vieții.

— Potrivit.

— Cum așa?

— Potrivit, repetă el vag. Pentru tine.

— Am și o instalație artistică, spuse ea. Cred că este partea cea mai bună. Vrei s-o vezi?

Era atât de serioasă, atât de plină de speranță. Frank o compătimi. Nu exista nicio garanție că va reuși; de fapt, cel mai probabil nu va reuși. Își aminti cum s-au cunoscut, când mergeau pe străzile din New York și ea declara cu o mișcare mândră din cap că era artist plastic. Vedea aceeași încredere în

strădania lui Zoe de a deveni actriță, profitând de tinerețea și frumusețea ei, uzând de ele fără niciun câștig. Ele nu știau încă ce știa el. Că puteai fi talentat, muncitor, tenace, atins chiar de un dram de noroc, și tot să nu reușești sau, dacă reușeai, nu era ceva de durată. Că a nu avea niciodată realizări direct proporționale cu talentul tău, că a nu primi niciodată o plată pe măsura eforturilor tale era ceva groaznic, demoralizant.

Frank o urmă pe Cleo în curtea care despărțea clădirile. Briza mediteraneeană neobișnuit de caldă se învârtea în jurul lor ca o pisică frecându-se de glezne.

— Instalația este în magazie, spuse Cleo. Dar voiam doar să fumez o țigară mai întâi.

Rulă o țigară și i-o dădu lui, apoi făcu alta pentru ea.

— Nu fumez, spuse el, punând-o între buze.

Ea zâmbi.

— Toți cei care se lasă de băut încep să fumeze, doar puțin.

Era liniște, nu se auzea decât sunetul slab al unui radio de la o fereastră deschisă undeva deasupra lor. Cleo băgă punga cu tutun în buzunarul de la spate și își încrucișă brațele. Era timpul să vorbească despre ce venise el să vorbească.

— Deci, spuse ea, povestește-mi despre Eleanor. Nu mama ta.

Frank se înecă cu fumul pe care tocmai îl inhalase. Crezuse că el va fi cel care va aduce vorba despre Eleanor. Nu știa că auzise de această relație de la Zoe cu săptămâni în urmă. Pentru Cleo, când a auzit că Frank era îndrăgostit de altcineva, a fost ca o înțepătură de meduză; după ce a dispărut durerea surprinzătoare de la început, a rămas doar o durere surdă. N-o va mai durea niciodată la fel de mult. Și Cleo era hotărâtă să fie fericită pentru el, dar mai întâi trebuiau să vorbească despre asta.

— V-am citit e-mailurile anul trecut, spuse Cleo și ridică din umeri, o mișcare de regret și indiferență în egală măsură. Culmea e că am fost foarte supărată, dar râdeam și eu. Îmi place tipa.

Se forţă să zâmbească.

— Poate chiar mai mult decât îmi placi tu, adăugă ea.

— Și eu, reuși el să îngaime. Cu siguranță mai mult decât mă plac eu.

Ce putea spune despre Eleanor? Arăta bine, nu era frumoasă și nu atrăgea atenția, precum Cleo, doar intrând într-o încăpere. Dar era făcută din ceva mai profund și mai solid. Cel mai bun simț al umorului pe care el îl întâlnise vreodată la o femeie — la oricine, de fapt — poate, cu excepția mamei lui. Dar ea era mai bună decât mama lui și mai blândă, cu adevărata capacitate de empatie a unui scriitor.

— Noi suntem... ținem foarte mult unul la altul, spuse el.

— Mi-am dat seama de asta. Deja sunteți împreună de câtva timp, nu?

Cleo încerca să-și păstreze tonul dezinvolt, dar căpătase tenta tăioasă a unui interogatoriu.

— Tocmai ne-am găsit un apartament în Brooklyn. Urma să-ți spun.

— Brooklyn!

Vocea lui Cleo sări o octavă.

— Uau, probabil că e ceva serios.

Frank se frecă nervos la ceafă.

— Nu în centru. Chiar peste pod.

— Brooklyn, repetă Cleo nevenindu-i să creadă. O alegere foarte matură. Bine, presupun că amândoi sunteți maturi. Câți ani are ea?

Cumva fusese luată prin surprindere și îi dispăruse toată bunăvoința pe care intenționase să o arate.

— Treizeci și ceva de ani, spuse Frank, la fel de fâstâcit. Chiar contează?

— Mă întrebam doar. Pare matură, atâta tot. Mult mai matură decât mine.

Ar fi putut fi o remarcă răutăcioasă, dar vocea ei suna firesc.

— Săptămâna viitoare împlinește 38 de ani, spuse Frank jenat.

Cleo trase adânc din țigară. Scrumul căzu pe blugi.

— Minunat, spuse ea, scuturându-și cu ferocitate scrumul de pe genunchi. Spune-i la mulți ani din partea mea. Buon compleanno, Eleanor!

Se străduise să fie veselă, dar depășise măsura și sfârșise pe un ton isteric. Frank o privi lung, apoi aruncă țigara și veni spre ea. Îi strânse umerii înguști în mâini.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus înainte să vin.

Cleo stătea cu privirea în pământ.

— Nu-mi datorezi nimic.

El scutură din cap.

— Îți datorez totul. Și îmi pare rău.

Cleo ridică ochii spre ai lui și expresia ei se îmblânzi.

— Am plecat din țară, ai uitat? spuse ea. Ai și tu voie să pleci din Manhattan.

Frank oftă. Acum era momentul să abordeze subiectul divorțului. Nu putea fi un moment mai potrivit. La urma urmei, Cleo ajunsese la spital încercând să pună capăt căsniciei lor; prin comparație, un divorț era o abordare cu mult mai blândă. Dar ceva îl reținea.

— De fapt, Eleanor a fost cea care mi-a sugerat să vin aici, spuse el în schimb. Ca să ne asigurăm că ești bine.

Sprâncenele blonde ale lui Cleo se încruntară.

— Ea? Nu tu ai vrut să vii?

— Ba sigur că am vrut, spuse el repede. Voiam doar să spun că... Nu există animozitate din partea ei, asta vreau să spun. Îi pasă de tine. Cred că te admiră.

Vorbea prea mult, dar nu se putea opri.

— I-ar plăcea să te cunoască dacă, hm... circumstanțele ar permite vreodată.

Sprâncenele lui Cleo se încruntară și mai mult. Deci Frank venise datorită lui Eleanor. Bineînțeles că nu venise pentru ea. Și iată acel sentiment pe care încerca să-l reprime, gelozia întunecată și uleioasă care creștea în ea, dovada că Frank ar face pentru Eleanor ceea ce nu ar face niciodată pentru ea. Eleanor primea această versiune a lui Frank, bărbatul treaz și grijuliu care accepta sugestiile ei, în timp ce Cleo o îndurase pe cea a bețivului, ca o proastă.

Simți brusc impulsul de a perfora suprafața netedă a noii lui iubiri. Nu ar fi fost greu; în fond, o cunoscuse pe Eleanor și știa că nu era genul de persoană strălucitoare în care lui Frank îi plăcea să se reflecte. O singură remarcă și putea să-i străpungă fericirea cu vârful acului ei otrăvit.

Dar se stăpâni. N-ar face decât să regrete. Și în adâncul sufletului ei, știa că Eleanor era bună pentru el. Nu mințise când spusese că o place. Cleo și Frank nu se puteau face fericiți unul pe altul, oricât ar fi încercat. Mai bine să-l lase să plece, să-l împingă din spate cu dragostea ei, ca briza caldă a Romei, chiar dacă îl purta spre altcineva.

— Și mie mi-ar plăcea să o cunosc. Pare... senzaţională.

Frank zâmbi uşurat.

— Va fi încântată să audă asta. Chiar este. Amândouă sunteți.

— Voi doi... sunteți fericiți?

Cleo îi cercetă chipul cu concentrarea ei obișnuită.

Frank se gândi cum să răspundă sincer fără să o rănească. Prima dată când se culcase cu Eleanor, crezuse că va muri de fericire. Până atunci nu mai așteptase să facă sex cu o femeie și cu siguranță niciodată nu se îndrăgostise înainte să facă sex cu ea. Fusese incredibil de agitat, la fel și ea. Totul mersese prost; el n-a putut să-i desfacă sutienul, ea îi dăduse un cot în stomac, făcându-l să se îndoaie de durere, iar apoi, când în sfârșit intrase în ea, rezistase vreo treizeci de secunde înainte de a exploda. Râseseră amândoi până le-au dat lacrimile. Ea se prăbușise pe pieptul lui, el o strânsese în brațe și ea adormise chiar acolo, în centrul lui, inima ei bătând peste a lui, și adormise și el, prins sub ea, fericit, da, în sfârșit, fericit.

— Încercăm să fim, spuse el în cele din urmă. Dar tu? Ești fericită aici?

Cleo îşi aruncă privirea prin curte. Își dădu seama că, în mod miraculos, era. În cele șapte luni de când venise la Roma, pictase în fiecare zi, redescoperind plăcerile singurătății și totodată ale comunității. Lua micul-dejun în bucătărie cu ceilalți artiști din reședință și se reîntâlnea cu ei în fiecare seară la un pahar de vin și niște paste pentru a discuta despre ce lucraseră peste zi. Văzuse patul de o persoană unde Keats își dăduse ultima suflare și mersese cu capul dat pe spate prin Capela Sixtină, devorând amestecul de aur, carne și cer.

Iubea New Yorkul, dar nu era orașul ei, acum știa asta. Ei i se potrivea să facă parte din această rețea complicată de capitale europene, toate la doar câteva ore distanță unele de altele, fiecare conținând un Caravaggio, Sorolla sau un Soutine al ei. Începuse chiar să comunice mai mult cu tatăl său, acum când erau la o diferență de fus de doar o oră.

Și descoperea că ritmul mai lent al Romei o liniștea. Era muncitoare, dar niciodată epuizată. Dormea adânc și singură. Încă nu avea un iubit, deși unul dintre ceilalți artiști, un timid designer elvețian de vârsta ei, îi mărturisise dragostea într-o noapte, târziu, în atelier. Avea nevoie de mai mult timp, îi spusese ea cu blândețe. După-amiaza, bea un espresso la bar și îi privea pe italieni, care se mișcau unul în jurul celuilalt ca niște fluturi. În

sfârșit, învățase să fie singură în public, fără să se gândească la ce gândeau alții despre ea. Era o ușurare să trăiască din interior spre exterior, în sfârșit.

— Încerc și eu, spuse ea.

Frank dădu din cap, satisfăcut.

— Vrei să-mi arăți instalația?

Îl conduse la o mică magazie din spatele clădirii atelierului. Deschise ușa spre o cameră pătrată albă, cu un proiector instalat în centru, orientat spre tavan. Podeaua era acoperită cu pământ negru. Mirosul lui — brut, bogat și dulce — îl izbi, stârnindu-i un val de greață.

— Cley..., spuse ezitând să intre.

— Știu, zise ea. Te rog. Doar întinde-te jos.

El se întinse pe pământ, încă îngrețoșat de mirosul lui. Cleo aprinse proiectorul și camera deveni roșie. Se întinse lângă el. Lumina purpurie tremura pe tavan ca ridurile de pe o petală de mac. Mirosul de pământ era peste tot, trăgându-l înapoi spre acel moment...

Îl surprinse valul de furie pe care îl simți când se întoarse acolo. El fusese cel care o găsise și chemase ambulanța, îngenunchind în pământul înnegrit de sângele lui Cleo, iar acum iată că ea transforma acel moment în artă. Introducea în corpul ei un cristal și numea asta vindecare. Camera se transformase într-un roșu aprins ca sângele. Ei bine, bravo ei! Era bucuros să scape de ea. Și el se folosise de acea violență pentru a se extrage din căsnicia lor și a intra într-o relație cu o femeie sănătoasă la cap. Slavă Domnului! Voia să se ridice și să-i spună de actele de divorț. Voia un pahar de băutură. Voia multe pahare de băutură. Voia să ia pumni de pământ, să-și frece ochii cu ei și să plângă ca un copil mic. O voia pe mama lui, nu pe mama lui de acum, bețiva preocupată doar de ea, ci pe mama lui adevărată, încă negăsită, femeia care putea avea cu adevărat grijă de el. O voia pe Eleanor.

— Cleo, spuse el ridicându-se. Nu pot, nu pot.

Cleo îi puse mâna pe braț, dar el i-o dădu la o parte.

— E prea mult, Cley, zise el și constată șocat că izbucnește în plâns. Prea mult.

Își lăsă capul în mâini și începu să suspine. Nu-și amintea când plânsese ultima oară. Era o exorcizare de lacrimi. Cleo îl trase spre ea și îi așeză capul în poala ei. Nu vrusese să-i facă rău, dar avea nevoie ca el să vadă asta. Toată căsnicia lor, se supusese versiunilor pe care alții o avuseseră despre ea, retrăgându-se în forma dorințelor acestora. Se gândea la jurământul lui Frank din ziua nunții lor. Când cea mai întunecată parte din tine se întâlnește cu cea mai întunecată parte din mine, se creează lumină. Acum finalizase acel proces singură. Cunoscuse cea mai întunecată parte din ea și creease asta.

În jurul lor, camera își schimbă culoarea într-un chihlimbar intens. Începu să cânte o muzică. Era o masă copleșitoare, unduitoare, de acorduri ascuțite de chitare și sintetizatoare, o sonoritate profundă, expansivă, care se dilata. Apoi magazia deveni de un albastru strălucitor. Erau într-o cutie de cer, brăzdată de vapori albi de nori. Liniile vieții. Erau ale ei. Găsise un mod de a-și alege viața. La fel trebuia să facă și el.

— Divorț, spuse el în poala ei.

— Știu, zise ea, mângâindu-i părul. Știam.

*

Stăteau pe terasa unei cafenele de lângă Piazza di Spagna, în lumina trandafirie care scălda străzile. Ziua de lucru se încheia, iar moleșeala serii atârna grea în aer ca polenul. După intensitatea momentului cu instalația de artă a lui Cleo, era o ușurare să stea afară în zumzetul blând al vieții publice. Între ei se reinstalase pacea.

— Este frumos aici, spuse Frank. Nu am avut întotdeauna cele mai pozitive asocieri cu Italia din cauza tatălui meu. Dar acum, că tu locuieşti aici, mă voi gândi la ea altfel.

Cleo muşcă dintr-una din feliile rotunde și sărate de salam care le fuseseră puse în față fără ceremonie când se aşezaseră. Fața ei strălucea în lumina înserării de culoarea piersicii.

— Mă bucur, spuse ea. El n-ar trebui să-ți fure Italia.

Un chelner adolescent veni să le ofere un aperitiv, vizibil încântat că avea ocazia să-și exerseze engleza. Frank îi aruncă lui Cleo o privire panicată, dar ea comandă două limonade cu apă minerală în italiană, cu o cursivitate impresionantă.

— N-am crezut niciodată că voi ajunge să vizitez Roma și să nu beau, spuse el, în timp ce paharele aburite de gheață erau așezate în fața lor.

— Vinul este partea cea mai puțin interesantă a Romei, spuse Cleo. Și a ta.

Frank îi zâmbi dezarmat.

— Mulțumesc, Cleopatra.

— Cu plăcere, Frankenstein.

Și deodată, amintirea primului lor Halloween petrecut împreună își făcu loc în mintea lui Cleo. Se costumaseră în poreclele lor, în Cleopatra și monstrul Frankenstein. Cleo își petrecuse toată după-amiaza pregătindu-se, pictând o cască de aur și croind o rochie din tifon. Purtase o perucă lungă, neagră, cu straturi groase de dermatograf negru-cărbune, transformându-se în propria ei geamănă întunecată.

— Îți amintești de Halloween? întrebă ea brusc.

Merseseră cu prietenii la o petrecere acasă la Anders, toți înghesuiți într-un taxi, certându-se pe ce post de radio să dea, în timp ce primul pliculeț de cocaină circula de la unul la altul pe bancheta din spate, ca un bilețel de dragoste.

— Bineînțeles, spuse Frank. Ce te-a făcut să te gândești la asta?

Cleo ridică din umeri. Mintea ei încă mai avea obiceiul de a scoate la suprafață amintiri dureroase, o atenționare, presupunea ea, de a continua să meargă mai departe. Spre deosebire de Frank, nu era înclinată spre nostalgie.

— Când mă gândesc la băutură, am obiceiul să-mi amintesc partea cea mai bună a fiecărei seri, zise Frank, de parcă i-ar fi citit gândurile. Sponsorul meu îmi spune mereu: „Derulează banda“. Derulez amintirile până ajung la punctul în care nu mai este amuzant.

— Foarte bine, spuse Cleo. Atunci deruleaz-o. Știi cum s-a încheiat noaptea aceea.

Frank derulă repede până la petrecerea de Halloween, când nu se simțise confortabil în costumul său, care consta dintr-o mască de monstru cu miros de clor. Anders era costumat, pentru un efect devastator, într-un fel de criminal sexy. Derulă rapid până acolo unde se simțea urât și uitat, ca un monstru adevărat, unde bea prea mult, unde se certa cu Cleo în drum spre casă, unde auzea plânsul ei în pernă în timp ce el stătea întins lângă ea, privind cum se învârtea tavanul. Da, dimineața toate fețele de pernă erau mânjite de machiaj negru care nu ieșea la spălat; le-a băgat în fundul coșului de gunoi, așa cum făcea când era copil cu cearșafurile sale ude de pipi, ca să nu le găsească mama. De aceea nu-i plăcea să-și amintească. Derula repede și ajungea mereu la curentul întunecat care curgea pe sub fiecare seară aparent fericită, la tristețea ascunsă din inima lui Cleo pe care el nu o putea vindeca, la cicatricile negre de pe cearșafurile albe pe care nu le putea șterge.

— Mi-e rușine să-mi amintesc, spuse el. Cât te-am rănit...

Cleo clătină din cap.

— Așa este, zise ea. Dar a existat și o parte pozitivă în seara aceea.

Îi aruncă una dintre privirile ei misterioase și atotștiutoare.

— Ai fost atât de mahmur a doua zi, încât eu am câștigat în sfârșit la Pinch Punch.

Frank începu să râdă. Cleo spusese odată în treacăt că în Anglia era o tradiţie să se spună în prima zi a lunii „Pinch Punch, de azi întâi!“ Dacă învingătorul declara după aceea „Și fără răzbunare!“, era liber să ciupească și să dea pumni fără represalii. Învinsul trebuia apoi să aștepte o lună întreagă până să aibă din nou ocazia să o spună primul. Frank, care era mare amator de astfel de prostioare, se avântase în acest joc cu o competitivitate fanatică, trezindu-se devreme pe data de întâi a fiecărei luni și așteptând aplecat peste figura adormită a lui Cleo până când, la cel mai mic semn de trezire, lansa atacul, recitând în gura mare fraza cântată, cu un zel care, Cleo era sigură, le provoca bărbaților de 40 de ani un atac de cord.

— Am uitat de asta, chicoti el. Pierdeai mereu la Pinch Punch.

— Pentru că nu voiam să pun ceasul să sune cu noaptea-n cap în prima zi a fiecărei luni ca o maniacă!

Frank se uită la ea cu un aer serios.

— Ai nevoie de asta ca să fii campion la Pinch Punch, Cleo.

Încercă să-și păstreze o figură serioasă, dar pe amândoi îi pufni repede râsul.

— Ei bine, acum poți să-l joci cu Eleanor, spuse Cleo când se potoliră din râs.

Frank scutură din cap, redevenind serios.

— Nu aș face asta. Este jocul nostru. Și oricum, ea nu este britanică.

Cleo îl privi cu tandrețe.

— Bine. Atunci rămâne al nostru.

— Ți se pare ciudat? întrebă el. Că sunt cu altcineva? Poți fi sinceră.

— Puțin, spuse ea încet. Dar cumva, tu și Eleanor îmi dați speranță. Asta mă face să simt că, într-o bună zi, voi găsi și eu ceea ce aveți voi.

— Nu va fi o problemă pentru tine. Bărbații vor sta la coadă la ușa ta.

Frank își termină limonada cu un sorbit satisfăcut.

— Mi-ar plăcea să mă recăsătoresc, spuse ea. Și să dureze un pic mai mult data viitoare.

— Așa va fi. Dar să nu alegi pe cineva ca mine.

Cleo ridică o sprânceană.

— Vrei să spui un alcoolic activ cu aproape 20 de ani mai mare decât mine?

— Bam! exclamă Frank și căzu pe speteaza scaunului de parcă ar fi fost împușcat. Dar da, exact asta vreau să spun, zise el, revenind la viață.

— Tu nu ai ales pe cineva ca mine.

— Nu. Eleanor nu seamănă cu niciunul dintre noi.

— În ce sens este diferită?

— Chiar nu te superi să vorbim despre ea?

— Sunt curioasă.

— Bine. În primul rând, Eleanor o are pe maică-sa care la început mă intimida pentru că e... e o tipă feroce. Iubitoare într-un mod feroce. Și Eleanor a crescut într-o casă din suburbii, cu o grădină, cu o „canapea pentru musafiri“ și, știi, trei tipuri diferite de hrănitoare pentru păsări.

Cleo clătină din cap.

— Apogeul vieții de familie obișnuite.

— Exact. Dar nu totul a fost perfect — părinții ei au divorțat când ea era mică și ea a avut o relație ciudată în adolescență cu un tip mai în vârstă —, dar mi-am dat seama că s-a simțit în siguranță în acea casă. Ea a crescut simțindu-se în siguranță și iubită cu ferocitate.

Când ridică privirea, văzu cu surprindere că ochii lui Cleo se acoperiseră cu o peliculă subțire de lacrimi.

— Ce frumos sună, spuse ea încet.

— Iar tu și cu mine nu am primit asta, nu pentru că nu am fi meritat, ci pentru că ni s-a dat altceva. Dar oamenii care au primit această dragoste au crescut și au devenit altfel decât de noi. Mai stabili. Poate că nu întruchipează strălucirea sau prosperitatea la care aspirăm noi, dar nu pentru că nu sunt interesanți. Pur și simplu, ei nu simt nevoia să danseze step, înțelegi? Nu trebuie să demonstreze tot timpul cine sunt ca să fie iubiți. Pentru că au fost iubiți mereu.

Cleo zâmbi cu tristețe.

— Dar cum te oprești din step dacă ești ca noi?

— Obosisem prea tare, Cley, spuse el. Pantofii nu mi se mai potriveau. Și când am stat pe loc, Eleanor a fost acolo, cu mine. Și cred că și tu meriți să fii cu cineva la fel, care să-ți ofere siguranță și liniște așa cum eu n-am putut niciodată să-ți ofer. Chiar dacă numai Dumnezeu mi-e martor că am vrut, Cleo. Chiar am vrut.

Cleo îi luă mâna peste masă. Mâinile pistruiate ale lui Frank. Și le amintea mereu în mișcare, zburând peste suprafețe, potrivindu-i ochelarii, accentuând cuvintele în aer cu acel gest emfatic, înflăcărat, care era chiar el. Îi strânse degetele într-ale ei.

— Știu că ai vrut. Și eu am vrut să fac asta pentru tine.

Chelnerul cel tânăr aduse nota de plată și Frank, așa cum făcea adesea când se simțea puțin mai deprimat, încercă să-și ridice moralul cu un puseu de generozitate fără rost, lăsând un bacșiș de cincizeci de euro în carnețel.

În timp ce băiatul îl luă și plecă cu el, în piață se stârni o ușoară agitație. Un cuplu de tineri alergau relaxați pe caldarâmul cu pietre mari și râdeau zgomotos, strigând unul la altul fără niciun motiv, decât poate bucuria de a fi tânăr și frumos, într-un loc străvechi și frumos. Nu sunt cu mult mai tineri decât Cleo, se gândi Frank. Sunt mult mai tineri decât mine, se gândi Cleo. Un bătrân bărbos care trecea începu să râdă și el și să agite bastonul în aer, strigându-le ceva în italiană. Cleo și Frank se uitară la fețele celor doi tineri, îmbujorate și libere, în timp ce aceștia trecură pe lângă ei în fugă.

— Ai înțeles ce spunea bărbatul? întrebă Frank.

Cleo scutură din cap chiar când chelnerul apăru lângă ea.

— Signor, nu este corect!

Carnetul cu nota de plată era deschis între mâinile lui ca o carte de rugăciuni.

— Mi-ați dat prea mult!

— Nu, nu, e bine, spuse Frank. Este pentru tine. Ai auzit ce spunea omul acela? Tinerilor care alergau?

— Da, cred că da, spuse băiatul. Dar acest...

— Poți să traduci?

— Dar bacșișul acesta, spuse băiatul. Este... prea american.

Cleo râse când văzu nota de plată.

— Mă bucur că nu te-ai schimbat de tot, spuse ea.

— Poți să-mi spui ce zicea? întrebă Frank din nou.

— Ce ciudați sunteți, spuse băiatul uitându-se de la unul la altul. Este o zicală italienească. Ceva de genul: „Oriunde te-ai duce, te așteaptă".

— Oriunde te-ai duce, te așteaptă? repetă Frank.

Băiatul se întoarse spre Cleo, scuzându-se:

— Nu sună atât de bine când o spune el.

*

Cleo și Frank au plecat de la cafenea, coborând braț la braț Treptele Spaniole și îndreptându-se spre hotelul lui, unde așteptau actele de divorț. În fața restaurantelor, grupuri de oameni stăteau bucurându-se de vremea frumoasă, cu paharele de vin sclipind în lumină. Deasupra lor, un stol negru de grauri umplea cerul. Toată lumea a întors capetele să privească. Păsările se roteau și pulsau, contractându-se într-un roi dens și negru, apoi, răsucindu-se sălbatic într-un vârtej care plonja curgător, o constelație haotică de V-uri. Frank rămase ca hipnotizat în timp ce ele se transformau dintr-un nor care dansa într-un val pulsatil, apoi într-un plămân care inspira și expira.

— Se numește murmur, spuse Cleo, surprinzându-l, din nou, cu mulțimea de lucruri despre care el nu știa că ea le știe. Aici în oraș este mai cald, așa că se întorc în fiecare seară din împrejurimi.

— Este frumos, se minună el.

— Și distructiv. Acoperă totul cu găinaț. Să-i vezi pe oameni dimineața prin tot orașul, spălându-și mașinile și motoretele.

— Dar cum reușesc? Să se miște toate atât de armonios?

Cleo citise despre asta când se mutase aici și era bucuroasă că știe răspunsul.

— Fiecare graur este în permanență conștient de prezența altor cinci păsări, explică ea. Una deasupra, una dedesubt, una în față și câte una în stânga și-n dreapta, ca o stea. Se mișcă odată cu cele cinci și așa rămân în formație.

— Dar cine este șeful? Cine decide în ce direcție merg?

— Nu există, spuse Cleo zâmbind. Tocmai ăsta e misterul.

Trecură printr-o piață unde turiștii se plimbau în jurul unei fântâni de marmură. O adiere caldă le ridică părul la ceafă. Aerul mirosea a benzină și a măsline. Trecură pe lângă o alee pietruită și împestrițată de umbră, unde o pereche de adolescenți se sărutau sprijiniți de o motoretă. La celălalt capăt, o țigancă își ridică fusta și urină într-o băltoacă. Merseră mai departe.

— Cine sunt cei cinci ai tăi? întrebă Cleo. Cei pe care îi urmezi?

— Cei cinci oameni ai mei? spuse Frank și reflectă o clipă. Păi, unul este Zoe, desigur. Santiago, de asemenea.

Lăsă privirea în pământ, unde într-adevăr era plin de găinaț.

— Și Anders.

— Mă bucur, spuse Cleo, vorbind serios.

— Și acum Eleanor.

Frank o privi cu coada ochiului.

Ea încuviința încet din cap.

— Și tu. Sunt cinci.

— Eu?

— Tu, spuse Frank. Mereu tu.

Se uitară unul la altul. Chipul lui Cleo era senin ca o catedrală. În jurul lor, orașul se cufunda în seară. Un copil plângea după mama lui. O sticlă, destupându-se. Un uruit de motocicletă. Graurii umpleau cerul.

Mulțumiri

Mi-a luat peste șapte ani ca să termin această carte, timp în care a fost încurajată și îmbunătățită de mulți, mulți oameni. Le mulțumesc următorilor:

Agentei mele, Millie Hoskins, care a înțeles miezul acestei povești și a susținut-o de la bun început. Tuturor scriitorilor începători le doresc să aibă norocul de a găsi o persoană ca Millie.

Editorilor mei, Grace Mcnamee și Helen Garnons-Williams, care au făcut din editarea acestei povești, adesea greoaie, o adevărată colaborare și o bucurie. Este mult mai bine că mințile voastre strălucite au fost atente la ea (acum are chiar și o intrigă!). De asemenea, lui Jordan Mulligan și Sade Omeje, care ni s-au alăturat cu atâta entuziasm în drumul ei spre publicare.

Programului NYU MFA, în special profesorilor mei Amy Hempel, Nathan Englander, Darin Strauss și Rick Moody. Acei doi ani mi-au schimbat viața irevocabil în bine.

Grupului meu de scriitoare, Isabella Hammad, Steve Potter, Liz Wood și Allison Bulger, pentru observații și editare după MFA.

Minunaților mei prieteni Adam Eli, Olivia Orley, Zoe Potkin, Sophia Gibber, Sean Frank, Dayna Evans, Corey Militzok, Margot Bowman, Max Weinman, Maya Popa și mulți alții. Vă mulțumesc pentru că m-ați încurajat să continui și pentru toate celelalte.

Comunității Alcoolicilor Anonimi din centrul orașului New York, care m-a iubit cu adevărat până când am putut să mă iubesc și eu. Sunt aici pentru că voi m-ați adus.

Lui Emily Havens, pentru toate apelurile telefonice și pentru că mi-a amintit mereu că există un plan infinit mai bun decât al meu.

Lui Karen Nelson, pentru că mi-a oferit un loc sigur pentru a deveni mai profundă și mai sinceră. Sunt o persoană — și o scriitoare — mai bună, pentru că te cunosc pe tine.

Mamei mele, primul meu cititor, care m-a învățat să-mi arunc inima înainte și să alerg să o întâlnesc. Această carte este pentru tine.

Tatălui meu și dragostei de limbă pe care mi-a insuflat-o. Îți mulțumesc pentru că ai știut că sunt scriitoare înainte de a fi.

Surorii mele mai mari, amuzanta, frumoasa, inteligenta și îndrăzneața Daisy Bell. Voi fi mereu pisoiul tău.

Iubiților mei frați mai mari, Holly și George, și verișoarei mele Lucie, pentru că mi-au arătat calea.

Bunicii mele Judy, de la care am moștenit pasiunea pentru dulce și trăsnăi.

Bunicii mele Edie, pe care n-am apucat s-o cunosc, dar al cărei vis de a deveni scriitoare trăiește prin mine.

Și, în sfârșit, lui Henry al meu. Îți mulțumesc că mă iubești, că te-ai căsătorit cu mine și pentru că ai creat o viață cu mine mult prea dulce și armonioasă pentru o ficțiune interesantă. Sunt a ta.